JO NESBØ

CRIME

Mântuitorul

UN THRILLER DIN SERIA
HARRY HOLE

virtual-project.eu

TREI

FICTION CONNECTION

JO NESBØ

MÂNTUITORUL

— Seria HARRY HOLE #6 —

Original: *Frelseren* (2005)

Traducere din limba engleză:
LIVIU SZÖKE

virtual-project.eu

— 2021 —

„Cine este Cel ce vine împurpurat, cu veşmintele Sale mai roşii decât ale celui ce culege la vie, cu podoabă în îmbrăcămintea Lui şi mândru de belşugul puterii Lui? «Eu sunt Acela al Cărui cuvânt este dreptatea, şi puternic este să răscumpere!»”

Isaia, 63:1[1]

[1] Toate citatele din Biblie sunt din ediţia *Biblia sau Sfânta Scriptură,* Editura Institutului Biblic şi de Misiune Creştină, Bucureşti, 2015 *(N. t.).*

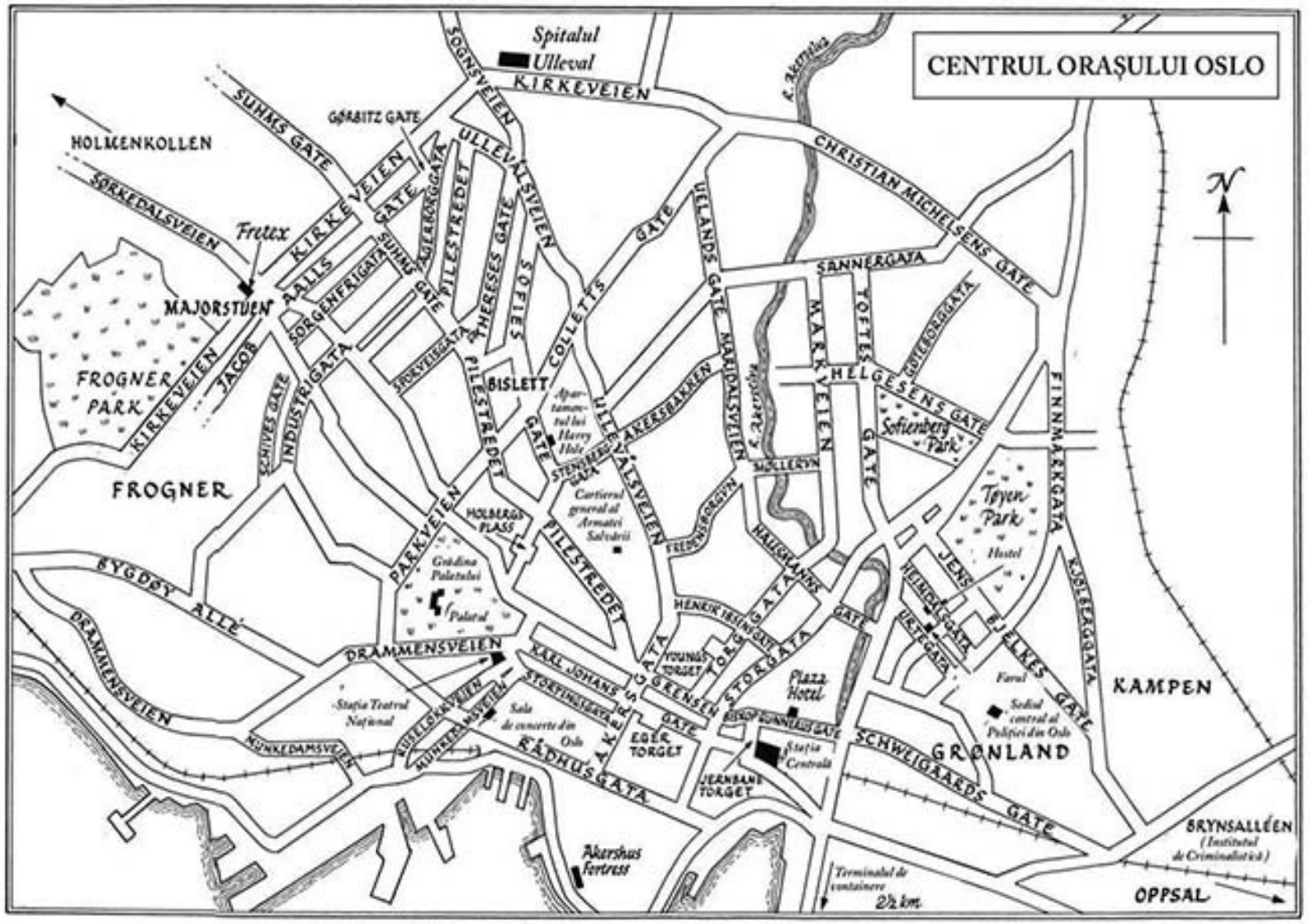
CENTRUL ORAȘULUI OSLO
N
Spitalul Ulleval
KIRKEVEIEN
SOGNSVEIEN
ULLEVÅLSVEIEN
SUHMS GATE
GØRBITZ GATE
HOLMENKOLLEN
SØRKEDALSVEIEN
Fretex
MAJORSTUEN
KIRKEVEIEN
AALLS GATE
SORGENFRIGATA
SUHMS GATE
AGERBORGGATA
PILESTREDET
THERESES GATE
SOFIES GATE
COLLETTS GATE
UELANDS GATE
CHRISTIAN MICHELSENS GATE
SANNERGATA
MARKVEIEN
TOFTES GATE
GØTEBORGGATA
HELGESENS GATE
Sofienberg Park
FINNMARKGATA
FROGNER PARK
KIRKEVEIEN
JACOB
SCHIVES GATE
INDUSTRIGATA
SPORVEISGATA
PILESTREDET
BISLETT
Apartamentul lui Harry Hole
STENSBERGGATA
AKERSBAKKEN
MARIDALSVEIEN
MØLLERVN
FROGNER
PARKVEIEN
HOLBERGS PLASS
Cartierul general al Armatei Salvării
FREDENSBORGVN
HAUSMANNS GATE
Tøyen Park
Hostel
JENS BJELKES GATE
KJØLBERGGATA
BYGDØY ALLÉ
Grădina Palatului
Palatul
HENRIK IBSENS GATE
TORGGATA
STORGATA
HEIMDALSGATA
URTEGATA
DRAMMENSVEIEN
DRAMMENSVEIEN
KARL JOHANS GATE
YOUNGS TORGET
GRENSEN
Plaza Hotel
Farul
KAMPEN
Stația Teatrul Național
KUSELØKKVEIEN
MUNKEDAMSVEIEN
Sala de concerte din Oslo
STORTINGSGATA
AKERSGATA
EGER TORGET
BISKOP GUNNERUS GATE
Stația Centrală
Sediul central al Poliției din Oslo
GRØNLAND
MUNKEDAMSVEIEN
RÅDHUSGATA
JERNBANE TORGET
SCHWEIGAARDS GATE
BRYNSALLÉEN
(Institutul de Criminalistică)
Akershus Fortress
Terminalul de containere
2½ km
OPPSAL

Partea întâi
— ÎNCEPUTUL —

1.
August 1991. Stelele

Avea paisprezece ani şi era sigură că, dacă ar fi închis ochii bine de tot şi s-ar fi concentrat, ar fi putut vedea stelele prin acoperiş.

În jurul ei, se auzeau numai respiraţiile unor femei. Respiraţii normale, adânci, cum respiră oamenii noaptea. Una sforăia, iar asta era tanti Sara, căreia i se oferise o saltea sub fereastra deschisă.

Închise ochii şi încercă să respire la fel ca toate celelalte. Îi era greu să doarmă, mai ales din cauză că totul în jurul ei era atât de nou şi diferit. Dincolo de fereastră, zgomotele nopţii şi ale pădurii erau diferite în Østgård. Oamenii, pe care-i cunoştea de la întâlnirile din Citadelă şi taberele de vară, parcă nu mai erau aceiaşi. Şi nici ea parcă nu mai era la fel. Chipul şi trupul pe care le vedea în oglindă în această vară nu le cunoştea. Nici senzaţiile, aceşti curenţi fierbinţi şi reci care-i străbăteau trupul când o priveau băieţii. Sau când mai ales unul dintre ei o privea. Robert. Şi el era schimbat anul acesta.

Deschise ochii şi-şi pironi privirea în tavan. Ştia că Dumnezeu are puterea să facă lucruri grozave şi, în consecinţă, să îi îngăduie să vadă stelele prin acoperiş. Dacă asta era voia Sa.

Fusese o zi lungă şi plină de evenimente. Vântul uscat de vară şoptise prin porumb, iar frunzele copacilor dansau cuprinse parcă de vervă, îngăduind luminii să se strecoare printre ele, până la vizitatorii de pe câmp. Aceştia îl ascultaseră pe unul dintre cadeţii Şcolii de ofiţeri ai Armatei Salvării vorbindu-le despre munca lui ca pastor pe Insulele Feroe. Era un bărbat arătos şi vorbea cu o mare sensibilitate şi pasiune. Însă ea era preocupată, mai degrabă, să alunge o albină ce-i tot bâzâia în jurul capului, şi până să plece insecta, căldura aproape o adormise. Când cadetul a terminat de vorbit, toate chipurile s-au întors

către comandant, David Eckhoff, care nu-i slăbise din ochii săi jucăuşi şi surâzători, de om deja trecut de cincizeci de ani. I-a salutat cum salută cei din Armata Salvării, cu mâna dreaptă ridicată deasupra umărului arătând spre împărăţia cerului, strigând cu toate puterile „Aleluia!”. Apoi s-a rugat pentru ca misiunea cadeţilor în slujba celor săraci şi bătuţi de soartă să fie binecuvântată, amintindu-le de Evanghelia după Matei, unde se spunea că Iisus Mântuitorul umbla printre nevoiaşi, un simplu străin pe stradă, poate ca un infractor, fără mâncare sau haine pe el. Şi că în Ziua Judecăţii de Apoi cei drepţi, cei care îi ajutaseră pe cei slabi, vor avea parte de viaţă eternă. Avea să fie un discurs lung, însă s-au auzit nişte şoapte, iar el a zis, cu un surâs pe chip, că Ora Tinerilor era următoarea în program şi că astăzi îi venea rândul lui Rikard Nilsen.

Îl auzise pe Rikard îngroşându-şi vocea pentru a-i mulţumi comandantului. Ca de obicei, acesta îşi scrisese mai întâi discursul şi-l învăţase apoi pe de rost. S-a ridicat în picioare şi a recitat cum avea de gând să îşi dedice viaţa luptei, luptei lui Iisus pentru împărăţia lui Dumnezeu. Avea o nelinişte în glas, un glas care-i era, totodată, monoton şi acţiona ca un somnifer. Privirea lui întunecată, de introvertit, zăbovise asupra ei. Fata îşi simţea pleoapele grele. Buza lui superioară, transpirată toată, se mişca pentru a forma familiarele şi plictisitoarele fraze, pronunţate cu un aer de siguranţă. Aşa că ea nu schiţase niciun gest când mâna îi atinsese spatele. Nu până ce vârfurile degetelor începuseră să rătăcească în jos pe spate, apoi şi mai jos, făcând-o să se înfioare toată în rochia subţire de vară.

Se întorsese şi îl privise pe Robert direct în ochii căprui şi prietenoşi. Şi îşi dorise ca pielea să îi fie mai închisă la culoare, încât el să nu o poată vedea cum roşeşte.

— Şşt! spusese Jon.

Robert şi Jon erau fraţi. Deşi Jon era cu un an mai mare, mulţi îi crezuseră fraţi gemeni când erau mai mici, însă Robert avea şaptesprezece ani acum şi, deşi încă mai semănau pe ici, pe colo, diferenţele deveniseră evidente.

Robert era fericit şi iresponsabil, îi plăcea mişţocăreala şi cânta bine la chitară, dar întârzia mai mereu la serviciile din cadrul Citadelei, iar uneori avea tendinţa să exagereze cu mişţourile, mai ales când observa că îi făcea pe alţii să râdă. Şi atunci intervenea Jon. Jon era un băiat cinstit şi serios, despre care mulţi credeau că avea să meargă la Şcoala de ofiţeri şi – deşi acest lucru nu fusese niciodată spus cu subiect şi predicat – să-şi găsească o fată în Armată. Ultima chestiune nu putea fi considerată ca de la sine înţeleasă în cazul lui Robert. Jon era cu doi centimetri mai înalt decât Robert, însă, în mod bizar, cel mai înalt părea tot Robert. De la vârsta de doisprezece ani, Jon începuse să se cocoşeze, de parcă toate greutăţile acestei lumi ar fi apăsat pe umerii lui. Amândoi aveau tenul închis la culoare, arătau bine, cu trăsături regulate, însă Robert avea ceva ce lui Jon îi lipsea. Era ceva în ochii lui, ceva întunecat şi jucăuş în acelaşi timp, pe care fata şi-l dorea, dar după care nu avea intenţia să scormonească mai adânc.

În timp ce Rikard continua să vorbească, privirea ei rătăcea peste marea de chipuri cunoscute adunate acolo. Într-o bună zi, avea să se căsătorească cu un băiat din Armata Salvării şi poate c-amândoi aveau să fie trimişi într-un alt oraş ori în altă parte a ţării. Însă amândoi aveau să revină întotdeauna în Østgård, care tocmai fusese cumpărat de Armată şi urma să devină tabăra lor de vară de aici înainte.

Pe margine, pe treptele care duceau până în casă, stătea un băiat blond care mângâia o pisică ce i se cuibărise în poală. Îl observase cum o urmărise cu atenţie, însă îşi ferise privirea. Era singura persoană de aici pe care fata nu o cunoştea, însă ştia totuşi că îl cheamă Mads Gilstrup, că e nepotul celor care deţinuseră înainte Østgårdul, că e cu vreo doi ani mai mare decât ea şi că familia Gilstrup e înstărită. Aşadar, ce căuta el aici de fapt? Fusese aici şi-n noaptea precedentă, umblând de colo-colo cu o expresie furioasă pe chip, fără să bage pe cineva în seamă. Fata îi simţise privirea de câteva ori. Toată lumea se uita la ea

anul acesta. Şi asta era ceva nou.

Gândurile i-au fost alungate când Robert a apucat-o de mână, punându-i ceva în palmă şi zicându-i:

— Vino în hambar după ce termină viitorul nostru general. Vreau să-ţi arăt ceva.

Apoi s-a ridicat şi a plecat, iar fata şi-a coborât privirea reprimându-şi un ţipăt cu mâna peste gură. A lăsat-o să cadă în iarbă. Era o albină. Putea în continuare să se mişte, deşi nu mai avea nici aripi, nici picioare.

Într-un final a terminat şi Rikard, iar ea a rămas urmărindu-şi părinţii şi pe Robert, iar Jon a pornit în direcţia meselor pe care se afla cafeaua. Cu toţii erau ceea ce membrii congregaţiei din Oslo înscrişi în Armată le numeau „familii puternice”, iar fata era conştientă că toate privirile erau aţintite spre ea.

S-a îndreptat apoi către toaleta de afară. După ce a cotit pe lângă ea şi nu mai putea nimeni să o vadă, a luat-o la goană spre hambar.

— Ştii ce e asta? a întrebat Robert cu ochi surâzători şi cu un glas grav, pe care nu îl avusese cu o vară înainte.

Zăcea întins pe spate în fân, cioplind o rădăcină de copac cu un briceag pe care îl purta mereu prins de curea.

Apoi a ridicat-o să vadă şi ea ce era. Mai văzuse în desene. Spera că e prea întuneric ca el să observe cum roşeşte din nou.

— Nu, a minţit ea, aşezându-se lângă el în fân.

Băiatul a privit-o în felul ăla al lui şmecher, ca şi cum ar fi ştiut ceva despre ea ce nici măcar fata însăşi nu ştia.

L-a privit lung şi s-a lăsat pe spate sprijinindu-se în coate.

— Aici e locul în care intră, a zis el, apoi, într-o clipită, mâna i s-a pierdut sub rochia ei.

Fata simţea cum rădăcina de copac îi atingea interiorul coapsei şi, înainte să-şi poată strânge picioarele, deja îi atingea chiloţii. Simţea răsuflarea lui fierbinte pe gât.

— Nu, Robert! a şoptit.

— Dar am făcut-o pentru tine, a hârâit el drept răspuns.

— Opreşte-te. Nu vreau!

— Mă respingi? Pe mine?

Fata şi-a recăpătat suflarea, deşi tot nu era în stare să-i răspundă sau să ţipe măcar, în clipa în care au auzit amândoi glasul lui Jon răsunând în uşa hambarului.

— Robert! Robert, nu!

Fata l-a simţit cum se relaxează şi o eliberează, aşa încât rădăcina i-a rămas între coapsele strânse, iar el şi-a retras mâna.

— Vino încoace! a zis Jon, ca şi cum s-ar fi adresat unui câine neascultător.

Chicotind, Robert s-a ridicat în picioare, i-a făcut fetei cu ochiul şi a fugit în soare, lângă fratele lui.

Ea s-a ridicat în picioare şi şi-a scuturat paiele de pe haine, cu un sentiment de uşurare, dar şi de ruşine în acelaşi timp. De uşurare, deoarece Jon le stricase nebunescul joc. De ruşine, pentru că el crezuse că era mai mult de-atât: un simplu joc.

Mai târziu, în timpul rugăciunii de dinaintea cinei, fata şi-a ridicat privirea urmărindu-l pe Robert cum buzele îi formau un cuvânt. Nu a înţeles ce înseamnă, însă a început să chicotească. Era nebun! Iar ea era... păi, cum era? Nebună, da. Nebună. Şi îndrăgostită? Da, îndrăgostită, precis aşa era. Şi nu aşa cum fusese la doisprezece sau treisprezece ani. Acum avea paisprezece şi era mai important. Mult mai important. Şi mult mai interesant.

Simţea cum o podideşte râsul, stând acolo, jos, şi încercând să privească stelele prin acoperiş.

Tanti Sara a gemut şi a încetat să mai sforăie sub fereastră. S-a auzit un ţipăt. O bufniţă?

Trebuia să facă pipi.

Nu prea voia să iasă, însă n-avea încotro. Trebuia să meargă prin iarba înrourată de lângă hambarul învăluit în întuneric şi mai puţin îmbietor acum, în miez de noapte. A închis ochii, dar nu i-a fost deloc de ajutor. S-a strecurat afară din sacul de dormit, şi-a pus nişte sandale în picioare şi a pornit în vârful degetelor către uşă.

Apăruseră câteva stele pe cer, însă aveau să dispară curând, peste vreo oră, când lumina dinspre miazăzi avea să se dezvăluie. Aerul rece îi dezmierda pielea în vreme ce

fugea mai departe, ascultând zgomotele imposibil de identificat ale nopţii. Insecte care rămâneau tăcute în timpul zilei. Animale ieşite la vânătoare. Rikard zicea că văzuse vulpi în dumbrava din depărtare. Sau poate că aceste animale erau aceleaşi şi în timpul zilei, doar că scoteau alte zgomote. Se schimbaseră. Îşi lepădaseră pielea, da, asta era.

Toaleta de afară stătea singuratică pe o mică movilă din spatele hambarului. O vedea cum creşte tot mai mult pe măsură ce se apropia de ea. Bordeiul ăla strâmb şi straniu, care fusese ridicat din scânduri de lemn neprelucrate ce se curbaseră, crăpase şi devenise cenuşiu mai apoi. Fără ferestre, doar cu o inimioară scobită în uşă. Partea cea mai rea la toaleta asta era că nu ştiai niciodată dacă se afla deja cineva înăuntru.

Iar ea avea senzaţia că cineva *era* chiar acum înăuntru.

A tuşit, ca să-i dea de înţeles că-i acolo.

O coţofană şi-a luat zborul de pe o creangă de la marginea pădurii. Altminteri, absolut nicio mişcare.

A păşit pe dala de ciment. A apucat bucata de lemn care ţinea loc de clanţă şi a tras. Se afla în faţa încăperii întunecoase.

A tras aer în piept. Lângă scaunul toaletei se zărea o lanternă, însă nu avea nevoie de ea. A ridicat capacul înainte de-a închide uşa cu un cârlig. Apoi şi-a ridicat cămaşa de noapte, şi-a tras în jos chiloţii şi s-a aşezat. În liniştea care a urmat, i s-a părut că aude ceva. Ceva care nu era nici animal, nici coţofană, nici vreo insectă, nimic care să-şi lepede pielea. Ceva care se mişca foarte iute prin iarba înaltă din spatele toaletei. Apoi foşnetul a fost acoperit de zgomotul produs de jetul de urină. Dar inima începuse deja să-i galopeze.

După ce a terminat, şi-a ridicat iute chiloţii şi a rămas s-asculte în beznă. Dar tot ce auzea era un foşnet vag în vârful arborilor şi pulsul care-i bubuia în urechi. A aşteptat să i se calmeze pulsul, după care a ridicat cârligul şi a deschis uşa. Silueta întunecată aproape că bloca uşa în întregime. Pesemne că stătuse acolo şi aşteptase, în

tăcere, pe treapta de piatră din faţa uşii. În clipa următoare, era trântită pe scaunul toaletei, iar el stătea în faţa ei. Apoi a închis uşa în urma sa.

— Tu? a zis ea.

— Eu, a răspuns el, cu o voce parcă de pe altă lume, şovăitoare şi răguşită.

S-a repezit spre ea. Ochii i-au licărit în întuneric când i-a muşcat buza de jos până la sânge şi şi-a strecurat mâna pe sub cămaşa ei de noapte, sfâşiindu-i chiloţii. Fata a rămas încremenită, paralizată de spaimă din pricina lamei cuţitului care îi înţepa pielea de pe gât, în vreme ce el o tot împungea cu vintrele fără să-şi fi dat jos măcar pantalonii, ca un câine turbat ce copulează.

— Un singur cuvânt, şi te tai bucăţele! a şoptit el.

Şi a tăcut. Pentru că avea doar paisprezece ani şi era sigură că, dacă închide ochii bine de tot şi se concentrează, ar fi în stare să vadă stelele prin acoperiş. Dumnezeu avea puterea să facă astfel de chestii. Dacă asta era voia Sa.

2.
Duminică, 14 decembrie 2003. Vizita

Îşi examina trăsăturile reflectate în geamul trenului. Încerca să se dumirească despre ce era vorba, care era secretul. Dar nu văzu nimic deosebit, în afară de eşarfa roşie şi un chip simplu, lipsit de expresie, plus ochi şi păr care, pe măsură ce trenul se apropia de zidurile tunelurilor între Courcelles şi Ternes, erau la fel de negri precum eterna noapte din subteran. *Le Monde* îi rămăsese în poală, prevestind zăpadă, însă deasupra lui, străzile Parisului rămâneau reci şi pustii sub pătura densă şi joasă de nori. Îşi umflă nările şi inspiră mirosul vag, dar distinct de ciment umed, sudoare, metal încins, apă de colonie, tutun, lână udă şi vomă, un miros care nu putea fi niciodată eliminat complet de pe banchetele trenului, în pofida aerisirii vagoanelor.

Presiunea creată de trenul care venea din sens opus făcu ferestrele să vibreze, iar întunericul fu pe moment alungat de lumina pală ce trecea în viteză. Îşi trase mâneca de la haină ca să-şi verifice ceasul, un Seiko SQ50 pe care îl primise ca parte a unei plăţi de la un client. Sticla se zgâriase deja, aşa că nu era chiar sigur dacă nu cumva era contrafăcut. Şapte şi un sfert. Era duminică seara şi vagonul era doar pe jumătate plin. Privi în jur. Oamenii dormeau în tren; o făceau mereu. Mai ales în zilele lucrătoare. Se deconectau cu totul, închideau ochii şi lăsau ca drumul lor zilnic să devină doar un interval gol, fără visuri, între liniile roşii sau albastre ale hărţii metroului, precum o linie de legătură mută între muncă şi libertate. Citise despre un bărbat care stătuse aşa o zi întreagă, cu ochii închişi, plimbat de la un capăt la altul şi înapoi, şi abia când venise vremea să se facă în vagon curat descoperiseră că acesta era, de fapt, mort. Poate că tocmai de aceea şi coborâse în aceste catacombe, pentru a trasa o linie de legătură albastră între viaţă şi lumea de dincolo în

acest sicriu galben-deschis, ştiind că nimeni nu avea să-l tulbure.

Cât despre el însuşi, nu făcea decât să traseze o linie de legătură în cealaltă direcţie. Înapoi la viaţă. În seara asta avea această sarcină, apoi urma cea de la Oslo. Ultima sarcină. După care putea să iasă şi el, de-adevăratelea, din catacombe.

Un semnal neplăcut răsună înainte ca uşile să se închidă în Ternes. Prindeau iarăşi viteză.

Închise ochii, încercând să-şi închipuie celălalt miros. Mirosul pisoarelor şi cel de urină proaspătă, fierbinte. Mirosul libertăţii. Poate că era adevărat ce-i spusese mama lui, profesoara: creierul omului poate reproduce imagini detaliate a tot ceea ce ai auzit sau văzut, însă nu poate reproduce nici măcar cel mai simplu miros.

Miros. Imaginile începură să-i fulgere în spatele pleoapelor. Avea cincisprezece ani, stătea pe holul spitalului din Vukovar, ascultându-şi mama în timp ce murmura o rugăciune către apostolul Toma – sfântul protector al constructorilor –, ca să-i cruţe soţul. Băiatul auzea huruitul artileriei sârbeşti trăgând dinspre râu şi ţipetele celor care erau operaţi în secţia de neonatologie, acolo unde nu se mai năştea niciun copil acum, deoarece femeile din oraş încetaseră să mai zămislească prunci după începerea asediului. Era curier în spital şi învăţase deja să ignore zgomotele, ţipetele şi artileria. Dar nu şi mirosurile. Mai ales un miros anume. Chirurgii care fac amputări trebuie să taie mai întâi prin carne până la os, apoi, pentru ca pacienţii să nu moară din cauza pierderii de sânge, folosesc ceva ce seamănă cu un pistol de lipit ca să cauterizeze vasele de sânge şi astfel să le închidă. Mirosul de carne arsă şi sânge nu semăna cu nimic.

Un doctor veni pe hol şi le făcu semn lui şi mamei să intre. Apropiindu-se de pat, nici măcar nu îndrăznea să-şi privească tatăl; în schimb, îşi concentră atenţia asupra mâinii mari şi maronii de pe saltea, care părea că încearcă să o rupă în două. Poate că ar fi şi reuşit, căci acelea erau cele mai puternice mâini din tot oraşul. Tatăl său îndoia

oţelul – era cel care mergea pe şantierele de construcţii după ce erau ridicate zidurile de cărămidă, unde îşi punea mâinile lui mari în jurul capetelor barelor de oţel folosite la armare care ieşeau şi, cu o mişcare iute, îndelung exersată, le îndoia şi le împletea una în jurul alteia. Îşi văzuse tatăl la treabă; ziceai că răsucea o cârpă. Nu inventase nimeni vreo maşinărie care să facă o treabă mai bună decât el.

Închise ochii strâns când îşi auzi tatăl ţipând de durere şi agonie:

— Scoate băiatu' afară!

— Dar a cerut...

— Afară!

Şi glasul doctorului:

— Sângerarea s-a oprit. Hai să trecem la treabă!

Cineva îl apucă de un braţ şi-l luă pe sus. Încercă să se opună, dar era atât de mic, atât de uşor. Şi abia atunci a simţit mirosul. De carne arsă şi de sânge.

Ultimul lucru pe care l-a auzit a fost glasul doctorului:

— Fierăstrău, vă rog!

Uşa se trânti în spatele lui, iar el se prăbuşi în genunchi şi continuă să se roage de-acolo de unde se oprise mama sa. Să-l salveze. Să-l mutileze, dar să-l salveze. Dumnezeu avea puterea de-a face astfel de lucruri. Dacă aşa era voia Sa.

Simţi o privire care-l ţinteşte, aşa că deschise ochii şi se trezi înapoi în metrou. Pe locul de vizavi se afla o femeie cu muşchii feţei încordaţi şi cu o privire distantă şi precaută, pe care şi-o feri când o întâlni pe-a lui. A doua limbă a ceasului de mână se mişca, în vreme ce el îşi repeta adresa în gând. Îşi simţi pulsul. Normal. Se simţea uşor ameţit, dar nu foarte. Nu îi era nici cald, nici frig şi nu simţea nici teamă, dar nici plăcere, ori satisfacţie, sau neplăcere. Metroul încetinea. Charles de Gaulle-Étoile. Îi aruncă femeii o ultimă privire. Îl măsurase din priviri, însă, dacă ar fi fost să se mai întâlnească vreodată cu el, chiar şi în această seară, cu siguranţă nu l-ar fi recunoscut.

Se ridică în picioare şi aşteptă în faţa uşilor. Frânele scoaseră un scârţâit slab, ca o tânguire. Odorizante de

pisoare şi urină. Şi libertate. La fel de imposibil de imaginat ca un miros. Se deschiseră uşile.

✯

Harry păşi pe peron şi rămase să inhaleze aerul călduţ din subteran, în timp ce citea adresa de pe bucăţica de hârtie. Auzi cum se închid uşile şi simţi curentul de aer pe spate, în vreme ce trenul se punea din nou în mişcare. Apoi porni spre ieşire. Un panou publicitar atârnat deasupra scărilor rulante îl informa că există moduri de-a evita răcelile.

— Ba pe naiba! tuşi el, îndesându-şi o mână în buzunarul adânc al hainei de lână, unde găsi un pachet de ţigări sub sticluţa plată şi cutia cu drajeuri pentru gât.

Ţigara îi juca prinsă între buze în timp ce se apropia de uşa de sticlă de la ieşire, lăsând în urma sa căldura moleşitoare, nenaturală a metroului din Oslo. Apoi sui în viteză treptele spre mai mult decât naturalul întuneric de decembrie în Oslo, cu temperaturile lui polare. Harry se chirci din instinct. Egertorget. Această mică piaţă deschisă era, de fapt, o intersectare a străzilor pietonale din inima oraşului, asta dacă se putea spune că are o inimă în această perioadă a anului. În această duminică, magazinele rămâneau deschise, pentru că era penultimul weekend înainte de Crăciun, iar piaţa fremăta de oameni grăbiţi care umblau în toate direcţiile în lumina galbenă ce cădea de la ferestrele modestelor magazine cu trei nivele din jur. Harry observă pungile cu cadouri frumos împachetate şi-şi notă în minte să cumpere ceva pentru Bjarne Møller, pentru că mâine era ultima lui zi la sediul central al poliţiei. Şeful lui Harry, al cărui protejat fusese în ultimii ani, ajunsese până la urmă la concluzia c-a venit vremea pentru planul său de a-şi reduce numărul de ore de muncă. Aşa că de săptămâna viitoare avea să ocupe un post de aşa-zis anchetator-şef special la secţia de poliţie din Bergen, ceea ce însemna, de fapt, că Bjarne Møller avea să facă tot ce-i poftea inima până ieşea la pensie. Un loc călduţ, dar în Bergen? Ploaie şi munţi şi umezeală. Møller nici măcar nu era din Bergen. Harry îl plăcuse mereu pe Bjarne Møller,

deşi nu-l apreciase întotdeauna.

Un bărbat îmbrăcat din cap până în picioare într-o geacă Puffa şi pantaloni trecu greoi pe lângă el, mai ceva ca un astronaut, rânjind şi scoţând aburi îngheţaţi pe gură, ce i se depuneau pe obrajii rozalii. Umeri căzuţi şi chipuri abătute, acoperite de furia iernii. Harry zări o femeie cu chipul palid, îmbrăcată într-o geacă de piele neagră subţire, găurită la coate, stând lângă magazinul de bijuterii şi ţopăind de pe un picior pe altul, în vreme ce privirea îi rătăcea în toate părţile, doar-doar şi-o găsi mai repede furnizorul. Un cerşetor, cu părul lung şi nebărbierit, însă îmbrăcat cu nişte haine călduroase şi moderne, tinereşti, stătea într-o poziţie ca pentru o sesiune de yoga, sprijinindu-se de un stâlp de iluminat, cu capul aplecat înainte, parcă meditând. Avea în faţa sa un pahar de hârtie maro de cappucino luat de la un bar. Harry observase că numărul cerşetorilor tot crescuse în ultimul an, iar lucrul care-l frapa cel mai tare era că parcă toţi semănau. Chiar şi paharele de hârtie erau identice, ca şi cum transmiteau vreun cod secret. Poate erau nişte creaturi venite din spaţiu, punând la cale să preia controlul asupra oraşului şi străzilor sale. Dar ei n-aveau nicio grijă, văzându-şi liniştiţi de-ale lor.

Harry intră în magazinul de bijuterii.

— Îmi puteţi repara ăsta? îi zise tânărului din spatele tejghelei, întinzându-i ceasul de mână al bunicului său.

Harry îl primise când era mic, în Åndalsnes, în ziua în care o îngropaseră pe mama lui. Se cam înfricoşase, însă bunicul îl liniştise, spunându-i că ceasurile de mână sunt genul de lucruri pe care le dai mai departe şi că Harry va trebui să nu uite acest lucru.

— Înainte de-a fi prea târziu.

Harry uitase complet de ceas până să-l viziteze Oleg în apartamentul său de pe Sofies gate, care văzuse ceasul de argint într-un sertar când căuta Gameboy-ul[2] lui Harry. Oleg, care avea zece ani, dar care înţelesese deja că el şi Harry împărtăşesc o pasiune comună – destul de depăşitul joc Tetris –, nu era interesat de dialogul care urma să aibă

[2] Consolă portabilă cu jocuri *(N. r.).*

loc şi preferase să pipăie ceasul, încercând să-l facă să funcţioneze.

— E stricat, zise Harry.

— Ooof! răspunse Oleg. Totul poate fi reparat.

În adâncul sufletului, Harry nădăjduia că băiatul are dreptate, însă erau zile când se îndoia sincer de asta. În orice caz, se întrebase, în treacăt, dacă n-ar trebui să-i arate lui Oleg albumul celor de la Jokke & Valentinerne[3], intitulat *Totul poate fi reparat.* Deşi, până la urmă, gândindu-se mai bine, Harry ajunsese la concluzia că era puţin probabil ca Rakel, mama lui Oleg, să aprecieze legătura: fostul ei iubit alcoolic propune cântece despre cum e să fii alcoolic, scrise şi cântate de un drogat mort.

— Îl puteţi repara? îl întrebă pe tânărul din spatele tejghelei.

Drept răspuns, două mâini abile, de expert, deschiseră ceasul.

— Nu merită.

— Nu merită?

— Dacă mergeţi la un magazin de vechituri, găsiţi acolo ceasuri funcţionale care costă mai puţin decât repararea acestuia.

— Reparaţi-l, chiar şi aşa, zise Harry.

— Bine, rosti tânărul, care deja începuse să studieze mecanismele interioare şi care, de fapt, părea destul de mulţumit de decizia lui Harry. Treceţi pe-aici marţea viitoare.

Ieşind din magazin, Harry auzi sunetul slab al unei singure coarde de chitară, scos de un amplificator. Crescu în intensitate atunci când chitaristul, un băiat căruia îi dăduseră câteva tuleie şi care purta mănuşi fără degete, suci de o cheie din gâtul chitarei. Sosise vremea concertelor de dinainte de Crăciun, atunci când artişti de renume începeau să cânte în sprijinul Armatei Salvării în Egertorget. Lumea se aduna tot timpul în faţa formaţiei, în vreme ce membrii acesteia îşi ocupau locurile în spatele marmitei negre de Crăciun a Armatei Salvării, un ceaun

[3] Una dintre cele mai cunoscute trupe rock din Norvegia *(N. r.).*

atârnat de trei stâlpi în mijlocul pieţei.

— Tu eşti?

Harry se întoarse. Era femeia cu ochi de drogată.

— Tu eşti, aşa-i? Ai venit în locul lui Snoopy? Am nevoie chiar acum de-o doză. Am…

— Scuze! o întrerupse Harry. Nu de mine ai nevoie.

Rămase holbându-se la el. Înclinându-şi capul într-o parte, femeia miji ochii, cântărind parcă dacă o minţea sau nu.

— Da, te-am mai văzut pe-aici.

— Sunt poliţist.

Femeia făcu o pauză. Harry inspiră. Întotdeauna exista o reacţie întârziată, ca şi cum mesajul era nevoit să facă un ocol în jurul neuronilor prăjiţi şi al sinapselor distruse. Apoi pâlpâirea mocnită a urii pe care Harry o aşteptase se aprinse în ochii femeii.

— Poliţişti?

— Credeam c-avem o înţelegere. Trebuia să rămâi în piaţă, în Plata, continuă Harry, uitându-se pe lângă ea spre muzicant.

— Ha? făcu femeia din faţa lui Harry. Nu eşti de la Narcotice. Tu eşti tipul de la televizor care l-a omorât…

— Serviciul Omoruri, preciză Harry, apucând-o de braţ. Ascultă, poţi căpăta ce vrei în Plata. Nu mă forţa să te târăsc la secţie.

— Nu pot.

Femeia îşi smulse braţul din strânsoare.

Harry se retrase brusc şi-şi ridică ambele mâini în aer.

— Zi-mi că nu faci nicio tranzacţie pe-aici şi mă retrag! OK?

Femeia îşi înclină din nou capul într-o parte. Buzele subţiri, golite de culoare, se strânseră pentru o clipă. Părea să găsească ceva amuzant în toată situaţia asta.

— Să-ţi zic de ce nu mă pot duce în piaţă?

Harry aştepta.

— Pentru că băiatul meu e acolo.

Harry simţi un gol în stomac.

— Nu vreau să mă vadă aşa. Ai înţeles, poliţaiule?

Harry îi privi chipul sfidător înainte de-a zice ceva.

— Crăciun fericit! îi ură, întorcându-i spatele.

Îşi lăsă ţigara să cadă în zăpada murdară şi compactă, şi plecă. Voia să scape de această sarcină. Nu-i vedea pe cei care veneau spre el, iar aceştia, privind în pământ la gheaţa albăstrie, de parcă ar fi avut ceva pe conştiinţă, nu-l văzură nici ei, ca şi cum, în calitate de membri ai celei mai generoase societăţi democratice din lume, ar fi avut motiv să se simtă ruşinaţi.

„Pentru că băiatul meu e acolo.”

În Fredensborgveien, lângă Biblioteca Naţională din Oslo, Harry se opri în faţa numărului mâzgălit pe plicul pe care-l purta după el. Se îndreptă de spate şi-şi ridică privirea. Faţada era cenuşie cu negru şi fusese revopsită de curând. Visul umed al unui amator de graffiti. Decoraţiuni de Crăciun atârnau deja la unele ferestre, precum nişte siluete pe fondul luminii galbene îmbietoare ce părea să provină din case călduroase, aparent primitoare. Şi poate că aşa şi erau, se sforţă Harry să gândească. „Se sforţă”, căci nu poţi rămâne doisprezece ani în poliţie fără să fii infectat de dispreţul la adresa umanităţii pe care ţi-l produce această meserie. Dar i se împotrivi; măcar are un merit pentru asta.

Găsi numele lângă buton, închise ochii şi încercă să-şi găsească vorbele potrivite. Nu izbuti. Glasul ei parcă nu-i dădea voie.

„Nu vreau să mă vadă aşa…”

Harry se dădu bătut. O fi existând un mod potrivit de-a formula imposibilul?

Apăsă cu degetul mare butonul de metal rece, iar undeva în bloc se auzi o sonerie.

✯

Căpitanul Jon Karlsen îşi dezlipi degetul de pe buton, lăsă jos sacoşele grele de plastic şi se chiori la faţada blocului. Apartamentele păreau să fi fost supuse unui tir de artilerie uşoară. Bucăţi mari din tencuială se desprinseseră, iar ferestrele unui apartament incendiat de la parter fuseseră bătute în scânduri. Prima dată trecuse drept prin faţa casei lui Fredriksen, vopsită în albastru; frigul părea să fi înghiţit

culoarea clădirilor şi făcea ca faţadele tuturor caselor de pe Hausmanns gate să pară identice. Abia când văzu *Vestbredden* – Banca de Vest – mâzgălit pe zidul unei case abandonate, îşi dădu seama că mersese prea mult. O crăpătură în geamul uşii de la intrare avea forma unui V. V, de la victorie.

Jon tremura în fâşul subţire şi se bucură că uniforma Armatei Salvării de pe dedesubt era confecţionată din lână groasă, de cea mai bună calitate. Când Jon mersese să i se ia măsuri pentru uniforma cea nouă, după ce absolvise Şcoala de ofiţeri, nu i se potrivise nicio mărime obişnuită, aşa că primise nişte material şi fusese trimis la un croitor, care-i suflase fum de ţigară în faţă şi începuse, din senin, să peroreze că el nu îl consideră pe Iisus mântuitorul său personal. Una peste alta, croitorul făcuse o treabă foarte bună, lucru pentru care Jon îi mulţumise călduros; el, unul nu era obişnuit cu hainele făcute pe comandă. De aceea şi stătea niţel cocoşat, i se spusese. Cei care-l văzuseră venind pe Hausmanns gate în seara aceea poate s-ar fi gândit că stătea aplecat de spate ca să se apere de vântul muşcător de decembrie, care mătura ţurţuri şi gunoaie îngheţate pe trotuare, în vreme ce maşinile înaintau greoi. Dar cei care-l cunoşteau ştiau că Jon Karlsen stătea aplecat ca să pară ceva mai puţin înalt. Şi ca să fie mai aproape de cei mai mici decât el. La fel ca acum, ca să arunce o monedă de douăzeci de coroane în paharul de carton maro din mâna jegoasă şi tremurândă întinsă lângă uşă.

— Cum o mai duci? o întrebă Jon pe mogâldeaţa ce stătea turceşte pe o fâşie de carton pe trotuar, în ninsoarea învârtejită.

— Fac tratament cu metadonă, răspunse persoana vrednică de milă cu un glas monoton, de parcă recita dintr-un psalm, în vreme ce se zgâia la genunchii lui Jon, acoperiţi de uniforma neagră.

— Ar trebui să mergi la cantina noastră din Urtegata, zise Jon. Să te încălzeşti niţel şi să capeţi ceva de mâncare şi…

Restul fu înghiţit de vuietul traficului, când semaforul din spatele lor se făcu verde.

— N-am timp, rosti mogâldeaţa. Nu cumva ai şi-o bancnotă de cincizeci?

Jon rămânea mereu surprins de punctul de concentrare al dependenţilor de droguri. Oftă şi îndesă o bancnotă de o sută de coroane în pahar.

— Vezi dacă poţi găsi nişte haine călduroase la Fretex. Dacă nu, avem nişte geci groase de iarnă la Far. Ai să mori îngheţat în jacheta aia de blugi subţire.

Se resemnase deja cu gândul că stătea de vorbă cu cineva care ştia deja că banii săi aveau să fie folosiţi pentru a-şi cumpăra droguri, dar ce conta? Acelaşi refren şi, totodată, încă una dintre nesfârşitele dileme morale care-i umpleau zilele.

Jon mai apăsă o dată butonul soneriei. Îşi văzu reflexia în geamul murdar al magazinului de-alături. Thea zicea că e un bărbat masiv. Nu era deloc masiv. Era micuţ. Un soldat micuţ. Dar când avea să termine, micuţul soldat urma să o rupă la fugă în jos pe Møllerveien, peste râul Akerselva, acolo unde începeau Oslo de Est şi Grünerløkka, prin Parcul Sofienberg, spre Gøteborggata nr. 4, pe care o deţinea Armata şi pe care o închiria angajaţilor săi, să descuie uşa de la intrarea B, să-l salute pe unul dintre ceilalţi chiriaşi, care, spera el, avea să presupună că se află în drum spre apartamentul său de la etajul trei. Apoi avea de gând să ia liftul până la etajul patru, să meargă prin mansardă până în clădirea A, să se asigure că are cale liberă şi apoi să se îndrepte spre uşa Theei şi să bată conform semnalului stabilit. Iar ea avea să îi deschidă uşa şi să-şi desfacă braţele, în care el se va strecura şi se va topi.

Se simţea o vibraţie.

Crezu mai întâi că e pământul, oraşul, fundaţiile pe care se sprijinea acesta. Lăsă sacoşa jos şi vârî mâna în buzunar. Telefonul mobil îi vibra în mână. Pe ecran apăru numărul lui Ragnhild. Era a treia oară pe ziua de azi. Ştia că nu mai are cum să amâne; trebuia să-i spună. Că el şi Thea se logodeau. Când va găsi cuvintele potrivite. Puse telefonul la loc în buzunar şi evită să-şi privească iar reflexia. Însă deja se hotărâse. Gata cu laşitatea. Trebuia să fie sincer de aici

încolo. Să fie soldat mare. Pentru Thea de pe Gøteborggata. Pentru tatăl său din Thailanda. Pentru Domnul, cel de deasupra tuturor.

— Da, veni strigătul din boxa montată deasupra soneriilor.

— A, salut! Sunt Jon.

— Cine?

— Jon, de la Armata Salvării.

Jon aşteptă.

— Ce doreşti? pârâi vocea.

— Ţi-am adus nişte mâncare. M-am gândit că ai avea nevoie de…

— Ai ţigări?

Jon înghiţi în sec şi bătu cu bocancii în zăpadă.

— Nu, n-am avut bani decât pentru mâncare de data asta.

— Căcat!

Linişte, iar.

— Alo? strigă Jon.

— Mda, mda. Mă gândesc.

— Dacă vrei, trec mai târziu.

Mecanismul scoase un bâzâit şi Jon împinse iute uşa, deschizând-o.

Casa scării era plină de ziare, sticle goale şi bălţi de urină îngheţate. Datorită gerului, Jon nu fu nevoit să inhaleze duhoarea persistentă, dulceag-amăruie care umplea holul în zilele ceva mai călduroase.

Încercă să meargă fără să facă prea mult zgomot, însă paşii tot îi răsunau pe scări. Femeia care stătea în uşă şi-l aştepta fixase deja pungile. Ca să evite să-l privească în ochi, îşi imagină Jon. Avea acelaşi chip buhăit, umflat, cu care te-alegeai după ani întregi de dependenţă, era supraponderală şi purta un tricou alb murdar pe sub cămaşa de noapte. Un iz stătut răzbătea de dincolo de uşă.

Jon se opri în faţa uşii şi lăsă jos sacoşele.

— E şi soţul tău acasă?

— Da, este, rosti ea cu un accent franţuzesc mieros.

Arăta bine. Pometi înalţi şi ochi mari, migdalaţi. Buze

mici, lipsite de culoare. Era bine îmbrăcată. În fine, măcar după cât reuşeai să vezi prin crăpătura uşii puteai înţelege că era bine îmbrăcată.

Din instinct, bărbatul îşi potrivi eşarfa roşie.

Zăvorul de siguranţă care-i despărţea era făcut din alamă solidă şi prins bine de o uşă grea de stejar, fără niciun nume pe ea. În vreme ce stătea în faţa blocului de pe strada Carnot, aşteptând să-i deschidă portarul, băgă de seamă că totul părea nou şi scump, uşile, soneriile, broaştele. Iar faptul că faţada galben-deschis şi obloanele albe erau acoperite de un strat urât de mizerie depus din cauza poluării nu făcea decât să întărească şi mai mult aerul natural al acestui cartier al Parisului. Tablouri în ulei originale atârnau în holul de la intrare.

— Ce doriţi?

Ochii şi tonul nu erau nici prietenoşi, nici neprietenoşi, dar trădau o notă de scepticism cauzat de accentul lui franţuzesc îngrozitor.

— Un mesaj, *madame.*

Femeia şovăi. Dar se comportă cum era de aşteptat, până la urmă.

— În regulă. Puteţi aştepta aici, vă rog, şi îl chem?

Închise uşa, iar zăvorul îşi reocupă poziţia iniţială, cu ajutorul mecanismului bine uns. Bărbatul bătu uşor din picioare. Trebuia să înveţe să vorbească mai bine franceza. Mama lui îi servise engleză cu linguriţa în fiecare seară, dar cu franceza nu se putuse împăca şi pace. Rămase holbându-se la uşă. Pantaloni bufanţi franţuzeşti. Litere franţuzeşti. Frumoasă.

Se gândi la Giorgi. Giorgi, cu zâmbetul lui orbitor de alb, era cu an mai mare decât el, deci acum avea douăzeci şi opt de ani. Tot la fel de bine o fi arătând? Blond şi micuţ, şi frumuşel ca o fată? Fusese îndrăgostit de Giorgi, în modul acela necondiţionat, complet lipsit de prejudecăţi, cum doar copiii se pot îndrăgosti.

Auzi paşi apropiindu-se. Paşii unui bărbat. Cineva umbla la zăvor. O linie de legătură albastră între muncă şi libertate, de aici până la urină şi săpun. În curând, avea să

începă să ningă. Se pregăti.

Chipul bărbatului apăru în uşă.

— Ce dracu’ vrei?

Jon ridica pungile de plastic şi schiţă un zâmbet.

— Pâine proaspătă. Miroase bine, nu-i aşa?

Fredriksen îşi lăsă o mână tuciurie masivă pe umărul femeii şi o împinse într-o parte.

— Singurul miros pe care-l simt eu e cel de sânge de creştin…

Cuvintele fuseseră rostite pe un ton clar, de om treaz, însă irişii spălăciţi pe chipul acela bărbos spuneau o altă poveste. Ochii încercau să se concentreze asupra sacoşelor cu cumpărături. Era un bărbat masiv, plin de putere, care se micşorase pe dinăuntru. Scheletul, până şi craniul, îi deveniseră mai mici pe sub pielea care i se lăsase şi îi părea cu trei numere mai mare, din pricina acelui chip răuvoitor. Fredriksen îşi trecu un deget bont peste tăieturile proaspete ce-i străbăteau şaua nasului.

— Doar n-ai de gând să-mi ţii vreo predică, nu?

— Nu, de fapt voiam…

— O, haide, soldatule! Doar vrei ceva în schimbul ăstora, nu? Sufletul meu, de exemplu.

Jon se cutremură.

— Fredriksen, nu eu sunt cel care se ocupă de suflete. Dar pot aranja pentru mâncare, aşa încât…

— O, hai că poţi ţine şi tu o mică predică, întâi şi-ntâi.

— Am zis…

— O predică!

Jon se uita la Fredriksen, fără să mai adauge nimic.

— Hai, scoate o predică pe gura aia de cur a ta mică şi umedă! răcni Fredriksen. O predică, să putem mânca şi noi cu conştiinţa împăcată, nemernic creştin binevoitor. Hai, dă-i drumul mai repede! Care-i mesajul Domnului pe ziua de azi?

Jon dădu să zică ceva, dar renunţă. Înghiţi în sec. Încercă iar, şi de data asta corzile vocale îl ascultară.

— Mesajul e că El Şi-a dăruit unicul fiu, care a murit…

pentru păcatele noastre.

— Minţi!

— Nu, mă tem că nu, zise Harry, observând chipul îngrozit al bărbatului din uşă, pironit acolo, în faţa lui.

Se simţea mirosul prânzului pe fondul unui zdrăngănit de tacâmuri. Un familist. Un tată. Până acum. Bărbatul se scărpina pe mână şi privea fix un punct aflat deasupra capului lui Harry, ca şi cum cineva chiar era acolo. Scărpinatul făcea un zgomot neplăcut.

Zdrăngănitul tacâmurilor încetase. Se auzi un târşâit de paşi în spatele bărbatului, apoi o mână mică se propti pe umărul acestuia. Chipul unei femei, cu ochi mari, roşii, se ivi din spatele lui.

— Birger, ce s-a întâmplat?

— Poliţistul acesta are să ne spună ceva, rosti Birger pe un ton calm.

— Ce? zise femeia, uitându-se la Harry. Despre fiul nostru. E vorba de Per?

— Da, *fru*[4] Holmen, răspunse Harry, văzând cum spaima îşi găseşte loc în ochii femeii.

Căută în continuare imposibilele cuvinte:

— L-am găsit în urmă cu două ore. Fiul vostru e mort.

Se văzu nevoit să privească în altă parte.

— Dar el… el… unde…?

Privirea femeii se muta când la Harry, când la bărbatul care continua să se scarpine.

În curând avea să-i dea sângele, gândi Harry, apoi îşi drese glasul.

— Într-un container din port. Exact ceea ce ne-am temut. Era mort de o bucată bună de vreme.

Birger Holmen păru să-şi piardă echilibrul, se împletici câţiva paşi în spate şi se prinse de un cuier. Femeia făcu un pas în faţă, cât să-i permită lui Harry să remarce că bărbatul căzuse în genunchi.

Harry trase aer în piept şi-şi vârî mâinile în buzunare. Simţi cu degetele sticluţa rece ca gheaţa de la brâu. Găsi

[4] Doamna, în lb. norvegiană *(N. r.).*

ce căuta şi scoase la iveală un plic. Nu scrisese el scrisoarea, însă ştia foarte bine ce conţine. Înştiinţarea oficială a decesului, fără alte cuvinte în plus. Simpla confirmare birocratică a pronunţării decesului.

— Îmi pare rău, dar cade în sarcina mea să vă dau asta!

✯

— Sarcina ta să faci ce? întrebă bărbatul, un ins de vârstă mijlocie, cu o pronunţie franţuzească exagerat de *mondenă,* deloc caracteristică păturii superioare a societăţii, ci doar celor care aspiră la ea.

Musafirul îl privea cu atenţie. Totul se potrivea cu poza din plic, chiar şi cravata prost aleasă şi sacoul roşu lejer.

Habar n-avea cu ce greşise omul ăsta. Se îndoia că fusese ceva de natură fizică, deoarece, în pofida minei iritate, limbajul trupului demasca defensiva, anxietatea chiar, deşi stătea în uşa propriei case. Furase bani, delapidase? Părea tipul care să lucreze cu cifrele. Însă nu cu sume mari. Fără a ţine seama de atractiva sa soţie, părea mai degrabă genul care se mai mulţumea cu mici învârteli pe ici, pe colo. Poate călcase strâmb, poate că se culcase cu soţia cui nu trebuia. Nu. Ca regulă, bărbaţii scunzi, cu câştiguri mai mult decât medii şi soţii mult mai atrăgătoare decât ei sunt preocupaţi de infidelitatea partenerei lor. Bărbatul îl enerva. Îşi strecură mâna în buzunar.

— Asta, răspunse, sprijinind pe lanţul solid de aramă al uşii ţeava unui Llama Minimax, pe care-l cumpărase cu doar trei sute de dolari, e sarcina mea.

A îndreptat arma cu amortizor spre el. Amortizorul consta dintr-un tub de metal simplu, făcut de un fabricant de arme din Zagreb, înşurubat pe ţeavă. Banda adezivă extrem de rezistentă înfăşurată în jurul locului unde se îmbinau cele două componente servea la a etanşa perfect. Fireşte, la fel de bine ar fi putut cumpăra şi un aşa-zis amortizor de calitate cu mai bine de o sută de euro, dar ce rost ar fi avut? Nimeni nu putea amuţi zgomotul unui glonţ care străpunge bariera sunetului, al gazului fierbinte care întâlneşte aerul rece şi-al părţilor mecanice din metal care

se lovesc una de alta. Pistoalele cu amortizor care sună la fel ca popcornul care se loveşte de capac existau numai la Hollywood.

Împuşcătura sună ca plesnetul unui bici. Privi cu un ochi prin deschizătura îngustă.

Bărbatul din poză dispăruse; se prăbuşise pe spate, fără vreun sunet. Holul era întunecos, însă în oglinda de pe perete văzu fâşia de lumină de la uşă şi ochiul său, mărit mult, încadrat de un halou auriu. Bărbatul mort zăcea pe un covor gros, roşu-burgund. Să fie persan? Poate că totuşi avea bani?

Acum mai avea şi o gaură în frunte.

Ridică privirea şi dădu cu ochii de soţie. Dacă era soţia lui. Rămăsese încremenită în uşa altei încăperi. În spatele ei, o imensă lampă galbenă în stil oriental. Îşi acoperise gura cu mâna şi se holba la el. Bărbatul dădu scurt din cap. După care închise uşa cu grijă, îşi vârî arma înapoi în tocul de la umăr şi coborî scările. Nu folosea niciodată liftul când încerca să scape. Nici nu închiria maşini, motociclete sau orice altceva care s-ar fi putut strica. Şi nici nu fugea. Nu vorbea şi nici nu ţipa; vocea putea fi identificată.

Să scape era partea esenţială a slujbei sale, dar şi cea care-i plăcea cel mai mult. Era ca şi cum ar fi zburat, un nimic lipsit de visuri.

Administratoarea ieşise din apartamentul ei de la parter şi-l urmărea nedumerită. Îi şopti *Au revoir, madame*[5], dar ea îl urmărea încruntată, fără să zică nimic. Când avea să fie interogată de poliţie, cam peste o oră, i se va cere o descriere. Iar ea se va conforma. Un bărbat, cu aspect normal, de înălţime medie. Douăzeci de ani. Sau, poate, treizeci. În orice caz, nu patruzeci, avea să-şi spună ea.

Ieşi în stradă. Simţi huruitul discret al Parisului, care semăna cu tunetul care nu se apropia niciodată, dar care nici nu înceta vreodată. Îşi abandonă arma într-un tomberon pe care-l alesese dinainte tocmai în acest scop. Două pistoale noi-nouţe, fără niciun glonţ tras, provenind de la acelaşi fabricant, îl aşteptau la întoarcerea în Zagreb.

[5] La revedere, doamnă! *(N. r.).*

Primise un discount, dat fiind că îşi cumpărase mai multe odată.

Când autobuzul spre aeroport trecu prin staţia Porte de la Chapelle, o jumătate de oră mai târziu, pe autostrada dintre Paris şi Charles de Gaulle, ningea cu fulgi mari. Se depuneau deja pe pământul uscat, unde paiele galben-deschis aţinteau ţepene cerul cenuşiu.

După ce făcu check-in-ul pentru zbor şi trecu de poarta controlului de securitate, se îndreptă direct către toaletele bărbaţilor. Se aşeză la capătul şirului de pisoare albe, se descheie la nasturi şi stropi cuburile odorizante aşezate pe fundul vasului. Închise ochii şi se concentră la mirosul dulceag al paradiclorobenzenului amestecat cu aromă de lămâie de cei de la J&J Chemicals. Linia dintre el şi libertate mai avea o singură oprire. Rostogoli numele pe limbă. Os-lo.

3.
Duminică, 14 decembrie. Muşcătura

În zona roşie de la al şaselea etaj al sediului central al poliţiei, colosul de beton şi sticlă cu cea mai mare densitate de poliţişti din toată Norvegia, Harry se lăsă pe spate în scaunul său din camera 605. Era biroul pe care lui Halvorsen – tânărul poliţist cu care Harry împărţea cei zece metri pătraţi – îi plăcea să-l numească Biroul de Informaţii. Şi pe care Harry, atunci când voia să-i mai reteze din avânt lui Halvorsen, îl numea Biroul de Instruire.

Acum însă Harry era singur şi se holba la peretele în care ar fi trebuit să se afle o fereastră, în cazul în care Biroul de Informaţii ar fi avut aşa ceva.

Era duminică; scrisese raportul şi se putea duce acasă. Aşa că de ce mai stătea? Prin fereastra imaginară, văzu portul din Bjørvika împrejmuit cu gard, unde neaua proaspătă se aşternuse precum confetti pe containerele verzi, roşii şi albastre. Cazul era rezolvat. Per Holmen, un tânăr dependent de heroină, se săturase de viaţă şi alesese o ultimă doză în interiorul unui container. Cu ajutorul unui pistol. Fără semne exterioare vizibile de violenţă; pistolul fusese găsit lângă el. Din ce ştiau băieţii aflaţi sub acoperire, Per Holmen nu datora bani nimănui. Când dealerii execută dependenţi din cauza unor datorii, de obicei nu încearcă să o camufleze în altceva. Ba, din contră. Aşadar, un caz clar de sinucidere. Aşa că de ce mai zăbovea gândindu-se la un terminal de containere sumbru şi bătut de vânturi într-o asemenea seară, când tot ce putea găsi erau şi mai multă tristeţe şi suferinţă?

Harry aruncă o privire spre haina sa de lână atârnată în cuier. Sticluţa de rezervă din buzunarul interior era plină. Şi neatinsă, de când intrase la *vinmonopol* în octombrie, de unde cumpărase o sticlă din cel mai aprig duşman al său, Jim Beam, şi-şi umpluse plosca, înainte de-a vărsa restul în chiuvetă. De atunci, o purta cu el ca pe otravă, cam aşa

cum cărau naziştii pastilele cu cianură în tălpile pantofilor. De ce să-şi bată capul cu o asemenea idee prostească? Habar n-avea. Nici nu trebuia să ştie. Funcţiona.

Harry se uită la ceas. Curând, avea să se facă unsprezece. Acasă îl aşteptau un espressor mult prea uzat şi un DVD pe care îl păstra exact pentru seri precum aceasta. *Totul despre Eva,* capodopera lui Mankiewiez din 1950, cu Bette Davis şi George Sanders.

Închise ochii şi chibzui pe îndelete. Şi-şi dădu seama că avea să aleagă portul.

Harry îşi ridicase gulerul de la haină, iar vântul din nord care sufla prin gardul înalt din faţa sa şi forma vârtejuri de zăpadă în jurul containerelor aflate în interior îl lovea direct în spate. Zona portului şi practic enorma întindere, nesfârşite parcă, aduceau cu un deşert noaptea.

Terminalul de containere împrejmuit era luminat bine, însă stâlpii de lumină se legănau în vântul puternic, iar cutiile de metal stivuite câte două sau câte trei proiectau umbre pe străzi. Cel pe care pusese ochii Harry era roşu, şi ceva din culoarea asta nu prea se potrivea cu banda portocalie cu care îl înconjurase poliţia. Dar era un excelent refugiu într-o noapte de decembrie în Oslo, fiind cam de aceleaşi dimensiuni şi cam la fel de confortabil ca o celulă din arestul sediului central al poliţiei.

Raportul echipei de criminalişti – deşi cu greu putea fi numită echipă, din moment ce consta dintr-un detectiv şi un tehnician – spunea că respectivul container zăcea gol de ceva vreme. Neîncuiat. Paznicul de la faţa locului îi explicase că nu prea îşi bătea capul să încuie containerele goale, întrucât zona era împrejmuită cu gard şi era şi supravegheată video. Chiar şi aşa, un toxicoman tot izbutise să intre. Per Holmen, presupunea el, fusese unul dintre cei care-şi făceau veacul prin jurul portului Bjørvika, care se afla practic la o aruncătură de băţ de supermarketul preferat al toxicomanilor, în Plata. Poate că paznicul mai închidea ochii atunci când aceştia voiau să folosească respectivul container pe post de hotel? Poate îşi

închipuia că-n felul ăsta mai salvase o viaţă nefericită sau două?

Containerul n-avea niciun soi de încuietoare, însă la poarta din gard trona ditamai lacătul. Harry regretă imediat că nu sunase de la sediul poliţiei, ca să anunţe că vine. În fine, dacă umbla vreun paznic pe aici, el nu vedea niciunul.

Harry îşi verifică ceasul. Se gândi o clipă şi studie înălţimea gardului. Era în formă bună. Mai bună decât fusese de mult timp încoace. Nu se mai atinsese de alcool de la nenorocirea din vara trecută şi se antrena în mod regulat în sala de sport a poliţiei. Mai mult decât regulat. Înainte să dea prima zăpadă, doborâse vechiul record al lui Tom Waaler de la cursa cu obstacole din Økern. Câteva zile mai târziu, Halvorsen îndrăznise să-l întrebe dacă toate acele exerciţii aveau cumva de-a face cu Rakel. Căci impresia lui era că Harry şi Rakel nu mai erau împreună. Harry îi explicase poliţistului mai tânăr, pe un ton politicos, dar foarte ferm că poate împărţeau biroul, însă nu şi viaţa personală. Halvorsen ridicase din umeri, şi-l întrebase pe Harry cu cine altcineva mai stătea de vorbă în afară de el, iar bănuielile i se confirmaseră în clipa în care Harry se ridicase şi ieşise furios din camera 605.

Trei metri. Fără sârmă ghimpată. Uşor. Harry se prinse de gard cât de sus putu, îşi propti piciorul de stâlpul gardului şi se îndreptă de spate. Braţul drept în sus, apoi cel stâng, apoi rămase atârnând de mâini până ce găsi sprijin cu piciorul. Mişcări de omidă. Se aruncă apoi de cealaltă parte.

Ridică zăvorul şi deschise uşa containerului, îşi luă cu el lanterna grea, neagră, de poliţist, apoi se aplecă pe sub banda poliţiei şi pătrunse înăuntru.

Era o linişte stranie în interior; şi sunetul părea să fi îngheţat aici.

Harry aprinse lanterna. În conul de lumină, putu distinge conturul trasat cu creta pe podea, acolo unde fusese găsit Holmen. Beate Lønn, şefa criminaliştilor din noua clădire din Brynsalléen, îi arătase fotografiile. Holmen zăcea în fund, cu spatele lipit de perete şi cu o gaură în tâmpla dreaptă, având pistolul lângă el, în partea dreaptă. Foarte

puţin sânge. Acesta era avantajul împuşcăturilor în cap. Singurul. Pistolul avea gloanţe de calibru mic, deci rana de intrare era mică şi nici nu exista rană de ieşire. Criminaliştii găsiseră glonţul în ţeastă, unde trebuie să fi făcut mai ceva ca o minge de pinball, zdrobind acel ceva cu care Per Holmen gândise odată, luase decizii şi în cele din urmă, le comandase degetelor să apese trăgaciul.

— De neînţeles, aveau colegii săi tendinţa să spună atunci când descopereau tineri care aleseseră să-şi pună capăt zilelor.

Harry presupunea că o ziceau ca să se protejeze pe ei înşişi, pentru a respinge ideea în sine. Altfel, el, unul, nu înţelegea la ce se refereau când spuneau că e de neînţeles.

Cu toate astea, exact acesta era cuvântul pe care-l folosise şi el în această seară, când stătuse în uşă şi se uitase pe hol, la tatăl lui Holmen, căzut în genunchi, cu spatele îndoit şi cutremurat de suspine. Şi, din moment ce Harry nu cunoştea niciun cuvânt liniştitor despre moarte, Dumnezeu, mântuire, viaţa de apoi ori sensul acestor lucruri, nu putuse decât să murmure acelaşi slab: „De neînţeles…”

Harry stinse lanterna şi o vârî în buzunarul hainei; se lăsă îmbrăţişat de întuneric.

Se gândi la tatăl său. Olav Hole, profesor pensionar şi văduv, care trăia într-o casă din Oppsal. La felul în care i se lumina privirea când Harry sau sora lui îl vizitau o dată pe lună şi cum lumina asta din ochi se stingea încetişor când începeau să bea cafeaua şi să discute despre lucruri puţin importante. Tot ce reprezentase motiv de mândrie fusese surprins într-o fotografie aşezată pe pianul la care ea obişnuise să cânte. Acum, Olav Hole nu mai făcea aproape nimic. Îşi citea cărţile. Cărţi despre ţări şi imperii pe care n-avea să le vadă niciodată şi pe care, de fapt, nici nu mai era dornic să le vadă, dat fiind că ea nu-i mai putea sta alături.

— Cea mai mare pierdere dintre toate, spunea el în rarele ocazii în care vorbeau despre ea. Iar Harry se gândea acum exact la felul în care Olav Hole ar fi numit ziua în care

ar fi venit cineva ca să-i spună că fiul lui e mort.

Harry ieşi din container şi se îndreptă spre gard. Se prinse de el cu ambele mâini. Atunci, se aşternu unul dintre acele rare momente în care se lasă o tăcere absolută, în clipa în care vântul îşi ţine respiraţia ca să asculte sau să se răzgândească, iar tot ce se aude e doar vuietul liniştitor al oraşului în întunericul iernii. Asta, plus sunetul unui mototol de hârtie rostogolit de vânt pe asfalt. Dar vântul încetase. Nu era o hârtie, erau paşi. Rapizi, uşori. Mai uşori decât paşii.

Labe.

Lui Harry îi crescu brusc pulsul şi, întors cu faţa la gard, îşi îndoi genunchii cu viteza fulgerului. Şi se îndreptă de spate. Abia după aceea avea să-i treacă prin minte ce-l înspăimântase atât de tare. Era tăcerea, plus faptul că nu auzise absolut nimic în acea tăcere, niciun mârâit, niciun semn de agresiune. Ca şi cum orice s-ar fi aflat acolo, în beznă, nu intenţiona să bage groaza în el. Ba, din contră. Îl vâna. Dacă Harry ar fi ştiut mai multe despre câini, poate că ar fi fost conştient de faptul că există o rasă de câini care nu mârâie niciodată, nici măcar atunci când e înspăimântat sau când atacă: masculul din rasa Metzner negru. Harry îşi întinse braţele în sus şi-şi îndoi iar genunchii când auzi schimbarea de ritm, urmată de tăcere, şi ştiu că atunci se aruncase. Se împinse în sus.

Vorba aia că nu simţi durerea atunci când groaza îţi inundă sângele cu adrenalină este, în cel mai bun caz, incorectă. Harry ţipă când dinţii unui câine masiv şi suplu muşcară din carnea de pe piciorul său drept şi începură să se înfigă din ce în ce mai adânc, până ajunseră aproape de os. Gardul de plasă vibra puternic, iar gravitaţia îi trăgea pe amândoi în jos, dar dintr-o disperare pură, Harry izbuti să se ţină bine. În împrejurări normale, ar fi trebuit să fie în siguranţă deja. Pentru că orice alt câine care cântărea cât un Metzner negru matur i-ar fi dat drumul. Însă un Metzner negru are dinţi şi muşchi ai fălcilor care pot zdrobi osul, de unde şi reputaţia lor de-a fi o rudă apropiată a hienei, devoratoare de cadavre. Aşa că animalul rămase prins de

piciorul lui Harry cu doi canini bine înfipţi din maxilarul superior, în partea din spate, şi unul din maxilarul inferior, ceea ce oferea un plus de precizie muşcăturii. Al doilea canin din maxilarul inferior şi-l rupsese într-o proteză de oţel, pe când avea doar trei luni.

Harry izbuti să-şi treacă peste marginea gardului cotul drept şi să încerce să se ridice amândoi, însă câinele avea o labă înfiptă în sârmă. Cu mâna dreaptă, pipăi prin buzunarul hainei, unde dădu peste mânerul de cauciuc al lanternei. Aruncă o privire în jos şi atunci văzu pentru prima oară animalul. Ochii negri de pe faţa la fel de neagră aveau o strălucire ştearsă. Harry îl lovi cu lanterna. Lovi atât de tare câinele în cap, exact între urechi, încât se auzi un trosnet. Ridică lanterna şi izbi iar animalul. Drept în botul sensibil. Lovi încă o dată, disperat, în ochii ce nici măcar nu clipiseră. Scăpă lanterna din mână şi o auzi cum se izbeşte de pământ. Câinele continua să stea agăţat de piciorul lui. Curând, Harry nu va mai avea putere să se ţină de gard. Nici măcar nu voia să se gândească la ce se va întâmpla atunci, dar nu se putu abţine.

— Ajutor!

Strigătul slab al lui Harry fu purtat de vântul care prinsese iar puteri. Schimbă priza cu care se prinsese de gard şi îl pufni râsul. Doar n-avea să sfârşească aşa, nu? Găsit într-un terminal de containere, cu gâtul sfârtecat de un câine de pază? Harry inspiră adânc. Vârfurile ascuţite ale reţelei de plasă din care era făcut gardul îi înţepa subsuoara; degetele îşi slăbeau şi ele strânsoarea. Nu avea să reziste mai mult de câteva secunde. Măcar de-ar fi avut o armă la el. Măcar de-ar fi avut o sticlă, nu plosca de la brâu, măcar aşa ar fi putut s-o spargă şi apoi să înjunghie animalul cu ea.

Plosca de la brâu!

Cu ultimele fărâme de putere, Harry căută prin haină şi scoase plosca. Apucă cu dinţii capacul de metal şi răsuci. Acesta slăbi şi îl ţinu între dinţi, iar whisky-ul îi umplu gura. Trupul îi fu străbătut de un şoc. Hristoase! Îşi lipi faţa de gard, forţându-se să închidă ochii, iar luminile îndepărtate

ale hotelurilor Plaza şi Opera se transformară în fâşii albe în beznă. Folosindu-şi mâna dreaptă, coborî plosca până deasupra fălcilor roşii ale câinelui. După care scuipă dopul şi whisky-ul, bălmăji un „Skål[6]!” şi goli plosca. Preţ de două lungi secunde, ochii negri ai câinelui rămaseră holbându-se perplecşi la Harry, în vreme ce lichidul maroniu gâlgâia şi se scurgea pe lângă piciorul lui Harry direct între fălcile deschise. Animalul îşi slăbi strânsoarea. Harry auzi carnea vie lovindu-se de asfaltul gol, urmat de un soi de hârâit ca de moarte şi de un tânguit slab, apoi sunetul unor labe zgâriind ceva, după care câinele fu înghiţit de bezna din care răsărise.

Harry îşi petrecu piciorul peste gard. Îşi suflecă apoi cracul pantalonului. Chiar şi fără lanternă, tot îşi dădu seama că avea să-şi petreacă noaptea la Urgenţe, în loc să vadă *Totul despre Eva.*

✯

Jon stătea cu capul în poala Theei şi-şi ţinea ochii închişi, bucurându-se de murmurul slab şi regulat al televizorului. Era unul dintre serialele alea care îi plăceau ei foarte mult. *King of the Bronx?* Sau *The King of Queens?*

— L-ai întrebat pe fratele tău dacă vrea să-ţi facă tura din Egertorget? întrebă Thea.

Îi acoperise ochii cu mâinile ei. Bărbatul îi putea simţi parfumul dulce al pielii, ceea ce însemna că ea doar ce-şi făcuse o doză de insulină.

— Ce tură? întrebă Jon.

Îşi smulse mâna şi se holbă la el, nevenindu-i să-l creadă.

Jon începu să râdă.

— Linişteşte-te! Am discutat cu Robert acu’ o mie de ani despre asta. A fost de acord.

Thea scoase un geamăt de exasperare. Jon o prinse de mână şi şi-o aşeză la loc pe ochi.

— Totuşi, nu i-am zis că e ziua ta, continuă el. Dacă i-aş fi zis, nu sunt sigur că ar mai fi fost de acord.

— De ce nu?

— Pentru că e înnebunit după tine, doar ştii bine!

[6] Noroc, în lb. norvegiană *(N. r.).*

— Aşa zici tu.

— Şi tu nu-l placi.

— Nu-i adevărat!

— Atunci de ce te încordezi toată ori de câte ori îi pomenesc numele?

Thea râse din toată inima. Trebuie să se fi întâmplat ceva în *Bronx.* Sau în *Queens.*

— Ai rezervat masă la restaurant? întrebă ea.

— Da.

Thea zâmbi şi-l strânse de mână. Apoi încruntă din sprâncene.

— M-am tot gândit. S-ar putea să ne vadă cineva aici.

— Din Armată? Nici vorbă.

— Şi dacă ne vede?

Jon nu răspunse.

— Poate că e momentul să nu ne mai ferim, continuă ea.

— Nu ştiu ce să zic. Mai bine să aşteptăm până când suntem siguri că…

— Jon, tu nu eşti sigur?

Jon îi dădu mâna la o parte şi o privi uimit.

— Thea, te rog! Doar ştii foarte bine că te iubesc mai mult decât orice. Nu asta-i problema.

— Atunci, care e?

Jon oftă şi se ridică în fund.

— Thea, tu nu-l cunoşti pe Robert.

Thea schiţă un zâmbet ironic.

— Îl cunosc de când eram mici, Jon.

Se foi, neliniştit.

— Da, dar sunt şi lucruri pe care nu le ştii. Tu nu ştii cum face când se înfurie. De la tata a moştenit asta. Poate fi periculos, Thea.

Femeia se lăsă pe spate şi rămase privind în gol.

— Părerea mea e să ne mai ferim niţel.

Jon îşi frângea mâinile.

— Din respect şi pentru fratele tău.

— Rikard? întrebă ea, surprinsă.

— Da. Ce-ar spune el dacă tu, sora lui, şi-ar anunţa logodna cu mine exact acum?

— A, înţeleg la ce te referi. Din moment ce concuraţi amândoi pentru postul de şef al administraţiei?

— Ştii foarte bine că cei din Consiliul Superior apreciază în mod deosebit dacă ofiţerii din eşaloanele superioare au ofiţeri respectabili pe post de soţi. Din punct de vedere tactic, ar fi un lucru extrem de corect să-mi anunţ căsătoria cu Thea Nilsen, fiica lui Frank Nilsen, mâna dreaptă a comandantului. Însă ar fi şi moral?

Thea îşi muşcă buza de jos.

— De ce e jobul ăsta atât de important pentru tine şi Rikard?

Jon ridică din umeri.

— Armata ne-a plătit instructajul în cadrul Şcolii de Instruire pentru Ofiţeri şi încă patru ani pentru o diplomă în economie la facultatea de management. Presupun că şi Rikard gândeşte la fel ca mine. E o datorie să încerci să găseşti un job în Armata Salvării pe măsura calificării tale.

— Poate că niciunul dintre voi nu-l va obţine. Tata spune că nimeni sub treizeci şi cinci de ani n-a mai primit postul de şef al administraţiei.

— Ştiu, oftă Jon. Să nu mai spui nimănui, însă chiar m-aş simţi uşurat dacă Rikard ar primi postul.

— Uşurat? zise Thea. Tu? Tu eşti deja responsabil pentru toate proprietăţile de închiriat din Oslo de mai bine de-un an.

— Corect, însă şeful administraţiei are toată Norvegia, Islanda şi Insulele Feroe pe cap. Ştiai că firma responsabilă de proprietăţile Armatei deţine peste 250 de terenuri, cu mai bine de 300 de clădiri, doar în Norvegia?

Jon se bătu cu palma peste abdomen şi rămase fixând tavanul cu o expresie preocupată de-acum familiară.

— Mi-am văzut azi reflexia într-o vitrină şi m-a frapat cât de mic sunt.

Thea părea să nu-l fi auzit.

— Cineva i-a zis lui Rikard că acela care va primi postul va fi şi noul comandant suprem.

Jon râse tare.

— Cu siguranţă nu-mi doresc aşa ceva.

— Nu glumi cu asta, Jon!

— Nu glumesc, Thea. Noi doi suntem mai importanţi. Spun doar că nu mă interesează un post în administraţie, deci hai să ne anunţăm logodna. Pot face alte treburi importante. O mulţime de alte trupe au nevoie de economişti.

— Nu, Jon, se împotrivi Thea, oripilată. Tu eşti cel mai bun om al nostru. Trebuie să fii angajat unde avem cel mai mult nevoie de tine. Rikard e fratele meu, dar el nu are… inteligenţa ta. Putem aştepta până se ia decizia şi apoi să ne anunţăm logodna.

Jon ridică din umeri.

Thea se uită la ceas.

— Azi va trebui să pleci înainte de douăsprezece. Mi-a zis Emma ieri, în lift, că-şi face griji din pricina mea din cauză că mi-a auzit uşa deschizându-se şi închizându-se în toiul nopţii.

Jon îşi coborî un picior pe podea.

— Nu înţeleg de ce ne mai batem capul să locuim aici. Ea îi aruncă o privire dezaprobatoare.

— Măcar aici putem avea grijă unul de altul.

— Ai dreptate, oftă el. Putem avea grijă unul de altul. Atunci, noapte bună!

Se trase spre el şi-şi plimbă mâna pe cămaşa lui şi, spre surprinderea lui, îi simţi mâna transpirată, ca şi cum strânsese ceva şi nu-i mai dăduse drumul. Apoi, Thea se lipi de el şi răsuflarea începu să i se accelereze.

— Thea, zise el. N-ar trebui…

Tânăra încremeni. Apoi oftă şi-şi retrase mâna.

Jon era uluit. Până acum, nu Thea era cea care făcea primul pas, ba, din contră, părea destul de neliniştită când venea vorba de contactul fizic. Iar el preţuia această puritate a ei. Păruse mai liniştită după prima lor întâlnire, atunci când el citase din statute şi spusese: „Armata Salvării consideră abstinenţa înainte de căsătorie un ideal creştinesc”. Chiar dacă mulţi credeau că există o diferenţă între „ideal” şi cuvântul „poruncă”, pe care statutele îl foloseau când se refereau la tutun şi alcool, el, unul, nu

găsea niciun motiv să-şi încalce promisiunea făcută Domnului din cauza unor nuanţe.

O îmbrăţişă, apoi se ridică şi merse la toaletă. Încuie uşa în urma sa şi dădu drumul la robinet. Lăsă apa să-i curgă pe mâini, în vreme ce privea suprafaţa lustruită din nisip topit care reflecta chipul unei persoane care, dincolo de toate aparenţele, ar trebui să fie fericită. Trebuia să o sune pe Ragnhild. Să termine odată. Jon trase aer adânc în piept. *Era* fericit. Doar că unele zile erau mai grele ca altele.

Se şterse pe faţă şi se întoarse la ea.

✯

Sala de aşteptare a unităţii de primiri urgenţe din Oslo de pe Storgata 40 era scăldată într-o lumină albă aspră. Ca de obicei, la această oră, puteai întâlni aici tot felul de oameni. Un dependent de droguri cuprins de spasme se ridică în picioare şi plecă la douăzeci de minute după ce ajunsese Harry. De obicei, aceştia nu puteau sta mai mult de zece minute într-un singur loc. Harry îi înţelegea foarte bine. Tot mai simţea gustul de whisky în gură; îşi trezise vechii prieteni, care îşi umflaseră piepturile şi-şi zornăiseră lanţurile în văgăuni. Piciorul îl durea ca dracu'. Iar drumul până în port nu scosese nimic la iveală – cam cum se întâmplă în nouăzeci la sută din munca de poliţist. Îşi promise lui însuşi ca data viitoare să se prezinte la întâlnirea cu Bette Davis.

— Harry Hole?

Harry ridică privirea la bărbatul în halat alb din faţa sa.

— Da?

— Poţi veni cu mine?

— Mulţumesc, dar cred că-i rândul ei! zise Harry, indicând o tânără ce-şi ţinea capul în mâini pe un scaun de vizavi.

Bărbatul se aplecă spre el.

— E a doua oară când vine aici în seara asta. Va supravieţui.

Harry şchiopătă pe hol în urma halatului alb de doctor şi intră într-o încăpere îngustă, cu un birou şi o poliţă simplă pentru cărţi. Nu văzu niciun obiect personal.

— Credeam că voi, poliţiştii, aveţi propriii doctori, zise halatul.

— Slabe şanse. De obicei, nici măcar nu avem prioritate la rând. Cum de ţi-ai dat seama că sunt poliţist?

— Scuze! Sunt Mathias. Treceam prin sala de aşteptare şi te-am zărit.

Doctorul zâmbi şi-i întinse mâna. Avea dinţi egali, observă Harry. Atât de egali, încât ai fi putut bănui că poartă proteză, dacă restul feţei n-ar fi fost la fel de simetrică, de curată şi de bine proporţionată. Avea ochii albaştri şi mici riduri de la râs în jurul lor, iar strângerea de mână fu fermă şi uscată. Exact un doctor din cărţi, gândi Harry. Un doctor cu mâini calde.

— Mathias Lund-Helgesen, detalie bărbatul, studiindu-l pe Harry.

— Cred că ai impresia că ar trebui să ştiu cine eşti, spuse Harry.

— Ne-am mai întâlnit. Vara trecută. La o petrecere în grădină, acasă la Rakel.

Harry se încordă când îi auzi numele pe buzele altcuiva.

— Serios?

— Eu eram, murmură Mathias Lund-Helgesen cu glas coborât.

— Mm!

Harry încuviinţă scurt.

— Sângerez.

— Înţeleg.

Lund-Helgesen luă o mină preocupată, compătimitor. Harry îşi suflecă apoi cracul pantalonului.

— Uite!

— Aha!

Lund-Helgesen schiţă un surâs oarecum amuzat.

— Ce e?

— O muşcătură de câine. O poţi trata?

— Nu prea am ce trata. Sângerarea se va opri. Am să curăţ rana şi am să pun ceva pe ea.

Se aplecă şi adăugă:

— Trei răni, din ce văd, judecând după cele trei urme de

dinţi. Şi-ar fi bine să-ţi faci şi o injecţie antitetanos.

— M-a muşcat până la os.

— Da, de multe ori aşa pare.

— Nu, adică dintele chiar a ajuns până la…

Harry se opri şi expiră pe nas. Tocmai îşi dădu seama că Mathias Lund-Helgesen credea că e beat. Şi cum să nu creadă? Un poliţist cu haina ferfeniţă, muşcat de câine, cu o reputaţie proastă şi duhnind a alcool. Asta avea să-i zică lui Rakel, că fostul ei iubit s-a apucat iar de băut?

— …până la os, completă Harry.

4.
Luni, 15 decembrie. Plecarea

— Trka[7]!

Se ridică în şezut în pat, brusc, auzind ecoul propriului glas răsunând între pereţii goi ai hotelului. Suna telefonul de pe noptieră. Înhăţă receptorul imediat.

— V-am sunat ca să vă trezesc…

— *Hvala!* mulţumi el, deşi ştia că e doar o voce înregistrată.

Se afla în Zagreb, iar astăzi urma să plece la Oslo. Spre cea mai importantă sarcină de până acum. Ultima.

Închise ochii. Iar visase. Nu despre Paris, nu despre celelalte misiuni; despre ele nu visa niciodată. Întotdeauna era vorba despre Vukovar, întotdeauna despre toamnă şi întotdeauna despre asediu.

Noaptea trecută visase despre fugă. Ca de obicei, fugea prin ploaie şi, ca de obicei, se întâmpla în aceeaşi seară în care tatălui său îi fusese amputată mâna în secţia de neonatologie. După patru ore, tatăl său a murit, chiar dacă doctorii anunţaseră că operaţia fusese un succes. Spuseseră că inima lui încetase să mai bată. Apoi el fugise de lângă mama sa, prin beznă şi prin ploaie, până la râu, cu arma tatălui său în mână, spre poziţiile sârbilor, iar aceştia lansaseră trasoare şi încercaseră să-l nimerească, dar lui nu-i păsase şi auzise gloanţele izbind pământul, care îi dispăruse de sub picioare şi îl făcuse să se prăbuşească într-un enorm crater produs de o bombă. Apa îl înghiţise cu totul, înghiţise toate zgomotele, totul era tăcut şi nemişcat, şi el continuase să alerge prin apă, dar nu ajunsese nicăieri. Şi simţise cum îi înţepenesc membrele şi somnul îl amorţeşte cu totul, apoi văzuse ceva roşu mişcându-se prin tot acel întuneric, precum o pasăre care bate din aripi într-o filmare făcută cu încetinitorul. Când îşi revenise, se trezise acoperit de o pătură de lână, iar un bec se legăna în toate

[7] Fugi, în lb. croată *(N. r.).*

părţile, în vreme ce artileria sârbă îi bombarda, iar mici bolovani de pământ şi tencuială îi căzuseră în ochi şi gură. Scuipase, iar cineva se aplecase deasupra lui şi îi spusese că Bobo, însuşi căpitanul, îi salvase viaţa în craterul umplut cu apă. Apoi îi arătase un tip chel ce stătea pe treptele buncărului. Acesta purta o uniformă cu o bucată de cârpă roşie în jurul gâtului.

Deschise ochii iar şi se uită la termometrul pe care-l aşezase pe noptieră. Temperatura din încăpere nu depăşise şaisprezece grade din noiembrie, cu toate că cei de la recepţie susţineau că dăduseră căldura la maximum. Se ridică din pat. Trebuia să se grăbească; autobuzul către aeroport avea să ajungă în faţa hotelului în jumătate de oră.

Se holbă în oglinda de deasupra chiuvetei şi încercă să-şi imagineze chipul lui Bobo. Însă era precum aurora boreală; puţin câte puţin, chipul se estompa pe măsură ce privea mai intens în oglindă. Telefonul sună din nou.

— Da, majka[8]*.*

După ce se bărbieri, se uscă şi se îmbrăcă în grabă. Scoase una dintre cele două cutii de metal pe care le ţinea în seif şi o deschise. Un Llama Minimax Sub Compact, în care încăpeau şapte gloanţe – şase în încărcător, plus unul pe ţeavă. Dezasamblă pistolul, apoi aşează componentele în cele patru mici ascunzători, special concepute, din colţurile întărite ale servietei. Dacă agenţii vamali aveau să-l oprească şi să-i verifice servieta, metalul ranforsat urma să ascundă părţile componente ale armei. Înainte de-a pleca, verifică să aibă paşaportul şi plicul cu biletul pe care ea i-l dăduse, plus fotografia ţintei şi informaţiile necesare legate de momentul şi locul acţiunii. Trebuia să se întâmple mâine-seară la şapte, într-un loc public. Femeia îi spusese că această misiune era mai riscantă decât cea precedentă. În fine, lui nu-i era teamă. Din când în când, ajungea să se întrebe dacă teama se pierduse odată cu braţul amputat al tatălui său din acea noapte. Bobo spunea că nu poţi supravieţui mult dacă nu ţi-e teamă.

[8] Mamă, în lb. croată *(N. r.).*

Afară, Zagrebul abia se trezea, lipsit de zăpadă, dar cenuşiu din cauza ceţii, încordat şi sumbru. Rămase în faţa intrării în hotel, gândindu-se că în câteva zile avea să fie la Adriatică, într-un loc dotat şi cu un mic hotel, cu preţuri decente şi un pic de soare. Discutând despre noua casă.

Autobuzul către aeroport trebuia să fi ajuns deja. Miji ochii în ceaţă. Aşa cum o făcuse şi în acea toamnă, ghemuit lângă Bobo şi încercând în zadar să vadă ceva dincolo de fumul acela alb. Sarcina sa fusese să ducă mesaje pe care altminteri nu îndrăzneau să le trimită prin radio, întrucât sârbii se aflau şi ei pe frecvenţa respectivă şi nu ratau absolut nimic. Iar el era atât de mic, încât putea fugi prin tranşee fără să trebuiască să se ghemuiască. Îi spusese lui Bobo că vrea să omoare tancuri.

Bobo clătinase din cap.

— Eşti mesager. Mesajele acestea sunt importante, băiete. Am oameni care să se ocupe de tancuri.

— Dar lor le e teamă. Mie nu-mi e.

Bobo îşi arcuise o sprânceană.

— Eşti doar o mână de om.

— Dacă gloanţele mă găsesc aici, în loc să mă găsească acolo, n-am să devin mai mare. Şi chiar tu ai zis că, dacă nu oprim tancurile, vor pune la pământ oraşul.

Bobo îi aruncase o privire iscoditoare.

— Lasă-mă să mă gândesc niţel, rostise el într-un final.

Aşa că au rămas în tăcere, scanând cu privirea peisajul alb, fără a izbuti să distingă ceva prin ceaţa de toamnă şi fumul ce se ridica deasupra ruinelor oraşului în flăcări. Apoi Bobo şi-a dres glasul:

— Noaptea trecută, i-am trimis pe Franjo şi Mirko la spărtura din dig, pe unde ies tancurile. Misiunea lor era să se ascundă şi să prindă mine de tancurile care treceau pe-acolo. Ştii ce-au păţit?

Băiatul a încuviinţat din nou. Văzuse cadavrele lui Franjo şi Mirko prin binoclu.

— Dacă ar fi fost mai mici, poate că ar fi izbutit să se ascundă în găurile din pământ, spusese Bobo.

Băiatul şi-a şters mucii de la nas cu mâna.

— Cum prind minele de tancuri?

A doua zi în zori, băiatul s-a strecurat înapoi în spatele propriilor linii, tremurând de frig şi acoperit de noroi. În spatele lui, pe dig, zăceau două tancuri sârbeşti complet distruse, din turelele cărora acum ieşeau vălătuci de fum. Bobo îl târâse înapoi în tranşee şi strigase, triumfător:

— Pentru noi, s-a născut un mic mântuitor!

Şi, în aceeaşi zi, când Bobo a dictat mesajul care să fie transmis Cartierului General din oraş prin radio, i s-a dat numele de cod care avea să-l urmeze până în clipa în care sârbii vor ajunge să-i ocupe şi să-i radă de pe faţa pământului oraşul, omorându-l pe Bobo, masacrând doctorii şi pacienţii din spital, închizându-i şi torturându-i pe toţi cei care opuseseră rezistenţă. Un nume paradoxal care-i lăsa un gust amar. Căci îi fusese dat de singura persoană pe care nu izbutise s-o salveze. *Mali spasitelj.* Micul mântuitor.

Un autobuz roşu se ivi din marea de ceaţă.

✯

Sala de şedinţe din zona roşie de la etajul şase zumzăia de voci joase şi râsete reţinute, în vreme ce Harry se apropie şi văzu că îşi planificase bine ora la care să-şi facă apariţia. Prea târziu ca să se piardă în mulţime, să mănânce o felie de tort şi să mai glumească cu colegii, tertipurile obişnuite la care apelează bărbaţii atunci când trebuie să-şi ia rămas-bun de la cineva pe care-l respectă. La timp însă pentru cadouri şi discursuri încărcate de prea multe cuvinte pompoase, la care bărbaţii se simt îmboldiţi să apeleze atunci când se află în faţa unei mulţimi, nu în confortul propriei intimităţi.

Harry privi atent mulţimea şi găsi trei chipuri prietenoase. Bjarne Møller, şeful său care avea să plece. Agentul Halvorsen. Şi Beate Lønn, tânăra şefă a Krimteknisk, unitatea de criminalistică. Încă nu stabilise vreun contact vizual cu niciunul dintre ei şi nimeni nu încercă să-i prindă privirea. Harry nu-şi făcea niciun fel de iluzii în privinţa popularităţii sale în cadrul serviciului Omoruri. Møller zisese odată că un singur lucru detestau oamenii mai mult decât un alcoolic ursuz, iar acela era un

alcoolic ursuz şi înalt. Harry avea un metru nouăzeci şi doi şi era alcoolic, iar faptul că era un detectiv genial îi oferea un oarecare avantaj, însă doar atât. Toată lumea ştia că, dacă nu s-ar fi aflat sub aripa protectoare a lui Bjarne Møller, Harry ar fi fost de mult timp dat afară din poliţie. Iar acum că Møller pleca, toată lumea ştia că toţi cei din eşaloanele superioare abia aşteptau să facă un pas greşit. În mod paradoxal, ceea ce-l proteja acum era tocmai ceea ce îi pusese eticheta de etern outsider: faptul că-l doborâse pe unul de-ai lor. Prinţul. Tom Waaler, inspector-şef în cadrul serviciului Omoruri, unul dintre oamenii aflaţi în spatele operaţiunilor cu trafic de arme din Oslo în ultimii opt ani. Tom Waaler sfârşise într-o baltă de sânge în subsolul unui bloc rezidenţial din Kampen. În cadrul unei scurte ceremonii care avusese loc în cantină, trei săptămâni mai târziu, comisarul-şef recunoscuse printre dinţi meritul lui Harry de-a fi făcut curăţenie în echipa lor. Iar Harry îi mulţumise.

— Mulţumesc! zisese el, plimbându-şi ochii printre poliţiştii adunaţi acolo, ca să vadă dacă era dispus vreunul să-l privească în ochi.

De fapt, avusese de gând să-şi rezume discursul doar la acest cuvânt, însă privirile lor ferite şi surâsurile lor sardonice iscaseră un val de furie subită în el, aşa că adăugase:

— Presupun că acest lucru îi va îngreuna destul de mult misiunea oricui va dori să-mi dea un şut în fund. S-ar putea ca presa să creadă că respectivul a făcut-o de teamă că data viitoare am să fiu pe urmele lui.

Toate privirile se întoarseră spre el. Nu le venea să creadă. Dar el continuase, chiar şi-aşa:

— Nu mai staţi cu gurile căscate, oameni buni. Tom Waaler a fost inspector în cadrul serviciului Omoruri, alături de noi, însă depindea de funcţia lui ca să facă ce a făcut. Îşi spunea Prinţul şi, după cum bine ştiţi…

Aici Harry s-a oprit, în vremea ce îşi plimba privirea de la un chip la altul, poposind, în cele din urmă, asupra comisarului-şef.

— Acolo unde există un prinţ, de obicei se află şi un rege.

— Salutare, bătrâne! Dus pe gânduri?

Harry ridică privirea. Era Halvorsen.

— Mă gândeam la regi, mormăi Harry, luând paharul de cafea pe care i-l oferi poliţistul mai tânăr.

— Avem un tip nou, continuă Halvorsen, arătându-l cu degetul.

Lângă masa cu cadouri se afla un bărbat într-un costum albastru, care stătea de vorbă cu comisarul-şef şi cu Bjarne Møller.

— E Gunnar Hagen? spuse Harry, cu cafeaua în gură. Noul PAS?

— Nu se mai numesc *Politiavdelingssjef*[9], Harry.

— Nu?

— POB. *Politioverbetjent*[10]. Numele funcţiilor s-au schimbat cu mai bine de patru luni în urmă.

— Chiar aşa? Pesemne c-am fost bolnav în ziua aia. Tu tot agent de poliţie eşti?

Halvorsen zâmbi.

Noul POB părea ager şi mai tânăr decât cei cincizeci şi trei de ani pe care scria că-i are în prezentarea lui. Mai degrabă de talie medie, decât peste, observă Harry. Şi suplu. Muşchii bine conturaţi de pe chip, din jurul maxilarului şi de pe gât sugerau un trai destul de disciplinat. Gura îi era dreaptă şi fermă, iar bărbia o puteai considera ori hotărâtă, ori proeminentă. Puţinul păr pe care-l avea Hagen era negru şi forma o jumătate de cunună în creştetul capului; cu toate astea, era atât de des şi de compact, încât ţi s-ar fi putut ierta dacă ai fi crezut că noul POB alesese o tunsoare mai excentrică. În orice caz, sprâncenele enorme, cumplit de mari, se potriveau perfect cu felul în care părul alesese să-i crească pe totul corpul.

— Direct din cadrul Armatei, făcu Harry. Poate va introduce şi ora de deşteptare.

— Se zice c-ar fi fost un bun poliţai înainte de-a avansa.

— Judecând după ce şi-a trecut singur în CV, vrei să zici?

---

[9] Şeful Poliţiei, în lb. norvegiană *(N. r.).*

[10] Superintendent de poliţie, în lb. norvegiană *(N. r.).*

— Mă bucur să aud că gândeşti atât de pozitiv, Harry.

— Eu? Eu sunt întotdeauna gata să le ofer o şansă nouveniţilor.

— *O* fiind cuvântul-cheie, interveni Beate, care li se alăturase, în timp ce-şi dădea părul blond şi scurt într-o parte. Mi s-a părut că şchiopătezi, Harry?

— M-am întâlnit azi-noapte cu un câine de pază deosebit de conştiincios, la terminalul de containere.

— Ce căutai acolo?

Harry o studie pe Beate înainte să-i răspundă. Poziţia de şefă în Brynsalléen îi priise. Şi fusese de bun augur şi pentru Krimteknisk. Beate fusese mereu o profesionistă competentă, însă Harry era nevoit să recunoască faptul că el, unul, nu observase evidentele abilităţi de lider la tânăra timidă şi modestă care intrase în departamentul Jafuri după ce terminase Academia de Poliţie.

— Voiam s-arunc un ochi la containerul în care a fost găsit Per Holmen. Ia zi-mi, cum a pătruns în zona aia?

— A tăiat lacătul cu cleştele de sârmă. L-au găsit lângă el. Dar tu? Cum ai intrat?

— Ce-ai mai aflat?

— Harry, nu există nimic care să sugereze că e o…

— Nici nu spun că e. Ce altceva mai ai?

— Ce crezi? Dovada tranzacţiei, o doză de heroină şi o pungă de plastic cu tutun. Ştiai că scot tutunul din mucurile de ţigară pe care le adună de pe jos? Şi n-am găsit niciun bănuţ, firește.

— Iar Beretta?

— Seria a fost ştearsă, dar datele sunt cunoscute. O armă din vremurile bune ale Prinţului.

Harry sesiză că Beate refuzase să pronunţe numele lui Tom Waaler.

— Mm! Rezultatele testului de sânge au ajuns?

— Mda, răspunse ea. Surprinzător de curat sau, mă rog, nu se mai injectase recent. Atât de conştient şi în stare să se sinucidă. De ce întrebi?

— Am avut plăcerea de-a le da părinţilor vestea.

— Oooo! rostiră Lønn şi Halvorsen amândoi într-un glas.

Se întâmpla din ce în ce mai des, cu toate că nu lucrau decât de doi ani împreună.

Comisarul-şef tuşi şi mulţimea se întoarse cu faţa spre masa cu cadouri, iar conversaţiile încetară.

— Bjarne a cerut permisiunea să spună câteva cuvinte, zise comisarul-şef, legănându-se pe călcâie şi făcând o pauză, pentru efect. Iar permisiunea i-a fost acordată.

Chicoteli în mulţime. Harry observă surâsul timid al lui Bjarne Møller adresat superiorului său.

— Îţi mulţumesc, Torleif! Şi-i mulţumesc şi şefului poliţiei pentru cadoul de despărţire! Şi un mare mulţumesc tuturor, pentru minunatul tablou pe care mi l-aţi oferit!

Arătă spre masă.

— Toată lumea? şopti Harry către Beate.

— Da. Skarre şi încă vreo doi au strâns banii.

— Mie nu mi-au zis nimic.

— Posibil că au uitat să te întrebe.

— Acum am să ofer şi eu câteva cadouri, spuse Møller. Din averea decedatului, cum s-ar spune. Mai întâi, această lupă.

O ridică în dreptul ochilor şi toţi ceilalţi râseră de trăsăturile distorsionate ale fostului PAS.

— Aceasta merge la fata care este la fel de bună ca detectiv şi poliţist pe cât a fost tatăl ei. Care nu-şi asumă niciodată merite pentru munca ei şi care ne lasă pe noi să strălucim în cadrul serviciului Omoruri. După cum ştiţi, ea a fost şi subiectul unor cercetări făcute de specialişti neurologi, întrucât a fost binecuvântată cu un foarte rar *girus fusiform,* lucru care-i permite să-şi amintească toate chipurile pe care le-a văzut vreodată.

Harry văzu că Beate roşeşte. Nu îi plăcea să se afle în centrul atenţiei şi, mai ales, să-i fie pomenit acest extraordinar dar, care o făcea în continuare utilă la identificarea unor foşti condamnaţi sau membri de bande pe imaginile granulate ale înregistrărilor video.

— Sper, continuă Møller, că n-ai să uiţi şi acest chip, chiar dacă n-ai să mă mai vezi o vreme de-acum încolo. Iar dacă ai vreun motiv de îndoială, poţi folosi asta.

Halvorsen îi dădu un ghiont în spate lui Beate. Când Møller îi oferi şi o îmbrăţişare odată cu lupa, iar publicul începu să aplaude, se făcuse roşie toată, până şi pe frunte.

— Următoarea moştenire pe care-o las e scaunul meu de birou, spuse Bjarne. Vedeţi voi, am aflat că succesorul meu, Gunnar Hagen, şi-a instalat unul nou, din piele neagră, cu spătar înalt şi tot dichisul.

Møller schiţă un surâs către Hagen, însă acesta nu i-l întoarse, ci doar încuviinţă scurt.

— Scaunul merge la un agent din Steinkjer, care, încă de când a venit aici, a fost alungat într-un birou cu cea mai mare belea din întreaga clădire. Şi silit să stea pe un scaun defect. Juniorule, cred c-a sosit momentul.

— Ieeei! făcu Halvorsen.

Toată lumea se întoarse spre el şi râse, făcându-l şi pe Halvorsen să râdă.

— Şi, ca să ajungem la final, un ajutor tehnic pentru cineva foarte special pentru mine. El a fost cel mai bun anchetator şi cel mai mare coşmar al meu. Pentru cel care şi-a urmat mereu instinctul, notiţele şi – din nefericire pentru aceia dintre noi care încercau să te facă să ajungi mereu la timp la şedinţele de dimineaţă – propriul ceas.

Møller scoase un ceas de mână din buzunarul de la jachetă.

— Sper ca ăsta să te ajute să lucrezi în acelaşi timp cu ceilalţi. În fine, l-am potrivit cât de cât cu celelalte ceasuri de la serviciul Omoruri. Şi, ei bine, au fost ceva poveşti de-a lungul timpului, Harry.

Aplauze răzleţe, în vreme ce Harry făcu un pas în faţă ca să primească ceasul de care era prinsă o curea simplă de piele neagră. Marca nu i se păru cunoscută.

— Mulţam! zise Harry.

Cei doi se îmbrăţişară.

— L-am dat cu două minute înainte, astfel încât să ajungi la timp la ceea ce credeai că ai să ratezi, îi şopti Møller. Gata cu avertizările! Fă ce ai de făcut!

— Mulţam! zise Harry din nou, gândindu-se că Møller îl reţine ceva mai mult decât se cuvenea.

Îşi aminti că trebuie să-i dea şi el cadoul pe care-l adusese în mod special de-acasă. Din fericire, nu mai apucase să rupă ambalajul de plastic în care era împachetat *Totul despre Eva.*

5.
Luni, 15 decembrie. Farul

Jon îl găsi pe Robert în curtea Fretex, magazinul Armatei Salvării din Kirkeveien.

Se sprijinea de tocul uşii, cu braţele încrucişate la piept, urmărindu-i pe tipii care cărau sacii din camion într-o magazie. Îşi suflau de pe buze bobiţele de polistiren, aruncând tot felul de cuvinte obscene într-o varietate de dialecte şi limbi.

— Bună captura? întrebă Jon.

Robert ridică din umeri.

— Oamenii renunţă bucuroşi la toată garderoba de vară, ca să-şi poată cumpăra haine noi anul următor. Însă de haine de iarnă avem nevoie acum.

— Băieţii tăi au un limbaj destul de colorat. Uşor de încadrat la paragraful 12 – să faci muncă în folosul comunităţii în loc de puşcărie.

— Am făcut ieri socoteala. Avem acum de două ori mai mulţi voluntari care au de îndeplinit sarcini decât oameni care au ales calea lui Iisus.

Jon zâmbi.

— Domenii noi pentru misionari. E mult până începem.

Robert strigă la unul dintre băieţi, care îi aruncă un pachet de ţigări. Robert scoase un cui de sicriu fără filtru şi şi-l aşeză între buze.

— Scoate aia din gură! făcu Jon. Jurământele soldatului. Ai putea fi pus pe liber.

— Frăţioare, n-aveam de gând să o aprind. Ce doreşti?

Jon ridică din umeri.

— Să stăm de vorbă.

— Despre ce?

Jon chicoti.

— E ceva destul de normal ca doi fraţi să mai stea din când în când de vorbă.

Robert încuviinţă şi-şi îndepărtă nişte firicele de tutun de

pe limbă.

— Când spui *de vorbă,* de obicei vrei să-mi spui cum să-mi duc viaţa.

— Termină!

— Ce, atunci?

— Nimic. Mă întrebam ce mai faci.

Robert îşi scoase ţigara din gură şi o aruncă în zăpadă. Apoi se uită în sus, la pătura groasă de nori albi ce pluteau la mare înălţime.

— M-am săturat naibii de jobul ăsta. M-am săturat naibii de apartament. M-am săturat de ipocrita aia de sergent-major stafidită care conduce totul pe-aici. Dacă n-ar fi fost atât de urâtă…

Robert rânji şi continuă:

— …i-aş fi futut mutra aia de stafidă.

— Îngheţ, zise Jon. Putem intra?

Robert o luă înainte prin micul birou şi se aşeză pe un scaun înghesuit între un pupitru aglomerat şi o fereastră îngustă, prin care se vedeau curtea din spate şi un steag roşu cu galben cu mottoul şi deviza Armatei Salvării, „Foc şi Sânge”. Jon ridică un teanc de hârtii, unele dintre ele îngălbenite de timp, de pe un scaun de lemn pe care ştia că Robert îl şterpelise din camera Trupelor Majorstuen de alături.

— Spune că eşti un prefăcut, zise Jon.

— Cine?

— Sergentul-major Rue, răspunse Jon, strâmbându-se. Mutră de stafidă.

— Deci te-a sunat. Aşa e?

Robert scrijeli biroul cu cuţitul din buzunar, apoi explodă:

— O, da, am uitat. Tu eşti noul şef de la administraţie, şeful întregii adunături.

— Nu s-a luat încă nicio decizie. La fel de bine ar putea fi Rikard.

— Mă rog!

Robert ciopli două semicercuri în birou, pentru a forma o inimă.

— Ai zis ce-ai avut de zis. Înainte să te cari, pot primi cele

cinci sutare pentru tura ta de mâine?

Jon scoase banii din portofel şi-i întinse fratelui său pe birou. Robert îşi mângâie bărbia cu lama cuţitului. Perii scurţi făceau un zgomot aspru.

— Şi să-ţi mai zic ceva.

Jon ştia ce urmează şi înghiţi în sec.

— Ce anume?

Putea vedea, peste umărul lui Robert, că începuse să ningă, însă căldura tot mai mare ce ieşea din casele din jurul curţii din spate făcea ca fulgii anemici de nea să încremenească în aerul de dincolo de fereastră, ca şi cum ar fi stat să-i asculte.

Robert aşează vârful cuţitului în mijlocul inimii.

— Dacă te găsesc o singură dată în apropiere de ştii tu cine…

Îşi încordă pumnul pe mânerul cuţitului şi se aplecă în faţă. Greutatea întregului său corp forţă lama să se înfigă în lemn cu un scârţâit.

— Am să te distrug, Jon. Jur că am s-o fac.

— Vă deranjez? răsună un glas din uşă.

— Absolut deloc, *fru* Rue, răspunse Robert, senin ca o zi de primăvară. Fratele meu tocmai se pregătea să plece.

✯

Comisarul-şef şi noul POB, Gunnar Hagen, se opriră din discuţie când Bjarne Møller intră în biroul său. Care, practic, nu mai era al său.

— Ei bine, îţi place priveliştea? întrebă Møller pe un ton care, spera el, suna vesel, adăugând imediat: Gunnar.

Numele i se părea că sună ciudat.

— Mm, Oslo oferă mereu o imagine tristă în decembrie, răspunse Gunnar Hagen. Însă va trebui să vedem dacă nu ne putem ocupa şi de acest aspect.

Møller simţi nevoia să-l întrebe ce vrea să zică prin acel „şi”, dar se opri când văzu aprobarea din cap schiţată de comisarul-şef.

— Îl puneam la curent pe Gunnar cu oamenii de aici. Confidenţial, desigur.

— A, da, voi doi vă cunoşteaţi dinainte.

— Într-adevăr, spuse comisarul-şef. Eu şi Gunnar ne ştim de când eram cadeţi la ceea ce obişnuia să se numească Şcoala de Poliţie.

— În CV scria că faci cursa din Birkebeiner în fiecare an, zise Møller, întorcându-se spre Gunnar Hagen. Ştiai că şi comisarul-şef aleargă la cursă?

— O, da, fireşte.

Hagen se uită zâmbind la comisarul-şef.

— Uneori, eu şi Thorleif mergem împreună. Şi încercăm să ne depăşim unul pe altul în sprintul final.

— Păi, eu n-am fost niciodată, zise Møller, amuzat. Deci dacă şeful s-ar fi aflat în comitetul de evaluare, ar fi putut fi acuzat de amiciţie.

Comisarul-şef chicoti înfundat şi-i aruncă lui Bjarne Møller o privire mustrătoare.

— Îi povesteam lui Gunnar despre cel căruia i-ai oferit un dar atât de preţios.

— Harry Hole?

— Da, răspunse Gunnar Hagen. Ştiu că el e cel care a omorât un inspector în cadrul acelei plictisitoare operaţiuni de contrabandă. Am auzit că i-a smuls omului un braţ în lift. Şi că e bănuit că a divulgat informaţii către presă. Nu e deloc bine.

— În primul rând, „plictisitoarea operaţiune de contrabandă” a fost o bandă de profesionişti, cu legături profunde în poliţie, care aproviziona de ani de zile piaţa din Oslo cu arme ieftine, spuse Bjarne Møller, încercând în zadar să-şi ascundă iritarea din voce. Un caz pe care Hole, în pofida împotrivirii celor de aici, l-a rezolvat fără niciun ajutor, mulţumită unor ani buni de chinuitoare muncă de poliţist. În al doilea rând, l-a ucis pe Waaler în legitimă apărare şi liftul a fost cel care i-a smuls braţul. Şi, în al treilea rând, nu avem absolut nicio dovadă cu privire la cine a furnizat presei informaţii şi cum anume a făcut-o.

Gunnar Hagen şi comisarul-şef avură un schimb de priviri.

— Indiferent cum o fi fost, zise comisarul-şef, e un individ la care va trebui să fii atent, Gunnar. Din ce-am înţeles, l-a

părăsit şi iubita nu demult. Şi ştim cu toţii că oamenii cu proastele obiceiuri precum ale lui Harry sunt mult mai predispuşi la recidive. Lucru pe care, desigur, nu-l putem accepta, indiferent câte cazuri a rezolvat el în această secţie.

— Am să-l ţin sub observaţie, îl linişti Hagen.

— E inspector criminalist, spuse Møller, închizând ochii. Nu doar un simplu poliţist. Şi nici nu-i place să se ţină cineva după coada lui.

Gunnar Hagen încuviinţă încet, în timp ce-şi trecu mâna prin chica groasă din vârful capului.

— Când trebuie să începi în Bergen… Bjarne?, întrebă Hagen coborându-şi mâna.

Møller bănuia că numele îi suna la fel de ciudat şi lui.

✯

Harry hoinărea prin Urtegata, unde putea vedea, după încălţămintea celor pe lângă care trecea, că se apropie de Far. Tipii de la Narcotice obişnuiau să spună că nimeni nu făcea mai multe pentru identificarea narcomanilor decât magaziile cu surplusuri ale Armatei & Marinei. Pentru că, mai devreme sau mai târziu, încălţările militare ajungeau în picioarele dependenţilor de droguri, prin intermediul Armatei Salvării. În timpul verii, erau adidaşii albaştri; iarna, cum era cazul acum, uniforma drogaţilor erau bocancii militari, asortaţi cu sacul de plastic verde ce conţinea un pachet cu prânzul oferit de Armata Salvării.

Harry intră pe uşă, salutându-l din cap pe paznicul ce purta hanoracul Armatei Salvării.

— Ceva? întrebă paznicul.

Harry îşi pipăi buzunarele.

— Nimic.

Un anunţ de pe perete spunea că tot alcoolul trebuia predat la uşă şi luat înapoi la ieşire. Harry ştia că renunţaseră să mai ceară drogurile şi tot echipamentul necesar. Niciun toxicoman n-ar fi fost dispus să se dispenseze de aşa ceva.

Harry intră, îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză pe banca de lângă perete. *Frylyset,* Farul, era cafeneaua

Armatei, versiunea din noul mileniu a cantinei săracilor, unde celor aflaţi în nevoie li se ofereau gustări şi cafea gratuit. O cameră confortabilă şi bine luminată, în care singura diferenţă dintre locul ăsta şi obişnuitele cafenele mai simandicoase erau clienţii. Nouăzeci la sută din cei care se drogau erau bărbaţi. Mâncau felii de pâine albă cu brânză norvegiană albă sau maro, citeau ziarele şi purtau conversaţii pe tonuri joase la mese. Era o zonă liberă, o ocazie de a-ţi dezmorţi oasele şi de-a lua o pauză de la problemele zilei. Şi, deşi poliţişti sub acoperire mai făceau din când în când câte-o razie, exista o înţelegere tacită ca nimeni să nu fie arestat în interiorul cafenelei.

Un bărbat aflat lângă Harry încremenise îndoit de spate. Capul îi căzuse cu totul pe masă, iar între degetele înnegrite de la o mână ţinea o hârtie pentru tabac. În jur erau împrăştiate câteva mucuri de ţigară golite de tutun.

Harry remarcă o femeie minionă îmbrăcată în uniformă ce înlocuia lumânările consumate de pe o masă cu patru rame pentru fotografii. În interiorul a trei dintre ele erau fotografii cu nişte persoane; în a patra, o cruce şi un nume scris pe fond alb. Harry se ridică şi se apropie de ea.

— Ce sunt? întrebă el.

Să fi fost de vină gâtul subţire sau graţia gestului ori, poate, părul negru ca pana corbului, extrem de moale şi aproape nenatural de lucios, însă Harry se duse imediat cu gândul la o pisică atunci când aceasta se întoarse cu faţa spre el. Impresia i-a fost întărită de faţa micuţă, cu o gură disproporţionat de mare şi cu cel mai cârn nas posibil, ceva ce semăna cu personajele din benzile desenate japoneze pe care le citea Harry. Dar pe lângă toate astea, mai erau şi ochii. Nu-şi dădea seama ce, însă ceva anume la ei nu i se părea în regulă.

— Noiembrie, răspunse ea.

Avea o voce calmă, profundă şi blândă, de alto, care-l făcu pe Harry să se întrebe dacă îl avea din naştere ori îl căpătase prin exerciţiu. Cunoştea femei care făceau acest lucru, care-şi schimbau tonalitatea în care vorbeau ca pe haine. Una de folosit acasă; una pentru prima impresie şi

ieşit în societate; şi una pentru intimitatea din timpul nopţii.

— Ce vrei să spui? întrebă Harry.

— Recolta de morţi pe noiembrie.

Harry se uită la poze şi înţelese la ce se referea.

— Patru? rosti el pe un ton coborât.

În faţa imaginilor se afla o scrisoare scrisă în creion, cu majuscule, de o mână nesigură.

— În medie, moare cam un client pe săptămână. Patru nu e deloc ieşit din comun. Ziua în care-i comemorăm e prima miercuri din fiecare lună. E cineva pe care tu…?

Harry clătină din cap.

Dragul meu Geir, începea scrisoare.

Fără înfloriturі.

— Te pot ajuta cu ceva? întrebă ea.

Lui Harry îi trecu prin minte că poate ea chiar nu mai avea şi alte tonalităţi în repertoriu, ci doar acest ton profund şi cald.

— Per Holmen… începu Harry, fără să ştie cum să şi termine.

— Da, bietul Per. Îl comemorăm în ianuarie.

Harry încuviinţă.

— Prima miercuri.

— Exact. Şi eşti bine-venit şi tu, frate.

Acest „frate” fu pronunţat extrem de firesc, ca un apendice subtil, aproape nenecesar, al propoziţiei. O fracţiune de secundă, Harry chiar o crezu.

— Sunt poliţist, spuse Harry.

Diferenţa de înălţime dintre ei era atât de mare, încât ea fu nevoită să-şi lungească gâtul ca să-l vadă cum trebuie.

— Te-am mai văzut, cred, dar trebuie să fi fost cu ani în urmă.

Harry aprobă dând din cap.

— Probabil. Am mai fost o dată sau de două ori aici, dar nu te-am văzut.

— Lucrez cu normă redusă. Altminteri, mă găseşti la sediul principal al Armatei Salvării. Iar tu lucrezi la Narcotice?

Harry clătină din cap.

— La serviciul Omoruri.

— Omoruri. Dar Per n-a fost omorât…?

— Putem lua loc câteva secunde?

Ea şovăi şi privi în jur.

— Ocupată? întrebă Harry.

— Chiar deloc, e neobişnuit de linişte. Într-o zi normală, servim 1800 de felii de pâine. Dar azi cam stăm degeaba.

Strigă la unul dintre băieţii din spatele tejghelei, care veni să-i ţină locul. Harry îi află şi numele cu această ocazie. Martine. Bărbatul cu hârtiuţele pentru ţigări avea capul tot pe masă.

— Mai sunt câteva chestiuni de verificat, începu Harry după ce se aşezară. Ce tip de persoană era?

— Greu de spus.

Expresia întrebătoare a lui Harry o făcu să ofteze.

— Când te droghezi de atâţia ani, cum era cazul lui Per, creierul ţi-e atât de distrus, încât e greu să mai funcţionezi ca o persoană normală. Nevoia e atât de stringentă, încât îţi acaparează toate funcţiile.

— Ştiu asta, dar voiam… pentru cei care-l cunoşteau bine…

— Mă tem că nu te pot ajuta. Îl poţi întreba pe tatăl lui Per despre ce mai rămăsese din personalitatea fiului său. A trecut pe-aici de vreo două ori, ca să-l ia. În cele din urmă, s-a dat bătut. Spunea că Per începuse să-i ameninţe acasă, deoarece îşi încuiau tot ce aveau de valoare când era el pe-acolo. M-a rugat să mai am grijă de el. I-am zis că facem tot ce ne stă în putinţă, dar nu-i putem promite miracole. Şi nici nu am făcut-o, fireşte…

Harry o studie cu atenţie. Expresia ei nu trăda nimic altceva în afară de resemnarea unui asistent social.

— Trebuie să fi fost groaznic, zise Harry, scărpinându-se pe picior.

— Da, trebuie să fii tu însuţi dependent ca să înţelegi.

— Să fii părinte, mă gândeam.

Martine nu răspunse. Un bărbat cu o geacă în carouri jerpelită se aşezase la masa vecină. Deschise o pungă de plastic transparentă şi o goli, scoţând la iveală un morman

de tutun uscat, care trebuie să fi fost adunat din sute de chiştoace. Tutunul acoperi hârtia pentru ţigări şi degetele înnegrite ale bărbatului care stătea acolo.

— Crăciun fericit! mormăi bărbatul şi se îndepărtă cu mersul tipic al unui bătrân drogat.

— Despre ce verificări e vorba? întrebă Martine.

— Proba de sânge nu indică aproape nicio toxină, răspunse Harry.

— Şi?

Harry se uită la bărbatul de lângă el. Încerca disperat să-şi ruleze o ţigară, însă degetele nu voiau să-l asculte. O lacrimă i se rostogoli pe obrazul murdar.

— Mai ştiu şi eu nişte lucruri despre ce înseamnă să te droghezi, zise Harry. Ştii cumva dacă datora bani cuiva?

— Nu.

Scurt şi la obiect. Atât de clar, încât Harry ştia deja răspunsul la următoarea lui întrebare.

— Dar poate ai putea…

— Nu, îl întrerupse ea, nu pot să-mi dau cu presupusul. Uite ce e, ăştia sunt oameni de care nimănui nu îi pasă, iar eu mă aflu aici ca să-i ajut, nu ca să-i hărţuiesc.

Harry îi aruncă o privire iscoditoare.

— Ai dreptate. Îmi pare rău că te-am întrebat şi n-o să se mai repete!

— Mulţumesc!

— O ultimă întrebare?

— Dă-i drumul!

— Ai…

Harry şovăi, întrebându-se dacă nu cumva urma să facă o greşeală.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că mie chiar mi-a păsat?

Fata îşi înclină capul într-o parte şi-l privi cu atenţie pe Harry.

— Ar trebui?

— Păi, mă ocup de un caz în care toată lumea crede că avem de-a face cu simpla sinucidere a unei persoane de care nimănui nu-i păsa.

Niciun răspuns din partea ei.

— Bună cafeaua!

Harry se ridică în picioare.

— Mersi! zise ea. Şi Dumnezeu să te binecuvânteze!

— Mulţumesc! răspunse Harry, simţind cum, spre surprinderea sa, i se înroşesc lobii urechilor.

În drum spre ieşire, se opri în dreptul paznicului şi se întoarse, însă n-o mai vedea. Bărbatul cu hanorac îi oferi lui Harry punga de plastic verde cu pachetul de mâncare în ea, însă el o refuză, apoi îşi strânse şi mai bine haina în jurul trupului şi ieşi în stradă unde vedea deja cum soarele se retrăgea timid în fiordul Oslo. Porni în direcţia Akerselva. În zona cunoscută sub numele de Eika, un bărbat stătea drept în mijlocul unui troian de zăpadă, cu mâneca unei geci în carouri suflecată şi cu un ac în antebraţ. Zâmbi privind drept prin Harry şi prin ceaţa îngheţată aşternută peste Grønland.

6.
Luni, 15 decembrie. Halvorsen

Pernille Holmen părea şi mai măruntă aşezată în fotoliu, în casa ei din Fredensborgveien şi privindu-l pe Harry cu ochi înroşiţi. În poală ţinea o fotografie înrămată cu fiul ei Per.

— Avea nouă ani aici, zise ea.

Harry înghiţi în sec. Pe de-o parte, pentru că niciun copil zâmbăreţ de nouă ani într-o vestă de salvare nu pare să-şi închipuie că ar putea sfârşi vreodată într-un container cu un glonţ în cap. Şi pe de altă parte, pentru că poza îi reamintea de Oleg, care mai uita uneori şi-i zicea *tati* lui Harry. Harry se întrebă cât îi va lua copilului să înceapă să-i spună *tati* lui Mathias Lund-Helgesen.

— Birger, soţul meu, obişnuia să iasă şi să-l caute pe Per dacă lipsea mai multe zile, continuă femeia. Chiar dacă eu i-am cerut să înceteze să mai facă asta. Nu mai suportam să-l ştiu pe Per aici.

Harry îşi înfrână întrebarea „De ce nu?”.

— Birger Holmen e la antreprenorul de pompe funebre, îi explicase Pernille atunci când Harry se ivise la uşa ei pe neaşteptate.

Femeia îşi trase iar nasul.

— Aţi împărţit vreodată o locuinţă cu cineva care suferă de-o dependenţă?

Harry nu răspunse.

— A furat tot ce i-a picat în mână. Iar noi am acceptat. Adică Birger a acceptat. El e cel mai afectuos dintre noi doi.

Schiţă o grimasă, pe care Harry o interpretă ca pe un zâmbet.

— Îi lua mereu apărarea lui Per. Până în toamna asta. Până când Per m-a ameninţat.

— V-a ameninţat?

— Da, a ameninţat că mă omoară.

Privi din nou poza şi frecă sticla, de parcă se murdărise.

— Per a sunat la uşă într-o dimineaţă şi eu am refuzat să-l las să intre. Eram singură. A plâns şi s-a rugat de mine, dar nu era prima dată când se întâmpla, aşa că am făcut-o pe dura. M-am întors în bucătărie şi m-am aşezat pe un scaun. Nu ştiu cum a intrat, dar m-am trezit cu el înăuntru – stătea chiar în faţa mea, cu un pistol în mână.

— Acelaşi pistol cu care…

— Da. Da, cred că da.

— Continuaţi.

— M-a obligat să descui dulapul în care-mi ţineam bijuteriile. Puţinele pe care le mai aveam, adică. Deja le luase aproape pe toate. Apoi a dispărut.

— Şi dumneavoastră?

— Eu? Am suferit o cădere nervoasă. A venit Birger şi m-a dus la spital, spuse trăgându-şi iar nasul. Unde nici pastile n-au mai vrut să-mi dea. Au spus că iau deja suficiente.

— Ce fel de pastile erau?

— Dumneavoastră ce credeţi? Sedative. Suficiente! Când ai un fiu care te ţine noaptea treaz de frică să nu se întoarcă…

Se opri şi-şi duse pumnul strâns la gură. Avea iar lacrimi în ochi. Apoi şopti cu un glas atât de scăzut, încât Harry făcu un efort să înţeleagă ce spune:

— Uneori nu-ţi mai doreşti să trăieşti…

Harry îşi plecă ochii în carneţel. Era gol.

— Mulţumesc! zise el.

✯

— O noapte, domnule. Corect? întrebă recepţionera de la hotelul Scandia din Gara Centrală din Oslo, fără să-şi ridice privirea din ecranul calculatorului.

— Da, răspunse bărbatul din faţa ei.

Femeia reţinu că acesta purta un pardesiu subţire, de culoare maro. Din păr de cămilă. Sau imitaţie.

Unghiile lungi şi roşii îi umblau pe tastatură precum nişte gândaci speriaţi. Imitaţie de păr de cămilă în plină iarnă norvegiană? De ce nu? Ea văzuse poze cu cămile din Afganistan, iar prietenul ei îi scrisese că acolo putea fi la fel de frig ca aici.

— Plătiţi cu cash sau cu cardul, domnule?

— Cash.

Femeia îi împinse pe tejghea formularul de înscriere şi un pix, şi îi ceru să-i arate paşaportul.

— Nu-i nevoie, răspunse el. Am să plătesc acum.

Vorbea engleză aproape ca un britanic, dar mai era ceva la modul în care articula consoanele, care o ducea cu gândul la Europa de Est.

— Tot trebuie să-mi arătaţi paşaportul, domnule. Regulile internaţionale.

El încuviinţă înţelegător şi îi întinse o bancnotă netedă de o mie de coroane odată cu paşaportul. Republika Hrvatska?[11] Probabil una dintre noile ţări din Est. Ea îi dădu restul, vârî bancnota în cutia pentru cash şi-şi spuse să o verifice să nu fie falsă după ce va pleca oaspetele. Îi plăcea să păstreze un anumit stil, deşi trebuia să recunoască faptul că, momentan, lucra într-unul dintre hotelurile mai puţin sofisticate din oraş. Iar acest oaspete, în special, nu îi părea a fi escroc, ci mai degrabă… ei bine, ce părea a fi, mai exact? Îi dădu cardul de plastic şi-i ţinu obişnuitul discurs despre etaj, lift, mic dejun şi ora de părăsire a hotelului.

— Mai doriţi ceva, domnule? ciripi ea, convinsă că engleza şi atitudinea ei profesională erau cu mult peste pretenţiile acestui hotel.

Nu peste mult timp, avea să meargă într-un loc mai bun. Sau – dacă acest lucru nu era posibil – să-şi mai adapteze un pic abordarea.

Bărbatul îşi drese glasul şi-o întrebă unde se află cea mai apropiată cabină telefonică.

Femeia îi răspunse că putea suna din camera lui, dar el clătină din cap.

Femeia avea nevoie să se gândească puţin. Telefonul mobil însemna, practic, că majoritatea cabinelor telefonice din Oslo fuseseră scoase din uz, dar ea credea că tot se mai află una în apropiere, în Jernbanetorget, piaţa din faţa gării. Deşi erau doar o sută de metri până acolo, femeia scoase la

[11] Croaţia *(N. t.).*

iveală o hartă micuţă, făcu un semn pe ea şi i-o dădu. Ridică privirea pentru a se convinge că el înţelesese, se simţi uşor tulburată preţ de o clipă, fără să ştie exact de ce.

— Suntem noi contra restului lumii, Halvorsen!

Harry îşi strigă obişnuitul salut de dimineaţă în vreme ce dădea buzna în biroul lor comun.

— Două mesaje, zise Halvorsen. Trebuie să te prezinţi la raport în biroul noului POB. Iar o femeie a sunat, întrebând de tine. Superbă voce.

— A?

Harry îşi azvârli haina în direcţia cuierului, dar ateriză pe jos.

— Uau! exclamă Halvorsen fără să se gândească. În sfârşit ai trecut peste, ai?

— Pardon?

— Ai început iar s-arunci cu haine spre cuier. Şi să zici „Suntem noi contra restului lumii!”. N-ai mai făcut-o de când Rakel te-a părăsit…

Halvorsen tăcu zărind expresia ameninţătoare din privirea colegului său.

— Ce voia doamna?

— Să-ţi transmit un mesaj. Se numeşte…

Halvorsen căută printre bileţelele din faţa lui.

— …Martine Eckhoff.

— N-o cunosc.

— Lucrează la Far.

— Aha!

— Spunea că a făcut nişte săpături. Şi că n-a auzit pe nimeni spunând că Per Holmen ar fi avut vreo datorie.

— Aşa a zis acum? Mm! Poate c-ar trebui să dau un telefon, să verific dacă nu ştie mai multe.

— Da? OK. Bine.

— În regulă? De ce pari ca şi cum ai fi fost păcălit?

Harry se aplecă să-şi ridice haina, dar în loc s-o atârne în cuier, o îmbrăcă.

— Ştii ceva, juniorule? Trebuie să ies iar.

— Dar POB-ul…

— …va trebui să aştepte.

Poarta de la terminalul de containere era deschisă, însă un semn de pe gard interzicea accesul şi direcţiona vehiculele către parcarea pentru maşini de afară. Harry îşi scărpină piciorul vătămat, aruncă o privire către enormul spaţiu deschis dintre containere şi intră. Biroul pazniculuiera o construcţie joasă destul de asemănătoare cu un şopron de tip atelier Moelven care tot fusese extins la intervale regulate în ultimii treizeci de ani. Ceea ce nu era chiar departe de adevăr. Harry parcă în faţa intrării şi parcurse metrii rămaşi din câţiva paşi iuţi.

Paznicul se lăsase pe spate în scaun, tăcut, cu mâinile la ceafă şi mestecând un băţ de chibrit, în vreme ce Harry îi explica motivul pentru care se afla acolo. Şi ce se întâmplase cu o noapte înainte.

Băţul de chibrit era singura chestie mobilă de pe faţa paznicului, însă lui Harry i se păru că zăreşte umbra unui rânjet când îi povesti de altercaţia sa cu câinele.

— Metzner negru, rosti paznicul. Vărul ogarului rhodesian[12]. Noroc că l-am importat. Un excelent câine de pază. Şi silenţios.

— Am observat.

Băţul de chibrit săltă, amuzat, în sus.

— Metznerul e un vânător, aşa că se furişează. Nu vrea să sperie prada.

— Vrei să spui că animalul avea de gând să mă… ăă, mănânce?

— Depinde ce înţelegi prin mâncat.

Paznicul nu mai intră în detalii, ci doar îl fixă pe Harry cu o expresie plată. Îşi cuprinse tot capul cu mâinile împreunate la ceafă, iar Harry îşi închipui că ori avea nişte mâini neobişnuit de mari, ori un cap neobişnuit de mic.

— Deci n-ai văzut sau auzit pe nimeni în momentul în care se presupune că a fost împuşcat Per Holmen?

— A fost împuşcat?

— S-a împuşcat. Nimic?

— Paznicii stau în interior pe timpul iernii. Iar Metznerii

[12] Rhodesian ridgeback, în lb. engl. *(N. r.).*

sunt silenţioşi, cum spuneam.

— Nu cumva e lipsit de eficienţă? Adică faptul că nu dă nicio alarmă?

Paznicul ridică din umeri.

— Îşi face treaba. Iar noi nu suntem nevoiţi să ieşim.

— Pe Per Holmen nu l-a prins când s-a strecurat înăuntru.

— E o zonă întinsă.

— Dar mai târziu?

— Cadavrul, vrei să zici? Bleah! Doar era îngheţat, nu? Iar Metznerii nu prea se dau în vânt după mortăciuni. Le place carnea proaspătă.

Harry se înfioră.

— În raport scrie că nu l-ai văzut niciodată pe Holmen pe-aici.

— Destul de corect.

— Doar ce-am fost acasă la el, iar mama sa mi-a împrumutat această fotografie de familie.

Harry aşează poza pe biroul paznicului.

— Te-ai putea uita la ea şi să juri că n-ai mai văzut niciodată această persoană?

Paznicul privi fotografia. Îşi răsuci băţul de chibrit din colţul gurii ca să răspundă, apoi se opri. Îşi desprinse mâinile de la ceafă şi ridică poza de pe birou. O studie pe îndelete.

— M-am înşelat. L-am mai văzut. A fost aici pe timpul verii. N-a fost uşor să recunosc… ce se afla în container.

— Îmi închipui.

Câteva minute mai târziu, când Harry ajunse în dreptul uşii dând să plece, mai întâi o crăpă niţel, precaut, făcându-l pe paznic să rânjească.

— E încuiat pe timpul zilei. Şi oricum, dinţii unui Metzner sunt subţiri. Rana se vindecă repede. Mă tot gândeam să cumpăr un terrier de Kentucky. Dinţi zimţaţi. Smulge bucăţi din tine. Ai avut noroc, inspectore!

— În fine, făcu Harry, mai bine l-ai avertiza pe Fido[13] că e pe drum o doamnă şi că ea îi va da cu totul altceva să mănânce.

[13] Nume generic pentru orice câine *(N. r.).*

— Ce? întrebă Halvorsen, manevrând cu atenţie maşina în spatele unui plug de zăpadă.

— Ceva moale, răspunse Harry. Un fel de lut. După ce Beate şi echipa ei vor pune lutul în mulaj, îl lasă la întărit şi, bingo!, obţii modelul fălcii unui câine.

— Bun. Şi asta va dovedi că Per Holmen a fost asasinat?

— Nu.

— Credeam că ai zis…

— Am zis că de asta am nevoie ca să dovedesc că e vorba de o crimă. Veriga lipsă din lanţul de probe.

— Înţeleg. Şi care sunt celelalte verigi?

— Ca de obicei. Motivul, arma crimei şi ocazia. Fă dreapta aici.

— Nu ştiu ce să zic. Ai zis că suspiciunile tale se bazează pe faptul că Holmen a folosit un cleşte de tăiat sârma ca să pătrundă în terminalul de containere?

— Am zis că acela e motivul care m-a băgat la idei. Ca să fiu mai precis, m-am întrebat cum ar fi putut un dependent de heroină să fie atât de dus încât să caute adăpost într-un container, dar să aibă totuşi mintea atât de limpede încât să îşi ia cu el un cleşte de tăiat sârmă pentru a trece de poartă. Apoi am aruncat o privire mai atentă la acest caz. Poţi parca aici.

— Ce nu înţeleg eu e cum poţi pretinde că ştii deja cine e vinovatul.

— Mi-am dat seama, Halvorsen. Nu e greu, şi ai şi toate faptele la dispoziţie.

— Urăsc când faci asta.

— Nu vreau decât să fac bine.

Halvorsen îi aruncă o privire colegului său mai vârstnic pentru a se convinge dacă nu cumva îl lua la mişto. Coborâră amândoi din maşină.

— Nu o încui? îl întrebă Harry.

— Încuietoarea a îngheţat azi-noapte. S-a rupt cheia în ea azi-dimineaţă. De cât timp ştii cine e vinovatul?

— De o vreme.

Traversară strada.

— Să ştii *cine* e cea mai uşoară parte în unele cazuri. E candidatul cel mai evident. Soţul. Cel mai bun prieten. Tipul cu cazier. Şi niciodată majordomul. Nu asta e problema; problema e să dovedeşti ceea ce mintea şi instinctul tău ţi-au zis încă de la început.

Harry apăsă soneria de lângă numele „Holmen”.

— Şi asta vom face noi acum. Vom găsi minuscula piesă care schimbă informaţia aparent fără legătură într-un absolut perfect lanţ al dovezilor.

Un glas zise *Ja* în difuzor.

— Aici, poliţia, Harry Hole. Se poate…?

Încuietoarea scoase un bâzâit.

— Totul depinde de cât de rapid te mişti, continuă Harry. Cele mai multe cazuri de crimă sunt rezolvate în primele douăzeci şi patru de ore sau niciodată.

— Mersi! Am mai auzit asta, spuse Halvorsen.

Birger Holmen îi aştepta în picioare, în capătul scărilor.

— Intraţi, îi îndemnă el şi îi conduse în living.

Un pom de Crăciun se afla lângă uşa unui balcon în stil franţuzesc, gata să fie împodobit.

— Soţia mea doarme, zise el înainte să-l întrebe Harry.

— Vom vorbi în şoaptă, replică Harry.

Birger Holmen schiţă un surâs trist.

— Nu se va trezi.

Halvorsen îi aruncă o privire rapidă lui Harry.

— Mm! făcu inspectorul. A luat un sedativ, pesemne?

Birger Holmen încuviinţă.

— Mâine e înmormântarea.

— Da, desigur, e greu. Păi, vă mulţumesc că mi-aţi împrumutat asta!

Harry lăsă fotografia pe masă. Îl înfăţişa pe Per Holmen alături de mama şi tatăl său, care-l încadrau. Protejându-l. Sau, depinde cum interpretai, puteau să-l şi înconjoare. Tăcerea începu să se prelungească, pentru că toţi trei amuţiseră. Birger Holmen se scărpină pe mână. Halvorsen se foi în fotoliu, apoi reveni în aceeaşi poziţie.

— Cunoaşteţi multe lucruri despre dependenţa de droguri, *herr* Holmen? întrebă Harry, fără să ridice privirea.

Birger Holmen se încruntă.

— Soţia mea ia o singură pastilă de dormit. Asta nu înseamnă…

— Nu mă refer la soţia dumneavoastră. Poate că pe ea o veţi putea salva. Mă refer la fiul dumneavoastră.

— Depinde ce înţelegi prin *cunoaşteţi.* El era complet dependent de heroină. Îl făcea nefericit.

Vru să mai spună ceva, dar se opri. Privi cu atenţie poza de pe masă.

— Ne făcea pe toţi nefericiţi.

— N-am nicio îndoială. Dar dacă aţi fi ştiut ceva despre dependenţa de droguri, poate aţi fi ştiut că aceasta capătă prioritate înainte de orice altceva.

Glasul lui Birger Holmen începu să tremure de indignare.

— Crezi că eu nu ştiu asta, inspectare? Vreţi să spuneţi… soţia mea era… el…

Dar lacrimile i se strecurară în glas.

— …propria lui mamă.

— Ştiu, şopti Harry. Dar drogurile vin înaintea mamelor. Înaintea taţilor. Înaintea vieţii.

Harry trase aer în piept înainte de-a adăuga:

— Şi înaintea morţii.

— Sunt epuizat, inspectare. Ce doriţi?

— Testele ne-au arătat că în sângele lui nu era nici urmă de drog când a murit. Aşa că se afla într-o stare proastă. Iar când dependenţii de heroină sunt într-o asemenea stare, nevoia de salvare e atât de puternică, încât eşti capabil să-ţi ameninţi şi propria mamă cu un pistol ca să ţi-o satisfaci. Iar salvarea nu înseamnă o gaură în cap, ci în braţ, în gât, în vintre sau oriunde altundeva mai poţi găsi o venă neatinsă. Fiul dumneavoastră a fost descoperit cu trusa proprie şi cu o punguliţă cu heroină în buzunar, *herr* Holmen. Nu s-ar fi putut împuşca singur. Drogurile capătă prioritate, cum spuneam, înainte de toate. De asemenea…

— Şi înaintea morţii.

Birger Holmen îşi ţinea capul în mâini, însă glasul i se auzi foarte limpede.

— Credeţi că fiul meu a fost ucis? De ce?

— Speram să ne puteţi spune dumneavoastră.

Birger Holmen nu răspunse.

— A fost din pricină că a ameninţat-o? întrebă Harry. A fost pentru ca soţia dumneavoastră să se poată linişti?

Holmen ridică privirea spre Harry.

— Ce tot spuneţi acolo?

— Bănuiala mea e că aţi tot dat târcoale prin jurul pieţei Plata, aşteptând. Iar când el şi-a făcut apariţia, l-aţi urmărit după ce şi-a cumpărat doza. Aţi continuat până la terminalul de containere, dat fiind că acolo se ducea când nu avea alt loc unde să meargă.

— De unde ar trebui să ştiu eu aşa ceva?! E scandalos! Eu…

— Bineînţeles că ştiaţi. I-am arătat poza paznicului, care a recunoscut persoana despre care l-am întrebat.

— Per?

— Nu, dumneavoastră. Dumneavoastră aţi fost acolo în vară, întrebând dacă vă puteţi căuta fiul prin containere.

Holmen se holba la Harry, care continuă:

— Aţi planificat totul. Cleşte de tăiat sârma, ca să intraţi, şi un container gol, adică un loc perfect în care un dependent de droguri să-şi curme viaţa, unde nimeni nu v-ar fi putut auzi sau vedea împuşcându-l. Cu pistolul despre care ştiaţi că mama lui Per va depune mărturie că e al lui.

Halvorsen îl urmărea pe Birger Holmen şi stătea pregătit, însă Holmen nu dădea niciun semn că ar vrea să se mişte. Răsufla cu putere pe nas şi se tot scărpina pe braţ, în vreme ce se holba în gol.

— Nu puteţi dovedi absolut nimic, rosti el pe un ton resemnat, ca şi cum era un lucru pe care îl regreta de fapt.

Harry făcu un gest împăciuitor. În tăcerea care urmă auziră un lătrat puternic răsunând pe stradă.

— O să continue să vă mănânce, să ştiţi, spuse Harry.

Holmen încetă brusc să se mai scarpine.

— Ne arătaţi şi nouă de ce vă scărpinaţi aşa tare?

— N-are importanţă.

— O putem face aici sau la secţie. E alegerea dumneavoastră, *herr* Holmen.

Lătratul deveni şi mai puternic. Un câine de sanie, aici, în mijlocul oraşului? Halvorsen avea senzaţia că în curând va urma o explozie.

— În regulă, şopti Holmen, descheindu-şi manşeta şi suflecându-şi mâneca.

Sub ea se aflau două răni mici, acoperite de coajă. Pielea din jurul lor era roşie şi inflamată.

— Întoarceţi braţul! îi comandă Harry.

Holmen avea o bubă identică şi pe partea cealaltă a braţului.

— Mănâncă al naibii de tare muşcăturile de câine, nu-i aşa? zise Harry. Mai ales după zece până la paisprezece zile, când încep să se vindece. Un doctor de la urgenţe mi-a spus că trebuie să încerc să nu mă mai scarpin. La fel ar fi trebuit să procedaţi şi dumneavoastră, *herr* Holmen.

Holmen se zgâia la semne fără să le vadă.

— Chiar aşa?

— Pielea e perforată în trei locuri. Putem dovedi că un anumit câine de la terminalul de containere v-a muşcat – avem un model al fălcilor lui. Sper că ai reuşit să te aperi singur.

Holmen clătină din cap.

— Nu voiam… Voiam doar ca ea să se simtă liberă.

Lătratul de pe stradă încetă brusc.

— Aveţi de gând să mărturisiţi? întrebă Harry, făcându-i semn lui Halvorsen, care îşi vârî o mână în buzunarul interior.

Fără a găsi pix sau hârtie. Harry îşi dădu ochii peste cap şi-i întinse carnetul lui.

— Spunea că a decăzut atât de mult, începu Holmen, că nici nu mai era în stare să continue. Că acum îşi dorea de-adevăratelea să renunţe. Aşa că m-am interesat şi i-am găsit o cameră la hostelul Armatei Salvării. Un pat şi trei mese pe zi pentru o mie două sute de coroane pe lună. Şi i se promitea un loc pentru tratamentul cu metadonă. Mai avea vreo două luni de aşteptare. Însă apoi n-am mai auzit nimic de el, iar când am sunat la hostel, mi-au spus că a fugit de la ei fără să le achite chiria şi… până la urmă şi-a

făcut apariţia aici. Cu pistolul.

— Şi-atunci aţi luat hotărârea?

— Era pierdut. Nu mai aveam un fiu. Şi nu-l puteam lăsa să o ia şi pe ea cu el.

— Cum l-aţi găsit?

— Nu în Plata. Era în Eika şi i-am zis că îi cumpăr eu pistolul. Îl avea la el şi mi l-a arătat. Voia să-i dau banii pe loc. Dar eu i-am zis că n-am suficienţi bani la mine. Că ar trebui să ne întâlnim la poartă, în spatele terminalului de containere, în seara următoare. Ştiţi, de fapt mă bucur că aţi… Eu…

— Cât trebuia? îl întrerupse Harry.

— Poftim?

— Cât trebuia să îi plătiţi?

— 15.000 de coroane.

— Şi…

— A venit. Am aflat că nici măcar nu avea gloanţe pentru armă. N-a avut niciodată, mi-a zis apoi.

— Dar dumneavoastră trebuie să fi bănuit că aşa stăteau lucrurile, iar calibrul e unul standard, deci aţi adus nişte gloanţe?

— Da.

— L-aţi plătit, mai întâi?

— Poftim?

— Nu contează.

— Trebuie să înţelegeţi că nu doar eu şi Pernille sufeream. Pentru Per, fiecare zi nu însemna decât o prelungire a suferinţei. Fiul meu era o persoană moartă care aştepta ca… ca cineva să-i facă inima să nu mai bată. Un… un…

— Mântuitor.

— Da, exact. Un mântuitor.

— Dar asta nu e treaba dumneavoastră, *herr* Holmen.

— Nu, e treaba lui Dumnezeu.

Holmen îşi lăsă capul în jos şi murmură ceva.

— Ce-aţi zis? întrebă Harry.

Holmen ridică privirea, dar se uita în gol.

— Dar dacă totuşi Dumnezeu nu îşi face treaba, cineva

trebuie să o facă.

✯

Pe stradă, un crepuscul cafeniu învăluise cu totul luminile gălbui. Chiar şi în toiul nopţii, în Oslo nu era niciodată complet întuneric atunci când ningea. Zgomotele erau înfăşurate în vată, iar scârţâitul zăpezii sub tălpi aducea cu nişte artificii îndepărtate.

— De ce nu l-am luat cu noi? întrebă Halvorsen.

— N-o să plece nicăieri. Trebuie să-i spună ceva soţiei sale. O să trimitem o maşină după el, peste vreo două ore.

— A jucat niţel teatru, nu?

— A?

— Păi, nu plângea de sărea cămaşa de pe el când i-ai dat vestea morţii fiului său?

Harry clătină din cap a resemnare.

— Mai ai o groază de învăţat, juniorule.

Iritat, Halvorsen dădu cu piciorul în zăpadă.

— Iluminează-mă tu, o, Înţeleptule!

— Comiterea unei crime e o faptă atât de extremă, încât unii o reprimă cu totul. Pot merge mai departe ca şi cum ar fi doar un soi de coşmar pe jumătate uitat. Am văzut asta deja de câteva ori. Doar atunci când o rosteşte altcineva cu glas tare, ajung şi ei să-şi dea seama că nu e doar o idee în mintea lor. Că s-a întâmplat *de-adevăratelea.*

— În fine. Rece ca gheaţa, aşa mi s-a părut mie.

— Tu n-ai văzut că era complet distrus? Probabil că Pernille Holmen avea dreptate când spunea că soţul ei era mai afectuos.

— Mai afectuos? Un criminal?

Lui Halvorsen îi tremura glasul de indignare.

Harry îşi lăsă o mână pe umărul colegului său.

— Gândeşte-te şi tu! Nu e actul suprem de iubire? Să îţi sacrifici unicul fiu?

— Dar…

— Halvorsen, ştiu la ce te gândeşti. Însă va trebui să te obişnuieşti, pur şi simplu, cu ideea. E tipul de paradox moral care îţi va ţine zilele ocupate.

Halvorsen smuci portiera descuiată a maşinii, dar

înţepenise din cauza gerului. Într-un acces subit de furie, trase cu forţă de ea şi o desprinse de cheder cu un zgomot de cauciuc sfâşiat.

Suiră în maşină, iar Harry îl urmări pe Halvorsen cum răsuceşte cheia în contact şi se ciupeşte tare de frunte cu cealaltă mână. Motorul hurui trezindu-se la viaţă.

— Halvorsen… începu Harry.

— În fine, cazul e rezolvat şi POB-ul va fi fericit, strigă Halvorsen, ieşind direct în faţa unui camion care claxona asurzitor.

Tânărul ridică degetul mijlociu şi-l arătă în oglinda retrovizoare.

— Aşa că, să zâmbim şi să sărbătorim puţin, bine?

Îşi lăsă mâna în jos şi continuă să se ciupească de frunte.

— Halvorsen…

— Ce e? lătră el.

— Parchează maşina.

— Poftim?

— Acum.

Halvorsen trase lângă bordură, eliberă volanul şi rămase zgâindu-se drept în faţă, privind în gol. Cât stătuseră de vorbă cu Holmen, începuseră să se formeze flori de gheaţă pe parbriz precum atacul brusc al unor fungi. Halvorsen scoase un hârâit, în vreme ce respiră profund.

— Uneori e un job de tot rahatul, zise Harry. Nu-l lăsa să te copleşească.

— Nu, răspunse Halvorsen, respirând şi mai profund.

— Tu eşti tu, iar ei sunt ei.

— Da.

Harry îşi lăsă o mână pe spatele lui Halvorsen şi aşteptă. După un timp, simţi cum respiraţia colegului său se calmează.

— Durule! făcu Harry.

Se lăsă tăcerea în maşină, în vreme ce îşi făcea loc prin traficul de seară, în direcţia Grønland.

7.
Luni, 15 decembrie. Anonimat

Se afla în cel mai înalt punct de pe cea mai aglomerată stradă pietonală din Oslo, numită după regele suedezo-norvegian Karl Johan. Învăţase pe dinafară harta primită de la hotel şi ştia că ce vedea el în depărtare, conturul neclar al unei clădiri, era, de fapt, Palatul Regal şi că Gara Centrală din Oslo se afla în capătul dinspre vest.

Îl trecu un fior.

Sus de tot, pe zidul unei case, un neon roşu arăta temperatura coborâtă sub zero grade, şi chiar şi cel mai uşor curent de aer se simţea precum în era glaciară, pătrunzându-i prin pardesiul din păr de cămilă de care fusese chiar foarte mulţumit până atunci; îl cumpărase din Londra, la un preţ de nimic.

Ceasul de lângă neonul care indica temperatura arăta ora 19:00. O luă spre est. Sorţii îi surâdeau. Era întuneric, o mulţime de oameni în jur şi singurele camere de supraveghere pe care le văzuse erau montate pe zidurile clădirilor băncilor, fiind îndreptate spre propriile bancomate ale acestora. Deja eliminase din plan metroul ca rută de scăpare, din pricina combinaţiei de prea multe camere şi prea puţine persoane. Oslo era mai mic decât şi-l închipuise.

Intră într-un magazin de haine, unde găsi un fes de lână albastru la 49 de coroane şi o geacă de lână la preţul de 200 de coroane, dar se răzgândi când zări un impermeabil subţire, la doar 120. În timp ce proba impermeabilul într-o cabină, descoperi că acele cuburi odorizante de la pisoarul din Paris îi rămăseseră în buzunarul jachetei, zdrobite şi îmbibate în ţesătură.

Restaurantul se afla la câteva sute de metri distanţă mai jos de zona pietonală, pe partea stângă. Observă din prima că nu e nimeni la garderobă. Foarte bine, uşura mult lucrurile pentru el. Intră în restaurant. Pe jumătate plin.

Puncte de observaţie bune; putea vedea toate mesele de unde stătea acum. Un ospătar se apropie de el şi rezervă o masă la fereastră pentru ora şase, a doua zi.

Înainte de a pleca, verifică şi toaleta. Nicio fereastră. Aşa că singura ieşire era prin bucătărie. Bun, nicăieri nu existau condiţii perfecte şi era extrem de improbabil ca el să aibă nevoie de o cale de scăpare alternativă.

Ieşi din restaurant, se uită la ceasul de la mână şi o luă spre gară. Oamenii evitau contactul vizual. Un oraş mic, însă tot avea detaşarea rece a unei capitale. Bun aşa.

Verifică iar ora cât stătea pe peronul pentru trenul expres către aeroport. Şase minute de la restaurant până aici. Trenurile plecau din zece în zece minute şi drumul dura nouăsprezece. Cu alte cuvinte, putea ajunge la tren la 19:20 şi sosi la aeroport la 19:40. Avionul direct către Zagreb pleca la 21:10 şi biletul era la el în buzunar. Cumpărat la un preţ special de la SAS.[14]

Mulţumit, ieşi din noul terminal al gării şi coborî un şir de trepte pe sub un acoperiş de sticlă care fusese, în mod evident, vechea sală de plecări, dar în care acum se aflau noile magazine, şi ajunse într-o piaţă în aer liber. Jernbanetorget, după cum era numită pe hartă. În mijlocul acesteia se afla un tigru de gheaţă de două ori mai mare decât unul real, încremenit în plină săritură şi înconjurat de linii de tramvai, maşini şi oameni. Însă nu vedea nicăieri cabina telefonică despre care îi zisese recepţionera. În capătul pieţei, sub un adăpost, se zărea un grup de oameni. Se apropie de ei. Câţiva îşi apropiaseră capetele acoperite de glugi unul de altul şi stăteau de vorbă. Poate că proveneau din acelaşi loc sau poate că erau vecini aşteptând acelaşi autobuz. Lui însă îi aduceau aminte de altceva. Surprinse obiecte trecute din mână în mână şi oameni slăbănogi îndepărtându-se în grabă, aduşi de spate pentru a se proteja de vântul îngheţat. Şi îşi dădu seama ce erau acele lucruri. Mai văzuse vânzări de heroină

[14] Scandinavian Airlines System: linie aeriană multinaţională pentru Danemarca, Suedia şi Norvegia, cea mai importantă companie aeriană în ţările nordice *(N. t.).*

desfăşurându-se în Zagreb şi-n alte oraşe europene, dar nicăieri atât de făţiş ca aici. După care, îşi aminti la ce anume îl dusese cu gândul. La adunarea de oameni din care el însuşi făcuse parte la retragerea sârbilor. Refugiaţi.

Apoi chiar sosi un autobuz. Era alb şi se opri lângă adăpost. Se deschiseră uşile, însă nu urcă nimeni. În schimb, din el coborî o fată, a cărei uniformă o recunoscu din prima: Armata Salvării. Bărbatul încetini pasul.

Fata se apropie de una dintre femei şi o ajută să urce în autobuz. Alţi doi bărbaţi le urmară.

Se opri şi ridică privirea. O coincidenţă, gândi el. Nimic mai mult. Se răsuci pe călcâie. Iar acolo, pe zidul unui mic turn cu ceas, văzu trei telefoane.

Cinci minute mai târziu, sună la Zagreb şi îi spuse femeii că totul e în regulă.

— Ultima sarcină, repetase el.

Iar Fred îi zisese că leii săi albaştri, Dinamo Zagreb, conduceau cu 1-0 la pauză pe Rijeka, pe stadionul Maksimar.

Conversaţia îl costase cinci coroane. Ceasurile de pe turn indicau ora 19:25. Numărătoarea inversă începuse.

✯

Grupul se adună în sala care aparţinea bisericii Vestre Aker.

Nămeţii de zăpadă înalţi străjuiau ambele laturi ale aleii de pietriş ce ducea spre clădirea aceea mică de cărămidă ridicată pe coasta dealului de lângă cimitir. Paisprezece persoane stăteau aşezate pe scaune într-o sală de întâlniri goală, cu scaune de plastic stivuite lângă pereţi şi cu o masă lungă în mijloc. Dacă ai fi dat buzna în încăpere, poate ai fi putut ghici că ai în faţa ochilor un soi de reuniune de un anumit fel, însă nimic legat de chipuri, vârstă, sex sau haine nu trăda despre ce fel de reuniune e vorba. Lumina aspră se reflecta în geamuri şi în linoleumul de pe jos. Un murmur discret şi foşnetul unor pahare de carton erau singurele zgomote. O sticlă de apă minerală Farris fâsâi când cineva îi desfăcu dopul.

La ora şapte fix, sporovăielile încetară când o mână fu

ridicată şi sună un clopoţel. Privirile se întoarseră către o femeie de vreo treizeci şi cinci de ani. Aceasta le întâmpină cu o expresie directă, fără teamă. Avea buze subţiri, cu o expresie aspră, însă asprimea îi era îndulcită de o tuşă discretă de ruj, părul blond, lung şi des îi era prins cu o clamă, iar mâinile mari şi le ţinea aşezate pe masă, transmiţând calm şi siguranţă de sine. Era elegantă, ceea ce însemna că avea trăsături plăcute, însă nu şi graţia care i-ar fi făcut pe norvegieni să o numească drăguţă. Limbajul trupului denota control şi forţă, însuşiri întărite de glasul ferm, care umplu apoi camera rece în următoarele minute.

— Bună, numele meu e Astrid şi sunt alcoolică!

— Bună, Astrid! răspunseră la unison cei adunaţi acolo.

Astrid îndoi cotorul cărţii din faţa ei şi începu să citească.

— Singura cerinţă ca să devii membru al Alcoolicilor Anonimi este dorinţa de-a înceta să mai consumi alcool.

Continuă aşa, iar în jurul mesei, buzele celor care cunoşteau deja cele Douăsprezece Reguli se mişcau atunci când le venea rândul. În pauze, când ea se oprea pentru a-şi trage sufletul, puteai auzi corul bisericii făcând repetiţii la etaj, deasupra lor.

— Astăzi, tema este Primul Pas, rosti Astrid, care spune aşa: Recunoaştem că suntem neputincioşi în faţa alcoolului şi că vieţile noastre au scăpat de sub control. Pot începe, şi voi termina repede, întrucât eu consider că am trecut deja de Primul Pas.

Trase aer în piept şi schiţă un surâs.

— N-am mai băut de şapte ani, iar primul lucru pe care-l fac când mă trezesc este să-mi spun mie însămi că sunt alcoolică. Copiii mei nu ştiu asta. Ei cred că mama lor obişnuia să se îmbete foarte tare şi că a încetat să mai bea din pricină că se înfuria amarnic atunci când bea. Viaţa mea are nevoie de cantitatea potrivită de adevăr şi de cantitatea potrivită de minciuni ca să-şi găsească echilibrul. Posibil să mă sparg în bucăţi, dar iau fiecare zi în parte, evit prima gură de băutură şi, în prezent, lucrez la Pasul Unsprezece. Vă mulţumesc!

— Mulţumim, Astrid! veni răspunsul celor adunaţi acolo,

urmat de aplauze, dat fiind că, deasupra, corul îşi vedea mai departe de treabă, ridicând osanale.

Femeia înclină capul spre stânga, către un bărbat cu păr blond, proaspăt tuns.

— Bună, numele meu e Harry! rosti acesta cu voce gravă.

Reţeaua fină de vene roşii de pe nasul impunător stătea mărturie pentru o viaţă petrecută departe de consumul moderat de alcool.

— Şi sunt alcoolic.

— Bună, Harry!

— Sunt nou aici. E a şasea mea întâlnire. Sau a şaptea. Şi încă n-am finalizat Pasul Unu. Cu alte cuvinte, ştiu că sunt alcoolic, dar cred că-mi pot controla alcoolismul. Aşa că există un fel de contradicţie în faptul că stau aici. Dar am venit pentru că i-am făcut o promisiune unui psiholog, un prieten, care se gândeşte mereu la binele meu. El pretindea că, dacă pot suporta toate discuţiile despre Dumnezeu şi alte chestii spirituale în primele săptămâni, voi descoperi că funcţionează. Ei bine, nu ştiu sigur dacă alcoolicii anonimi se ajută singuri, dar sunt dispus să încerc. De ce nu?

Se întoarse spre stânga, pentru a da de înţeles că terminase. Dar înainte să înceapă aplauzele interveni Astrid.

— Cred că e prima dată când spui ceva la una dintre întâlnirile noastre, Harry. Drăguţ din partea ta! Dar poate că ne-ai putea spune mai multe, dacă tot ai început!

Harry se uită la ea. La fel procedară şi ceilalţi, întrucât presarea cuiva din grup era limpede o încălcare a metodelor de terapie de grup. Privirea ei o susţinu pe-a lui. O simţise şi la şedinţele precedente, însă i-o întorsese o singură dată. În fine, atunci, el îi oferise tratamentul complet, o măsurase din priviri de sus până jos, din cap până-n picioare şi înapoi. De fapt, lui îi plăcuse ce vedea, dar ce-i plăcuse cel mai mult fusese faptul că atunci când ajunsese înapoi la chipul ei, observă că se îmbujorase. Iar la şedinţa următoare, el fusese complet invizibil.

— Nu, n-aş vrea, mulţumesc! răspunse Harry.

Aplauze anemice.

Harry o studie cu coada ochiului, în vreme ce bărbatul de lângă el începu să vorbească. După şedinţă, ea îl întrebă unde locuieşte şi se oferi să-l conducă. Harry stătea în cumpănă, în timp ce corul de deasupra crescu ritmul când ajunse la laudele aduse Domnului.

O oră şi jumătate mai târziu, fumau amândoi câte o ţigară în tăcere şi urmăreau cum fumul adăuga o nuanţă albăstruie întunericului din dormitor. Aşternuturile umede de pe patul îngust al lui Harry erau încă destul de călduţe, însă răcoarea din dormitor o făcu pe Astrid să-şi tragă pilota albă subţire până sus la bărbie.

— A fost minunat! spuse ea.

Harry nu răspunse. Se gândea că probabil nu e o întrebare.

— Am avut orgasm, zise ea. Prima dată împreună. Asta nu e…

— Deci soţul tău e doctor? întrebă Harry.

— E a doua oară când întrebi, iar răspunsul e tot da.

Harry încuviinţă.

— Auzi acel sunet?

— Ce sunet?

— Ticăitul. E ceasul tău?

— N-am ceas. O fi al tău.

— E digital. Nu ticăie.

Femeia îşi aşeză o mână pe şoldul lui. Harry se dădu jos din pat. Linoleumul rece ca gheaţa îi arse tălpile goale.

— Vrei un pahar cu apă?

— Mm!

Harry intră în baie şi se privi în oglindă cât curse apa. Ce spusese ea? Că poate vedea singurătatea din ochii lui? Se aplecă spre oglindă, dar tot ce putu vedea era un iris albastru care înconjura nişte pupile mici şi delte de vene răsfirate prin albul ochiului. Când Halvorsen aflase că se despărţise de Rakel, spusese că Harry ar trebui să caute consolare în braţele altor femei. Sau, cum poetic se exprimase tânărul, să-şi elimine naibii melancolia din suflet. În fine, Harry nu avea nici energia, nici dorinţa necesare.

Pentru că el ştia că orice femeie ar fi atins s-ar fi transformat în Rakel. Şi de asta avea nevoie ca să uite, să şi-o scoată din sânge, nu de vreun soi de tratament sexual echivalent al celui cu metadonă.

Dar poate că, de fapt, el se înşelase şi Halvorsen avusese dreptate. Pentru că se *simţise* bine. Se simţise minunat. Şi-n loc de senzaţia goală pe care-o obţineai din suprimarea unei dorinţe prin satisfacerea alteia, simţea că îşi reîncărcase bateriile. Şi se mai şi liniştise niţel. Ea obţinuse ce-şi dorise. Iar lui îi plăcuse metoda ei. Poate că şi pentru el avea să fie la fel de uşor?

Făcu un pas înapoi şi-şi studie trupul în oglindă. Devenise mai suplu în ultimul an. Avea mai puţină grăsime pe el, dar şi mai puţină masă musculară. Începuse să semene cu tatăl său. Cum era şi de aşteptat.

Se întoarse în pat cu un pahar cu apă, pe care-l împărţi cu ea. După aceea ea se cuibări la pieptul lui. Îi simţi pielea lipicioasă şi rece la început, dar în curând începu să-l încălzească.

— Acum îmi poţi spune, rosti ea.

— Ce să-ţi spun?

Harry urmări cum fumul se răsucea şi se transforma într-o literă.

— Cum o cheamă? Pentru că e vorba despre o *ea,* nu-i aşa?

Litera se risipi.

— Ea e motivul pentru care ai venit la noi.

— E posibil.

Harry urmărea cum pâlpâirea jarului devora tot mai mult din ţigară pe măsură ce vorbea. Un pic, la început. Femeia de lângă el era o străină, era întuneric, iar cuvintele răsunau şi se topeau, făcându-l să se gândească la faptul că aceasta trebuie să fie senzaţia resimţită când mărturiseşti într-un confesional. Când îţi uşurezi conştiinţa. Sau când îţi împărtăşeşti problemele cu ceilalţi, după cum se exprimau Alcoolicii Anonimi. Aşa că Harry continuă. Îi povesti despre Rakel, care îl dăduse afară din casă cu mai bine de-un an în urmă, deoarece îl considera obsedat de

vânarea unei cârtiţe din interiorul poliţiei, Prinţul. Şi despre Oleg, fiul ei, care fusese luat din propriul dormitor şi folosit pe post de ostatic atunci când Harry izbutise, în sfârşit, să ajungă extrem de aproape de Prinţ. Oleg se descurcase foarte bine, având în vedere împrejurările răpirii şi faptul că fusese martor al momentului când Harry îl omorâse pe răpitor într-un lift din Kampen. Mai rău fusese pentru Rakel. Două săptămâni mai târziu, când aflase toate detaliile, ea îi spusese că nu mai vrea să facă parte din viaţa ei. Sau, mai precis, din viaţa lui Oleg.

Astrid încuviinţă.

— Te-a părăsit din cauza răului pe care li-l făcuseşi?

Harry clătină din cap.

— Din cauza răului pe care nu li-l făcusem. Încă.

— Cum aşa?

— Am spus că acel caz era închis, dar ea susţinea că sunt obsedat, că nu va fi niciodată închis atât timp cât mai erau şi alţii.

Harry îşi stinse ţigara în scrumiera de pe noptieră.

— Şi dacă nu erau ei, atunci i-aş fi găsit pe alţii. Alţi oameni care le-ar putea face rău. Zicea că ea nu-şi poate asuma o asemenea responsabilitate.

— Pare că ea era obsedată.

— Nu, surâse Harry. Avea dreptate.

— Chiar? N-ai vrea să fii mai clar?

Harry ridică din umeri.

— Submarin… începu el, dar se opri din pricina unui acces brusc şi violent de tuse.

— Ce vrei să zici cu submarinul?

— Aşa a zis ea. Că sunt ca un submarin. Că mă scufund în adâncimi reci şi neclare, acolo unde nu poţi respira, şi că ies la suprafaţă doar o dată la două luni. A zis că ea nu mă poate însoţi acolo jos. Destul de corect, mi se pare.

— O mai iubeşti?

Harry nu era sigur dacă-i plăcea sau nu direcţia pe care o lua această împărtăşire a problemelor. Trase adânc aer în piept. El derula deja în minte restul discuţiei pe care o purtase cu Rakel.

Propriul lui glas, coborât, aşa cum tindea să devină atunci când era furios sau înspăimântat:

— Un submarin?

Rakel:

— Ştiu că nu e o imagine chiar potrivită, dar înţelegi tu...

Harry ridică mâinile în aer.

— Fireşte. Excelentă imagine. Şi ce e acest... doctor? Un avion de transport marfă?

Ea suspină:

— El n-are nimic de-a face cu asta, Harry. Totul e între mine şi tine. Şi Oleg.

— Acum nu te ascunde în spatele lui Oleg.

— Să mă ascund...

— Îl foloseşti pe el pe post de ostatic, Rakel.

— EU îl folosesc pe post de ostatic? Eu l-am răpit pe Oleg şi i-am pus un pistol la tâmplă, pentru ca TU să-ţi potoleşti setea de răzbunare?

Venele de la gâtul ei se umflă dintr-odată şi Rakel ţipă atât de tare, încât glasul i s-a deformat, pare al altcuiva, ea nu posedă corzi vocale care să îndure o asemenea furie. Harry pleacă şi închide uşor uşa, aproape fără zgomot, în urma sa.

Se întoarse spre femeia de lângă el.

— Da, o iubesc. Tu îţi iubeşti soţul, doctorul?

— Da.

— Şi-atunci, de ce asta?

— El nu mă iubeşte.

— Mm! Aşa că acum te răzbuni?

Se uită surprinsă la el.

— Nu. Mă simt singură. Şi te plac. Aceleaşi motive ca şi ale tale, aş zice. Sperai că e ceva mai complicat?

Harry chicoti.

— Nu. E-n regulă şi-aşa.

— De ce l-ai omorât?

— Pe cine?

— Mai sunt şi alţii? Pe răpitor, fireşte.

— Nu are importanţă.

— Poate că nu, dar tot mi-ar plăcea să te aud spunându-

mi…

Ea îşi duse mâna între picioarele lui, îl mângâie uşor şi-i şopti la ureche:

— …detaliile.

— Nu prea cred.

— Cred că te înşeli.

— Bine, dar nu-mi place…

— Of, termină! şuieră ea iritată şi-l strânse tare şi hotărât de penis.

Harry îi aruncă o privire. Ochii femeii scăpărau albăstrui şi dur în întuneric. Schiţă un surâs precipitat şi adăugă pe un ton siropos:

— Doar pentru mine.

Dincolo de pereţii dormitorului, temperatura continua să scadă, făcând acoperişurile din Bislett să scârţâie şi să geamă, în vreme ce Harry îi dezvălui detaliile şi-o simţi încordându-se lângă el. Apoi îi dădu mâna deoparte şi îi şopti, până la urmă, că asta a fost tot.

După ce ea plecă, Harry rămase să asculte, singur, în dormitor. Scârţâitul. Şi ticăitul.

Apoi se aplecă după geaca aruncată pe jos, împreună cu restul hainelor, în graba lor de-a intra mai repede pe uşa dormitorului. Găsi sursa în buzunar. Cadoul de rămas-bun al lui Bjarne Møller. Sticla ceasului scânteia.

Îl aşeză în sertarul noptierei, însă ticăitul îl urmă până în lumea viselor.

✯

Şterse surplusul de ulei de pe părţile componente ale pistolului cu unul dintre prosoapele albe ale hotelului.

Percepea traficul de afară ca pe un huruit regulat ce acoperea cu totul zumzetul micuţului televizor din colţ cu cele trei amărâte de canale ale sale, cu imaginea plină de purici şi într-o limbă care, presupunea el, era norvegiană. Fata de la recepţie îi luase geaca şi-i promisese că îi va fi curăţată până a doua zi dimineaţă devreme. Aşeză părţile componente ale pistolului pe un ziar. După ce se uscară toate, asamblă la loc arma, ţinti către oglindă şi apăsă trăgaciul. Urmă un clic discret şi el simţi mişcarea

componentelor din oţel prin tot braţul. Clicul în gol. Execuţia mimată.

Aşa încercaseră să-l facă pe Bobo să cedeze.

În noiembrie 1991, la capătul a trei luni de asediu şi bombardamente neîntrerupte, Vukovar capitulase. Ploua cu găleata când sârbii au intrat în oraş. Alături de ceea ce mai rămăsese din unitatea lui Bobo, vreo optzeci de prizonier de război croaţi epuizaţi şi flămânzi, i se ordonase să se alinieze în faţa ruinelor a ceea ce fusese, înainte, strada principală a oraşului. Sârbii le spuseseră să nu se mişte şi apoi se retrăseseră în cortul lor încălzit. Ploaia îi biciuia necontenit, făcând clăbuci în noroi. Primul om a căzut după două ore. Când adjunctul lui Bobo a ieşit din rând pentru a-l ajuta pe unul dintre cei care se prăbuşiseră în noroi, un tânăr soldat sârb – doar un băiat – a ieşit şi l-a împuşcat în stomac. După aceea nu s-a mai clintit nimeni; au continuat doar să urmărească ploaia ce mătura crestele munţilor din jurul lor, sperând că ţipetele adjunctului vor înceta până la urmă. El a început să plângă, însă apoi a auzit glasul lui Bobo în spatele său.

— Nu plânge!

Aşa că s-a oprit.

Dimineaţa s-a transformat în amiază şi apoi era deja aproape întuneric când a sosit un jeep descoperit. Sârbii din cort s-au bulucit afară din cort şi au salutat. Ştia că bărbatul de pe locul pasagerului trebuia să fie ofiţerul superior – „piatra cu voce blândă”, aşa era numit. Pe bancheta din spate a jeepului stătea un bărbat îmbrăcat în civil şi cu capul plecat. Jeepul s-a oprit în faţa unităţii lor şi, pentru că se afla în primul rând, l-a auzit pe ofiţerul superior cerându-i civilului să se uite la prizonierii de război. L-a recunoscut pe civil din prima când acesta a ridicat, circumspect, capul. Era din Vukovar, tatăl unui coleg de şcoală de-ai săi. Tatăl a scanat cu privirea şirurile de oameni, a ajuns şi la el, dar nu l-a recunoscut, şi apoi a trecut mai departe. Comandantul a oftat, a suit în jeep şi a urlat ca să acopere zgomotul ploii. Nici vorbă de vocea blândă:

— Care dintre voi are numele de cod Micul mântuitor?

Nu s-a clintit nimeni.

— Ţi-e teamă să ieşi în faţă, *mali spasitelj*[15]*?* Tu, cel care ai aruncat în aer douăsprezece tancuri de-ale noastre şi le-ai răpit soţii femeilor noastre şi ai lăsat copiii sârbi fără de tată?

Aştepta.

— Aşa ziceam şi eu. Care dintre voi e Bobo?

Tot nu s-a mişcat nimeni.

Comandantul s-a uitat la civil, care l-a indicat, cu un deget tremurând, pe Bobo, în rândul al doilea.

— Ieşi în faţă! a strigat comandantul.

Bobo a făcut câţiva paşi în direcţia jeepului şi a şoferului, care acum aştepta lângă vehicul. Când Bobo a adoptat poziţia de drepţi şi a salutat, şoferul i-a trântit chipiul în noroi.

— Ni s-a dat de înţeles, prin radio, că Micul mântuitor s-ar afla sub comanda ta, a început comandantul. Te rog să mi-l arăţi!

— N-am auzit niciodată de vreun mântuitor, a răspuns Bobo.

Comandantul şi-a ridicat arma şi l-a lovit cu ea. Un firicel de sânge roşu a început să-i curgă din nas.

— Hai mai repede! Mă ud şi e gata şi masa.

— Eu sunt Bobo, căpitan în armata cro…

Comandantul i-a făcut un semn şoferului, care l-a înhăţat pe Bobo de păr şi i-a răsucit faţa spre ploaie, spălându-i sângele de la nas şi de la gură, şi făcându-l să se scurgă în eşarfa roşie de la gât.

— Idiotule! a zis comandantul. Aici nu există nicio armată croată, ci doar trădători. Poţi alege să fii executat chiar acum sau să ne scuteşti de o pierdere de vreme. Îl vom găsi, indiferent de ce se întâmplă.

— Şi ne veţi executa, indiferent de ce se întâmplă, a mârâit Bobo.

— Desigur.

— De ce?

Comandantul şi-a armat pistolul fără să se grăbească. De

[15] Mic salvator, în limba croată *(N.r.).*

pe patul armei se scurgeau picături de ploaie. A lipit ţeava de tâmpla lui Bobo.

— Pentru că eu sunt ofiţer sârb. Iar un bărbat trebuie să-şi respecte datoria. Eşti pregătit să mori?

Bobo a închis ochii; picături de ploaie îi atârnau pe gene.

— Unde e Micul mântuitor? Număr până la trei, apoi trag. Unu…

— Eu sunt Bobo…

— Doi!

— …căpitan în armata croată. Eu…

— Trei!

Chiar şi în ploaia ce răpăia întruna, clicul în gol a răsunat ca o explozie.

— Scuze, trebuie să fi uitat să-l încarc! a zis comandantul.

Şoferul i-a dat comandantului un încărcător nou. Acesta l-a vârât în patul armei, a armat pistolul şi l-a ridicat iar.

— Ultima şansă! Unu!

— Eu… unitatea… mea e…

— Doi!

— …primul batalion de infanterie al… al…

— Trei!

Alt clic în gol. Tatăl de pe locul din spate a suspinat.

— Dumnezeule! Încărcător gol. Să încercăm cu unul dintre acele gloanţe drăguţe şi lucioase?

Încărcătorul afară, unul nou înăuntru, armare.

— Unde e Micul mântuitor? Unu!

Bobo şoptea Tatăl Nostru:

— *Oc˘e nas˘…*

— Doi!

Cerurile s-au despicat, ploaia s-a năpustit cu un bubuit asurzitor, ca şi cum ar fi încercat, disperată, să împiedice ce se petrecea acolo. El nu mai suporta să-l vadă aşa pe Bobo; a dat să ţipe că el e Micul mântuitor, că pe el îl vor, nu pe Bobo, doar pe el, că îi pot obţine sângele. Însă în clipa aceea privirea lui Bobo l-a săgetat şi i-a înţeles rugămintea puternică, sălbatică, din ea, şi l-a văzut clătinând din cap. Apoi corpul lui Bobo s-a cutremurat când glonţul a retezat

legătura dintre trup şi suflet, iar băiatul a văzut cum licărirea din ochii bărbatului se stinge şi viaţa dispare din ei.

— Tu! a răcnit comandantul, indicându-l pe unul dintre bărbaţii din primul rând. Tu urmezi! Vino încoace!

Tânărul soldat sârb care îl împuşcase pe adjunct în stomac a venit în fugă.

— Se aud împuşcături la spital, a strigat el.

Comandantul a scos o înjurătură şi i-a făcut semn şoferului. Motorul a pornit imediat, huruind, iar jeepul a dispărut în semiîntuneric. Dar nu înainte să le spună sârbilor că n-aveau niciun motiv de îngrijorare. Că nu era niciun croat în spital care să tragă în ei. Că nu mai aveau arme.

Pe Bobo l-au lăsat unde era, cu faţa în noroiul negru. Şi-apoi, când s-a făcut atât de întuneric, încât sârbii din cort nu îi mai puteau vedea, el s-a furişat în faţă, s-a aplecat deasupra căpitanului mort, a desfăcut nodul şi a luat eşarfa roşie.

8.
Marţi, 16 decembrie. Ora mesei

Era opt dimineaţa, iar ziua care avea să fie denumită, mai apoi, cea mai rece zi de 16 decembrie din ultimii douăzeci şi patru de ani la Oslo era acum la fel de întunecată ca noaptea. Harry plecă de la secţia de poliţie şi luă de la Gerd cheia de la apartamentul lui Tom Waaler. Porni cu gulerul de la geacă ridicat, iar când tuşi, zgomotul păru să dispară învăluit ca într-un strat de vată, de parcă frigul făcea aerul mai greu şi mai dens.

Aglomeraţia de dimineaţă îşi intrase în rol, iar oamenii înaintau grăbiţi pe trotuar. Parcă nu reuşeau să intre mai repede la adăpost, în timp ce Harry făcea paşi mari şi lenţi, cu genunchii pregătiţi în caz că tălpile de cauciuc ale ghetelor Doc Martens nu aveau suficientă aderenţă la gheaţa compactă.

Când intră în apartamentul de burlac al lui Tom Waaler aflat chiar în centrul oraşului, cerul din spatele crestei Ekeberg începea să se lumineze. Apartamentul rămăsese sigilat în săptămânile care au urmat morţii lui Waaler, însă ancheta nu scosese încă la iveală nicio pistă care să conducă la alţi potenţiali traficanţi de arme. Cel puţin asta spusese comisarul-şef când îi înştiinţase că acel caz urma să nu fie considerat o prioritate din pricina „altor sarcini mult mai presante”.

Harry aprinse lumina din living şi observă încă o dată că locuinţele celor morţi aveau o anume linişte a lor. Pe peretele din faţa piesei de mobilier din piele neagră, lucioasă, se afla un enorm televizor cu plasmă care avea, de fiecare parte, câte o boxă de un metru înălţime, parte a sistemului audio surround cu care era dotat apartamentul. Pe pereţi erau o mulţime de tablouri cu modele cubice în tonuri de albastru. Rakel o numea artă geometrică cu riglă şi compas.

Intră în dormitor. Lumina cenuşie se strecura prin geamul

ferestrei. Camera era ordonată. Pe birou se afla monitorul unui calculator, însă nu se zărea nicio unitate. Pesemne că o luaseră pentru a căuta probe. În fine, el, unul, nu o văzuse printre probele de la sediul central. Cu toate că, fireşte, i se interzisese accesul la caz. Explicaţia oficială era că era anchetat de SEFO, autoritatea independentă de investigaţii a poliţiei, pentru asasinarea lui Waaler. Şi totuşi, nu-şi putea scoate din cap ideea că cineva era deranjat de faptul că acest caz continua să fie răscolit.

Harry era gata să iasă din dormitor, când îl auzi.

Apartamentul decedatului nu mai era complet cufundat în linişte.

Un ticăit distinct, îndepărtat îi făcu pielea de găină şi-l trecu un fior. Venea din şifonier. Ezită. Apoi deschise uşa şifonierului. În interior, pe jos, se afla o cutie de carton deschisă şi el recunoscu din prima geaca pe care Waaler o purtase în acea noapte în Kampen. În geacă, într-un buzunar, ticăia un ceas de mână. Aşa cum o făcuse şi atunci când Tom Waaler îşi înfipsese braţul prin geamul de la uşa liftului – ei fiind în interior –, iar liftul începuse să se mişte pentru ca mai apoi să i-l reteze. După aceea stătuseră în lift cu braţul retezat între ei, parcă ar fi fost de ceară şi lipsit de viaţă, semănând cu un membru tăiat al unui manechin, cu singura diferenţă, bizară, desigur, că acesta purta şi un ceas. Un ceas care ticăia, refuzând să se oprească, plin de viaţă, precum în povestea pe care tatăl său i-o spusese când era mic, cea în care sunetul scos de inima unui mort nu a încetat până când nu l-a făcut pe criminal să o ia razna.

Era un ticăit distinct, energic, plin de intensitate. Genul de sunet de care-ţi tot aduci aminte. Era un ceas Rolex. Greu şi, după toate probabilităţile, exorbitant.

Harry trânti la loc uşa şifonierului. Tropăi până la uşa de la intrare, făcând pereţii să răsune. Zornăi tare cheile când încuie şi fluieră plin de energie până ajunse pe stradă şi fu înconjurat de binecuvântatul zgomot al traficului, care înghiţi orice altceva.

La trei după-amiaza, umbrele începeau deja să se lase peste piaţa Kommandør T.I. Øgrims la numărul 4, iar luminile începeau să se aprindă la ferestrele sediului central al Armatei Salvării. La cinci, era deja întuneric, iar mercurul din termometre coborâse până la minus cincisprezece grade. Câţiva fulgi răzleţi căzdeau pe capota maşinuţei cu aspect comic în care aştepta Martine Eckhoff.

— Hai, tati! murmură ea în timp ce privea tulburată orificiul pentru baterie.

Nu prea era ea sigură cum anume avea să se comporte această maşină electrică – oferită în dar Armatei de către familia regală – în ger. Îşi adusese aminte de toate înainte de-a încuia biroul: introdusese toate informaţiile despre întâlnirile viitoare şi cele anulate ale diferitelor trupe pe pagina de întâmpinare, revizuise orarele pentru autobuzul cu supă şi marmita cea mare din Egertorget şi verificase scrisoarea către Biroul prim-ministrului legată de concertul de Crăciun de la Opera din Oslo.

Portiera se deschise, iar înăuntru pătrunseră frigul, dar şi un bărbat cu păr alb şi des, ce se ivea pe sub chipiul uniformei, şi cei mai strălucitori ochi albaştri pe care Martine îi văzuse vreodată. În fine, îi văzuse vreodată la cineva trecut de şaizeci de ani. Acesta îşi făcu loc cu greu pentru picioare în spaţiul înghesuit dintre bord şi scaun.

— Hai, să mergem! zise el, scuturându-şi zăpada de pe epoletul care anunţa pe toată lumea că e ofiţerul cu cel mai înalt grad în Armata Salvării din toată Norvegia.

Vorbi cu vioiciunea şi autoritatea absolut naturale celor care sunt obişnuiţi ca ordinele să le fie ascultate.

— Ai întârziat, îi atrase ea atenţia.

— Iar tu eşti un înger.

El îi mângâie obrazul cu dosul palmei, în vreme ce ochii albaştri îi scânteiau de energie şi încântare.

— Hai, să ne grăbim!

— Tati…

— O clipă.

Lăsă în jos geamul maşinii.

— Rikard!

Un tânăr stătea în faţa intrării în Citadelă, care se afla alături şi sub acelaşi acoperiş cu sediul general. Fu luat prin surprindere şi se grăbi spre ei, cu genunchii tremurând şi cu braţele lipite de corp. Alunecă, aproape căzu, dar îşi agită braţele în aer şi-şi recăpătă echilibrul. Când ajunse la maşină, gâfâia deja.

— Da, domnule comandant!

— Spune-mi David, ca toată lumea, Rikard.

— Bine, David.

— Dar nu la fiecare frază, te rog!

Rikard privea cu iuţeală când la comandantul David Eckhoff când la fiica lui, Martine, şi înapoi. Îşi trecu două degete peste buza de sus acoperită de transpiraţie. Martine se întreba adesea cum de putea cineva să transpire atât de mult într-o singură parte a corpului indiferent de vreme şi de vânt, dar mai ales când stătea alături de ea în timpul slujbei, în biserică sau oriunde altundeva, şi îi şoptea ceva ce ar fi trebuit să fie amuzant şi poate că ar fi şi fost aşa, dacă n-ar fi ieşit la iveală prost deghizata nervozitate sau, mai degrabă, să fie de vină apropierea lor prea intensă – şi, mda, şi buza aia de sus mereu asudată. Uneori, când Rikard stătea aproape de ea şi în jur era linişte deplină, ea mai auzea şi o frecare aspră, în vreme ce el îşi trecea degetele peste gură. Pentru că, pe lângă faptul că asuda din greu, Rikard Nilsen mai producea şi nişte ţepi aspri în barbă, o cantitate neobişnuit de mare de peri aspri. Putea sosi la sediul general de dimineaţă cu pielea feţei fină ca funduleţul unui bebeluş, iar la prânz, pielea lui albă căpăta un luciu albăstrui, şi de multe ori ea observa, atunci când ieşeau seara în oraş, că el se bărbierise din nou.

— Te necăjesc, Rikard, surâse David Eckhoff.

Martine ştia că nu există pic de intenţie maliţioasă în spatele acestor jocuri ale tatălui ei, dar uneori el părea să nu-şi dea seama că aşa intimidează lumea.

— A, bine, făcu Rikard, râzând forţat.

Se aplecă de spate şi adăugă:

— Bună, Martine!

— Bună, Rikard! răspunse Martine, prefăcându-se că se

concentrează la nivelul bateriei.

— Mă întreb dacă nu mi-ai putea face o favoare, continuă comandantul. E atâta gheaţă acum pe drumuri şi maşina mea n-are cauciucuri cu crampoane. Ar fi trebuit să le schimb, dar trebuie să merg la Far…

— Ştiu, rosti Rikard, plin de zel. Iei cina cu ministrul Muncii. Sperăm să avem o acoperire foarte bună din partea presei. Am stat de vorbă cu şeful de la PR.

David Eckhoff schiţă un zâmbet plin de superioritate.

— Mă bucur să aud că eşti la curent cu noutăţile, Rikard! Ideea e că maşina mea e aici în garaj şi mi-ar fi plăcut să ştiu că are montate cauciucuri cu crampoane data viitoare când revin aici. Ştii…

— Cauciucurile sunt în portbagaj?

— Da. Dar numai dacă nu cumva ai treburi mai urgente de făcut. Mă pregăteam să-i dau un telefon lui Jon. Spunea că aş putea…

— Nu, nu, zise Rikard, clătinând energic din cap. Mă ocup imediat de ele. Contează pe mine, ăă… David!

— Eşti sigur?

Rikard se uită la comandant, uluit.

— Dacă poţi conta pe mine?

— Că nu ai alte treburi mai urgente?

— Desigur, e o treabă care-mi place. Îmi place să lucrez cu maşinile şi… şi…

— Să schimbi cauciucuri?

Rikard înghiţi în sec şi încuviinţă, iar chipul comandantului se lumină dintr-odată.

După ce ridică geamul la loc şi ieşiră din piaţă, Martine îi spuse că nu i se părea corect să profite de natura servilă a lui Rikard.

— Îndatoritoare, cred că vrei să zici, răspunse tatăl ei. Linişteşte-te, dragă, e doar un test, nimic mai mult.

— Un test? Al egoismului sau temerii în faţa autorităţii?

— A doua variantă, răspunse comandantul, chicotind. Am discutat cu Thea, sora lui Rikard, şi, din întâmplare, ea mi-a zis că Rikard se chinuie să termine bugetul pentru termenul-limită de mâine. Dacă-i aşa, atunci ar trebui ca

acea sarcină să fie o prioritate şi să lase asta în seama lui Jon.

— Şi-atunci? Poate că Rikard e drăguţ?

— Da, e şi drăguţ, şi isteţ. Silitor şi serios. Vreau să fiu sigur că are coloana vertebrală şi curajul necesare unui post important de conducere.

— Toată lumea spune că Jon va primi postul.

David Eckhoff îşi coborî privirea, zâmbind imperceptibil.

— Chiar aşa? Apropo, apreciez faptul că îl susţii pe Rikard!

Martine nu-şi smulse privirea de la drum, dar îi simţi privirea atunci când acesta continuă:

— Familiile noastre sunt prietene de foarte mulţi ani, ştii bine. Sunt oameni cumsecade. Cu o tradiţie îndelungată în Armată.

Martine trase adânc aer în piept pentru a-şi înfrâna iritarea.

✯

Misiunea necesita un singur glonţ.

Cu toate astea, el împinse toate cartuşele în încărcător. În primul rând, pentru că arma avea un echilibru perfect doar atunci când încărcătorul era plin. Şi pentru că diminua şansele de-a funcţiona prost. Şase în încărcător, plus unu pe ţeavă.

Apoi îşi puse tocul de umăr. Îl cumpărase la mâna a doua, iar pielea acestuia era moale şi avea un miros de sărat, cu o tentă înţepătoare de acru, de la piele, ulei şi transpiraţie. Arma intra bine, aşa cum ar fi trebuit. Se aşeză în faţa oglinzii şi îşi luă sacoul pe el. Nu putea fi văzută. Armele mai mari erau mai precise, însă aici nu era vorba despre precizia împuşcăturii. Îşi luă impermeabilul pe el. Apoi paltonul. Îşi îndesă fesul în buzunar şi pipăi după eşarfa roşie din buzunarul interior.

Apoi verifică ora.

✯

— Coloană vertebrală, zise Gunnar Hagen. Şi curaj. Acestea sunt calităţile pe care le caut mai presus de orice la inspectorii mei.

Harry nu răspunse. Nu i se părea a fi o întrebare. În schimb, privi de jur-împrejurul biroului în care stătuse de atâtea ori, la fel ca acum. Dar în afară de obişnuitul scenariu în care POB-ul le explică inspectorului ce şi cum, toate celelalte se schimbaseră. Dispăruseră teancurile de hârţoage ale lui Bjarne Møller, benzile desenate cu Donald Răţoiul & Co. înghesuite între documentele oficiale şi regulamente de pe raft, marea fotografie cu familia, şi chiar şi cea şi mai mare poză a unui retriever auriu pe care îl primiseră copiii şi de care uitaseră de mult, dat fiind că era mort de nouă ani, dar pe care Bjarne încă îl mai jelea.

Ceea ce rămăsese era un birou curat, pe care nu se mai aflau decât un monitor şi-o tastatură, plus un mic piedestal de argint cu un os minuscul pe el şi coatele lui Gunnar Hagen, în care se proptea exact în clipa de faţă, în vreme ce îl urmărea pe Harry pe sub acele sprâncene extraordinar de stufoase.

— Dar mai există o a treia calitate pe care o preţuiesc şi mai mult, Hole. Poţi ghici care e?

— Nu, răspunse Harry plictisit.

— Disciplina. Dis-ci-pli-na.

Împărţirea în silabe a cuvântului făcută de POB sugera faptul că acum lui Harry i se pregătea un discurs cu privire la etimologia cuvântului. În schimb, Hagen se ridică de pe scaun şi începu să umble încolo şi-ncoace cu mâinile împreunate la spate, un mod de a-şi marca teritoriul care lui Harry i se păruse întotdeauna uşor ridicol.

— Discut faţă în faţă cu toată lumea din această secţie, pentru a da clar de înţeles care-mi sunt aşteptările.

— Unitate.

— Pardon?

— N-am fost numiţi secţie niciodată. Chiar dacă gradul de dinainte era de „Comandant de secţie”, PAS. Doar ca să ştii.

— Îţi mulţumesc că mi-ai atras atenţia, inspectore! Unde rămăsesem?

— Dis-ci-pli-nă.

Hagen îşi pironi privirea asupra lui Harry, care nici nu

clipi. Aşa că POB-ul reîncepu să umble încolo şi-ncoace.

— În ultimii zece ani, am ţinut discursuri la academia militară. Specializarea mea era războiul din Birmania. Presupun că te surprinde să auzi că acest lucru a fost relevant pentru slujba mea aici, Hole.

— Păi, făcu Harry, scărpinându-se pe picior, mă citeşti ca pe o carte deschisă, şefu'.

Hagen îşi plimbă arătătorul peste tocul ferestrei şi examină cu neplăcere rezultatul.

— În 1942, doar o sută de mii de soldaţi japonezi au cucerit Birmania. Birmania era de două ori cât Japonia şi, în acel moment, era ocupată de trupe britanice superioare ca efectiv şi armament.

Hagen ridică în sus arătătorul acela masiv.

— Însă a existat un aspect în care japonezii erau superiori şi asta le-a îngăduit să îi învingă pe britanici şi pe mercenarii indieni. Disciplina. Când japonezii au pornit în marş spre Rangoon, mergeau câte patruzeci şi cinci de minute şi dormeau cincisprezece. Dormeau pe drum, cu raniţele în spate şi picioarele îndreptate spre destinaţia lor. Astfel încât să nu intre în şanţ sau să pornească în direcţia greşită atunci când se trezeau. Direcţia e importantă, Hole. Înţelegi, Hole?

Harry avea o bănuială încotro se îndrepta discuţia.

— Înţeleg că au ajuns în Rangoon, şefu'.

— Au ajuns. Cu toţii. Pentru că au făcut ce li s-a spus. Tocmai am aflat că ai luat pe semnătură cheile de la apartamentul lui Tom Waaler. E corect, Hole?

— Am aruncat o privire, şefu'. În scop terapeutic.

— Aşa sper şi eu! Cazul e închis. Să-ţi vâri nasul prin apartamentul lui Waaler nu doar că e o pierdere de vreme, mai contravine şi ordinelor date de către şef şi, acum, de mine. Nu cred că e nevoie să îţi aduc la cunoştinţă care sunt consecinţele nesocotirii ordinelor. Aş putea aminti totuşi că ofiţerii japonezi îi împuşcau pe soldaţii care beau apă în afara momentelor stabilite. Nu din sadism, ci din pricină că disciplina presupune eliminarea tumorilor încă de la început. S-a înţeles clar, Hole?

— Clar ca… păi, precum ceva care e foarte clar, şefu’.

— Asta-i tot, momentan, Hole.

Hagen se aşează la loc pe scaun, scoase o hârtie din sertar şi începu să citească extrem de atent, ca şi cum Harry ieşise deja din birou. Şi ridică, surprins, privirea, când băgă de seamă că Harry încă stătea în faţa lui.

— Ce mai e, Hole?

— Mm, mă întrebam şi eu. Nu cumva japonezii au pierdut războiul?

Gunnar Hagen rămase privind în gol la document cu mult după ce Harry dispăruse din faţa lui.

Restaurantul era pe jumătate plin. La fel cum fusese şi cu o zi înainte. La uşă, fu întâmpinat de un ospătar tânăr şi arătos, cu ochi albaştri şi bucle blonde. Semăna atât de mult cu Giorgi, încât, preţ de o clipă, rămase acolo ca în transă. Apoi, văzând că zâmbetul de pe buzele ospătarului se lărgeşte tot mai mult, realiză că se dăduse de gol. Îşi scoase pardesiul şi impermeabilul şi le lăsă la garderobă, simţind privirea ospătarului care-l fixa.

— Cum vă numiţi? întrebă ospătarul.

Mormăi răspunsul.

Ospătarul îşi plimbă un deget lung şi subţire peste pagina cu rezervări din registru. Se opri apoi.

— Acum am degetul pe dumneavoastră, zise ospătarul, iar ochii albaştri îi susţinură privirea până simţi cum se înroşeşte.

Nu părea un restaurant exclusivist, dar, dacă nu cumva abilitatea sa de-a face calcule matematice mentale îl părăsise, preţurile din meniu erau incredibil de mari. Comandă paste şi un pahar cu apă. Îi era foame. Inima îi bătea calm şi regulat. Celelalte persoane din restaurant vorbeau, zâmbeau şi râdeau ca şi cum nimic nu li s-ar fi putut întâmpla. Întotdeauna îl surprinsese că nu ieşea deloc în evidenţă, că nu era înzestrat cu o aură întunecată sau cu un aer rece – poate un iz de putreziciune – pe care să le emane.

Sau, ca să fie mai exact, pe care nimeni altcineva nu le

observa.

Afară, ceasul de pe clădirea primăriei a bătut de şase ori.

✯

— Drăguţ loc! aprecie Thea, privind în jur.

Restaurantul oferea o privelişte generoasă, iar masa lor dădea direct spre zona pietonală de afară. Din nişte boxe invizibile se auzea, extrem de slab, o melodie New Age meditativă.

— Voiam să fie ceva special, spuse Jon, studiind meniul. Ce ţi-ar plăcea să mănânci?

Thea îşi plimbă rapid ochii pe singura pagină a meniului.

— Mai întâi, aş vrea ceva de băut.

Thea bea foarte multă apă. Jon ştia că e din cauza diabetului şi a rinichilor ei.

— Nu mi-e uşor să aleg, spuse ea. Toate arată bine, nu-i aşa?

— Dar nu putem cere chiar tot ce se află în meniu.

— Nu…

Jon înghiţi în sec. Cuvintele îi ieşiseră pur şi simplu. Ridică privirea. Era clar că Thea nici nu băgase de seamă.

Brusc, Thea îşi ridică privirea din meniu.

— Ce-ai vrut să spui cu asta?

— Cu ce? întrebă el relaxat.

— Cu tot ce se află în meniu. Încercai să spui ceva. Te cunosc, Jon. Ce se întâmplă?

A ridicat din umeri.

— Am convenit ca, înainte de-a ne logodi, să ne spunem absolut orice, nu-i aşa?

— Da?

— Eşti sigură că mi-ai spus chiar totul?

Ea oftă, resemnată.

— Sunt sigură, Jon. N-am mai fost cu nimeni. Nu… în felul *ăla.*

Dar el putea vedea ceva în ochii ei, ceva anume în expresia ei pe care nu îl mai văzuse şi înainte. Un muşchi care se zbătea în colţul gurii, o umbră ce-i întuneca privirea, precum diafragma unei camere care se închidea. Iar el nu se putea abţine.

— Nici măcar cu Robert?

— Poftim?

— Robert. Mi-aduc aminte cum flirtaţi voi doi în prima vară din Østgård.

— Aveam doar paisprezece ani, Jon!

— Şi?

Rămase holbându-se la el, fără să-i vină a crede. După care ceva păru s-o răscolească pe dinăuntru, se închise cu totul şi refuză să-i răspundă. Jon îi luă palma în ale sale, apoi se aplecă spre ea şi şopti:

— Iartă-mă, iartă-mă, Thea! Nu ştiu ce mi-a venit. Putem… putem uita c-am întrebat?

— V-aţi hotărât amândoi?

Ridicară simultan privirile spre chelner.

— Sparanghel proaspăt, la aperitiv, răspunse Thea, dându-i meniul. Chateaubriand cu hribi cenuşii, la felul principal.

— Bună alegere! Vă pot recomanda un vin roşu cu un parfum bogat, la un preţ foarte bun, pe care doar ce l-am primit?

— Poţi, dar apa e suficientă, răspunse ea cu un zâmbet radios. Multă apă.

Jon îi aruncă o privire. Îi admira abilitatea de a-şi ascunde emoţiile.

După ce chelnerul plecă, Thea îşi mută privirea la Jon.

— Acum, dacă ai terminat cu interogatoriul, cum stă treaba cu tine?

Jon schiţă un zâmbet subţire şi clătină din cap.

— N-ai avut niciodată o prietenă, aşa-i? Nici măcar la Østgård.

— Şi ştii de ce? zise Jon, mângâindu-i mâna.

Ea clătină din cap.

— Pentru că m-am îndrăgostit de-o fată anume în acea vară, răspunse Jon şi recăpătă astfel întreaga ei atenţie. Fata avea paisprezece ani. Şi de atunci am rămas îndrăgostit de ea.

Jon zâmbi, zâmbi şi ea, iar el putu vedea că Thea ieşise iar din ascunzătoare, venise aproape, lângă el.

— Bună supa! spuse ministrul pentru Servicii Sociale, întorcându-se spre comandantul David Eckhoff, vorbind suficient de tare pentru ca reprezentanţii agenţiilor de presă să audă şi ei.

— Reţeta noastră proprie, răspunse comandantul. Acum vreo doi ani, am publicat o carte de bucate, care, ne-am gândit noi…

La un semn al tatălui ei, Martine se apropie de masă şi aşează cartea lângă supiera ministrului.

— …i-ar prinde bine unui ministru dacă ar dori să aibă parte şi acasă de o supă gustoasă, cu tot ce trebuie în ea.

Puţinii jurnalişti şi fotografi care îşi făcuseră apariţia la Far chicotiră. Altfel erau prezenţi puţini, doar doi bărbaţi în vârstă de la hostel, o doamnă cu capă şi chipul brăzdat de lacrimi, şi un dependent plin de răni, care sângera de la o rană din frunte şi tremura ca o frunză de plop de teamă că trebuia să meargă la Spitalul de Campanie, camera de urgenţe de la primul etaj. Nu era chiar foarte surprinzător că audienţa era atât de restrânsă; de obicei, Farul nu era deschis la această oră. În orice caz, o vizită de dimineaţă nu se potrivise în agenda zilnică a ministrului, aşa că nu avea cum să vadă cât de aglomerat era în majoritatea timpului. Comandantul îi explică toate aceste lucruri. Şi cât de eficient era condus, şi cât costa. Ministrul aproba din când în când din cap, la fel cum, parcă dintr-o anumită obligaţie, ducea şi lingura cu supă la gură.

Martine se uită la ceas. Şapte fără un sfert. Secretara ministrului spusese la 19:00. Trebuiau să plece.

— A fost delicioasă! spuse ministrul. Mai avem timp să stăm de vorbă şi cu cineva de-aici?

Secretara încuviinţă.

Făcea pe plac publicului, cugetă Martine. Fireşte că aveau timp pentru o mică discuţie, doar de aceea se aflau aici. Nu ca să aprobe fonduri – asta ar fi putut s-o facă şi la telefon –, ci ca să invite presa şi să arate că ministrul pentru Servicii Sociale umbla printre cei nevoiaşi, mâncând supă, dând mâna cu dependenţii şi ascultând cu empatie şi

dedicare.

Ofiţerul de presă le făcu semn fotografilor că pot face poză. Sau, mai exact, că dorea ca ei să facă poze.

Ministrul se ridică în picioare şi-şi încheie sacoul în timp ce rătăcea cu privirea prin încăpere. Martine se întrebă cum urma să aleagă el dintre cele trei opţiuni pe care le avea la dispoziţie: cei doi bătrâni păreau genul de ocupanţi tipici ai unui azil de bătrâni şi nu prea aveau cum să servească scopului său: Ministrul Se Întâlneşte Cu Dependenţii de Droguri sau Prostituatele ori ceva de genul. Era ceva în neregulă cu dependentul plin de răni, astfel încât lucrurile o puteau lua razna foarte repede. Însă femeia… părea genul de cetăţean normal, cineva cu care te puteai oricând identifica şi pe care ţi-ai fi dorit să-l ajuţi, mai ales dacă i-ai fi ascultat mai întâi sfâşietoarea poveste de viaţă.

— Eşti mulţumită că ai putut veni aici? o întrebă ministrul, întinzându-i mâna.

Femeia ridică privirea spre el. Ministrul îşi rosti numele.

— Pernille… începu femeia, însă fu întreruptă de ministru:

— Un nume creştin e foarte bun, Pernille. Să ştii că şi presa e aici. Ar dori o poză. E-n regulă şi pentru tine?

— Holmen, adăugă femeia, suflându-şi nasul în batistă. Pernille Holmen.

Arătă cu mâna spre masa pe care ardea o lumânare în faţa uneia dintre fotografii.

— Am venit aici ca să-mi comemorez fiul. Vrei, te rog, să mă laşi în pace?

Martine rămase lângă masa femeii, în vreme ce ministrul şi alaiul său se retrăgeau discret. Băgă de seamă că acum se apropiau de cei doi bătrâni.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu Per! rosti Martine cu glas coborât.

Femeia ridică spre ea chipul umflat de plâns. Şi din pricina pastilelor, bănui Martine.

— L-ai cunoscut pe Per? întrebă ea şoptit.

Martine prefera adevărul. Chiar dacă durea. Nu datorită educaţiei primite, ci datorită faptului că descoperise că îţi

face viaţa mai uşoară pe termen lung. În glasul acela sugrumat distinse totuşi o rugăminte. O rugăminte către cineva care să spună că fiul ei era nu doar un simplu robot dependent de droguri, o povară mai puţin pentru societate, acum, ci o persoană despre care ar fi putut spune că o cunoscuse, că fusese prietenă cu ea, ba chiar că o plăcuse.

— *Fru* Holmen, spuse Martine înghiţind în sec, îl cunoşteam şi chiar era un băiat drăguţ.

Pernille Holmen clipi de două ori, dar nu zise nimic. Încercă să zâmbească, însă încercările ei se transformară în grimase. Izbuti să zică doar „mulţumesc!”, înainte ca lacrimile să înceapă iar să-i curgă pe obraji.

Martine îl văzu pe comandant făcându-i cu mâna de la masă. Cu toate astea, ea se aşeză în faţa femeii.

— Ei… ei l-au luat şi pe soţul meu, suspină Pernille Holmen.

— Poftim?

— Poliţiştii. Spun că el a făcut-o.

În timp ce Martine se îndepărta de Pernille Holmen, se gândea la poliţistul înalt şi blond. Păruse atât de binevoitor când spusese că îi pasă. Tânăra simţea cum creşte furia în ea. Şi confuzia. Pentru că nu putea înţelege de ce ar fi trebuit să fie furioasă pe cineva pe care nici măcar nu cunoştea. Se uită iar la ceas. Şapte fără cinci minute.

✯

Harry făcuse supă de peşte. O pungă de Findus, amestecată cu lapte şi suplimentată cu bucăţele de budincă din peşte. Şi baghete crocante. Toate cumpărate de la Niazi, o mică băcănie pe care vecinul său de dedesubt, Ali, o administra împreună cu fratele său. Lângă farfuria cu supă, pe masa din sufragerie se mai afla şi un pahar mare cu apă.

Harry puse un CD în combină şi dădu volumul tare. Îşi goli mintea şi se concentră la muzică şi la supă. Sunet şi gust. Nimic altceva.

Mâncase jumătate din supă şi asculta deja a treia melodie, când îi sună telefonul. Alese să-l lase să sune. Dar la al optulea ţârâit, se ridică şi dădu volumul mai încet.

— Harry.

Era Astrid.

— Ce faci?

Vorbea aproape în şoaptă, dar tot se distingea un ecou. Harry bănui că se încuiase în baia de-acasă.

— Mănânc şi ascult muzică.

— Trebuie să ies. Nu departe de tine. Planuri pentru restul serii?

— Da.

— Iar acestea ar fi?

— Să ascult şi mai multă muzică.

— Hm! O faci să sune ca şi cum nu doreşti companie.

— Poate.

Pauză. Un oftat.

— Să mă anunţi dacă te răzgândeşti.

— Astrid?

— Da?

— Nu eşti tu de vină. OK? Eu sunt.

— Harry, nu trebuie să-ţi ceri scuze. Dacă îţi faci cumva iluzii că toate astea sunt vitale pentru vreunul dintre noi doi, adică. Am zis doar că s-ar putea să fie plăcut.

— Poate altă dată.

— Cum ar fi?

— Cu altă ocazie.

— Cu altă ocazie, în altă viaţă?

— Ceva de genul.

— OK. Dar ţin la tine, Harry! Să nu uiţi asta!

După ce lăsă jos telefonul, Harry se ridică în picioare, dar nu se mişcă, incapabil să proceseze tăcerea brusc aşternută. Pentru că era uluit. Vizualizase un chip când îl sunase Astrid. Dar nu era uluit pentru că văzuse un chip, ci pentru că nu-i aparţinea lui Rakel. Sau lui Astrid. Se lăsă să cadă în scaun şi se hotărî să nu mai irosească vremea cugetând. Dacă asta însemna că leacul oferit de timp începuse să-şi facă efectul şi Rakel începea să-i iasă din sistem, atunci asta era o veste bună. Atât de bună, că nu mai voia să complice procesul.

Dădu volumul mai tare şi îşi goli mintea.

✯

Plătise deja nota. Lăsă scobitoarea să cadă într-o scrumieră şi se uită la ceasul de la mână. Şapte fără trei minute. Tocul de umăr i se freca de muşchiul pectoral. Scoase fotografia din buzunarul interior şi îi mai aruncă o ultimă privire. Era timpul.

Niciunul dintre ceilalţi clienţi din restaurant – nici măcar cuplul de la masa vecină – nu băgă de seamă când el se ridică şi plecă la toaletă. Se încuie într-una dintre cabine şi aşteptă un minut întreg înainte să cedeze tentaţiei de a verifica iar dacă avea arma încărcată. Deprinsese acest obicei de la Bobo. Dacă te obişnuieşti cu luxul de-a verifica orice de două ori, ajungi să-ţi pierzi precizia.

Minutul se scurse. Se duse la garderobă, îşi îmbrăcă impermeabilul, îşi legă eşarfa roşie la gât şi-şi trase fesul peste urechi. Deschise uşa către Karl Johans gate.

Merse cu paşi mari către cel mai înalt punct al străzii. Nu pentru că se grăbea, ci pentru că observase cum mergea lumea pe-aici, acesta era ritmul care nu te scotea în evidenţă. Trecu de coşul de gunoi în care hotărâse, cu o zi înainte, că avea să-şi arunce arma la întoarcere, în mijlocul acelei străzi pietonale extrem de aglomerate. Poliţia avea să o găsească, dar n-avea importanţă. Ideea era să nu o găsească asupra lui.

Auzi muzica cu mult înainte să ajungă acolo.

Câteva sute de oameni se adunaseră într-un semicerc în faţa cântăreţilor care tocmai terminau de cântat când ajunse el acolo. Auzi dangătul unui clopot în timpul aplauzelor şi ştiu că ajunsese la timp. În interiorul semicercului, într-o parte şi în faţa trupei, o marmită neagră atârna de trei vergele de lemn, iar lângă ea stătea bărbatul din fotografie. De fapt, becurile de pe stradă şi cele două torţe erau toată lumina de acolo, însă nu exista nicio îndoială. Mai ales că bărbatul purta uniforma şi chipiul Armatei Salvării.

Solista strigă ceva în microfon, iar oamenii aclamară şi bătură din palme. Se zări un bliţ şi începură iar să cânte. Se auzea tare. Bateristul ridica mult în aer mâna dreaptă ori

de câte ori lovea toba mică.

Îşi făcu loc prin mulţime, până ce ajunse să stea la trei metri de bărbatul din Armata Salvării şi se asigură că nu stătea nimeni între el şi spatele acestuia. În faţa lui se aflau două adolescente care scoteau în aerul îngheţat baloane mari, albe, de gumă de mestecat. Erau mai mici decât el. Bărbatul nu se gândea la ceva în mod special, nici nu se grăbea, ci doar făcea ce venise să facă, fără vreun ritual anume: scoţi arma şi o ţii cu braţul drept întins. Reduse distanţa la doi metri. Fixă ţinta. Bărbatul de lângă marmită se transformă în două siluete înceţoşate. Se relaxă şi cele două siluete se contopiră într-una singură.

— *Skål!* zise Jon.

Muzica se scurgea din boxe precum un aluat de prăjitură vâscos.

— *Skål!* zise şi Thea, ridicând supusă paharul ca să dea noroc cu el.

După ce băură, rămaseră privindu-se ochi în ochi, iar el îi şopti: *Te iubesc!*

Fata îşi plecă privirea roşind, dar zâmbi.

— Am un mic dar pentru tine, zise el.

— Aşa?

Tonul ei era unul jucăuş, de flirt.

Băiatul vârî mâna în buzunarul jachetei. Sub telefonul mobil putea simţi plasticul tare al cutiei de bijuterii. Inima îi bătea cu putere. Dumnezeule din ceruri, cât aşteptase această ocazie şi cât se şi temuse, totodată, de această seară, de acest moment!

Telefonul începu să-i vibreze.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Thea.

— Nu, eu… scuze! Revin într-o secundă.

Ajuns în toaletă, îşi scoase telefonul la iveală şi citi ce scria pe ecran. Oftă şi răspunse.

— Bună, scumpule! Cum merge?

Glasul era glumeţ, de parcă ea doar ce auzise ceva amuzant, care o făcuse să se gândească la el, aşa că îl sunase, dintr-un impuls. Însă jurnalul lui de apeluri îi arăta

şase apeluri nepreluate.

— Bună, Ragnhild!

— Se aude ciudat. Eşti în…?

— Sunt la toaletă. Într-un restaurant. Eu şi Thea am ieşit să luăm cina. Va trebui să discutăm altă dată.

— Când?

— Ă… altă dată.

Pauză.

— Aha.

— Ar fi trebuit să te sun, Ragnhild. Trebuie să-ţi spun ceva. Sunt sigur că ştii la ce mă refer.

Trase aer în piept, şi continuă:

— Noi doi… nu putem…

— Jon, mi-e aproape imposibil să aud ce zici acolo.

Jon se îndoia că aşa stăteau lucrurile.

— Ne putem vedea mâine-seară, la tine? întrebă Ragnhild. Şi să-mi spui atunci?

— Mâine-seară nu sunt liber. Şi nici în altă…

— Atunci ne întâlnim la Grand, ca să luăm prânzul. Îţi pot trimite mesaj cu numărul camerei.

— Ragnhild, nu…

— Nu te-aud. Sună-mă mâine, Jon. O, nu, mâine am şedinţe toată ziua. Te sun eu. Să nu-ţi închizi mobilul. Distracţie plăcută, scumpule!

— Ragnhild?

Jon se uită în ecran. Îi închisese. Putea să iasă afară şi s-o sune înapoi. Să termine odată. Acum că tot a început. Exact asta trebuia să facă. Aşa era cel mai înţelept. Să-i dea *coup de grâce,* să o termine definitiv.

✯

Acum stăteau unul în faţa celuilalt, însă bărbatul din Armata Salvării nu părea să-l observe. Respira calm, cu degetul pe trăgaci, apoi apăsarea începu să devină tot mai puternică. Şi îi trecu, fulgerător, prin minte că soldatul nu era deloc surprins, şocat, îngrozit. Ba din contră, lumina înţelegerii păru să i se aştearnă pe chip, ca şi cum vederea pistolului îi oferea răspunsul la ceva ce-l tot frământase. Apoi urmă o bubuitură.

Dacă împuşcătura ar fi coincis cu bubuitul tobei mici, poate că muzica ar fi înghiţit-o cu totul, însă aşa, zgomotul îi făcu să întoarcă privirile şi să se uite la bărbatul în impermeabil. La arma lui. Şi îl văzură şi pe soldatul Armatei Salvării, care acum avea o gaură în cozoroc, chiar sub A-ul de pe chipiu, cum se prăbuşeşte pe spate, în timp ce braţele i se balansau ca ale unei marionete.

✯

Harry tresări în scaun. Adormise în el. Camera era învăluită în tăcere. Ce îl trezise? Ascultă cu atenţie, însă tot ce distinse fu un huruit monoton, liniştitor. Nu, mai era ceva. Ciuli urechile, străduindu-se să audă mai bine. Gata! Zgomotul era aproape imperceptibil, însă acum, că-l identificase, crescu în intensitate şi deveni mai clar. Era un ticăit uşor.

Harry rămase pe scaun şi închise ochii.

Apoi se simţi brusc cuprins de furie şi, fără să stea pe gânduri, dădu buzna în dormitor, deschise sertarul noptierei, înşfăcă ceasul de mână de la Møller, deschise geamul şi-l azvârli în întuneric cu toată forţa. Auzi cum ceasul se izbeşte mai întâi de zidul blocului de vizavi şi apoi de asfaltul îngheţat. Trânti geamul la loc, trase siguranţele, se întoarse în sufragerie şi dădu volumul mai tare. Atât de tare, încât putea vedea membranele boxelor cum încep să vibreze, înaltele mângâindu-i minunat urechile şi basul umplându-i cu totul gura.

✯

Mulţimea îşi mutase atenţia de la trupă la bărbatul căzut în zăpadă. Chipiul i se rostogolise într-o parte şi se oprise în faţa microfonului solistei vocale, în vreme ce membrii trupei, care tot nu realizaseră ce se întâmplase, continuau să cânte.

Cele două fete aflate cel mai aproape de bărbat făcură câţiva paşi în spate. Una dintre ele începu să ţipe.

Solista, care, până acum, cântase cu ochii închişi, îi deschise şi descoperi că nu ea era în centrul atenţiei publicului. Se întoarse şi-l zări pe bărbatul căzut în zăpadă. Privirea ei căuta cu disperare un paznic, un organizator, pe

managerul de spectacol, pe oricine ar fi putut face faţă unei astfel de situaţii, însă acesta nu era decât un simplu concert de stradă. Toată lumea aştepta pe altcineva, iar trupa continua să cânte.

Apoi o femeie se strecură prin mulţime făcându-şi loc cu coatele.

— Robert!

Vocea îi era gravă şi răguşită. Femeia era palidă şi purta o geacă de piele subţire şi neagră, cu găuri în mâneci. Ajunse clătinându-se până în dreptul trupului fără viaţă şi se prăbuşi în genunchi în faţa lui.

— Robert!

Îşi lipi mâna slăbănoagă de gâtul lui. Apoi se răsuci spre muzicieni.

— Terminaţi cu cântatul, pentru numele lui Hristos!

Unul câte unul, membrii trupei încetară să mai cânte.

— Moare. Chemaţi un doctor. Repede!

Îşi lipi iar mâna de gâtul lui. Tot niciun puls. Trecuse de mai multe ori prin asemenea situaţii. Uneori, era bine. De regulă, nu era. Era total confuză. Nu avea cum să fie o supradoză; un soldat de-al Armatei Salvării nu-şi injecta droguri, nu? Începuse să ningă şi fulgii se topeau pe obrajii lui, pe ochii închişi şi pe gura pe jumătate deschisă. Era un tânăr frumos. Se gândi acum – văzându-i expresia liniştită de pe chip – că el arăta ca propriul ei băiat când dormea. Apoi descoperi singura dungă roşie ce se prelingea de la orificiul minuscul din cap, peste frunte şi tâmplă până în ureche.

Două braţe o prinseră şi o ridicară, în vreme ce altcineva se apleca deasupra tânărului. Surprinse o ultimă imagine a chipului lui, apoi gaura, şi îi trecu prin minte, cu o siguranţă bruscă şi dureroasă, că exact aceeaşi soartă îl aşteaptă şi pe fiul ei.

✯

Mergea cu pas iute. Nu foarte iute; nu părăsea locul. Urmări spinările din faţa lui, zări pe cineva grăbindu-se şi porni pe urmele lui. Nu încercase nimeni să-l oprească. Fireşte că nu. Anunţarea prezenţei unei arme îi face pe

oameni să stea deoparte. Vederea ei îi pune pe fugă. Iar acum cei mai mulţi nici măcar nu pricepuseră ce se petrecea acolo.

Ultima misiune.

Auzea trupa cântând în continuare.

Începuse să ningă. Grozav. Asta avea să-i facă pe oameni să rămână cu privirile plecate, ca să-şi ferească ochii.

Pe stradă, la vreo câteva sute de metri în faţă, văzu clădirea galbenă a gării. Avu iar senzaţia aia care-l zgândărea din când în când, cum că totul plutea, că lui nu i se putea întâmpla nimic, că tancul sârbesc T-55 nu era nimic altceva decât un monstru de fier greoi şi lent, orb şi surd, şi că oraşul său avea să fie din nou în picioare când se va întoarce acolo.

Cineva stătea exact în locul în care voia să arunce arma.

Hainele îi păreau noi şi la modă, în afară de tenişii albaştri. Însă chipul îi era ciupit şi ars, ca al unui fierar. Iar bărbatul sau băiatul ori ce-o fi fost el arăta ca şi cum avea de gând să rămână acolo. Îşi îndesase tot braţul drept în deschizătura coşului de gunoi verde.

Fără să încetinească mersul, îşi verifică ceasul. Două minute de când trăsese glonţul şi unsprezece minute până la plecarea trenului. Iar el tot mai avea arma asupra sa. Trecu pe lângă coşul de gunoi şi continuă în direcţia restaurantului.

Un bărbat venea spre el, privindu-l ţintă. Însă nu se întoarse după ce trecură unul pe lângă altul.

Se apropie de uşa restaurantului şi o deschise.

În zona garderobei, o mamă stătea aplecată aproape de un băieţel, căznindu-se cu fermoarul gecii acestuia. Nici mama, nici copilul nu-l băgară în seamă. Pardesiul maro din păr de cămilă stătea atârnat la locul lui. Cu servieta dedesubt. Le luă pe amândouă în toaleta bărbaţilor, se încuie în una dintre cele două cabine, îşi dădu jos impermeabilul, îşi vârî fesul în buzunar şi luă pe el paltonul. Chiar dacă nu era nicio fereastră acolo, tot auzi sirenele de-afară. Multe sirene. Aruncă o privire în jur. Trebuia să scape de armă. Nu prea avea multe variante la dispoziţie. Se sui

pe vasul de toaletă, se întinse către gura de ventilaţie albă din perete şi încercă să îndese arma acolo, însă pe dinăuntru se afla un grătar.

Se dădu jos. Începu să respire cu greutate şi simţea cum se încinge pe sub cămaşă. Opt minute până la tren. Ar putea lua unul mai târziu, fireşte; nu asta era marea problemă. Marea problemă era faptul că se scurseseră deja cinci minute şi el tot nu scăpase de armă, iar ea spunea mereu că tot ce depăşeşte patru minute reprezintă un risc inacceptabil.

În mod normal, ar fi putut lăsa pistolul pe jos, dar el acţionase tot timpul conform principiului că arma n-ar trebui găsită înainte ca el să ajungă la loc sigur.

Ieşi din cabină şi merse la chiuvetă. Se spălă pe mâini, în vreme ce cu privirea cerceta încăperea pustie. *Upomoc*[16]*!* Şi privirea i se opri asupra recipientului pentru săpun de deasupra chiuvetei.

✯

Jon şi Thea ieşiră ţinându-se de mână din restaurantul de pe Torggata.

Thea scoase un ţipăt când alunecă pe gheaţa de sub zăpada cea parşivă, proaspăt aşternută în zona pietonală. Aproape că-l trase şi pe Jon după ea, dar el izbuti să se redreseze şi să se salveze amândoi chiar în ultima clipă de la o căzătură straşnică. Râsul ei îi răsună cu putere în urechi.

— Ai zis da! răcni el către cer şi simţi cum fulgii de zăpadă i se topeau pe faţă. Ai zis da!

O sirenă răsună în noapte. Mai multe sirene. Zgomotele veneau din direcţia Karl Johans gate.

— Să mergem să vedem ce-i cu toată agitaţia aia? întrebă Jon, luând-o de mână.

— Nu, Jon, se împotrivi Thea, încruntându-se.

— Ba da, vino, hai să mergem!

Thea încercă să-şi înfigă picioarele în pământ, însă tălpile alunecoase nu făceau deloc priză cu solul.

— Nu, Jon!

[16] Ajutor, în lb. croată *(N. r.).*

Însă Jon nu făcu decât să râdă şi să o târască după el ca pe o sanie.

— Am zis nu!

Fu suficient cât să-l facă să-i dea imediat drumul. Ridică privirea spre ea, surprins.

Thea oftă.

— Nu vreau să văd vreun foc exact acum. Vreau să mă bag în pat. Cu tine.

Jon o privi cu atenţie.

— Sunt atât de fericit, Thea! Tu m-ai făcut atât de fericit!

Dar el nu mai auzi ce a zis ea, căci chipul fetei era îngropat cu totul în geaca lui.

Partea a doua
— MÂNTUITORUL —

9.
Marţi, 16 decembrie. Zăpada

Zăpada care cădea în Egertorget căpătase nuanţe gălbui de la luminile reflectoarelor unităţii criminalistice care venise la locul faptei.

Harry şi Halvorsen stăteau în faţa barului 3 Brodre[17], urmărind cum gurile-cască şi reprezentanţii presei se împingeau în barierele montate de poliţie. Harry îşi scoase ţigara din gură şi tuşi. O tuse umedă, din gât.

— O mulţime de jurnalişti, remarcă el.

— Au sosit aici imediat, replică Halvorsen. E doar la o aruncătură de băţ de birourile lor, normal.

— Suculentă ediţia de mâine. Crimă în mijlocul aglomeraţiei de Crăciun pe faimoasa stradă din Norvegia. O victimă pe care a văzut-o toată lumea; tipul care stătea lângă marmita Armatei Salvării. În vreme ce cânta o trupă celebră. Ce poţi să ceri mai mult?

— Un interviu cu celebrul anchetator Harry Hole?

— Să rămânem unde suntem, zise Harry. Ai aflat ora crimei?

— Un pic după şapte.

Harry se uită la ceas.

— Acum aproape o oră. De ce nu m-a sunat nimeni mai devreme?

— Habar n-am. Pe mine m-a sunat POB cu puţin înainte de şapte şi jumătate. Credeam că o să fii deja aici când ajung eu…

— Deci m-ai sunat din proprie iniţiativă?

— Păi, na, doar eşti, cum ar veni, inspectorul-şef, la urma urmelor.

— Mda, cum ar veni, murmură Harry, aruncându-şi ţigara pe jos, care făcu gaură în stratul de zăpadă subţire şi dispăru cu totul.

— În curând, toate probele vor ajunge să fie îngropate

[17] 3 fraţi, în lb. norvegiană *(N. r.).*

sub o jumătate de metru de zăpadă, spuse Halvorsen. Tipic.

— Nu o să fie nicio probă, rosti Harry.

Beate se apropie de ei, cu zăpadă în părul blond. Între degete strângea o pungă mică de plastic cu un cartuş gol înăuntru.

— Greşit, îi zise Halvorsen lui Harry cu un surâs triumfător.

— Nouă milimetri, spuse Beate, strâmbându-se. Cea mai comună muniţie din lume. Şi asta-i tot ce avem.

— Uită cu totul de ce avem sau nu, rosti Harry. Care e prima ta impresie? Zi fără să te gândeşti.

Beate zâmbi. Acum îl recunoştea pe Harry. Mai întâi, intuiţia, apoi faptele. Pentru că şi intuiţia furnizează fapte; e toată informaţia pe care ţi-o oferă locul faptei, însă căreia creierul nu-i poate da imediat o formă.

— Nu mare lucru. Egertorget e cea mai aglomerată piaţă din Oslo. Prin urmare, avem un loc al faptei extrem de contaminat, chiar dacă am sosit la doar douăzeci de minute de la comiterea crimei. Însă pare un profesionist. Doctorul examinează chiar acum victima – pare să fie vorba despre un singur glonţ. Drept în frunte. Profesionist. Da, asta îmi spune mie instinctul.

— Lucrăm după instinct, ai, inspectore?

Toţi trei se întoarseră către glasul din spatele lor. Era Gunnar Hagen. Îmbrăcat cu o jachetă militară şi o căciulă de lână neagră pe cap. Zâmbea doar în colţul gurii.

— Încercăm orice funcţionează, şefu', răspunse Harry. Ce te aduce pe-aici?

— Nu aici are loc acţiunea?

— Într-un fel.

— Bjarne Møller prefera biroul, din ce-am înţeles eu. Cât despre mine, eu sunt de părere că un lider ar trebui să se afle pe teren. S-a tras o singură împuşcătură? Halvorsen?

Halvorsen tresări.

— Da, potrivit martorilor cu care am stat de vorbă. Hagen trase de degetele mănuşilor.

— Descriere?

— Un bărbat.

Halvorsen se uită rapid când la POB, când la Harry şi-napoi.

— Asta e tot ce ştim până acum. Lumea urmărea trupa şi totul s-a petrecut foarte rapid.

Hagen îşi trase nasul.

— Cineva din mulţimea asta trebuie să-l fi văzut bine pe cel care a tras.

— Aşa ai crede, zise Halvorsen. Însă nu ştim sigur nici măcar unde stătea bărbatul.

— Înţeleg.

Din nou, acel zâmbet firav.

— Stătea în faţa victimei, interveni Harry. La vreo doi metri distantă, maximum.

— Ă?

Hagen şi ceilalţi doi se întoarseră spre Harry.

— Trăgătorul nostru ştia că, dacă vrei să ucizi pe cineva cu o armă de calibru mic, îl împuşti în cap, continuă Harry. Din moment ce a tras un singur glonţ, a fost sigur de rezultat. Prin urmare, trebuie să fi stat suficient de aproape de el ca să-i vadă gaura din frunte, astfel încât să fie sigur că n-a ratat. Dacă îi examinaţi hainele, veţi izbuti să găsiţi reziduuri fine de praf de puşcă, ceea ce va dovedi ce v-am zis. Maximum doi metri.

— Unu şi jumătate, preciză Beate. Majoritatea armelor aruncă în dreapta cartuşul, nu foarte departe. Acesta a fost găsit călcat în picioare în zăpadă, la un metru şi 46 de centimetri de cadavru. Iar bărbatul mort avea urme de fire de lână arse pe mâneca hainei.

Harry o privi cu atenţie pe Beate. El nu aprecia, mai întâi de toate, abilitatea ei înnăscută de-a recunoaşte chipuri, ci inteligenţa, zelul şi ideea prostească pe care o împărtăşeau doar ei doi: că slujba lor era foarte importantă.

Hagen bătu din picioare în zăpadă.

— Foarte bine, Lønn. Dar cine, pentru numele lui Dumnezeu, ar fi împuşcat un ofiţer al Armatei Salvării?

— Nu era ofiţer, răspunse Halvorsen. Ci doar un soldat obişnuit. Ofiţerii sunt angajaţi permanent; soldaţii sunt voluntari sau lucrează cu contracte.

Îşi deschise carneţelul şi citi din el:

— Robert Karlsen. Douăzeci şi nouă de ani. Singur, fără copii.

— Nu şi fără duşmani, se pare, remarcă Hagen. Sau tu ce ai de zis, Lønn?

Beate răspunse fără a se uita la Hagen, întorcându-şi privirea către Harry:

— Posibil ca nu el să fi fost cel vizat.

— Ei? făcu Hagen, zâmbind. Dar cine altcineva ar fi putut fi cel vizat?

— Armata Salvării, probabil.

— Ce te face să crezi asta?

Beate ridică din umeri.

— Păreri controversate, răspunse Halvorsen. Homosexualitate. Preotese. Avorturi. Poate vreun fanatic sau altceva…

— Am notat teoria ta, rosti Hagen. Arătaţi-mi cadavrul!

Atât Beate, cât şi Halvorsen se uitară întrebător la Harry. Acesta dădu din cap spre Beate.

— Sfinte Sisoe! făcu Halvorsen după ce Hagen şi Beate se îndepărtaseră. Nu cumva POB încearcă să preia controlul anchetei?

Harry, cu ochii la cordonul de fotografi de presă care făceau lumină în întunericul iernii cu bliţurile lor, îşi frecă bărbia, adâncit în gânduri.

— Profesionist, rosti el.

— Poftim?

— Beate a zis că atacatorul a fost un profesionist. Hai să pornim de aici. Care e primul lucru pe care îl face un profesionist după crimă?

— Scapă de-acolo?

— Nu neapărat. Însă, mai întâi de toate, scapă de orice l-ar putea lega de împuşcături.

— De armă.

— Exact. Vreau ca toate depozitele, containerele, coşurile de gunoi şi curţile de pe o rază de cinci cvartale din jurul pieţei Egertorget să fie verificate. Acum! Cere ajutor de la poliţiştii în uniformă, dacă e nevoie.

— OK.

— Şi fă rost de toate înregistrările camerelor de supraveghere ale magazinelor din zonă înainte de ora 19:00 şi după.

— Îl pun pe Skarre să se ocupe.

— Şi încă ceva. *Dagbladet* e implicat şi în organizarea concertelor de stradă, şi mai scriu şi articole despre ele. Verifică dacă nu cumva fotograful lor a făcut vreo poză cu spectatorii.

— Desigur. Nu m-aş fi gândit la asta.

— Trimite-i pozele lui Beate, să arunce o privire. Şi vreau ca toţi inspectorii să se strângă în sala de şedinţe din zona roşie, mâine-dimineaţă, la zece. Iei tu legătura cu ei?

— Da.

— Unde sunt Li şi Li?

— Interoghează martori la secţie. Două fete stăteau exact lângă el când a tras.

— OK. Cere-i lui Ola să întocmească o listă cu membrii familiei şi prietenii victimei. De acolo vom porni, ca să vedem dacă nu cumva există vreun motiv evident.

— Credeam c-ai zis că e lucrarea unui profesionist?

— Trebuie să luăm în considerare mai multe posibilităţi deodată, Halvorsen. Şi să începem să ne uităm în orice direcţie ni se pare promiţătoare. De regulă, familia şi prietenii sunt uşor de găsit. Opt din zece crime sunt comise…

— …de către cineva care cunoştea victima, oftă Halvorsen.

Au fost întrerupţi de cineva care îl strigă pe Harry Hole. Se întoarseră la timp ca să observe cum ziariştii se năpusteau spre ei prin zăpadă.

— E vremea spectacolului, rosti Harry. Trimite-i la Hagen. Eu o iau către secţie.

✯

Servieta fusese deja verificată de către reprezentanţii companiei aeriene, iar bărbatul mergea acum în direcţia porţii de securitate. Era într-o dispoziţie de zile mari. Misiunea finală fusese îndeplinită. Era atât de încântat,

încât se hotărî să treacă prin punctul de control. Femeia de la securitate clătină din cap când el scoase plicul albastru din buzunarul interior pentru a-i arăta biletul.

— Telefon mobil? întrebă ea.

— Nu.

Aşeză plicul pe masă, între aparatul cu raze-X şi detectorul de metale, iar în timp ce îşi dădea jos paltonul din păr de cămilă, descoperi că încă mai purta la gât eşarfa, o scoase şi pe acesta şi o vârî în buzunar, lăsă paltonul în tava pe care i-o oferise funcţionarul şi trecu prin detectorul de metale urmărit cu atenţie de două perechi de ochi. Incluzându-l pe cel care-i examina haina în ecran şi pe cel aflat la capătul benzii rulante, numără cinci funcţionari însărcinaţi cu securitatea al căror unic rol era să se asigure că nu ia cu el la bordul avionului absolut nimic care să poată fi folosit pe post de armă. După ce trecu de detector, îmbrăcă paltonul şi merse să-şi ridice biletul de pe masă. Nu-l opri nimeni, aşa că trecu mai departe, lăsându-i în urmă pe cei de la securitate. Cât de uşor i-ar fi fost să strecoare o lamă de cuţit în plic! Ajunse într-o sală de aşteptare enormă. Primul lucru care-l uimi fu priveliştea de dincolo de gigantica fereastră panoramică. Pentru că practic nici nu era vreo privelişte. Zăpada cădea ca o perdea albă în faţa peisajului de-afară.

✯

Martine stătea aplecată peste volan, în vreme ce ştergătoarele dădeau zăpada la o parte.

— Ministrul era absolut sigur, zise David Eckhoff mulţumit. Foarte sigur.

— Deja ştiai asta, spuse Martine. Oamenii de genul ăsta nu vin să mănânce supă şi invită presa dacă au de gând să refuze. Doar vor să fie realeşi.

— Da, oftă Eckhoff. Trebuie să fie realeşi.

Privi pe fereastră, apoi adăugă:

— Frumos băiat Rikard ăsta, nu-i aşa?

— Tot spui chestia asta, tati.

— Doar că are nevoie de niţică îndrumare, ca să devină un om cu adevărat util pentru noi.

Martine conduse maşina până în garajul de sub sediul central, apăsă butonul telecomenzii şi uşile de oţel începură să coboare. Se lăsară în jos cu un huruit, iar pneurile scrâşniră pe podeaua de beton din parcarea goală.

Sub una dintre luminile din plafon, lângă Volvoul albastru al comandantului, stătea Rikard, îmbrăcat cu salopetă şi mănuşi în mâini. Însă nu la el se uită ea, ci la bărbatul înalt şi blond de lângă el, pe care îl recunoscu instantaneu.

Parcă maşina lângă Volvo, dar rămase înăuntru, căutând ceva în geantă, în timp ce tatăl ei ieşea din maşină. Bărbatul lăsă portiera deschisă, permiţându-i fetei să audă ce zicea poliţistul:

— Eckhoff?

Sunetul reverberă, lovindu-se de pereţi.

— Corect. Te pot ajuta cu ceva, tinere?

Fata recunoscu tonul adoptat de tatăl ei. Prietenos, dar autoritar, adică tonul unui comandant adevărat.

— Mă numesc inspector Harry Hole, de la secţia centrală din Oslo. În legătură cu unul dintre angajaţii voştri. Robert…

Martine simţi privirea poliţistului plimbându-se pe trupul ei când coborî din maşină.

— …Karlsen, continuă Hole, întorcându-şi privirea înapoi spre comandant.

— Un frate, răspunse David Eckhoff.

— Pardon?

— Ne place să ne considerăm colegii ca fiind membri ai familiei.

— Înţeleg. În cazul ăsta, mă tem că trebuie să anunţ o moarte în familie, *herr* Eckhoff.

Martine simţi cum i se strânge inima. Poliţistul lăsă ca informaţia să fie digerată înainte de-a continua:

— Robert Karlsen a fost împuşcat mortal în piaţa Egertorget în seara asta, la ora şapte.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă Eckhoff. Cum aşa?

— Tot ce ştim e că o persoană neidentificată din mulţime l-a împuşcat şi a părăsit apoi locul faptei.

Tatăl fetei clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Dar… dar la şapte seara, zici? De ce… de ce nu mi s-a

spus nimic până acum?

— Pentru că în astfel de cazuri există proceduri de rutină şi trebuie să anunţăm rudele mai întâi. Regret s-o spun, dar nu am reuşit să dăm de niciuna.

După răspunsul concis, răbdător al poliţistului, Martine îşi dădu seama că acesta era obişnuit cu faptul că oamenii reacţionau punând astfel de întrebări irelevante când primeau veşti dureroase.

— Înţeleg, făcu Eckhoff, umflându-şi fălcile şi apoi eliminând aerul pe gură. Părinţii lui Robert nu mai locuiesc în Norvegia, însă trebuie să fi luat legătura cu fratele lui, Jon, nu-i aşa?

— Nu e acasă, şi nici la telefonul mobil n-a răspuns. Mi s-a spus că ar putea fi aici, la sediul principal, lucrând până târziu. În fine, singura persoană pe care am găsit-o e acest tânăr.

Dădu din cap spre Rikard, care rămăsese acolo, privind în gol, precum o gorilă tristă, cu braţele atârnând moi, pe lângă corp, şi acoperite de acele enorme mănuşi industriale, şi cu broboane de transpiraţie sclipindu-i pe buza superioară mânjită toată de negreală.

— Aveţi idee unde l-aş putea găsi pe fratele său? întrebă poliţistul.

Martine şi tatăl ei se uitară unul la altul şi clătinară din cap.

— Aveţi idee cine-ar fi vrut să-i ia viaţa lui Robert Karlsen?

Din nou, clătinară din cap.

— Păi, acum ştiţi. Trebuie să plec, dar aş dori să revin cu întrebări suplimentare, mâine.

— Desigur, inspectore, răspunse comandantul, îndreptându-se de spate. Dar înainte să pleci, mi-ai putea oferi câteva detalii suplimentare despre ce s-a întâmplat?

— Încearcă teletextul. Trebuie să plec.

Martine observă cum tatăl său se schimbă la faţă. Apoi se întoarse spre poliţist şi-i întâlni privirea.

— Scuze! făcu el. Timpul e un factor important în această fază a anchetei.

— Aţi… aţi putea încerca la locuinţa surorii mele. Thea Nilsen.

Toţi trei se întoarseră spre Rikard. Acesta îşi înghiţi nodul din gât.

— Locuieşte în blocul Armatei, pe Gøteborggata.

Poliţistul încuviinţă. Dădu să plece, dar reveni la Eckhoff.

— De ce părinţii săi nu mai locuiesc în Norvegia?

— E o poveste lungă. Au rătăcit drumul.

— Au rătăcit drumul?

— Au renunţat la credinţă. Oamenii care intră în Armată o găsesc adesea dificilă atunci când aleg o altă cale.

Martine îşi privi cu atenţie tatăl. Însă nici măcar ea – propria lui fiică – nu detectă minciuna în trăsăturile lui dure ca granitul. Poliţistul plecă, iar ea simţi cum o podideşte plânsul. Când paşii inspectorului se pierdură în depărtare, Rikard îşi drese glasul.

— Am pus cauciucurile de iarnă în portbagaj.

✯

Când anunţul răsună în cele din urmă în boxele aeroportului Gardemoen, putea bănui despre ce e vorba:

— Din cauza condiţiilor meteo, aeroportul a fost închis temporar.

Scurt şi la obiect, se gândi. Ca şi cu o oră în urmă, când fusese făcut primul anunţ legat de întârzierea din pricina ninsorii.

Aşteptaseră acolo, în vreme ce neaua se depunea în straturi groase pe aeronava de afară. Fără să-şi dea seama, rămăsese cu un ochi la personalul în uniformă. Îşi închipuise că n-aveau să poarte uniforme şi într-un aeroport. Iar când femeia în albastru de la pupitrul de lângă Poarta 42 ridicase microfonul, citi totul pe chipul ei. Zborul către Zagreb fusese anulat. Anunţul fusese făcut cu o urmă de regret în glas. Adăugase apoi că plecarea avea să fie la ora 10:40, a doua zi dimineaţă. Urmă un oftat colectiv, deşi înăbuşit, din partea pasagerilor. Femeia zise apoi că firma de transport aerian va acoperi costul trenului înapoi spre Oslo şi al unei camere la hotel SAS pentru pasagerii cu bilete cu escală şi cei care aveau zboruri de întoarcere.

Scurt şi la obiect, cugetă el iar, în vreme ce trenul se năpustea prin peisajul învăluit de întunericul nopţii. Se opri chiar înainte de Oslo, la un complex imobiliar alcătuit din case ridicate pe un teren complet alb. Un câine tremura sub una dintre băncile de pe peron, în timp ce zăpada învârtejită plutea în lumina becurilor. Semăna cu Tinto, maidanezul jucăuş ce rătăcea prin cartier în Vukovar, când era el mic. Giorgi şi încă vreo doi băieţi îi puseseră o zgardă de piele, pe care scria: *Nume: Tinto; Proprietar: Svi.* Toţi. Nimeni nu voia să-i facă rău lui Tinto. Absolut nimeni. Uneori, nici asta nu era suficient.

✯

Jon se retrăsese în spatele încăperii, departe de uşă, şi rămase ascuns când Thea merse să o deschidă. Era Emma, vecina.

— Îmi cer scuze, Thea, însă acest bărbat trebuie să ia urgent legătura cu Jon Karlsen!

— Cu Jon?

Un glas de bărbat:

— Da. Am fost informat că s-ar putea să-l găsesc la această adresă, la o anumită Thea Nilsen. Lângă soneriile de jos nu era niciun nume, însă această doamnă mi-a fost de mare ajutor.

— Jon, aici? Nu ştiu cum…

— Sunt de la poliţie. Mă numesc Harry Hole. Are legătură cu fratele lui Jon.

— Robert?

Jon ieşi din ascunzătoare şi se apropie de uşă. Un bărbat cam de aceeaşi statură cu el, cu ochi albaştri strălucitori, îl privea din uşă.

— A făcut Robert ceva rău? întrebă el, încercând să o ignore pe vecina care se săltase pe vârfuri, ca să privească peste umărul poliţistului.

— Nu ştim, răspunse bărbatul. Pot intra?

— Chiar vă rog! răspunse Thea.

Inspectorul intră şi închise uşa în nasul vecinei dezamăgite.

— Mă tem că aduc veşti proaste! Poate ar trebui să luaţi

loc.

Se aşezară toţi trei în jurul unei măsuţe de cafea. A fost ca un pumn în stomac, iar Jon săltă brusc capul în sus, un fel de răspuns automat al corpului, când auzi cuvintele poliţistului.

— Mort? o auzi şoptind pe Thea. Robert?

Poliţistul îşi drese glasul şi continuă să vorbească. Lui Jon, cuvintele lui i se păreau doar nişte sunete criptice, vag inteligibile. Cât timp ascultă cum detectivul îi explica împrejurările incidentului, se concentră la un singur lucru. La gura pe jumătate deschisă a Theei şi la buzele ei roşii, umede, lucioase. Tânăra răsufla sacadat, foarte repede. Jon nu băgă de seamă că poliţistul îşi terminase expunerea decât atunci când auzi glasul Theei:

— Jon? Te-a întrebat ceva.

— Scuze! Eu… ce-aţi zis?

— Ştiu că vă este greu, dar mă întreb dacă nu cumva cunoaşteţi pe cineva care ar fi putut să vă omoare fratele.

— Pe Robert?

Jon avea impresia că totul în jurul lui se desfăşura cu încetinitorul, chiar şi atunci când el însuşi clătină din cap.

— Bine, răspunse poliţistul, fără să-şi noteze ceva în carnetul pe care doar ce-l scosese la iveală. Există ceva legat de slujba sau de viaţa sa personală care ar fi putut transforma pe cineva într-un duşman?

Jon îşi auzi râsul complet nepotrivit cu situaţia.

— Robert e în Armata Salvării, răspunse el. Duşmanul nostru e sărăcia. Materială şi spirituală. Rar se întâmplă ca unul dintre noi să fie ucis.

— Mm! Cam atât cu slujba. Dar viaţa lui personală?

— Ce-am spus eu e valabil şi pentru slujbă, şi pentru viaţa personală.

Poliţistul aştepta în continuare.

— Robert era o persoană caldă, continuă Jon, simţind cum glasul începea să i se frângă. Loială. Toată lumea îl plăcea pe Robert. El…

Glasul i se îngroşă şi se văzu nevoit să se oprească.

Poliţistul privi în jur prin cameră. Toată situaţia îl făcea să

nu se simtă în largul său, dar aşteptă. Şi aşteptă.

Jon tot înghiţea în sec.

— Se mai înfuria din când în când. Era puţin… impulsiv. Unii l-ar fi putut considera uşor cinic. Însă aşa era el. În adâncul sufletului, Robert era un băiat inofensiv.

Poliţistul se întoarse spre Thea şi-şi coborî privirea în carnet.

— Eşti Thea Nilsen, sora lui Rikard Nilsen, din ce-am înţeles. Informaţiile astea se potrivesc cu ce ştii tu despre Robert Karlsen?

Thea ridică din umeri.

— Nu îl cunoşteam atât de bine pe Robert. El…

Îşi încrucişă braţele la piept şi evită privirea lui Jon.

— El n-a făcut rău nimănui, din ce ştiu eu.

— A zis vreodată ceva care ar fi putut să sugereze că era în conflict cu cineva?

Jon clătină ferm din cap, ca şi cum avea ceva înăuntru, de care acum încerca să scape. Robert era mort. Mort.

— Robert datora bani cuiva?

— Nu. Da. Mie. Nu mulţi.

— Sigur nu datora altcuiva bani?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Robert consuma droguri?

Jon se uită oripilat la poliţist, apoi răspunse:

— Nu, nu consuma.

— Cum de eşti aşa sigur? Nu se întâmplă tot timpul…

— Ne ocupăm de dependenţi de droguri. Cunoaştem simptomele. Iar Robert nu consuma droguri. Bine?

Poliţistul încuviinţă şi continuă să noteze.

— Scuze, dar trebuie să întreb aceste lucruri! Cum e şi firesc, nu putem exclude complet posibilitatea ca individul care l-a împuşcat să fi fost nebun, iar Robert să fie doar o victimă aleasă la întâmplare. Sau – întrucât soldatul de la Armata Salvării care stă lângă marmita de Crăciun e un simbol – ca uciderea lui să fie îndreptată împotriva organizaţiei voastre. Ştii ceva care ar putea avea vreo legătură cu această teorie?

Perfect sincronizaţi, ambii tinerii clătinară din cap.

— Vă mulţumesc pentru ajutor!

Poliţistul îşi îndesă carnetul în buzunarul gecii şi se ridică.

— N-am putut găsi niciun număr de telefon sau vreo adresă de-ale părinţilor voştri…

— Am să mă ocup eu, răspunse Jon, privind în gol. Sunteţi absolut siguri?

— În legătură cu ce?

— Că e Robert?

— Da, mă tem că da.

— Dar asta e tot ce ştiţi sigur, izbucni Thea. Altminteri, nu ştiţi absolut nimic.

Poliţistul se opri în faţa uşii şi reflectă un timp la comentariul ei.

— Cred că e un rezumat destul de precis al situaţiei actuale, răspunse el.

Ninsoarea se opri la două dimineaţa. Norii, care atârnaseră deasupra oraşului precum o cortină neagră şi grea, se retraseră într-o parte şi o imensă lună galbenă îşi făcu apariţia. Sub cerul senin ca de sticlă, temperatura continuă iar să scadă, făcând ca zidurile casei să scârţâie şi să geamă.

10.
Miercuri, 17 decembrie. Scepticul

A şaptea zi înainte de Crăciun începu cu temperaturi atât de scăzute, încât oamenii de pe străzile din Oslo căpătară senzaţia că sunt strânşi într-o mănuşă de oţel în vreme ce înaintau grăbiţi, concentrându-se la un singur lucru: să ajungă unde trebuie şi să scape din strânsoarea ei de gheaţă.

Harry stătea în sala de şedinţe din zona roşie a sediului central al poliţiei, ascultând demoralizantul raport al lui Beate Lønn şi încercând, totodată, să ignore ziarele răsfirate în faţa lui pe masă. Crima se afla pe prima pagină a tuturor ziarelor; toate prezentau o poză neclară a pieţei Egertorget învăluite de întunericul nopţii de iarnă, cu titluri ce trimiteau la cele două sau trei pagini cu articole din interior. *Verdens Gang* şi *Dagbladet* izbutiseră să alcătuiască ceea ce, cu un pic de bunăvoinţă, puteau fi acceptate drept portrete ale lui Robert Karlsen, bazate pe scurte discuţii la întâmplare cu prieteni şi rude. „Un tip drăguţ.” „Mereu dispus să dea o mână de ajutor.” „Tragic.” Harry le trecuse printr-un pieptene cu dinţii fini, fără a izbuti să găsească vreo informaţie cât de cât utilă. Nu luase nimeni legătura cu părinţii şi *Aftenposten* era singurul cotidian care publicase o declaraţie de-a lui Jon: „De neînţeles” era scurta descriere de sub poza unui bărbat cu o expresie uluită pe chip şi cu păr ciufulit, aflat în faţa apartamentelor Armatei de pe Gøteborggata. Articolul era scris de un vechi prieten, Roger Gjendem.

Harry îşi scărpină coapsa printr-o crăpătură a blugilor şi se gândi că ar fi trebuit să-şi ia nişte indispensabili pe dedesubt. Imediat ce sosise la muncă, la şapte şi jumătate dimineaţa, trecuse pe la Hagen şi-l întrebase cine conducea ancheta. Hagen îl privise lung şi-i răspunsese că el, Harry, avea să o conducă aşa cum decisese împreună cu comisarul-şef. Până la noi ordine. Harry nu solicitase detalii

cu privire la ce anume însemna „până la noi ordine”; doar încuviinţase şi plecase.

De la ora zece încoace, doisprezece detectivi de la serviciul Omoruri, împreună cu Beate Lønn şi Gunnar Hagen, care dorise „să vină să asiste”, erau în pline discuţii.

Iar rezumatul Theei Nilsen rămânea la fel de precis ca şi în seara precedentă.

În primul rând, nu aveau niciun martor. Niciunul dintre cei care se aflaseră în Egertorget nu văzuse ceva care să le fie de ajutor. Înregistrările camerelor de supraveghere erau în curs de verificare, însă până acum nu ieşise nimic la iveală. Niciunul dintre angajaţii magazinelor şi restaurantelor de pe Karl Johans gate cu care stătuseră de vorbă nu observase ceva nefiresc şi nici vreun alt martor nu îşi făcuse încă apariţia. Beate, care văzuse imaginile cu spectatorii fotografiaţi de către cei de la *Dagbladet* cu o seară în urmă, anunţase că acestea ori erau prim-planuri cu fete zâmbăreţe, ori instantanee luate de la depărtare prea neclare ca să distingi nişte trăsături faciale. Beate mărise câteva astfel de imagini, concentrându-se mai ales la cei aflaţi în faţa lui Robert Karlsen, însă nu zărise nicio armă sau orice altceva care să-i ducă la persoana pe care o căutau ei acum.

În al doilea rând, nu aveau nicio dovadă criminalistică, exceptând faptul că expertul în balistică de la Krimteknisk ajunsese la concluzia că proiectilul cu care fusese împuşcat în cap Robert Karlsen se potrivea până la urmă cu cartuşul gol găsit de ei.

Şi, în al treilea rând, nu aveau un motiv.

Beate Lønn termină ce avu de zis, iar Harry îi dădu cuvântul lui Magnus Skarre.

— Am stat de vorbă dimineaţă cu şefa magazinului Fretex de pe Kirkevein, unde lucra Robert Karlsen, începu Skarre, al cărui nume de familie aducea după sine o serie de glume amuzante pe seama faptului că trebuia să rostogolească „r-urile”, iar el exact asta făcea. Vestea a devastat-o şi a zis că Robert era o persoană pe care o plăcea toată lumea, încântător şi mereu vesel. A

recunoscut că putea fi uneori imprevizibil, lipsind câteodată de la muncă, dar pur şi simplu nu-şi putea închipui că el ar fi putut avea vreun duşman.

— Aceleaşi comentarii pe care le-am auzit şi eu de la cei interogaţi, remarcă Halvorsen.

În timpul discuţiei, Gunnar Hagen stătuse cu mâinile împreunate la ceafă şi-l urmărise pe Harry cu un surâs plin de anticipare întipărit pe buze, ca şi cum ar fi fost martorul unui număr de magie şi acum aştepta ca Harry să scoată un iepure din pălărie. Dar nu se întâmplă nimic, în afară de suspecţii de serviciu. Teoriile.

— Bănuieli? întrebă Harry. Haideţi. Puteţi să veniţi cu orice fel de presupuneri. După această şedinţă, nu o mai puteţi face.

— Împuşcat mortal în faţa tuturor, într-una dintre cele mai aglomerate zone ale Osloului, zise Skarre. Numai anumite persoane se ocupă cu genul ăsta de lucruri. Adică un job de asasin plătit să-i elimine pe cei care nu-şi plătesc datoriile către traficanţii de droguri.

— Ei bine, interveni Harry, niciunul dintre tipii sub acoperire de la Narcotice n-a auzit şi nici nu l-a văzut vreodată pe Robert Karlsen. E curat. Nu are cazier, nimic. A mai auzit vreunul dintre voi de vreun dependent de droguri care să nu fi fost arestat niciodată?

— Legiştii n-au găsit nicio substanţă interzisă în probele de sânge, răspunse Beate. Nici urme de ace sau alte semne.

Hagen îşi drese glasul, făcându-i pe ceilalţi să-şi îndrepte atenţia spre el.

— Un soldat al Armatei Salvării nu s-ar implica în genul ăsta de lucruri. Continuaţi!

Harry observă petele roşii care se tot măreau pe fruntea lui Magnus Skarre. Acesta era scund şi îndesat, fost gimnast, cu păr castaniu moale şi neted, şi cu cărare pe-o parte. Era unul dintre cei mai tineri detectivi, un arivist arogant şi ambiţios care îi amintea, în multe privinţe, de tânărul Tom Waaler. Însă fără inteligenţa extrem de specială a lui Waaler şi talentul acestuia pentru munca în

poliţie. Anul trecut totuşi, încrederea lui Skarre în propriile abilităţi se evaporase cumva, iar Harry începuse să creadă că nu era deloc imposibil ca, într-o bună zi, să facă din el un poliţist cât de cât bun.

— Pe de altă parte, Robert Karlsen părea înclinat să încerce tot soiul de experimente, completă Harry. Şi ştim că dependenţii îşi pot ispăşi pedepsele în magazine Fretex. Curiozitatea şi momentul oportun reprezintă o combinaţie nefericită.

— Exact, interveni Skarre. Iar când am întrebat-o pe doamna de la Fretex dacă Robert era cumva singur, mi-a zis că aşa crede. Chiar dacă, de vreo două ori, o fată străină a trecut pe-acolo şi-a întrebat de el, însă părea prea tânără. Credea că fata provine de undeva din fosta Iugoslavie. Pun pariu că e de prin Kosovo, Albania.

— De ce? întrebă Hagen.

— Kosovo, Albania. Droguri.

— Hei, stai niţel! cârâi Hagen, dându-şi scaunul pe spate. Asta sună ca o prejudecată grosolană, tinere.

— Aşa e, interveni Harry. Iar prejudecăţile noastre rezolvă cazuri. Pentru că nu se bazează pe lipsa de cunoaştere, ci pe fapte şi experienţe reale. În această încăpere, ne rezervăm dreptul să discriminăm pe toată lumea, indiferent de rasă, religie sau gen. În apărarea noastră susţinem că nu îi discriminăm pe cei mai slabi membri ai societăţii.

Halvorsen rânji. Nu era prima dată când auzea această regulă.

— Homosexualii, credincioşii fervenţi şi femeile sunt, din punct de vedere statistic, mult mai înclinaţi să respecte legile decât bărbaţii heterosexuali cu vârste cuprinse între optsprezece şi şaizeci de ani. Dar dacă eşti femeie, lesbiană şi kosovară-albaneză cu convingeri religioase, şansele să faci trafic de droguri sunt mult mai mari decât dacă eşti un porc de bărbat şovin, cu tatuaje pe toată fruntea, plus obez şi vorbitor de norvegiană. Deci, dacă ar fi să alegem – şi asta facem –, mai întâi o vom aduce pe femeia albaneză la interogatoriu. Nedrept faţă de cetăţenii kosovari-albanezi

care respectă legea? Desigur. Dar din moment ce lucrăm cu probabilităţi şi resurse limitate, nu ne putem permite să ignorăm cunoştinţele ori de câte ori le găsim. Dacă experienţa ne-a învăţat că un neaşteptat de mare procent din cei arestaţi în vama de la aeroportul Gardemoen erau handicapaţi în scaunul cu rotile care traficau droguri ascunse în diverse orificii, atunci ne punem mănuşi de cauciuc, îi trântim jos din scaunele cu rotile şi îi futem cu degetul pe toţi. Şi-apoi tăcem mâlc în privinţa acestui gen de activităţi atunci când discutăm cu presa.

— Interesantă filosofie, Hole!

Hagen privi în jur, pentru a verifica reacţiile celorlalţi, însă expresiile de pe chipurile lor nu îi spuneau nimic.

— Atunci, înapoi la caz.

— OK, făcu Harry. Vom relua de unde am rămas, vom căuta arma crimei, însă zona s-a extins acum la o rază de şase cvartale. Vom continua să-i interogăm pe martori şi vom lua la rând magazinele care erau închise aseară. Nu vom mai irosi vremea cu înregistrările camerelor de supraveghere. Hai să aşteptăm până găsim ceva mai concret. Li şi Li, aveţi adresa apartamentului lui Robert Karlsen şi mandatul de percheziţie. Gørbitz gate, da?

Li şi Li încuviinţară.

— Verificaţi-i şi biroul. Posibil să găsiţi ceva interesant acolo. Aduceţi aici toată corespondenţa şi hard-diskurile din ambele locuri, astfel încât să vedem cu cine a ţinut legătura. Am stat de vorbă cu cei de la Kripos[18], care au luat azi legătura cu Interpolul ca să afle dacă există cazuri similare în Europa. Halvorsen, tu vii cu mine mai târziu, la sediul Armatei Salvării. Beate, aş vrea să discutăm un pic după şedinţă. Hai, la treabă!

Scârţâit de scaune şi târşâit de picioare.

— O secundă, domnilor!

Tăcere. Toate privirile se întoarseră spre Gunnar Hagen.

— Observ că unii dintre voi veniţi la serviciu cu blugi zdrenţuiţi şi articole vestimentare ce fac reclamă, bănuiesc,

[18] Serviciul Naţional pentru Investigarea Crimelor, o agenţie specială din cadrul Poliţiei norvegiene *(N. r.).*

clubului de fotbal Vålerenga. Poate că fostul şef era de acord cu asta, însă eu nu sunt. Presa va sta cu o sută de ochi pe noi, precum Argus. De mâine încolo, vreau să văd haine întregi, intacte şi care nu afişează niciun fel de slogan. Oamenii ne vor urmări şi vreau să fim văzuţi ca nişte funcţionari publici neutri. Şi i-aş ruga pe toţi cei cu gradul de inspector sau superior acestuia să mai zăbovească un pic.

După ce camera se goli, rămaseră Harry şi Beate.

— Am de gând să emit un document prin care toţi inspectorii din secţie să fie obligaţi să poarte arme, începând de săptămâna viitoare, îi anunţă Hagen.

Şi Harry, şi Beate se uitară la el fără să le vină să creadă.

— E un război în toată regula afară, continuă Hagen, înălţându-şi bărbia. Trebuie să ne obişnuim cu ideea că armele reprezintă o necesitate în cadrul poliţiei viitorului. Iar poliţiştii cu grade superioare trebuie să reprezinte un exemplu şi să arate cum se fac lucrurile. O armă nu trebuie să le fie un obiect necunoscut, ci un instrument normal de lucru, la fel ca un telefon mobil sau un computer. Bine?

— Păi, răspunse Harry, eu nu am permis de portarmă.

— Presupun că glumeşti, replică Hagen.

— Am lipsit de la test toamna trecută şi a trebuit să predau arma.

— Am să-ţi emit un permis. Am autoritatea să fac asta. Vei găsi ordinul de solicitare în sertar, aşa încât poţi lua mâine arma. Nimeni nu va fi scutit. Hai, la treabă!

Hagen plecă.

— A luat-o razna, zise Harry. La ce naiba ne trebuie nouă arme?

— A sosit vremea să-ţi peticeşti blugii şi să-ţi iei o centură pentru pistol, aşa-i? rosti Beate cu o sclipire de amuzament în privire.

— Mm! Nu m-ar deranja să arunc o privire la pozele făcute de *Dagbladet* în Egertorget.

— Cum doreşti.

Îi întinse un dosar galben.

— Harry, te pot întreba ceva?

— Fireşte.

— De ce-ai făcut-o?

— Ce anume?

— De ce l-ai apărat pe Magnus Skarre? Doar ştii că e rasist şi nici vorbă să fi fost serios cu tot ce-ai spus despre discriminare. Ai făcut-o doar ca să-l enervezi pe noul POB? Sau ca să fii sigur că vei enerva pe toată lumea încă din prima zi?

Harry deschise dosarul.

— O să-ţi trimit pozele înapoi mai târziu.

Stătea la fereastra hotelului Radisson al SAS din piaţa Holbergs, urmărind oraşul îngheţat şi alb în zorii zilei. Clădirile erau scunde şi modeste; lucru ciudat, dacă te gândeai că aceasta era capitala uneia dintre cele mai bogate ţări din lume. Palatul Regal era doar o construcţie galbenă anonimă, un compromis între o democraţie pietistă şi o monarhie săracă. Zări un balcon încăpător printre crengile copacilor golaşi. Pesemne că acolo îşi ţinea regele discursurile. Duse la umăr o carabină invizibilă, închise un ochi şi ţinti. Balconul se preschimbă în două imagini înceţoşate.

Îl visase pe Giorgi.

Când l-a întâlnit prima dată, Giorgi stătea ghemuit lângă un câine care schelălăia. Câinele era Tinto, dar cine era acest băiat cu ochi albaştri şi păr blond, ondulat? Împreună au izbutit să-l vâre pe Tinto într-o cutie de lemn şi să-l care la veterinarul din oraş, care locuia într-o casă de cărămidă cu două camere într-o livadă de meri năpădită de buruieni de lângă râu. Veterinarul le-a spus că animalul are probleme cu dinţii şi că el nu e dentist. În plus, cine avea să plătească pentru un maidanez destul de bătrân, care în curând avea să-şi piardă toţi dinţii? Mai bine l-ar fi eutanasiat chiar atunci, ca să evite suferinţa unei morţi lente prin înfometare. Însă atunci Giorgi a început să plângă. Ascuţit, de te pătrundea până-n inimă, un plâns aproape melodios. Iar când veterinarul l-a întrebat de ce plânge, Giorgi i-a zis că poate câinele este Iisus, căci tatăl

său îi spusese că Iisus umblă printre noi şi că e unul dintre cei mai umili dintre noi, poate chiar, în fine, poate chiar un câine amărât şi patetic, căruia n-ar vrea nimeni să-i ofere adăpost sau mâncare. Cu o clătinare din cap, veterinarul l-a sunat pe dentist. După şcoală, el şi Giorgi s-au întors şi l-au găsit pe Tinto bucuros nevoie-mare, dând din coadă fără oprire, iar veterinarul le-a arătat plombele noi şi negre din gura animalului.

Cu toate că Giorgi era cu un an mai mare decât el, după aceea s-au mai jucat împreună de câteva ori. Dar a durat doar câteva săptămâni, pentru că apoi a venit vacanţa de vară. Iar în toamnă, când s-a reluat şcoala, Giorgi părea să fi uitat cu totul de el. În orice caz, l-a ignorat de parcă n-ar fi vrut să mai aibă de-a face cu el.

Pe Tinto îl uitase deja, însă pe Giorgi nu l-a uitat niciodată. Câţiva ani mai târziu totuşi, în timpul asediului, a dat peste un câine plin de răni în ruinele din capătul de est al oraşului. S-a apropiat de el şi l-a lins pe faţă. Îşi pierduse zgarda de piele, însă abia când i-a văzut plombele din gură şi-a dat seama că e Tinto.

Se uită la ceas. Autobuzul care-i va duce la aeroport urma să sosească peste zece minute. Îşi luă servieta şi aruncă o ultimă privire prin cameră, ca să se asigure că n-a uitat nimic. Când deschise uşa, auzi foşnet de hârtie. Se uită în jos şi văzu acelaşi ziar care se afla în faţa mai multor camere. Privirea i se opri asupra pozei cu locul crimei, aflată pe prima pagină. Se aplecă şi ridică de jos ziarul gros, ce purta un nume scris cu un font gotic imposibil de citit.

Cât timp aşteptă liftul, încercă să citească, însă, deşi o parte dintre cuvinte îi aminteau niţel de germană, nu înţelegea aproape nimic din ce scria acolo. În schimb, răsfoi ziarul până ajunse la paginile care detaliau articolul de pe prima pagină. În clipa aceea se deschiseră uşile liftului, iar el se hotărî să lase ziarul ăla gros şi greu de cărat în coşul de gunoi dintre cele două lifturi. Însă liftul era gol, aşa că-l păstră, apăsă zero şi se concentră la imagini. Atenţia îi fu atrasă de textul de sub una dintre fotografii. La început, nici

nu-i veni să creadă ce citeşte. Însă când liftul se smuci şi se puse în mişcare, o idee venită brusc îl izbi cu o siguranţă atât de oribilă, încât îl cuprinse ameţeala o clipă şi se văzu nevoit să se sprijine de perete. Ziarul aproape îi căzu din mână şi nici măcar nu-şi dădu seama că uşile liftului se deschiseseră în faţa sa.

Când, în sfârşit, ridică privirea, realiză că se holbează în întuneric şi că acest lucru înseamnă că ajunsese la subsol, nu la recepţie, care, dintr-un motiv bizar, însemna etajul 1 în această ţară.

Păşi afară din lift şi uşile se închiseră în urma sa. Rămase acolo, în întuneric, încremenit, încercând să gândească limpede. Pentru că asta îi dădea peste cap toate planurile. Autobuzul către aeroport pleca în opt minute. Ăsta era tot timpul pe care îl avea ca să ia o decizie.

✯

— Încerc şi eu să mă uit la nişte poze, rosti Harry, exasperat.

Halvorsen ridică privirea de la biroul aflat vizavi de al lui Harry.

— Chiar te rog!

— Atunci nu mai pocni din degete! De ce-o faci?

— Ce, asta?

Halvorsen îşi privi degetele, pocni iar din ele şi, niţel surprins, începu să râdă.

— E doar un vechi obicei.

— A, da?

— Lui tata îi plăcea Lev Iaşin, portarul rus din anii şaizeci. Harry aşteptă să continue.

— Voia ca eu să devin portar la clubul Steinkjer. Aşa că atunci când eram mic, obişnuia să pocnească din degete în faţa ochilor mei. Uite aşa. Ca să mă întărească, astfel încât să nu îmi fie teamă de şuturile la poartă. Aparent, tatăl lui Iaşin procedase la fel cu fiul lui. Dacă nu clipeam, primeam un cub de zahăr.

Urmară câteva secunde de tăcere deplină în birou.

— Glumeşti! zise Harry.

— Nu. Un cub de zahăr brun.

— Mă refer la pocnitul din degete. E adevărat?

— Absolut. O făcea mereu. La masă, când ne uitam la televizor, chiar şi când aveam prieteni în vizită. Până la urmă, am început s-o fac şi eu. Am scris Iaşin pe toate ghiozdanele mele şi i-am scrijelit numele pe banca din clasă. Chiar şi acum folosesc întotdeauna Iaşin ca parolă la programele de pe calculator sau la orice necesită una. Deşi ştiu că sunt manipulat. Înţelegi?

— Nu. Şi te ajută pocnitul ăsta?

— Da, acum nu mă mai tem de mingile care vin spre mine.

— Deci ai…

— Nu. S-a dovedit că n-am deloc simţul mingii.

Harry se ciupi de buza de sus.

— Vezi ceva în pozele alea? întrebă Halvorsen.

— Nu, dacă tu stai acolo şi pocneşti din degete. Şi vorbeşti.

Halvorsen clătină o singură dată din cap.

— N-ar trebui să fim deja pe drum către sediul Armatei Salvării?

— După ce termin. Halvorsen?

— Da?

— Chiar trebuie să răsufli aşa de… *straniu?*

Halvorsen închise gura şi-şi ţinu respiraţia. Harry îi aruncă o privire scurtă şi apoi reveni la treaba lui. Halvorsen crezu că zăreşte urma unui surâs. Dar n-ar fi pariat pe asta. Acum surâsul dispăruse cu totul, înlocuit de-o încruntare adâncă pe chipul inspectorului.

— Halvorsen, vino şi te uită un pic la asta!

Bărbatul dădu ocol birourilor. În faţa lui Harry se aflau două fotografii, ambele înfăţişând mulţimile din Egertorget.

— Îl vezi pe bărbatul cu fes de lână şi eşarfă din margine? zise Harry, indicând un chip granulat. E pe aceeaşi linie cu Robert Karlsen, chiar lângă trupă, nu?

— Da…

— Dar uită-te şi la poza asta. Aici. Exact acelaşi fes şi aceeaşi eşarfă, însă acum stă în mijloc, chiar în faţa trupei.

— Şi ce-i aşa ciudat? Pesemne că s-o fi mutat în mijloc,

ca să audă şi să vadă mai bine.

— Dar dacă a făcut aceste lucruri în ordine inversă?

Halvorsen nu răspunse, aşa că Harry continuă:

— Nu schimbi un loc din faţă pentru unul aflat lângă boxă, unde nu poţi vedea trupa. Decât dacă ai un motiv întemeiat.

— Ca să împuşti pe cineva?

— Termină cu mişţoul!

— Bun, însă nu ştii care poză a fost făcută prima. Pun pariu că s-a mutat în mijloc.

— Pe cât?

— Pe două sute.

— S-a făcut. Uită-te la lumina de la stâlp. E în ambele poze.

Harry îi întinse lui Halvorsen o lupă.

— Vezi diferenţa?

Halvorsen încuviinţă leneş.

— Zăpada, rosti Harry. În poza în care se află la margine, ninge. După ce-a început să ningă, aseară, nu s-a mai oprit până târziu în noapte. Deci poza aceea a fost făcută mai târziu. Va trebui să-l sunăm pe tipul ăla, Wedlog, de la *Dagbladet.* Dacă a folosit o cameră foto digitală, cu ceas, s-ar putea să avem momentul exact când a fost făcută poza.

✯

Hans Wedlog, de la *Dagbladet,* era unul dintre fotografii ăia care nu ştiu decât de camere cu o singură lentilă de reflexie şi role de film. Prin urmare, inspectorul avea să fie dezamăgit în privinţa momentului când fuseseră făcute anumite fotografii.

— Bun, zise Hole. Tu ai acoperit subiectul concertului de aseară?

— Da, eu şi Rødberg acoperim subiectele legate de muzica de pe stradă.

— Dacă folosiţi role de film, trebuie să ai instantanee cu mulţimea pe aici pe undeva, nu-i aşa?

— Da, am. Şi n-aş mai fi avut dacă aş fi folosit un aparat digital. Ar fi fost deja şterse.

— Asta mă întrebam şi eu. Şi mă mai întrebam dacă nu

cumva vrei să-mi faci o favoare.

— Da?

— Poţi verifica pe filmul de alaltăieri, ca să vezi dacă poţi găsi un tip cu un fes de lână şi un impermeabil negru? Şi o eşarfă. Exact acum ne uităm la una dintre pozele tale. Halvorsen o poate scana şi să ţi-o trimită, dacă te afli aproape de un calculator.

Harry putea simţi că Wedlog avea anumite rezerve.

— Îţi pot trimite pozele, nicio problemă, dar verificarea lor pare mai degrabă o treabă de-a poliţiei, iar eu, ca jurnalist, nu vreau să depăşesc vreo limită.

— Mă tem că suntem cam presaţi de timp. Vrei sau nu o poză cu suspectul poliţiei?

— Asta înseamnă că ne veţi lăsa s-o publicăm?

— Îhî.

Glasul lui Wedlog se mai îndulci.

— Chiar acum mă aflu în laborator, aşa că pot verifica imediat. Am făcut multe poze cu mulţimea, deci speranţe există. Cinci minute.

Halvorsen scană poza şi o trimise, iar Harry începu să bată darabana în timp ce aşteptau.

— Ce te face să fii aşa de sigur că s-a aflat acolo cu o seară înainte? întrebă Halvorsen.

— Nu sunt sigur de nimic, răspunse Harry. Dar dacă Beate are dreptate şi chiar e un profesionist, ar fi mers într-o recunoaştere, preferabil într-un moment şi condiţii cât mai asemănătoare cu cele în care şi-a planificat lovitura. Şi a mai avut loc un concert pe stradă, cu o zi înainte.

Trecură cele cinci minute. Unsprezece minute mai târziu sună telefonul.

— Wedlog la telefon. Îmi pare rău, niciun fes de lână sau vreun impermeabil negru. Şi nici vreo eşarfă.

— Futu-i! zise Harry răspicat.

— Îmi pare rău! Să vi le trimit şi vouă, ca să le puteţi verifica şi voi? Am pus bliţul mai mult pe public seara trecută. Aţi putea obţine o imagine mai bună cu feţele lor.

Harry şovăi. Important era să prioritizeze modul în care era alocat timpul, mai ales în primele douăzeci şi patru de

ore, care erau critice.

— Trimite-le şi ne uităm mai târziu la ele, ceru Harry, pe punctul de a-i da lui Wedlog adresa lui de e-mail. Apropo, mai bine trimite-i-le lui Lønn, la Krimteknisk. Ea le are mai bine cu feţele. Poate găseşte ceva.

Îi dădu lui Wedlog adresa.

— Şi nu vreau să-mi văd numele menţionat în articol, da?

— Sigur că nu. Vei fi „o sursă anonimă din cadrul poliţiei”. Mi-a făcut plăcere să colaborez cu tine!

Harry lăsă receptorul jos şi dădu din cap aprobator către Halvorsen, rămas cu gura căscată.

— Bun, juniorule, acum să ne îndreptăm către sediul Armatei Salvării.

✯

Halvorsen aruncă o privire scurtă spre Harry. Inspectorul nu îşi putea ascunde nerăbdarea în vreme ce citea anunţurile despre vizite ale preoţilor, repetiţii corale şi planificări de îndatoriri. Într-un final, doamna grizonantă de la recepţie, îmbrăcată în uniformă, termină de vorbit la telefon şi se întoarse spre ei toată numai zâmbet.

Harry îi comunică scopul vizitei lor acolo în termeni foarte concişi şi succinţi. Ea dădu din cap de parcă îi aşteptase să vină şi îi direcţionă.

Nu schimbară nicio vorbă cât aşteptară liftul, însă Halvorsen observă broboanele de sudoare de pe fruntea inspectorului. Ştia că lui Harry nu-i plac lifturile. Ieşiră din lift la etajul patru şi Halvorsen îl urmă pe Harry tropăind uşor pe holurile galbene care îi duseră, până la urmă, la o uşă de birou deschisă. Harry se opri atât de brusc, încât Halvorsen mai că se izbi de el.

— Bună ziua! făcu Harry.

— Bună, rosti un glas de femeie. Tu din nou?

Silueta destul de masivă a lui Harry umplea cadrul uşii şi îl împiedica pe Halvorsen să vadă cu cine stă acesta de vorbă, însă băgă de seamă o schimbare în glasul lui Harry.

— Da, eu din nou. Comandantul?

— Te aşteaptă. Poţi să intri.

Halvorsen îl urmă pe Harry printr-o anticameră micuţă şi

dădu scurt din cap în direcţia micuţei fete-femei din spatele biroului. Pereţii din biroul comandantului erau încărcaţi cu scuturi de lemn, măşti şi suliţe. În corpurile de bibliotecă ticsite se distingeau figurine africane şi poze cu ceea ce Halvorsen bănuia a fi familia comandantului.

— Mulţumim că ai acceptat să ne primeşti aşa din scurt, *herr* Eckhoff! începu Harry. El e agentul de poliţie Halvorsen.

— Tragică treabă, spuse Eckhoff, care se ridică din spatele biroului şi le indică două scaune pe care să ia loc. Presa a adulmecat toată ziua pe-aici. Puneţi-mă la curent cu ce aveţi până acum!

Harry şi Halvorsen avură un scurt schimb de priviri.

— Nu vrem să facem nimic public deocamdată, *herr* Eckhoff.

Sprâncenele comandantului coborâră ameninţător aproape de ochi. Halvorsen oftă mai înfundat şi se pregăti pentru încă una dintre bătăliile lui Harry. Însă sprâncenele comandantului urcară imediat la loc.

— Iartă-mă, inspectore Hole! Deformaţie profesională, în calitate de ofiţer comandant aici, uneori mai uit că nu toată lumea se supune ordinelor mele. Cu ce te pot ajuta?

— Pe scurt, mă întrebam dacă nu cumva îţi poţi închipui vreun posibil motiv pentru ce s-a întâmplat.

— Hm! Sigur că m-am tot gândit la ce s-a întâmplat. E greu să găsesc vreun motiv. Robert avea probleme, dar era un băiat drăguţ. Destul de diferit faţă de fratele său.

— Jon nu e drăguţ?

— El nu are probleme.

— În ce fel de probleme era implicat?

— Implicat? Sugerezi lucruri despre care eu, unul, nu am nicio idee. Vreau să spun că Robert nu avea nicio direcţie în viaţă, spre deosebire de fratele lui. Pe tatăl lor îl cunoşteam bine. Josef a fost unul dintre cei mai buni ofiţeri ai noştri. Dar şi-a pierdut credinţa.

— Spuneai că-i o poveste lungă? Crezi că e posibil să ne spui versiunea scurtă?

— Bună întrebare!

Comandantul scoase un oftat greu şi aruncă o privire pe geam.

— Josef lucra în China când au avut loc inundaţiile. Puţini dintre cei de acolo auziseră de Domnul Dumnezeul nostru, şi pe acolo se murea pe capete. Niciunul, potrivit interpretării Bibliei de către Josef, n-avea să fie salvat decât dacă îl primea pe Iisus; urmau să ardă în iad cu toţii. El distribuia medicamente în provincia Hunan. Apele colcăiau de viperele Russell şi multe persoane fuseseră muşcate. Chiar dacă Josef şi echipa sa luaseră o ladă plină de ser cu ei, ajungeau mai mereu târziu la victime, deoarece şarpele ăsta secretă un venin hemotoxic ce dizolvă pereţii arterelor şi face ca victimele să sângereze pe ochi, urechi şi pe toate orificiile, omorându-le în cel mult două ore. Eu însumi am fost martor al efectelor acestui venin, pe când lucram ca misionar în Tanzania şi am văzut oameni muşcaţi de boomslangi.[19] Cruntă imagine.

Eckhoff închise ochii preţ de o clipă.

— În fine. Josef şi asistenta medicală se aflau într-un sat şi administrau penicilină unor gemeni care aveau amândoi pneumonie. În timpul ăsta, şi-a făcut apariţia tatăl copiilor. Tocmai fusese muşcat de o viperă Russell în apa de pe câmpul de orez. Josef Karlsen mai avea o doză de antidot rămasă, pe care i-a cerut asistentei să o introducă într-o seringă şi să i-o administreze bărbatului. În acest timp, Josef a ieşit ca să-şi facă nevoile, întrucât, la fel ca mulţi alţii, avea dureri de stomac şi diaree. În timp ce se lăsa pe vine în apă, a fost muşcat de testicule şi a urlat atât de tare, încât şi-a dat toată lumea seama ce se întâmplase. Când s-a întors în casă, asistenta i-a zis că păgânul chinez refuza să o lase să-i facă injecţia, deoarece dacă şi Josef fusese muşcat, el dorea ca Josef să fie cel care primea serul. Iar dacă lui Josef i se îngăduia să trăiască, ar fi putut salva vieţile multor copii, pe când el nu era decât un simplu fermier care nici măcar fermă nu mai avea.

Eckhoff respiră adânc.

— Josef zicea că se speriase atât de tare, încât nici măcar

[19] Şarpe mare, extrem de veninos, din familia Colubridae *(N. t.).*

nu s-a gândit să refuze, aşa că i-a zis imediat asistentei să-i facă injecţia. Apoi a început să plângă în timp ce fermierul chinez încerca să-l consoleze. După ce a reuşit să se adune, i-a cerut asistentei să-l întrebe pe păgânul chinez dacă auzise de Iisus. N-a mai apucat să-l întrebe, căci pantalonii fermierului erau roşii de sânge. A murit în câteva secunde.

Eckhoff îi urmărea de parcă aştepta ca ei să înţeleagă toate implicaţiile poveştii. Pauza pentru efect a unui predicator extrem de experimentat, gândi Harry.

— Deci omul ăla arde acum în iad?

— Potrivit interpretării Bibliei făcute de Josef, da. În fine, Josef a abandonat acum religia.

— Deci acesta e motivul pentru care şi-a pierdut credinţa şi a plecat din ţară?

— Aşa mi-a zis mie.

Harry încuviinţă şi scoase carnetul de notiţe:

— Deci acum Josef Karlsen va arde în focurile iadului pentru c-a fost incapabil să accepte... ăă, paradoxul credinţei. Am înţeles corect?

— Te-avânţi într-o zonă dificilă pentru teologi, Hole. Eşti creştin?

— Nu. Sunt poliţist. Cred în dovezi.

— Iar asta ce înseamnă?

Harry aruncă o privire furişă la ceasul de la mână şi ezită niţel înainte de-a oferi un răspuns rapid, pe care-l rosti pe un ton plat:

— Am probleme cu o religie care spune că este suficientă credinţa în sine pentru un bilet în rai. Cu alte cuvinte, că ideală este abilitatea ta de a-ţi manipula propriul simţ al realităţii ca să accepţi ceva ce intelectul tău respinge. E acelaşi model de supunere intelectuală folosit de dictatori de-a lungul timpului, conceptul unui motiv superior fără obligaţia de a-ţi descărca povara conştiinţei.

Comandantul dădu aprobator din cap.

— O obiecţie bine cumpănită, inspectore. Şi fireşte că nu eşti primul care o spune. În orice caz, există extrem de mulţi oameni mult mai inteligenţi decât mine sau decât tine care cred. Nu e şi ăsta un paradox pentru tine?

— Nu, răspunse Harry. Am întâlnit o mulţime de oameni care sunt mai inteligenţi decât mine. Unii dintre ei omoară din motive pe care nici tu, nici eu nu le putem înţelege. Crezi că uciderea lui Robert ar putea fi îndreptată împotriva Armatei Salvării?

Comandantul se îndreptă brusc de spate în scaun.

— Dacă tu crezi că a fost acţiunea unui grup motivat politic, eu, unul, mă îndoiesc. Direcţia Armatei Salvării a fost să rămână mereu neutră în privinţa chestiunilor politice. Şi am acţionat destul de consecvent pe această linie. Nici măcar în timpul celui de-al Doilea Război Mondial nu am condamnat public ocupaţia germană. Ne-am văzut de treaba noastră la fel ca înainte.

— Felicitări! comentă sec Halvorsen, fiind recompensat cu o privire urâtă din partea lui Harry.

— Singura invazie în privinţa căreia ne-am dat binecuvântarea a fost cea din 1888, continuă netulburat Eckhoff, atunci când Armata Salvării suedeză a decis să ocupe Norvegia, iar noi am organizat prima cantină în cel mai sărac cartier muncitoresc din Oslo. Acolo unde se află astăzi sediul central al poliţiei, băieţi, ca să ştiţi şi voi.

— Şi nu vă poartă nimeni nicio pică, îmi închipui, rosti Harry. Mie mi se pare că Armata Salvării e mai populară decât oricând.

— Păi, da şi nu, răspunse Eckhoff. Ne bucurăm de încrederea norvegienilor. Şi simţim asta. Însă recrutările merg aşa şi-aşa. Toamna asta, n-am avut decât unsprezece cadeţi la Academia de Ofiţeri din Asker, deşi cazarma de acolo poate primi şaizeci de persoane. Şi, din moment ce politica noastră aderă la o interpretare mai conservatoare a Bibliei în chestiuni precum homosexualitatea, e de la sine înţeles că nu toată lumea ne simpatizează. Dar vom recupera, cu siguranţă, doar că ne mişcăm noi mai greu decât contracandidatele noastre mai liberale. Dar ştii ceva? Cred că în vremurile astea în continuă schimbare, nu contează dacă anumite lucruri se mişcă niţel mai greu.

Le zâmbi lui Halvorsen şi lui Harry într-un mod care sugera că ei se arătau, de fapt, de acord cu spusele lui.

— Mă rog, când unii mai tineri vor prelua comanda. Cu o viziune mai tânără asupra lucrurilor, presupun. La momentul actual, suntem pe cale să numim un nou şef al administraţiei şi deja s-au înscris la concurs mai mulţi candidaţi tineri.

Îşi puse mâna în dreptul stomacului, iar Harry îl întrebă:

— Robert se număra printre ei?

Comandantul zâmbi şi clătină din cap.

— Pot spune sigur că nu. Însă fratele său, Jon, da. Pe mâna celui care va fi noul şef al administraţiei vor intra sume considerabile de bani, inclusiv toate proprietăţile noastre, iar Robert nu era genul căruia să-i încredinţezi o asemenea responsabilitate. El nici la Academia de ofiţeri n-a mers.

— Proprietăţile sunt cele de pe Gøteborggata?

— Avem multe. Angajaţii noştri locuiesc pe Gøteborggata, în vreme ce alte locuri, cum e cel de pe Jacob Aalls gate, sunt folosite ca locuinţe pentru refugiaţi din Eritreea, Somalia şi Croaţia.

— Mm!

Harry ridică privirea din carnet, lovi cu pixul în braţul scaunului şi se ridică în picioare.

— Cred că v-am răpit suficient timp, *herr* Eckhoff.

— A, n-a fost chiar aşa de mult. La urma urmelor, e o chestiune care ne priveşte.

Comandantul îi urmă până la uşă.

— Hole, pot să-ţi adresez o întrebare personală? întrebă comandantul. Unde te-am mai văzut? Vezi tu, eu nu uit niciodată un chip.

— Poate la televizor sau în ziar, răspunse Harry. S-a creat o mare vâlvă legată de uciderea unui cetăţean norvegian în Australia.

— Nu, chipurile alea le uit. Trebuit să te fi întâlnit în carne şi oase.

— Mergi tu înainte la maşină? i se adresă Harry lui Halvorsen.

După ce Halvorsen plecă, Harry se întoarse spre comandant.

— Nu mai ştiu exact când, însă Armata m-a ajutat la un moment dat. M-a adunat de pe stradă într-o zi de iarnă, când eram atât de beat, încât nu mă mai ţineam pe picioare. Soldatul care m-a găsit a vrut iniţial să sune la poliţie, gândindu-se că ei se vor descurca mai bine. În fine, i-am explicat că eu însumi lucrez în poliţie şi ar însemna să fiu dat afară. Aşa că m-a adus la Spitalul de Campanie, unde mi s-a făcut o injecţie şi am fost lăsat să dorm. Vă rămân profund îndatorat pentru asta!

David Eckhoff încuviinţă.

— Păi, mi-am închipuit eu că trebuie să fie ceva de genul ăsta, însă n-am vrut s-o zic cu voce tare. Cât despre recunoştinţă, cred că trebuie să uităm cu totul de ea. Noi vă vom rămâne îndatoraţi dacă veţi găsi persoana care l-a ucis pe Robert. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe tine şi munca pe care o faci, Hole!

Harry încuviinţă şi ieşi în anticameră, unde rămase un moment uitându-se la uşa închisă a lui Eckhoff.

— Semănaţi foarte mult, zise Harry.

— Cum? se auzi glasul profund al fetei. A fost dur?

— Mă refer la poză.

— Aveam nouă ani, răspunse Martine Eckhoff. Bravo că m-ai recunoscut.

Harry clătină din cap.

— Apropo, am vrut să iau legătura cu tine. Voiam să stăm de vorbă.

— Da?

Harry îşi dădu seama cum sunase şi se grăbi să adauge:

— Despre Per Holmen.

— E ceva de vorbit? replică ea cu o ridicare indiferentă din umeri, deşi tonul parcă i se răcise niţel. Tu ţi-ai făcut treaba ta, eu, pe-a mea.

— Posibil. Dar eu… în fine, voiam să spun că poate n-a fost chiar aşa cum a părut.

— Şi cum a părut?

— Ţi-am spus că îmi pasă de Per Holmen. Şi am ajuns să distrug ce mai rămăsese din familia lui. Ăsta e jobul meu uneori.

Fata se pregătea să-i dea replica, dar sună telefonul. Ridică receptorul şi ascultă.

— Biserica Vestre Aker, răspunse ea. Duminică, pe 21, la ora 12. Da.

Puse la loc receptorul.

— Toată lumea va veni la înmormântare, continuă ea, răsfoind nişte hârtii. Politicieni, cler şi celebrităţi. Toată lumea doreşte o bucată din noi atunci când suferim profund. Managerul unei cântăreţe din noul val a sunat ca să spună că ea ar putea cânta la înmormântare.

— Păi, făcu Harry, întrebându-se ce urma să zică, e…

Însă telefonul sună iar, aşa că nu mai apucă să afle. Ştia că e timpul să-şi facă o ieşire rapidă, aşa că încuviinţă şi o luă spre uşă.

— L-am programat pe Ole pentru miercuri în Egertorget, o auzi spunând în urma sa. Da, pentru Robert. Aşa că întrebarea e dacă mă poţi ajuta diseară la autobuzul cu supă diseară.

În lift, înjură în barbă şi-şi frecă faţa între palme. Apoi scoase un râset disperat. Aşa cum râzi de un clovn îngrozitor de slab.

✯

Biroul lui Robert părea acum cumva, dacă asta era posibil, şi mai minuscul. Şi la fel de haotic. Era dominat de steagul Armatei Salvării, aflat lângă modelele de fulgi de gheaţă care acopereau fereastra, iar cuţitul de buzunar era vârât în sertar, alături de un vraf de hârtii şi plicuri nedesfăcute. Jon stătea la birou, lăsându-şi privirea să rătăcească pe pereţi. Se opri la o poză în care era împreună cu Robert. Când fusese, oare, făcută? În Østgård, fireşte, dar în ce vară? Robert încercă să rămână serios, dar nu-şi putu opri un zâmbet. Era un zâmbet nefiresc, forţat.

Citise ziarele de astăzi. I se păruse ceva ireal, deşi cunoştea deja toate detaliile, ca şi cum era vorba despre altcineva, nu despre Robert.

Se deschise uşa. Dincolo de ea stătea o femeie înaltă cu păr blond, îmbrăcată cu o jachetă kaki de pilot. Avea buze subţiri şi lipsite de culoare, privire dură şi neutră, şi un chip

lipsit de orice expresie. În spatele ei se afla un tip îndesat cu păr roşcat, cu o expresie băieţească, şi tipul acela de rânjet ce pare permanent întipărit pe chipul cuiva. Cu care dă orice tip de veste, indiferent că este rea sau bună.

— Tu cine eşti? întrebă femeia.

— Jon Karlsen, şi adăugă când văzu că privirea femeii devine şi mai dură: Sunt fratele lui Robert.

— Scuze! făcu femeia pe un ton calm, intrând în cameră şi întinzându-i mâna. Toril Li, poliţistă în cadrul serviciului Omoruri.

Avea o mână extrem de fermă, însă caldă.

— El e agentul Ola Li.

Bărbatul înclină din cap şi Jon îi răspunse prin acelaşi gest.

— Ne pare rău pentru ce s-a întâmplat! continuă femeia. Dar întrucât avem de-a face cu o crimă, va trebui să sigilăm această cameră.

Jon încuviinţă, în timp ce ochii îi fugiră iar la poza de pe perete.

— Mă tem că asta înseamnă că va fi nevoie să…

— A, da, firește, răspunse Jon. Scuze, nu prea sunt familiarizat cu chestiunile astea.

— Absolut de înţeles, replică Toril Li cu un zâmbet.

Nu unul larg, din inimă, ci unul firav, prietenos, potrivit cu situaţia. Jon era convins că poliţiştii au o îndelungată experienţă cu asemenea lucruri, dat fiind că au de-a face cu crimele şi alte situaţii asemănătoare. La fel ca preoţii. La fel ca tatăl său.

— Ai atins ceva? continuă ea.

— Să ating? Nu, de ce să ating? N-am stat decât pe scaun.

Jon se ridică şi, fără să ştie de ce, luă cuţitul din sertar, îi strânse lama şi-l vârî în buzunar.

— Vă aparţine în totalitate, zise el, ieşind din cameră.

Uşa se închise silenţios în urma sa. Ajunsese deja la scări, când îşi dădu seama ce lucru stupid făcuse, să plece cu cuţitul la el, aşa că se întoarse. Dincolo de uşa închisă o auzi pe femeie râzând.

— Dumnezeule, ce sperietură mi-a tras! E leit frate-său. Prima dată, am crezut că văd o fantomă.

— Ba nu seamănă deloc între ei, o contrazise bărbatul.

— Doar ai văzut şi tu poza…

Un gând teribil îi trecu prin minte lui Jon.

✯

Zborul SK-655 către Zagreb decolă de pe aeroportul Gardemoen la ora 10:40 fix, apoi viră spre stânga, deasupra lacului Hurdal, şi se îndreptă către sud, către turnul de control din Aalborg, Danemarca. Din moment ce ziua era deosebit de friguroasă, stratul atmosferic cunoscut sub numele de tropopauză coborâse atât de mult, încât aeronava McDonnell Douglas MD-81 pătrunsese deja în ea când ajunse deasupra centrului capitalei Oslo. Şi, dat fiind că avioanele aflate în tropopauză lasă o dâră de vapori pe cer, el ar fi putut vedea – dacă şi-ar fi ridicat privirea de unde stătea şi tremura, lângă cabinele telefonice din Jernbanetorget – avionul pentru care avea biletul din buzunarul paltonului din păr de cămilă.

Bagajul şi-l lăsase în vestiarul pentru bagaje din Gara Centrală din Oslo. Acum, avea nevoie de o cameră de hotel. Şi trebuia să-şi ducă la bun sfârşit misiunea. Iar asta însemna să facă rost de o armă. Dar cum să facă rost de una într-un oraş în care nu avea absolut niciun contact?

Ascultă glasul femeii de la informaţii rostind, într-o engleză cântată cu accent scandinav, că existau şaptesprezece persoane cu numele de Jon Karlsen în cartea de telefon a oraşului şi că, din păcate, ea nu îi putea oferi detalii pentru toate. Totuşi, da, îi putea oferi numărul Armatei Salvării.

Doamna de la sediul central al Armatei Salvării zise că aveau un Jon Karlsen acolo, însă acesta nu era azi la lucru. Îi spuse femeii că dorea să-i trimită acestuia un cadou. Avea cumva adresa lui de-acasă?

— Staţi să văd. Gøteborggata nr. 4, cod poştal 0566. Ce drăguţ că se gândeşte cineva şi la el, săracu’!

— Săracu’?

— Da, fratele său a fost împuşcat ieri.

— Fratele?

— Da, în Egertorget. S-a scris în ziarul de astăzi.

Bărbatul îi mulţumi pentru ajutor şi închise.

Ceva îl atinse pe umăr, făcându-l să se întoarcă imediat.

Paharul de carton era cel care îi explica ce doreşte acel tânăr de la el. E drept, geaca de blugi era cam jerpelită, însă era proaspăt bărbierit, tunsoarea îi era modernă, era gros îmbrăcat şi avea privirea sinceră şi atentă. Tânărul zise ceva, însă el îi demonstră, printr-o ridicare din umeri, că nu vorbea norvegiana, aşa că tânărul se lansă într-o engleză impecabilă:

— Eu sunt Kristoffer. Am nevoie de bani pentru o cameră pentru la noapte. Altfel, am să mor de frig.

Păreau nişte replici învăţate la un curs de marketing, un mesaj scurt şi concis, însoţit de numele său, pentru un plus de efect emoţional imediat. Cererea îi fu însoţită de un surâs larg.

Bărbatul clătină din cap şi dădu să plece, însă cerşetorul se postă în faţa lui cu paharul.

— Haide, domnule! N-a trebuit să dormi niciodată sub cerul îngheţat al nopţii, singur şi neajutorat?

— Ba, de fapt, chiar am dormit.

Preţ de o clipă nebunească, era cât pe ce să-i spună cum stătuse ascuns timp de patru zile într-o vizuină de vulpe plină cu apă, în aşteptarea unui tanc sârbesc.

— Atunci ştii despre ce vorbesc, domnule.

Îi răspunse printr-o încuviinţare leneşă din cap. Vârî mâna în buzunar, scoase o bancnotă şi i-o întinse lui Kristoffer fără să-l privească în ochi.

— Oricum n-o să prea ai parte de somn, aşa-i?

Kristoffer băgă banii în buzunar, încuviinţă şi zise cu un zâmbet drept scuză:

— Trebuie să pun mai presus medicaţia, domnule.

— Unde dormi de obicei?

— Acolo.

Drogatul îi arătă cu degetul lung şi subţire, cu unghia îngrijit tăiată. Urmări direcţia.

— Terminalul de containere. Vor construi o sală de

concerte acolo, la vară, spuse Kristoffer afişând încă unul dintre zâmbetele acelea largi. Ador opera.

— Nu cumva e cam frig acolo?

— La noapte s-ar putea să fie la Armata Salvării. Întotdeauna au un pat liber la hostelul lor.

— Chiar aşa?

Îl privi cu atenţie pe băiat. Părea foarte îngrijit, iar surâsul său dezgolea un şir de dinţi drepţi şi strălucitori. Dar tot simţi putreziciunea respiraţiei. În timp ce-l asculta, crezu că poate auzi scrâşnetul a o mie de fălci, al cărnii ce era devorată din interior.

11.
Miercuri, 17 decembrie. Croatul

Halvorsen aştepta răbdător la volan, în spatele unei maşini cu număr de Bergen. Roţile acesteia se învârteau în gol pe gheaţă, în vreme ce şoferul ţinea acceleraţia apăsată până la podea. Harry discuta cu Beate la telefonul mobil.

— Ce vrei să zici? strigă Harry ca să acopere zgomotul motorului turat la maximum.

— Nu pare a fi aceeaşi persoană în cele două poze, repetă Beate.

— E acelaşi fes de lână, acelaşi impermeabil şi aceeaşi eşarfă. Aşa că trebuie să fie vorba de aceeaşi persoană, nu?

Ea nu-i răspunse.

— Beate?

— Chipurile sunt neclare. E ceva ciudat acolo. Nu sunt chiar sigură ce anume. Poate o fi ceva cu lumina.

— Mm! Crezi că umblăm după cai verzi pe pereţi?

— Habar n-am. Poziţia sa din faţa lui Karlsen se potriveşte cu proba video. Ce-i zgomotul ăla?

— Bambi pe gheaţă. Vorbim mai târziu.

— Stai un pic!

Harry aşteptă.

— Mai e ceva, zise Beate. M-am uitat la fotografiile făcute în ziua precedentă.

— Aşa?

— Nu văd niciun chip care să se potrivească, dar am găsit totuşi un detaliu. Există un bărbat care poartă un palton gălbui, poate unul din păr de cămilă. Are un fular…

— Mm! O eşarfă, vrei să zici?

— Nu, pare mai degrabă un fular normal din lână, însă e legat cam la fel cum el – sau ei – leagă eşarfele. Partea din dreapta iese din nod. L-ai văzut?

— Nu.

— N-am mai văzut niciodată un fular legat aşa, zise

Beate.

— Trimite-mi pozele prin e-mail şi mă uit la ele.

✯

Primul lucru pe care Harry îl făcu după ce se întoarse la birou fu să printeze pozele de la Beate.

Când se duse să le ia din camera unde se afla imprimanta, Gunnar Hagen era deja acolo.

Harry îl salută din cap, apoi urmăriră amândoi maşinăria cenuşie care scuipa afară pagină după pagină.

— Ceva nou? întrebă până la urmă Hagen.

— Da şi nu, răspunse Harry.

— Presa mă tot pisează la cap. Ar fi bine dacă am avea să le dăm ceva.

— A, da, aproape uitasem cu totul, şefu'. Le-am dat un pont cum că suntem în căutarea acestui bărbat.

Harry scoase din teanc una dintre paginile printate şi-i arătă individul cu eşarfa.

— Ce-ai făcut? întrebă Hagen.

— Le-am dat pontul. Celor de la *Dagbladet,* mai precis.

— Fără să mă anunţi mai întâi pe mine?

— Chestie de rutină, şefu'. Le numim scurgeri constructive. Spunem că această informaţie provine de la o sursă anonimă din poliţie, astfel încât ziarele să poată pretinde că au făcut o adevărată investigaţie jurnalistică. Le plac lucrurile astea, aşa încât le oferă mai mult spaţiu în ziar decât dacă le-am cere să publice imagini. Acum putem obţine ajutor de la public pentru a-l identifica pe acest bărbat. Şi toată lumea-i mulţumită.

— Eu nu sunt, Hole.

— Îmi pare sincer rău să aud asta, domnule! zise Harry, şi chiar îşi sublinie sinceritatea cu ajutorul unei expresii pline de îngrijorare.

Hagen se uita ţintă la el, scrâşnind din dinţi, într-o mişcare de forfecare care îi amintea lui Harry de o rumegătoare.

— Şi ce-i aşa special la bărbatul ăsta? rosti Hagen, smulgând printul din mâna lui Harry.

— Nu suntem chiar siguri. Poate că e doar cineva din

mulţime. Beate Lønn crede că… păi, îşi leagă fularul într-un anume fel.

— E un nod de cravată, spuse Hagen care se mai uită o dată la poză. Ce-i cu el?

— Ce-ai zis că e, şefu'?

— Un nod de cravată.

— Cum adică un nod de cravată?

— Un nod croat, omule.

— Poftim?

— Nu cumva asta se învaţă la istorie?

— Aş fi fericit să mă luminezi şi pe mine, şefu'.

Hagen îşi împreună mâinile la spate.

— Ce ştii despre Războiul de Treizeci de Ani?

— Nu multe, se pare.

— În timpul Războiului de Treizeci de Ani, înainte să pătrundă în Germania, Gustav Adolf, regele Suediei, şi-a suplimentat mica, dar disciplinata armată cu ceea ce se ştia a fi drept cei mai buni soldaţi din Europa. Erau consideraţi cei mai buni, deoarece erau absolut neînfricaţi. A tocmit mercenari croaţi. Pe asta o ştiai: cuvântul norvegian *krabat* provine din suedeză, iar sensul său original era de *croat,* cu alte cuvinte, un maniac neînfricat?

Harry clătină din cap.

— Deşi croaţii luptau într-o ţară străină şi trebuiau să poarte uniforma regelui Gustav Adolf, li se îngăduia totuşi să poarte un element care să-i diferenţieze de ceilalţi: eşarfa cavaleriei. Croaţii o purtau într-un mod special. Piesa vestimentară a fost adoptată şi modificată apoi de către francezi, însă aceştia i-au păstrat numele, care a devenit *cravate.*

— *Cravate.* Cravată.

— Exact.

— Mulţumesc, şefu'!

Harry luă ultima foaie printată şi-l privi cu atenţie pe bărbatul cu fular identificat de Beate.

— Cred că tocmai ne-ai oferit un indiciu.

— Nu trebuie să ne mulţumim unul altuia pentru că ne facem treaba, Hole.

Hagen luă cu el restul printurilor şi ieşi tropăind.

✯

Halvorsen ridică privirea când Harry dădu buzna în birou.

— Avem o pistă, îl anunţă Harry.

Halvorsen oftă. Propoziţia asta avea tendinţa să însemne o groază de muncă şi nicio mulţumire pentru ea.

— Îl sun pe Alex de la Europol, continuă Harry.

Halvorsen ştia că Europolul e fratele mai mic al Interpolului de la Haga, înfiinţat de UE după atentatele teroriste de la Madrid din 1998 pentru a-şi concentra atenţia asupra atacurilor internaţionale şi crimei organizate. Ce nu înţelegea el era de ce acest Alex se arăta adesea dispus să-l ajute pe Harry, deşi Norvegia nu făcea parte din UE.

— Alex? Harry, de la Oslo. Vrei, te rog, să verifici ceva pentru mine?

Halvorsen îl ascultă pe Harry cum îi cere în engleza lui smucită, dar eficientă să caute în baza lor de date infracţiuni comise în Europa de către criminali internaţionali suspecţi în ultimii zece ani. Cuvinte-cheie: „ucidere la comandă” şi „croat”.

— O să aştept, zise Harry şi aşteptă.

Apoi zise surprins:

— Atât de multe?

Se scărpină în barbă, apoi îi ceru lui Alex să adauge la căutare „pistol” şi „nouă milimetri”.

— Douăzeci şi trei de împuşcături, Alex? Douăzeci şi trei de crime cu suspecţi croaţi? Iisuse! Păi, ştiam că războaiele produc ucigaşi plătiţi profesionişti, dar chiar şi aşa. Încearcă „Scandinavia”. Nimic? Bun, Alex, ai vreun nume? Niciunul? Stai o secundă.

Harry se uită la Halvorsen de parcă se-aştepta la vreun cuvânt oportun din partea lui, însă acesta nu făcu decât să ridice din umeri.

— OK, Alex, rosti Harry. O ultimă încercare.

Îi ceru să adauge „eşarfă roşie” sau „fular” la căutare.

Halvorsen îl auzi pe Alex râzând în telefon.

— Mersi, Alex! Vorbim.

Harry lăsă jos receptorul.

— Ei? întrebă Halvorsen. Pista s-a dus pe pustii?

Harry încuviinţă. Se lăsă în scaun relaxat, pentru ca mai apoi să se îndrepte brusc de spate.

— Trebuie să gândim în alte direcţii. Ce avem? Nimic? Super, ador foile goale.

Halvorsen îşi aminti că Harry zisese odată că ceea ce face diferenţa între un detectiv bun şi unul mediocru este abilitatea de-a uita. Un detectiv bun uită mereu ocaziile în care l-a lăsat baltă flerul, uită pistele în care crezuse şi care nu duseseră nicăieri. Şi se avântă mai departe, naiv şi uituc, cu un entuziasm la fel de mare.

Sună telefonul. Harry înşfăcă receptorul.

— Harr…

Dar vocea de la celălalt capăt începuse deja să turuie.

Harry se ridică în picioare şi Halvorsen văzu cum nodurile degetelor cu care acesta strângea telefonul se albiseră.

— Stai un pic, Alex! Îi cer lui Halvorsen să noteze.

Harry acoperi microfonul cu palma şi i se adresă lui Halvorsen:

— A mai încercat o dată, în joacă. A renunţat la *croat, nouă milimetri* şi celelalte chestii, căutând în schimb *eşarfă roşie.* A găsit Zagreb, în 2000 şi 2001. München, în 2002, şi Paris, în 2003.

Harry reveni la telefon.

— Ăsta e omul nostru, Alex. Nu, nu sunt sigur, însă instinctul îmi zice că am dreptate. Iar mintea îmi spune că două crime în Croaţia nu sunt doar o coincidenţă. Mai ai detalii pe care să şi le poată nota Halvorsen?

Halvorsen văzu cum Harry rămâne cu gura căscată.

— Cum adică *nicio descriere?* Dacă îşi aduc aminte de eşarfă, cu siguranţă au observat şi alte lucruri. Poftim? Înălţime medie? Atâta tot?

Harry clătină din cap în timp ce asculta.

— Ce zice acolo? şopti Halvorsen.

— Mari discrepanţe între declaraţii, îi răspunse Harry tot în şoaptă.

Halvorsen notă „discrepanţe”.

— Da, super, trimite-mi detaliile prin e-mail. Păi, mulţumesc, Alex! Dacă mai găseşti ceva, cum ar fi cercetarea vreunui suspect sau chestii de genul ăsta, dă-mi un semn, bine? Cum? Ha, ha! Da, bine, am să-ţi trimit o copie cu mine şi cu soţia mea.

Harry închise şi sesiză uluirea din privirea lui Halvorsen.

— O glumă veche, îl lămuri Harry. Alex crede că toate cuplurile scandinave fac filme porno private.

Harry formă alt număr, dar băgă de seamă, în timp ce aştepta în receptor, că Halvorsen tot uluit rămăsese şi oftă.

— N-am fost însurat niciodată, Halvorsen.

✯

Magnus Skarre trebui să strige ca să acopere zgomotul aparatului de făcut cafea, care părea să sufere de o boală de plămâni extrem de gravă.

— Poate există mai mulţi asasini profesionişti dintr-o bandă rămasă până acum necunoscută care poartă eşarfe roşii ca pe vreun soi de uniformă.

— Prostii, zise Toril Li pe un ton tărăgănat, ocupându-şi locul la rând la cafea, în spatele lui Skarre.

Femeia ţinea în mână o cană goală, pe care scria „Cea mai bună mamă din lume”.

Ola Li scoase un chicotit uşor. Bărbatul ocupă un loc la masa din chicineta care avea şi rol de cantină pentru serviciile Omoruri şi Moravuri.

— Prostii? făcu Skarre. Ar putea fi vorba de terorism, nu? Războiul sfânt împotriva creştinilor? Musulmani. Si-atunci, s-ar dezlănţui tot iadul. Sau ibericii ăia afurisiţi. Doar şi ei poartă eşarfe, nu?

— Ei preferă să li se spună spanioli, rosti Toril Li.

— Basci, interveni Halvorsen, aşezându-se la masă în faţa Olei Li.

— Ce?

— Cursa de tauri. San Fermin, în Pamplona. Ţara Bascilor.

— ETA! răcni Skarre. Căcat, de ce nu ne-am gândit la ei până acum?

— Ar trebui să scrii scenarii de film, asta ar trebui să faci tu, zise Toril Li.

Deja Ola Li râdea în hohote, însă, ca de obicei, nu zicea nimic.

— Iar voi doi ar trebui să vă ţineţi de jefuitorii de bănci drogaţi cu Rohypnol[20], bombăni Skarre, referindu-se la faptul că Toril Li şi Ola Li – care nu erau nici căsătoriţi, nici rude – veneau de la serviciul Jafuri.

— Mai există detaliul că teroriştii obişnuiesc să-şi revendice atentatele, continuă Halvorsen. Cele patru cazuri pe care le-am primit de la Europol au fost *asasinate la comandă,* iar apele s-au liniştit complet după aceea. Şi victimele au fost implicate în ceva la un moment dat. Ambele victime din Zagreb erau sârbi achitaţi pentru crime de război, iar cea din München ameninţase hegemonia unui baron local implicat în traficul de persoane. Şi tipul din Paris era un pedofil cu două condamnări la activ.

Harry Hole intră în cameră ţinând o cană în mână. Skarre, Li şi Li îşi umpluseră cănile, dar în loc să se aşeze, îşi luară tălpăşiţa. Halvorsen băgase deja de seamă că Harry avea acest efect asupra colegilor săi. Inspectorul se aşează la masă, iar Halvorsen observă că era încruntat şi preocupat.

— Curând, se vor face douăzeci şi patru de ore, zise Halvorsen.

— Da, făcu Harry, holbându-se în cana încă goală.

— S-a întâmplat ceva?

Harry ezită.

— N-am idee. L-am sunat pe Bjarne Møller, la Bergen. Ca să-mi dea nişte idei constructive.

— Şi ce-a zis?

— Nu mare lucru. Părea…

Harry căuta cuvântul potrivit:

— …singur.

— Nu e cu familia?

— Aşa ar fi trebuit.

— Probleme?

— Habar n-am. Nu ştiu nimic.

[20] Medicament cunoscut în România sub numele de flunitrazepam *(N. r.).*

— Şi-atunci, ce te preocupă?

— Era beat.

Halvorsen lovi cana şi vărsă pe jos nişte cafea.

— Møller? Beat la lucru? Glumeşti?

Harry nu răspunse.

— Poate că nu se simţea bine sau aşa ceva, adăugă Halvorsen.

— Ştiu şi eu când un om e beat, Halvorsen. Trebuie să plec la Bergen.

— Acum? Conduci echipa care anchetează o crimă, Harry.

— Mă duc până acolo şi mă întorc mâine. Îmi ţii tu locul cât sunt plecat.

Halvorsen zâmbi.

— Îmbătrâneşti, Harry?

— Dacă îmbătrânesc? Ce vrei să zici?

— Îmbătrâneşti şi te umanizezi. E prima oară când te-aud că pui viii înaintea morţilor.

În clipa în care văzu expresia lui Harry, Halvorsen îşi regretă cuvintele.

— N-am vrut…

— E-n regulă, zise Harry ridicându-se. Vreau să faci rost de listele cu pasageri ale tuturor zborurilor către şi dinspre Croaţia din ultimele câteva zile. Întreabă-i pe poliţiştii de pe aeroportul Gardemoen dacă ai nevoie de un avocat al poliţiei ca să facă o solicitare. Dacă e nevoie de un ordin judecătoresc, mergi la tribunal şi fă rost de el pe loc. Când ai listele, sună-l pe Alex de la Europol şi cere-i să verifice numele pentru noi. Spune-i că-i pentru mine.

— Eşti sigur că ne poate ajuta?

Harry încuviinţă.

— Între timp, eu şi Beate vom purta o mică discuţie cu Jon Karlsen.

— Păi?

— Până acum, tot ce-am auzit despre Robert Karlsen pare desprins dintr-o poveste Disney. Cred că n-am aflat tot.

— De ce nu mă iei pe mine cu tine?

— Pentru că Beate, spre deosebire de tine, ştie când oamenii mint.

✯

Inspiră adânc înainte de-a ataca treptele care duceau la restaurantul numit Biscuit.

Diferenţa faţă de seara precedentă era că acum era mai mult gol. Însă acelaşi ospătar se rezema de uşa către sala de mese. Cel cu buclele şi ochii albaştri ai lui Giorgi.

— Salutare! îl întâmpină ospătarul. Nu te-am recunoscut.

Clipi de două ori, foarte surprins că asta însemna că de fapt *fusese* recunoscut.

— Însă ţi-am recunoscut paltonul, adăugă ospătarul. Foarte şic. E din păr de cămilă?

— Aşa sper, se bâlbâi, zâmbind.

Ospătarul râse şi-i puse o mână pe braţ. Nu se zărea nicio urmă de teamă în privirea lui, aşa că trase concluzia că ospătarul nu-l bănuia de nimic. Şi speră că asta însemna că poliţia încă nu venise acolo şi deci nici nu găsiseră pistolul.

— Nu vreau să mănânc, zise el. Vreau doar să folosesc toaleta.

— Toaleta? repetă ospătarul, şi văzu cum ochii lui albaştri îl urmăreau cu atenţie. Ai venit până aici ca să foloseşti toaleta? Pe bune?

— Doar în trecere, continuă, înghiţind în sec.

Prezenţa chelnerului îl neliniştea.

— Doar în trecere, repetă chelnerul. Înţeleg.

Toaleta domnilor era pustie şi mirosea a săpun. Dar nu şi a libertate.

Mirosul de săpun deveni şi mai intens când săltă capacul recipientului pentru săpun deasupra bazinului, îşi suflecă mâneca şi vârî mâna în lichidul verde dens şi rece. O clipă, îl fulgeră o idee: poate schimbaseră recipientele pentru săpun. Însă imediat îl simţi. Uşurel, îl trase afară, iar săpunul lăsă dâre lungi şi verzi, ca nişte degete, pe bazinul din faianţă albă. După o clătire cu apă şi un pic de ulei pentru arme, avea să fie în regulă. Şi tot mai avea şase gloanţe în încărcător. Clăti iute pistolul şi tocmai se

pregătea să-l vâre în buzunarul hainei, când se deschise uşa.

— Bună din nou! şopti chelnerul cu un zâmbet mare pe chip, care-i înţepeni însă când zări arma.

Bărbatul o strecură în buzunar, mormăi un „la revedere” şi se strecură pe lângă chelner prin intrarea îngustă. Simţi o răsuflare accelerată pe faţă şi erecţia celuilalt bărbat apăsată pe coapsă.

Abia când se trezi din nou afară, în frig, deveni conştient de propria inimă. Îi bătea cu putere. De parcă ar fi fost înspăimântat. Sângele îi alerga prin corp, făcându-l să se simtă uşor şi cald.

✯

Jon Karlsen era pe drum când Harry sosi în Gøteborggata.

— Chiar aşa târziu s-a făcut? întrebă Jon, aruncând, tulburat, o privire la ceasul de la mână.

— Am ajuns eu ceva mai devreme, răspunse Harry. Colega mea va veni şi ea într-o clipă.

— Am timp să cumpăr nişte lapte?

Avea pe el o geacă subţire şi se pieptănase.

— Desigur.

Magazinul era pe partea cealaltă a străzii, pe colţ, şi, câtă vreme Jon se scotoci prin buzunar după mărunt pentru a cumpăra un litru de lapte semidegresat, Harry studie cu atenţie generoasa selecţie de ornamente de Crăciun aflată între hârtia igienică şi cutiile cu fulgi de porumb. Niciunul nu comentă cu privire la suportul de ziare plasat lângă casă, ale căror titluri mari ţipau după atenţia lor. Pe prima pagină din *Dagbladet* era o imagine mărită şi înceţoşată cu mulţimea făcută de Wedlog, iar un cerc roşu înconjura capul unei persoane cu fular la gât şi titlul: POLIŢIA ÎL CAUTĂ PE ACEST BĂRBAT.

Ieşiră din magazin, iar Jon se opri în faţa unui cerşetor cu păr roşcat şi ţăcălie stil anii şaptezeci. Se căută îndelung în buzunar, până ce găsi totuşi o monedă pe care s-o lase să cadă în paharul de carton maro.

— Nu prea am cu ce să te servesc, îl anunţă Jon pe Harry. Şi sincer să fiu, cafeaua e de cam mult timp în filtru.

Probabil că are gust de smoală.

— Grozav, exact cum îmi place!

— Şi ţie? Jon Karlsen schiţă un zâmbet anemic. Au!

Jon ridică privirea din pământ şi se întoarse spre cerşetor.

— Arunci cu bani în mine? întrebă, şocat.

Cerşetorul pufni, zbârlindu-şi mustăţile enervat, şi strigă cu un glas limpede:

— Doar bani valabili, mulţumesc!

Apartamentul lui Jon Karlsen era identic cu cel al Theei Nilsen. Curat şi ordonat, însă interiorul continua să aibă semnele de neconfundat ale unui fost holtei. Harry trase iute trei concluzii: că mobilierul vechi, dar îngrijit provenea din acelaşi loc ca al său, adică Elevator, magazinul la mâna a doua din Ullevålsveien; că Jon nu fusese la expoziţia de artă căreia îi făcea reclamă posterul singuratic din salon; şi că mânca mai mult aplecat deasupra măsuţei joase din faţa televizorului decât la masa din bucătărie. Pe raftul aproape gol era o fotografie cu un bărbat în uniforma Armatei Salvării care privea în gol cu un aer superior.

— Tatăl tău? întrebă Harry.

— Da, răspunse Jon, scoţând două căni din dulapul din bucătărie şi turnând în ele dintr-o cafetieră maronie plină de pete.

— Semănaţi foarte mult.

— Mulţumesc! zise Jon. Sper că-i adevărat!

Aduse cănile şi le aşeză pe măsuţa de cafea lângă cutia de lapte proaspăt, în mijlocul unei colecţii de urme rotunde rămase pe masă şi care indicau locul în care mânca de obicei. Harry avea de gând să întrebe cum primiseră părinţii lui vestea morţii lui Robert, dar adoptă o schimbare de tactică.

— Hai să începem cu ipoteza, începu Harry, că fratele tău a fost ucis pentru că făcuse ceva cuiva. I-a tras pe sfoară, a împrumutat bani de la ei, i-a insultat, i-a ameninţat, le-a făcut ceva rău sau ceva de genul. Fratele tău a fost un om bun; o zice toată lumea. Şi asta auzim de obicei în cazurile de crimă. Oamenilor le place să sublinieze aspectele pozitive. Însă toţi avem şi o latură mai întunecată. Nu-i aşa?

Jon dădu din cap, deşi Harry nu izbutea să-şi dea seama dacă gestul lui era sau nu unul de aprobare.

— Ce ne trebuie nouă e un pic de lumină în privinţa laturii întunecate a lui Robert.

Jon se holbă la el, fără să înţeleagă.

Harry îşi drese glasul.

— Să începem cu banii. Avea Robert vreo problemă financiară?

Jon ridică din umeri.

— Nu. Şi da. Nu se putea spune că trăieşte pe picior mare, deci n-aş prea crede că avea datorii mari, dacă la asta te referi. Mă gândesc că ar fi împrumutat totuşi de la mine, dacă ar fi avut nevoie de bani. Prin a împrumuta vreau să zic…

Zâmbi gânditor.

— Despre ce fel de sume e vorba?

— Nu mari. În afară de toamna trecută.

— Cât de mult?

— Ăă… treizeci de mii.

— Cu ce scop?

Jon se scărpină în cap.

— Avea un proiect, n-a vrut să-mi ofere detalii. A spus doar că va trebui să călătorească în străinătate. Voi afla. Da, m-am gândit că sunt destul de mulţi bani, dar eu sunt econom de fel şi nu am nici maşină. Şi părea şi el, pentru prima dată, entuziasmat de ceva. Eram curios despre ce-i vorba, dar apoi… s-a întâmplat ce s-a întâmplat.

Harry îşi nota tot.

— Mm! Cum rămâne cu latura întunecată a lui Robert, ca persoană?

Aşteptă. Studie măsuţa de cafea şi-l lăsă pe Jon să se aşeze şi să se gândească în vreme ce golul creat de tăcere îşi făcea pe deplin efectul, un gol care avea să scoată totuşi ceva, mai devreme sau mai târziu: o minciună, o deviere disperată de la subiect sau, în cel mai bun caz, adevărul.

— În copilărie, Robert era… începu Jon, apoi se opri.

Harry nu se clinti şi nu zise nimic.

— Lipsit de… inhibiţii.

Harry încuviinţă, fără să-l privească. Încurajându-l, fără a deranja golul.

— Mă temeam de obicei de ce era în stare. Era extrem de violent. Păreau să vieţuiască doi oameni în el. Unul era tipul rece, căruia îi plăcea controlul şi să investigheze orice, curios în privinţa... cum să zic? Reacţiilor. Senzaţiilor. Şi suferinţei, poate, totodată. Genul ăsta de lucruri.

— Cum ar fi? ceru Harry.

Jon înghiţi în sec.

— Odată, când am ajuns acasă, a vrut să-mi arate ceva în spălătoria de la subsol. Vârâse pisica noastră într-un acvariu mic şi gol, în care tata ţinuse înainte peştii gupi, apoi îndesase capătul furtunului de apă sub un capac de lemn, cu care-l astupase. Apoi a deschis robinetul la maximum. Evenimentele s-au desfăşurat apoi cu o asemenea iuţeală, încât acvariul era deja aproape plin înainte ca eu să izbutesc să dau capacul la o parte şi să salvez pisica. Robert a zis că voia să vadă cum avea să reacţioneze pisica, însă, din când în când, mă întrebam dacă nu cumva voia, de fapt, să observe reacţia mea.

— Hm! Dacă se comporta aşa, atunci e ciudat că n-a pomenit nimeni nimic.

— Nu toată lumea cunoştea acea latură a lui Robert. Presupun că, parţial, e din vina mea. De când eram mici, a trebuit să-i promit tatei că voi avea grijă ca Robert să nu dea de probleme. Făceam ce puteam. Comportamentul lui Robert era, cum am spus, nu scăpat de control. Putea fi cald şi rece în acelaşi timp, dacă înţelegi la ce mă refer. Aşa că doar cei foarte apropiaţi lui aveau cunoştinţă de celelalte... laturi ale lui Robert. Bine, şi broaştele alea ciudate.

Jon zâmbi şi continuă:

— Le-a lansat în aer în baloane umplute cu heliu. Când l-a prins tata, Robert a zis că e aşa de trist să fii broască şi să nu fii niciodată în stare să priveşti lumea de sus. Iar eu...

Jon privi în gol, iar Harry observă că ochii i se umeziseră.

— Am început să râd. Tata era furios, dar eu nu m-am putut abţine. Robert era în stare să mă facă să râd aşa.

— Hm! Şi aşa a fost şi ca adult?

Jon ridică din umeri.

— Sincer să fiu, nu ştiu chiar tot ce-a făcut Robert în ultimii ani. De când mama şi tata s-au mutat în Thailanda, eu şi Robert n-am mai fost chiar atât de apropiaţi.

— Din ce cauză?

— Genul de lucruri care se întâmplă adeseori între fraţi. Nu e nevoie să existe neapărat un motiv.

Harry nu răspunse, ci aşteptă. O uşă se trânti pe hol.

— Au fost nişte incidente cu fete, continuă Jon.

Zgomotul îndepărtat al sirenelor unei ambulanţe. Huruitul metalic al unui lift. Jon scoase un oftat greu.

— Fete tinere.

— Cât de tinere?

— N-am idee. Dacă Robert nu cumva mintea, trebuie să fi fost foarte tinere.

— De ce ar fi minţit?

— După cum spuneam, cred că lui îi plăcea să vadă cum reacţionez.

Harry se ridică şi se apropie de fereastră. Un bărbat înainta prin Parcul Sofienberg, pe o alee ce părea doar o linie maronie şi strâmbă desenată de un copil pe o coală de hârtie. În partea de nord a bisericii se afla un mic cimitir împrejmuit, pentru comunitatea mozaică. Ståle Aune, psihologul, îi spusese cândva că în urmă cu mai multe sute de ani, tot parcul fusese un cimitir.

— S-a comportat violent cu acele fete? întrebă Harry.

— Nu!

Exclamaţia lui Jon îşi găsi ecoul între pereţii goi. Harry nu zise nimic. Bărbatul ieşise din parc şi acum traversa Helgesens gate, în direcţia clădirii lor.

— Nu, din câte ştiu eu, adăugă Jon. Şi dacă mi-ar fi spus că a făcut asta, eu nici nu l-aş fi crezut.

— Cunoşti vreuna dintre fetele cu care s-a întâlnit?

— Nu. Nu rămânea niciodată prea mult cu ele. De fapt, cunosc o singură fată cu care a fost ceva mai serios.

— Da?

— Thea Nilsen. Era obsedat de ea când eram mici.

— Iubita ta?

Jon privi gânditor în propria cană de cafea.

— Ai zice că m-aş fi putut ţine departe de singura fată de care fratele meu s-a arătat vreodată interesat, nu? Şi Dumnezeu mi-e martor că şi eu m-am întrebat.

— Şi?

— Tot ce ştiu e că Thea e cea mai grozavă persoană pe care am întâlnit-o vreodată.

Huruitul liftului încetă brusc.

— Fratele tău ştia despre tine şi Thea?

— A aflat că ne întâlniserăm de vreo două ori. Avea anumite suspiciuni, însă eu şi Thea încercaserăm să ţinem totul secret.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Asta e Beate, colega mea, rosti Harry. Îi deschid eu.

Îşi închise carnetul, lăsă pixul lângă el şi străbătu cei câţiva paşi până la uşă. Se luptă câteva clipe cu uşa, până realiză că se deschidea spre înăuntru. Chipul pe care-l întâlni se arătă la fel de surprins ca şi el, şi preţ de o clipă, rămaseră acolo, uitându-se unul la altul. Harry sesiză un miros dulceag, de parfum, ca şi cum persoana respectivă îşi dăduse cu un deodorant care mirosea foarte puternic.

— Jon? rosti bărbatul, timid.

— Desigur, răspunse Harry. Scuze, aşteptam pe altcineva! O secundă.

Harry se întoarse la canapea.

— Pe tine te caută.

În clipa în care se lăsă să cadă pe perna moale, lui Harry îi trecu prin minte că se întâmplase ceva, chiar în ultimele secunde. Verifică dacă pixul rămăsese în aceeaşi poziţie lângă carnet. Neatins. Dar mai era ceva, ceva pe care creierul său îl observase, însă el nu-şi dădea seama ce anume.

— Bună seara? îl auzi pe Jon spunând în spatele său.

O formă politicoasă, rezervată, de adresare. O intonaţie neutră. Modul în care întâmpini pe cineva pe care nu-l cunoşti. Sau când nu ştii ce doreşte acea persoană. Iată-l, din nou. Se întâmplase ceva, ceva ce nu se potrivea. Era

ceva cu el. Folosise prenumele lui Jon când întrebase de el, însă era limpede că Jon nu-l cunoştea.

— Ce mesaj? întrebă Jon.

Apoi puzzle-ul a fost complet. Gâtul. Bărbatul purta ceva înfăşurat în jurul gâtului. O eşarfă. Cu nod de cravată. Harry îşi propti ambele mâini în măsuţa de cafea ca să se ridice, iar cănile săriră cât colo când urlă:

— Închide uşa!

Dar Jon se holbă, ca hipnotizat. Se aplecase ca să asculte.

Harry făcu un pas în spate, sări peste canapea şi se năpusti spre uşă.

— Nu…! făcu Jon.

Harry îşi recăpătă echilibrul şi se năpusti spre uşă. Apoi totul păru să încremenească. Harry mai experimentase această senzaţie, când se declanşează adrenalina şi percepi altfel timpul. Era ca şi cum se mişca prin apă. Şi ştia că e prea târziu. Cu umărul drept lovi uşa, cu cel stâng, şoldul lui Jon, iar timpanul său recepţionă în plin undele sonore ale prafului de puşcă explodând şi al glonţului care părăsea ţeava pistolului.

Apoi urmă bubuitura. Glonţul. Uşa trântindu-se şi apoi încuindu-se. Jon, izbind dulapul şi blatul de gătit din bucătărie. Harry se răsuci într-o parte şi ridică privirea. Cineva apăsa clanţa uşii.

— Futu-i! şopti Harry, ridicându-se în genunchi.

Uşa fu zgâlţâită tare, de două ori.

Harry îl înşfăcă pe Jon de curea şi-l trase spre el, complet inert, pe parchet, către dormitor.

Se auzi un zgomot de frecare dincolo de uşă. Apoi, altă bubuitură. Din mijlocul uşii zburară aşchii, una dintre pernele de pe canapea sări ca trezită la viaţă, iar un fuior de fum negru-cenuşiu se înălţă spre tavan, iar cutia de lapte semidegresat începu să curgă. Un şuvoi de lapte începu să formeze un arc alb, abia vizibil, pe masă.

Pagubele pe care le face un proiectil de nouă milimetri sunt mult subestimate, gândi Harry, răsucindu-l pe Jon pe spate. O picătură de sânge îi curse din gaura din frunte.

Altă bubuitură. Clinchet de sticlă.

Harry îşi scoase mobilul din buzunar şi apăsă numărul lui Beate.

— Bine, bine, nu mă bate la cap, că vin, răspunse Beate după primul apel. Sunt chiar af…

— Ascultă! o întrerupse Harry. Anunţă toate maşinile prin staţie să vină imediat aici. Cu sirenele pornite. Cineva e în faţa apartamentului şi ne împroaşcă cu plumbi. Şi tu stai acolo. Recepţionat?

— Recepţionat. Rămâi pe fir!

Harry lăsă mobilul pe podea, în faţa sa. Ceva se freca de perete. Oare îi putea auzi? Harry rămase neclintit. Zgomotul de frecare se auzi mai aproape. Ce fel de pereţi or fi ăştia? Un glonţ care putea trece printr-o uşă capitonată n-ar fi întâmpinat nicio problemă cu un zid din rigips şi fibră de sticlă. Şi mai aproape. Încetă. Harry îşi ţinu respiraţia. Şi atunci auzi. Jon respira.

Apoi zgomotul se distinse clar prin vacarmul oraşului şi se transformă în muzică pentru urechile lui Harry. Sirena poliţiei. Două sirene.

Harry încercă să audă zgomotul de frecare. Nimic. Fugi de-aici, se rugă el. Şterge-o! Şi fu auzit. Zgomot de paşi pe hol şi scări.

Harry rămase întins pe spate pe parchetul rece, holbându-se la tavan. Simţi curent venind pe sub uşă. Închise ochii. Nouăsprezece ani. Hristoase! Nouăsprezece ani până la pensie.

12.
Miercuri, 17 decembrie. Spital şi cenuşă

Văzu în vitrina magazinului reflexia unei maşini de poliţie oprind pe stradă, în spatele lui. Continuă să meargă, silindu-se să nu o ia la fugă. Aşa cum o făcuse cu câteva minute în urmă, când se năpustise în jos pe scări de la apartamentul lui Jon Karlsen, ieşind pe stradă şi aproape trântind la pământ o tânără cu un telefon mobil în mână, sprintând apoi prin parc, către vest, spre străzile aglomerate pe care se afla acum.

Maşina de poliţie înainta cu aceeaşi viteză ca şi el. Văzu o uşă, o deschise şi avu impresia că păşise direct într-un film. Un film american cu Cadillacuri, cravate-şiret şi Elvişi tineri. Muzica din boxe părea o veche înregistrare country pusă la o viteză de trei ori mai mare decât cea normală, iar costumul barmanului părea a fi luat direct de pe coperta unui album.

Privi în jur la barul mic, dar surprinzător de aglomerat, când observă că barmanul vorbea taman cu el.

— Ce spui?

— Ceva de băut, domnule?

— De ce nu? Ce ai aici?

— Păi, un cocteil Slow Comfortable Screw, de exemplu. Deşi, după cum arătaţi, cred că mai bine v-ar prinde un whisky adus direct din insulele Orkney.

— Mulţumesc!

O sirenă de poliţie se auzi aproape, apoi se pierdu în depărtare. Căldura din bar îl făcea să transpire prin toţi porii. Îşi smulse eşarfa de la gât şi-o îndesă în buzunarul hainei. Se bucura că mirosul de fum de acolo acoperea mirosul armei ascunse în buzunarul paltonului.

Îşi luă băutura şi găsi un loc liber cu faţa la geam.

Cine fusese cealaltă persoană din apartament? Vreun prieten de-ai lui Jon Karlsen? O rudă? Sau cineva cu care Karlsen împărţea apartamentul? Luă o gură de whisky.

Avea gust de spital şi cenuşă. De ce-şi punea întrebările astea atât de prosteşti? Doar un poliţist ar fi putut reacţiona aşa. Iar acum ştiau şi cine fusese ţinta lui. Iar acest lucru îi putea îngreuna mult misiunea. Va trebui să se gândească la retragere. Mai luă o gură de whisky.

Poliţistul îi văzuse paltonul din păr de cămilă.

Merse la toaletă, mută pistolul, eşarfa şi paşaportul în buzunarele sacoului şi îndesă paltonul în coşul de gunoi de sub chiuvetă. Afară, pe trotuar, în vreme ce-şi freca palmele şi tremura de frig, studie cu privirea strada în ambele direcţii.

Misiunea finală. Cea mai importantă. De care depindeau toate.

Cu răbdare şi cu grijă! îşi zise în gând. *Nu ştie nimeni cine eşti. Ia-o de la început! Gândeşte constructiv!*

Cu toate astea, nu-şi putu reprima gândul care-l frământa: cine era bărbatul din apartament?

✯

— Nu ştim, zise Harry. Tot ce ştim e că ar fi putut fi acelaşi bărbat care l-a omorât pe Robert.

Îşi strânse picioarele, pentru a-i îngădui asistentei să împingă patul gol pe lângă ei pe coridorul îngust.

— A-ar fi putut fi? se bâlbâi Thea Nilsen. Sunt mai mulţi?

Se aplecă niţel în faţă, ţinându-se bine de spătarul scaunului de lemn, ca şi cum s-ar fi temut să nu cadă.

Beate Lønn se aplecă spre ea şi-şi puse o mână pe genunchiul ei, pentru a o linişti.

— Nu ştim. Lucrul cel mai important e că e bine. Doctorul spune că e doar o comoţie, atâta tot.

— Pe care i-am provocat-o *eu,* completă Harry. Eu şi marginea blatului din bucătărie, care i-a făcut o mică gaură în frunte. Glonţul l-a ratat. L-am găsit în perete. Al doilea glonţ a poposit în cutia cu lapte. Dacă vă puteţi închipui. *În* cutia cu lapte. Iar cel de-al treilea, în dulapul din bucătărie, între coacăze şi…

Beate îi aruncă lui Harry o privire care, bănui el, era menită să-i dea de înţeles că-n clipa asta pe Thea cu greu ar fi interesat-o idiosincraziile balisticii.

— În fine. Jon e bine, dar a fost inconştient o vreme, aşa că doctorii îl vor mai ţine un timp sub observaţie.

— Bine. Acum pot intra la el?

— Desigur, răspunse Beate. Am vrea totuşi să te uiţi mai întâi la aceste poze. Şi să ne spui dacă i-ai mai văzut vreodată pe aceşti oameni.

Beate scoase trei fotografii dintr-un dosar şi i le dădu Theei. Pozele din Egertorget fuseseră mărite atât de mult, încât chipurile păreau acum un mozaic din puncte negre şi albe.

Thea clătină din cap.

— Destul de dificil. Nici măcar n-am putut găsi vreo diferenţă între ei.

— Nici eu, zise Harry. Însă Beate e specialistă în recunoaştere facială, şi ea spune că sunt doi oameni diferiţi.

— *Cred* că sunt diferiţi, îl corectă Beate. Pe lângă asta, aproape că m-a pus la pământ când a ieşit în fugă din blocul de pe Gøteborggata. Iar mie nu mi s-a părut deloc că seamănă cu vreunul dintre tipii din poze.

Harry era de-a dreptul surprins. Nu o mai auzise niciodată pe Beate exprimându-şi vreo îndoială în privinţa asta.

— Sfinte Dumnezeule! şopti Thea. Câţi credeţi că sunt de fapt?

— Nu-ţi face griji, zise Harry. Am postat un om de pază la uşa lui Jon.

— Poftim?

Thea se uita la el cu ochi mari, iar Harry îşi dădu seama că ei nici măcar nu-i trecuse prin minte că Jon ar fi putut fi în pericol la spitalul Ullevål. Până acum. Grozav!

— Haideţi! Să intrăm şi să vedem cum se simte, sugeră Beate pe un ton prietenos.

Da, cugetă Harry. Şi lăsaţi-l pe acest biet idiot să stea afară şi să reflecteze la conceptul de „management al personalului”.

Se întoarse când auzi paşi venind în fugă dinspre capătul opus al coridorului.

Era Halvorsen, care îşi făcea loc printre pacienţi, vizitatori şi asistente bocănind cu saboţii lor. Cu respiraţia tăiată, se opri în faţa lui Harry şi îi întinse o coală de hârtie cu un scris negru cam şters şi acel luciu care-i dădu de înţeles lui Harry că provenea din faxul serviciului Omoruri.

— Lista pasagerilor. Am încercat să te sun…

— Telefoanele mobile trebuie închise aici, îl lămuri Harry. Ceva interesant?

— Am făcut rost fără nicio problemă de lista cu pasageri. Şi i-am trimis-o prin e-mail lui Alex, care a început să caute imediat. Doi pasageri aveau mici pete în caziere, dar nimic care să trezească suspiciuni. Însă a fost o chestie oarecum ciudată…

— Aşa?

— Unul dintre ei a sosit acum două zile la Oslo şi avea bilet de întoarcere la o cursă care ar fi trebuit să plece ieri, dar a fost amânată pentru astăzi. Christo Stankic. Nu s-a mai prezentat la îmbarcare. E ciudat, pentru că avea un bilet ieftin, care nu era valabil şi pentru alte zboruri. Pe listă figurează ca fiind cetăţean croat, aşa că i-am cerut lui Alex să verifice registrul naţional din Croaţia. Şi cum Croaţia încă nu e membră UE, însă ard şi ei de nerăbdare să se alăture Uniunii, s-au arătat deosebit de cooperanţi din…

— Halvorsen, treci la subiect!

— Christo Stankic nu există.

— Interesant!

Harry se scărpină în barbă.

— Deşi poate că Stankic s-ar putea să nu aibă nicio legătură cu cazul nostru.

— Fireşte.

Harry studie numele de pe listă. Christo Stankic. Doar un nume. Însă un nume care ar fi trebuit să se afle în paşaportul pe care reprezentanţii companiei aeriene sigur cereau să-l vadă la check-in, dat fiind că numele figura pe lista pasagerilor. Acelaşi paşaport pe care şi la hotel ar fi trebuit cerut.

— Vreau să fie verificate listele cu toţi cei cazaţi la hotelurile din Oslo! rosti Harry. Să vedem dacă vreunul

dintre acestea l-a primit pe Christo Stankic în ultimele două zile.

— Mă ocup imediat.

Harry se îndreptă de spate şi încuviinţă, un gest care, spera el, transmitea exact ce ar fi vrut să spună. Că era mulţumit de el.

— Eu mă duc la psiholog, zise Harry.

Psihologul, Ståle Aune, avea biroul într-o zonă numită Sporveisgata unde nu exista nicio *sporvei,* adică linie de tramvai, deşi trotuarele de acolo afişau totuşi o interesantă selecţie de tipuri de mers: mersul încrezător, săltăreţ al gospodinelor în formă ce se îndreaptă către sala de fitness SATS, mersul prudent al proprietarilor de câini-însoţitori de la Institutul pentru Nevăzători şi mersul lipsit de griji al clientelei scăpătate, dar fidele a ospiciilor pentru dependenţii de droguri.

— Deci acestui Robert Karlsen îi plăceau fetele aflate sub vârsta legală pentru consimţământ, spuse Aune după ce-şi atârnă sacoul de tweed pe spătarul scaunului şi-şi lăsă guşa dublă să atârne peste papion. Acest lucru poate avea o sumedenie de cauze, desigur, însă am înţeles că el a crescut în mediul foarte pios al Armatei Salvării. Corect?

— Da, răspunse Harry, analizând rafturile cu cărţi haotic aranjate ale sfătuitorului său profesional. Dar nu cumva e doar un mit faptul că devii un pervers dacă ai crescut în mijlocul unor comunităţi religioase închise şi stricte?

— Nu, zise Aune. Sectele creştine sunt reprezentate în exces când vine vorba de agresiunile sexuale menţionate de tine.

— Din ce cauză?

Aune îşi uni vârfurile degetelor şi plesni încântat din buze.

— Dacă cineva e pedepsit sau umilit în copilărie sau adolescenţă de către, să zicem, unul dintre părinţi pentru că şi-a exprimat deschis sexualitatea complet naturală, ce se întâmplă mai departe e că acela îşi va reprima acea parte a personalităţii. Maturitatea sexuală normală se

opreşte brusc, iar preferinţele sexuale găsesc o supapă de refulare deviantă, cum s-ar zice. La o vârstă adultă, mulţi încearcă să se întoarcă la o perioadă a vieţii lor când li se dădea voie să se comporte natural, ca să găsească o eliberare pentru propria lor sexualitate.

— Cum ar fi să poarte scutece.

— Da. Sau să se joace cu excremente. Îmi amintesc de cazul unui senator din California, care…

Harry tuşi.

— Sau, la o vârstă adultă, revin la ceea ce se numeşte *evenimentul-esenţă,* continuă Aune. Ceea ce reprezintă, adesea, ultima oară când au avut succes în strădaniile lor sexuale, adică ultima oară când sexul a funcţionat pentru ei. Iar asta ar putea fi o obsesie din adolescenţă sau un contact sexual de un anumit fel, care a rămas nedescoperit sau nepedepsit.

— Sau o agresiune sexuală?

— Corect. O situaţie în care au deţinut controlul şi, implicit, s-au simţit puternici, adică exact opusul umilirii. Aşa că-şi petrec restul zilelor căutând să recreeze acea situaţie.

— Atunci înseamnă că nu e chiar uşor să fii agresor sexual.

— Chiar că nu. Mulţi au fost snopiţi în bătaie pentru că, adolescenţi fiind, au fost găsiţi cu o revistă porno în braţe sau pentru că au manifestat o sexualitate sănătoasă, destul de normală, până la urmă. Însă, dacă vrei să creşti la maximum şansele ca o persoană să se transforme într-un agresor sexual, oferă-i un tată violent, o mamă băgăcioasă şi sâcâitoare când vine vorba de sex şi un mediu în care adevărul e suprimat şi dorinţele carnale sunt recompensate cu flăcările iadului.

Lui Harry îi bipăi mobilul. Îl scoase şi citi mesajul de la Halvorsen. Un Christo Stankic stătuse la hotelul Scandia de lângă Gara Centrală cu o noapte înainte de crimă.

— Cum e cu Alcoolicii Anonimi? întrebă Aune. Te ajută cu abstinenţa?

— Păi, răspunse Harry, ridicându-se, şi da, şi nu.

✯

Un ţipăt îl trezi la realitate.

Se întoarse şi dădu peste doi ochi mari cât nişte farfurioare şi întunecimea unei guri deschise la doar câţiva centimetri de faţa lui. Copilul îşi lipi nasul de geamul de sticlă care încadra locul de joacă de la Burger King, înainte de a se prăbuşi înapoi în marea de bile de plastic roşii, galbene şi albastre scoţând un urlet de încântare.

Se şterse la gură de urmele de ketchup, îşi goli tava în coşul de gunoi şi se grăbi să iasă pe Karl Johans gate. Încercă să se acopere mai bine cu sacoul subţire, însă frigul era nemilos. Se hotărî să-şi cumpere o haină nouă imediat ce făcea iar rost de o cameră decentă la hotelul Scandia.

Şase minute mai târziu, intră pe uşile hotelului şi îşi aşteptă rândul în spatele unui cuplu care atunci se caza. Recepţionera îi aruncă în treacăt o privire, fără să pară că-l recunoaşte. După care, îşi mută atenţia înapoi în documentele noilor oaspeţi, vorbind cu ei în norvegiană. Femeia din faţa lui se întoarse spre el. O blondă. Atrăgătoare, observă el. Chiar dacă nu ieşea în evidenţă cu ceva. Îi întoarse zâmbetul. Atât izbuti să facă. Pentru că o mai văzuse o dată. Cu doar câteva ore în urmă. În faţa clădirii de pe Gøteborggata.

Fără a se mişca din loc, lăsă capul în jos şi-şi vârî mâinile în buzunarele sacoului. Faptul că strângea arma în mână îl făcea să se simtă mai sigur pe el, mai liniştit. Cu mare grijă, ridică iar capul, zări oglinda din spatele recepţionerei şi rămase cu privirea aţintită. Însă imaginea se înceţoşă, apoi se dublă. Închise ochii, trase adânc aer în piept şi-i deschise iar. Îl văzu din nou limpede pe bărbatul cel înalt. Ţeasta recent tunsă, pielea palidă şi nasul roşu, trăsăturile dure şi pronunţate, aflate în contrast cu buzele bine conturate. El era. Al doilea bărbat din apartament. Poliţistul. Scană cu privirea zona unde se afla recepţia. Nu mai era nimeni în jur. Şi, ca să nu mai aibă nici umbră de îndoială, recunoscu două cuvinte în toată norvegiana lor. Christo Stankic. Se căzni să rămână calm. Cum de reuşiseră să-l găsească, habar n-avea, însă consecinţele începeau să devină tot mai

clare.

Femeia blondă tocmai primea o cheie de la recepţioneră, apoi puse mâna pe ceva ce semăna cu o cutie cu unelte şi porni spre lift. Bărbatul înalt îi mai zise ceva recepţionerei, iar aceasta îşi notă tot. După care poliţistul se răsuci pe călcâie, iar privirile li se întâlniră preţ de o clipă, înainte ca acesta să pornească spre ieşire.

Recepţionera zâmbi, rosti o frază prietenoasă, îndelung repetată, în norvegiană, şi îi aruncă o privire iscoditoare. O întrebă dacă aveau o cameră pentru nefumători la ultimul etaj.

— Staţi să mă uit, domnule.

Tastă ceva.

— Scuzaţi-mă! Bărbatul cu care discutaţi mai devreme, nu cumva era poliţistul a cărui poză a apărut în ziare?

— N-am idee, zâmbi ea.

— Cred că el era, e celebru, cum se numeşte…?

Femeia aruncă o privire în carnet.

— Harry Hole. E celebru?

— Harry Hole?

— Da.

— Nu. Cred că m-am înşelat.

— Am o cameră liberă. Dacă o doriţi, va trebui să completaţi acest formular şi să-mi prezentaţi paşaportul. Cum doriţi să plătiţi?

— Cât costă?

Femeia verifică preţul.

— Scuze! zâmbi el. Prea scumpă!

Ieşi din hotel şi intră în clădirea gării, îndreptându-se spre toaletă unde se încuie într-o cabină. Rămase aşezat pe vasul toaletei, încercând să-şi pună ideile în ordine. Aveau numele lui. Aşa că va trebui să găsească un loc de cazare unde nu va trebui să-şi prezinte paşaportul. Iar Christo Stankic putea renunţa la avion, vapor, tren sau chiar şi la ideea de-a încerca să treacă graniţa. Ce-i rămânea de făcut? Trebuia să sune la Zagreb şi să discute cu ea.

Ieşi agale în piaţa de lângă gară. Un vânt care-ţi amorţea tot corpul mătura tot spaţiul acela deschis, iar el,

clănţănind din dinţi, rămase cu un ochi aţintit pe telefoanele publice. Un bărbat stătea rezemat de duba cu hotdogi albă din mijloc. Avea pe el o geacă lungă, matlasată, şi pantaloni care-l făceau să semene cu un astronaut. I se părea lui, sau bărbatul supraveghea cabinele telefonice? Să-i fi urmărit, oare, convorbirile telefonice şi acum îl aşteptau să se întoarcă? Nu, imposibil. Ezita, totuşi. Dacă îi puseseră telefonul sub urmărire, exista şansa să o dea de gol. Se hotărî. Telefonul mai putea aştepta. Ce-i trebuia lui acum era o cameră cu un pat şi cu un calorifer. Va avea nevoie de cash în genul de loc pe care-l căuta acum, iar ultimii banii şi-i cheltuise pe hamburger.

În imensa clădire a gării, dădu peste un bancomat, plasat între magazine şi peroane. Îşi scoase cardul Visa, citi instrucţiunile de folosire în engleză şi dădu să-l introducă în fantă. Încremeni. Şi cardul era emis pe numele lui Christo Stankic. Avea să fie identificat undeva şi să se dea alarma. Ezită. Apoi vârî cardul înapoi în portmoneu. Începu să se plimbe prin gară. Magazinele se închideau. Nici măcar nu avea bani ca să-şi cumpere o geacă groasă. Un agent de pază îi aruncă o privire lungă. Ieşi iar în Jernbanetorget. Un vânt dinspre nord mătura piaţa. Bărbatul de lângă standul cu hotdogi dispăruse. Însă altul îi luase locul lângă sculptura cu tigrul.

— Am nevoie de nişte bani pentru un loc unde să dorm la noapte!

Nu era nevoie să ştie norvegiană pentru a înţelege ce-i cerea omul. Era acelaşi tânăr drogat căruia îi dăduse bani ceva mai devreme. Bani de care acum avea nevoie disperată. Clătină din cap şi aruncă o privire scurtă către grupul de toxicomani adunaţi în ceea ce el considerase, iniţial, a fi o staţie de autobuz. Autobuzul alb sosise.

✯

Pe Harry îl dureau pieptul şi plămânii. O durere plăcută. Îi ardeau coapsele. Şi arsura era plăcută.

Când se bloca la un caz, făcea uneori exact ce făcea acum: cobora în sala de fitness de la subsolul sediului poliţiei şi pedala. Nu pentru că-l ajuta să gândească mai

bine, ci pentru că-l împiedica să se mai gândească.

— Mi-au zis că eşti aici.

Gunnar Hagen se urcă pe bicicleta ergometrică de lângă el. Tricoul galben strâmt şi şortul de ciclist mai degrabă scoteau în evidenţă decât acopereau muşchii de pe trupul atletic al POB, destul de îmbătrânit totuşi.

— Ce program ai ales?

— Numărul nouă, gâfâi Harry.

Hagen modifică înălţimea şeii stând în picioare pe pedale şi apoi făcu setările necesare de pe ecranul bicicletei.

— Am înţeles că ai avut o zi foarte grea azi.

Harry încuviinţă.

— O să înţeleg dacă ai de gând să ceri un concediu medical, continuă Hagen. La urma urmelor, doar e timp de pace.

— Mulţumesc, dar mă simt destul de proaspăt, şefu'!

— Bun. Doar ce-am vorbit cu Torleif.

— Comisarul-şef?

— Trebuie să ştim şi noi cum merge cazul. Am primit telefoane. Armata Salvării e apreciată, şi persoane influente din oraş ar vrea să ştie dacă vom rezolva acest caz înainte de Crăciun. Pace tuturor şi festivalul Yuletide, şi aşa mai departe.

— Politicienii au trecut bine peste cele şase decese în urma unor supradoze de Yuletide, anul trecut.

— Am cerut informaţii noi despre caz, Hole.

Harry simţea cum transpiraţia îi irita sfârcurile.

— Ei bine, niciun martor n-a ieşit la iveală după publicarea pozelor din *Dagbladet* de azi. Iar Beate Lønn spune că din poze ar reieşi că nu avem de-a face cu un singur ucigaş, ci cu cel puţin doi. Iar eu sunt de acord cu ea. Bărbatul care a venit acasă la Jon Karlsen purta un palton din păr de cămilă şi o eşarfă, iar hainele sale se potrivesc cu cele ale bărbatului din Egertorget din seara dinaintea crimei.

— Doar hainele?

— Nu i-am putut distinge foarte bine chipul. Iar Jon Karlsen nu-şi aminteşte mare lucru. Cineva din bloc şi-a

amintit că i-a permis unui englez să intre ca să lase un cadou de Crăciun la uşa lui Jon Karlsen.

— În regulă! zise Hagen. Însă va trebui să ţinem pentru noi teoria cu mai mulţi ucigaşi. Continuă!

— Nu prea mai sunt multe de zis.

— Nimic?

Harry verifică vitezometrul, în vreme ce, calm, dar hotărât, mări ritmul la o viteză de treizeci şi cinci de kilometri pe oră.

— Păi, avem un paşaport fals aparţinându-i unui croat pe nume Christo Stankic, care nu s-a urcat în avionul de azi către Zagreb, aşa cum ar fi trebuit. Am descoperit că se cazase la hotelul Scandia. Lønn i-a scotocit camera după urme de ADN. Nu au prea mulţi oaspeţi cazaţi, aşa că am sperat ca recepţionera să-l recunoască pe individul din fotografie.

— Şi?

— Mă tem că fără succes!

— Şi-atunci, pe ce te bazezi că omul nostru a stat acolo?

— Pe paşaportul fals, răspunse Harry, aruncând o privire furişă la vitezometrul lui Hagen.

Era setat la patruzeci de kilometri la oră.

— Şi cum îl veţi găsi?

— Păi, numele lasă urme în epoca informaţiei şi deja ne-am pus în alertă toate contactele obişnuite. Dacă cineva cu numele de Christo Stankic calcă în vreun hotel, cumpără un bilet de avion sau îşi foloseşte cardul bancar, vom afla instantaneu. Din spusele recepţionerei, acesta a întrebat-o de o cabină telefonică, iar ea l-a trimis în Jernbanetorget. Telenor urmează să ne trimită lista cu apeluri efectuate în ultimele două zile de la telefoanele publice de acolo.

— Deci tot ce aveţi e un croat cu paşaport fals care nu s-a mai prezentat pentru zbor, rosti Hagen. V-aţi blocat, aşadar.

Harry nu răspunse.

— Încercaţi să gândiţi în altă direcţie, rosti Hagen.

— Bine, şefu', zise Harry tărăgănat.

— Întotdeauna există alternative, continuă Hagen. Ţi-am

povestit despre plutonul japonez şi epidemia de holeră?

— Nu cred c-am avut plăcerea, şefu'.

— Se aflau în jungla la nord de Rangoon şi vomitau întruna tot ce mâncau şi beau. Erau deshidrataţi, însă comandantul lor refuza să se dea bătut şi să moară, aşa că le-a ordonat tuturor să-şi golească seringile cu morfină şi să-şi injecteze în corp apa din gamele.

Hagen iuţi ritmul, iar Harry încerca în zadar să sesizeze dacă i se taie respiraţia.

— A avut efect. Însă, după câteva zile, singura apă rămasă era un butoi colcăind de larve de ţânţari. Atunci, adjunctul comandantului a sugerat să-şi înfigă seringile în pulpa fructelor care creşteau în jurul lor şi să şi-o injecteze apoi în fluxul sangvin. Teoretic, sucul de fructe conţine nouăzeci la sută apă, şi oricum ce mai aveau de pierdut? Tot plutonul a fost salvat, Hole. Imaginaţie şi curaj.

— Imaginaţie şi curaj, gâfâi Hole. Mersi, şefu'!

Pedală cât putu de tare, conştient, în tot acest timp, de pârâitul pe care-l simţea în urechi şi pe care-l asemăna cu cel al unei vâlvătăi zdravene ce se aude când deschizi uşa sobei. Vitezometrul indica 42 de kilometri la oră. Aruncă o privire spre cel al POB. Răsuflarea acestuia? Egală.

Harry îşi aminti de o frază dintr-o carte veche de o mie de ani, pe care i-o împrumutase un spărgător de bănci: *Arta războiului.* „Alege-ţi singur bătăliile." Iar el ştia că din această bătălie trebuia să se retragă. Pentru c-avea să piardă, indiferent ce-ar fi făcut.

Harry încetini. Vitezometrul indica 35. Spre surprinderea lui, nu se simţi frustrat, ci doar resemnat şi obosit. Poate că se maturiza, poate că renunţa să mai fie tâmpitul care-şi cobora coarnele şi ataca pe oricine îi flutura o cârpă roşie prin faţa ochilor? Harry mai aruncă o privire piezişă. Picioarele lui Hagen funcţionau acum ca nişte pistoane, iar stratul fin de transpiraţie de pe chipul acestuia lucea în lumina albă a becului.

Harry se şterse de sudoare. Inspiră de două ori. Apoi reluă de unde rămăsese. Durerea aceea minunată reveni după doar câteva secunde.

13.
Miercuri, 17 decembrie. Ticăitul

Din când în când, Martine îşi imagina că piaţa Plata trebuie să fie scara spre iad. În orice caz, acum era îngrozită de zvonurile potrivit cărora în primăvară consiliul de administraţie al primăriei avea să renunţe la planul pentru traficul legal de droguri de acolo. Argumentul principal pe care-l exprimau cei care erau împotriva Plata era că zona îi îndeamnă pe tineri să se apuce de droguri. Părerea lui Martine era că oricine credea că viaţa celor care îşi duceau traiul de zi cu zi în Plata putea fi tentantă în vreun fel era ori nebun, ori nu pusese niciodată piciorul acolo.

Argumentul ascuns era că acest teren, delimitat de o linie albă trasată pe asfaltul de lângă Jernbanetorget, precum o graniţă, strica imaginea oraşului. Şi nu cumva era o recunoaştere făţişă a eşecului celei mai de succes sau, cel puţin, celei mai bogate democraţii sociale prin faptul că îngăduia trecerea din mână în mână a banilor şi drogurilor în însăşi inima capitalei?

Martine era de acord cu asta. Era un eşec pentru toată lumea. Bătălia pentru o societate fără droguri fusese pierdută. Pe de altă parte, dacă voiai să împiedici ca drogurile să câştige şi mai mult teren pe viitor, era mai bine ca traficul să se desfăşoare sub ochii mereu vigilenţi ai camerelor de supraveghere decât pe sub podurile de pe râul Akerselva sau pe aleile întunecoase de pe Rådhusgata ori în partea de sud a Fortăreţei Akershus. Iar Martine ştia că oricine avea vreun soi de legătură cu Narco-Osloul – poliţia, asistenţii sociali, predicatorii de stradă şi prostituatele – era de aceeaşi părere: plata era mai bună decât alternativele.

Însă nu era o imagine plăcută.

— Langemann! strigă ea la un bărbat ce stătea în întuneric în faţa autobuzului lor. Vrei un pic de supă în

seara asta?

Însă Langemann se îndepărtă. Probabil că-şi cumpărase deja doza şi acum pleca să-şi administreze medicamentul.

Tânăra se întoarse la castronul cu supă pe care i-l umplea unui tip cu origini mediteraneene îmbrăcat cu o geacă albastră, când auzi clănţănit de dinţi în apropiere şi dădu cu ochii de un bărbat cu un sacou subţire pe el, care aştepta la rând.

— Poftim! zise ea, turnându-i supă.

— Bună, scumpo! se auzi o voce răguşită.

— Wenche!

— Vino încoace şi dezmorţeşte o amărâtă! zise prostituata cam trecută, râzând din toată inima în timp ce o îmbrăţişa pe Martine.

Mirosul de piele şi trup umede care răzbătea prin rochia cu imprimeu de leopard mulată pe corp era copleşitor. Dar mai era un miros, unul pe care-l ştia bine, un miros care exista încă dinainte ca gama largă de deodorante pe care le folosea Wenche să acopere orice altceva.

Se aşezară la una dintre mesele goale.

Deşi o parte dintre tinerele prostituate străine care invadaseră zona încă de anul trecut foloseau şi ele droguri, acest lucru nu era la fel de răspândit ca în rândul rivalelor lor de acasă. Wenche era una dintre puţinele norvegience care nu consumau. Mai mult, din propriile ei spuse, începuse să lucreze tot mai mult acasă, cu o clientelă fixă, astfel încât întâlnirile ei cu Martine deveniseră tot mai rare.

— Sunt aici ca să-l urmăresc pe fiul unei prietene, spuse Wenche. Kristoffer. Mi s-a zis că ia rahaturi din alea.

— Kristoffer? Nu-l cunosc.

— Aah!

Flutură din mână, alungând ideea.

— Nu contează. Mai ai şi altele pe cap, după cum văd.

— Chiar aşa?

— Termină cu prostiile! Îmi dau şi eu seama când o fată e îndrăgostită. El e?

Wenche indică din cap spre bărbatul îmbrăcat în uniforma Armatei Salvării care ţinea o Biblie în mână şi care

tocmai se aşezase jos, lângă bărbatul acela cu sacou pe el.

Martine pufni.

— Rikard? Nu, mulţumesc!

— Sigur? Că te soarbe din ochi de când am ajuns eu aici.

— Rikard e băiat bun, oftă ea. Mă rog, s-a oferit voluntar pentru această tură, deşi a fost cam din scurt. Cel care ar fi trebuit să se afle aici a murit.

— Robert Karlsen?

— Îl cunoşteai?

Wenche încuviinţă mâhnită, apoi privirea i se lumină iar.

— Dar să lăsăm morţii deoparte şi spune-i tu mămicii tale de cine te-ai îndrăgostit! Nu e înainte de vreme, să ştii.

Martine zâmbi.

— Nici măcar n-am ştiut că sunt îndrăgostită.

— Haide!

— Nu, e o prostie. Dar…

— Martine! se auzi alt glas.

Ridică privirea şi întâlni ochii rugători ai lui Rikard.

— Bărbatul acela spune că n-are deloc haine, niciun ban şi niciun loc unde să stea. Ştii cumva dacă hostelul are vreun loc liber?

— Sună-i şi întreabă-i, răspunse Martine. Haine groase de iarnă sigur au.

— Bine!

Rikard nu se clinti din loc, chiar dacă Martine se întorsese cu faţa la Wenche. Nu trebuia să ridice privirea ca să ştie că băiatul avea broboane de sudoare pe buza superioară.

Mormăi un „mulţumesc” şi se întoarse la bărbatul în sacou.

— Zi-mi! o zori Wenche în şoaptă.

Dincolo de ele, vântul din nord îşi scoase la înaintare artileria uşoară.

✯

Harry mergea încet cu geanta de sport pe umăr, mijind ochii din pricina vântului, care transforma micii fulgi de zăpadă, aproape invizibili, în ace minuscule care-i ciupeau corneea. Când trecu pe lângă Blitz – proprietatea acaparată de boschetari de pe Pilestredet –, îi sună mobilul. Era

Halvorsen.

— Au fost două apeluri către Zagreb în ultimele două zile, efectuate de la telefoanele publice din Jernbanetorget. Acelaşi număr de fiecare dată. Am sunat la el şi mi s-a făcut legătura cu recepţia unui hotel. Hotelul Internaţional. Nu mi-au putut spune cine a sunat din Oslo sau cine e persoana pe care încerca s-o contacteze. Şi nici n-au auzit de cineva pe nume Christo Stankic.

— Hm!

— Să insist?

— Nu, oftă Harry. O lăsăm baltă până ce dăm de ceva care să ne spună că acest Stankic ar putea fi interesant. Stinge lumina înainte să pleci şi vorbim mâine.

— Aşteaptă!

— Nu plec nicăieri.

— Mai e ceva. Băieţii în uniformă au primit un apel de la un chelner de la Biscuit. Le-a zis că era la toaletă în această dimineaţă, când a dat peste unul dintre clienţi.

— Ce căuta acolo?

— Ajung şi acolo. Vezi tu, acel client avea ceva în mână…

— Mă refer la chelner. Angajaţii restaurantelor au întotdeauna la dispoziţie toalete separate.

— Nu l-am întrebat, răspunse Halvorsen, începând să-şi piardă răbdarea. Ascultă! Clientul ăsta ţinea în mână ceva verde, care picura.

— Pare că ar avea nevoie de un doctor.

— Foarte amuzant! Chelnerul a jurat că era un pistol acoperit de săpun. Capacul recipientului de săpun era dat la o parte.

— Biscuit, repetă Harry, în vreme ce rumega informaţia. E situat pe Karl Johan.

— La două sute de metri de locul crimei. Pun pariu pe o ladă de bere că e vorba de arma noastră. Ăă… scuze, pun pariu pe…

— Apropo, îmi datorezi două sute de coroane. Zi-mi restul poveştii!

— Acum vine partea cea mai bună. Am cerut o descriere. Nu mi-a putut oferi niciuna.

— Pare să fie refrenul acestui caz.

— Cu excepţia faptului că l-a recunoscut pe tip după haină. O urâţenie de palton din păr de cămilă.

— Da! strigă Harry. Tipul cu fularul din poza cu piaţa Egertorget din noaptea dinainte să fie împuşcat Karlsen.

— Din întâmplare, chelnerul a zis că era o imitaţie. Şi părea să se priceapă la genul ăsta de lucruri.

— Ce vrei să zici?

— Ştii tu. După modul cum vorbesc.

— Cine?

— Hei, bună dimineaţa! Poponarii. În fine. Bărbatul cu pistolul a ieşit pe uşă şi dus a fost. Asta e tot ce am deocamdată. Sunt în drum spre Biscuit, ca să-i arăt chelnerului poza noastră.

— Bun! făcu Harry.

— Ce te preocupă?

— Mă preocupă?

— Am ajuns să te cunosc, Harry.

— Mm! Mă întrebam de ce chelnerul n-a sunat la poliţie dimineaţă. Întreabă-l, da?

— De fapt, chiar intenţionam să-l întreb.

— Fireşte. Scuze!

Harry închise, însă după cinci minute îi sună iar telefonul.

— Ce-ai uitat?

— Poftim?

— A, tu eşti, Beate? Deci?

— Veşti bune. Am terminat cu hotelul Scandia.

— Ai găsit ceva ADN?

— Încă nu ştiu. Am găsit vreo două fire de păr, dar care le-ar putea aparţine menajerelor sau oaspeţilor de dinainte. Însă am primit rezultatele testelor balistice acum jumătate de oră. Glonţul din cutia de lapte de acasă de la Jon Karlsen provine din aceeaşi armă ca glonţul găsit în Egertorget.

— Mm! Asta înseamnă că zdruncină teoria cu mai mulţi trăgători.

— Da. Şi mai e ceva. Recepţionera de la hotelul Scandia şi-a amintit ceva după ce-ai plecat. Acest Christo Stankic avea pe el un palton deosebit de urât. Credea că-i vorba de

un fel de imitaţie…

— Lasă-mă să ghicesc! Păr de cămilă?

— Exact asta a zis.

— Suntem în *cărţi!* răcni Harry atât de tare, încât pereţii acoperiţi de graffiti ai Blitzului reverberară cu putere şi trimiseră ecoul pe străzile din centrul pustiu al oraşului.

Harry închise şi-l sună înapoi pe Halvorsen.

— Da, Harry?

— Christo Stankic e omul nostru. Dă-le celor în uniformă şi celor de la informaţii descrierea paltonului din păr de cămilă şi cere-le să anunţe toate maşinile de patrulă.

Harry zâmbi văzând cum alunecă şi se împiedică o doamnă în vârstă cu tot cu crampoanele ei ascuţite prinse de cizmuliţele elegante, înalte până la glezne.

— Şi vreau supravegherea non-stop a telecomunicaţiilor, astfel încât să ştim dacă sună cineva din Oslo la hotelul Internaţional din Zagreb. Şi de pe ce număr sună. Discută cu Klaus Torkildsen de la Centrul de Operaţiuni Telenor, regiunea Oslo.

— Asta înseamnă înregistrare ilegală. Avem nevoie de mandat şi ar putea dura câteva zile.

— Nu e ilegal. Nu ne trebuie decât adresa telefoanelor primite.

— Mă tem că Telenor nu va fi în stare să facă diferenţa.

— Spune-i lui Torkildsen că ai vorbit cu mine. Bine?

— Te pot întreba de ce ar fi dispus să-şi rişte slujba pentru tine?

— O poveste veche. L-am salvat înainte să fie snopit în bătaie în centrul de arest preventiv, acum câţiva ani. De către Tom Waaler şi acoliţii lui. Doar ştii ce se întâmplă cu exhibiţionişti şi cei asemenea lor când sunt băgaţi la zdup.

— Deci e exhibiţionist?

— S-a lăsat. E bucuros să primească ceva în schimbul tăcerii.

— Înţeleg.

Harry închise. Lucrurile se puseseră în mişcare, iar el nu mai simţea nici vântul din nord, nici atacul continuu al acelor de gheaţă. Din când în când, serviciul său îi mai

oferea şi clipe de plăcere curată. Se întoarse şi porni înapoi către sediul poliţiei.

Aflat în salonul privat de la spitalul Ullevål, Jon simţi cum îi vibrează telefonul pe cearşaf şi-l luă imediat.

— Da?

— Eu sunt.

— A, bună! rosti el, fără să izbutească să-şi mascheze dezamăgirea.

— Vorbeşti de parcă sperai să fie altcineva, rosti Ragnhild pe tonul acela un pic prea voios, care trădează o femeie cu orgoliul rănit.

— Nu pot vorbi prea mult, răspunse Jon, aruncând o privire spre uşă.

— Voiam să-ţi spun cât de rău îmi pare pentru Robert! zise Ragnhild. Şi să ştii că ai toată compasiunea mea!

— Mulţumesc!

— Trebuie să fie foarte dureros. Unde eşti de fapt? Am încercat să te sun acasă.

Jon nu răspunse.

— Mads lucrează până târziu, deci, dacă vrei, pot trece pe la tine.

— Nu, mersi, Ragnhild, mă descurc!

— M-am tot gândit la tine. E atât de întuneric şi rece! Mi-e teamă!

— Ţie nu ţi-e niciodată teamă, Ragnhild.

— Ba, uneori, îmi e.

Apoi adoptă tonul acela îmbufnat:

— Sunt atâtea camere goale şi nu e nimeni aici.

— Atunci, mută-te într-o casă mai mică. Acum trebuie să închid. Aici nu ni se dă voie cu telefoane.

— Stai un pic! Unde eşti, Jon?

— Am suferit o comoţie uşoară. Sunt la spital.

— Ce spital? Ce secţie?

Jon rămase perplex.

— Majoritatea oamenilor ar întreba ce mi s-a întâmplat.

— Doar ştii că urăsc să nu ştiu unde eşti.

Jon şi-o închipui pe Ragnhild dând buzna cu un enorm

buchet de trandafiri în mână în orele de vizită a doua zi. Şi privirile întrebătoare ale Theei, mai întâi către ea, apoi către el.

— Vine asistenta, şopti el. Trebuie să închid.

Închise şi rămase holbându-se la tavan până încetă tonul de final al apelului, iar ecranul mobilului se întunecă. Avea dreptate Ragnhild. *Chiar* era întuneric. Însă *el* era, de fapt, cel care se temea.

✯

Ragnhild Gilstrup rămase la fereastră cu ochii închişi. Apoi îşi privi ceasul de la mână. Mads zisese că trebuie să lucreze pentru şedinţa consiliului de conducere şi că va întârzia. Începuse să spună tot mai des asta în ultimele săptămâni. Înainte, îi spunea mereu când ajunge şi se ţinea şi de cuvânt, ba, uneori, ajungea şi mai devreme. Nu că ea l-ar fi vrut mai devreme acasă, ci doar că era oarecum ciudat. Oarecum ciudat, atâta tot. La fel de ciudat cum era şi faptul că primiseră cea mai recentă listă cu toate apelurile telefonice efectuate de pe linia fixă. Iar ea nu o ceruse. Dar iat-o: cinci pagini cu mult prea multe informaţii. Ar fi trebuit să înceteze să-l mai sune pe Jon, însă nu putea. Pentru că avea el ceva al lui. La fel ca şi Johannes. Nu, de vină nu era faptul că era inteligent sau blând, sau ceva de genul. Însă avea privirea aia care putea citi orice gând al ei înainte ca măcar să aibă acel gând. Şi că o vedea exact aşa cum e. Şi tot o plăcea.

Deschise iar ochii şi urmări cu privirea întinderea de şase mii de metri pătraţi de natură sălbatică. Priveliştea îi amintea de internatul din Elveţia. Reflexia zăpezii făcea dormitorul enorm să strălucească şi acoperea plafonul şi pereţii cu o lumină alb-albăstruie.

Ea era cea care insistase să construiască aici, mult deasupra oraşului, practic în pădure. O va face să se simtă mai puţin închisă şi limitată, spusese ea. Iar soţul ei, Mads Gilstrup, care-şi închipuise că oraşul era, de fapt, limita la care se referise ea, cheltuise cu mare bucurie o parte din banii pe care-i avea pe construcţie. Extravaganţa îl costase douăzeci de milioane de coroane. Când se mutaseră acolo,

Ragnhild simţise că se mutase dintr-o celulă, în curtea unei închisori. Soare, aer şi spaţiu. Dar tot înconjurată de ziduri. Ca la internat.

Uneori – în seri precum aceasta –, se întreba cum de ajunsese aici. Circumstanţele fuseseră următoarele: Mads Gilstrup era moştenitorul uneia dintre marile averi ale oraşului Oslo. Îl cunoscuse când îşi dădea examenul de licenţă în afara oraşului Chicago, Illinois, acolo unde studiau amândoi managementul afacerilor la o universitate mediocră care oferea mai mult prestigiu decât unităţile de învăţământ din Norvegia, şi oricum acolo te distrai mult mai bine. Ambii proveneau din familii înstărite, însă a lui era mai bogată. În vreme ce familia lui avea o istorie de cinci generaţii de deţinători de nave cu bani câştigaţi înainte, a ei era o familie de foşti ţărani, ai căror bani încă mai miroseau a tuş de tipografie şi ferme piscicole. Trăiseră la graniţa dintre agricultura de subzistenţă şi mândrie rănită, până când unchiul şi tatăl ei şi-au vândut tractoarele şi au pus la bătaie tot capitalul pe o mică fermă piscicolă din fiordul care se zărea pe fereastra sufrageriei lor de pe coasta Vest-Adger din sudul extrem, cea mereu bătută de vânturi. Momentul fusese perfect ales, competiţia, minimă, preţul pe kilogram, astronomic, iar în decursul a patru ani extrem de prosperi, deveniseră multimilionari. Casa de pe stâncă fusese demolată şi înlocuită de ditamai căsoiul, mai mare şi decât hambarul, care se împăuna cu opt ferestre panoramice şi un garaj dublu.

Ragnhild abia împlinise şaisprezece ani când mama ei o trimisese de pe un colţ de stâncă pe altul: şcoala particulară pentru fete Aron Schüster, aflată la 900 de metri altitudine într-un oraş cu o gară, şase biserici şi o *Bierstube*[21] din Elveţia. Motivul oficial era că Ragnhild trebuia să înveţe franceză, germană şi istoria artei, materii considerate utile, dat fiind că preţul kilogramului de peşte crescut în fermă atingea, în continuare, niveluri-record.

Totuşi, adevăratul motiv pentru acest exil fusese,

[21] Încăpere sau orice tip de spaţiu de tipul cârciumilor nemţeşti, unde se serveşte mai ales bere *(N. t.).*

desigur, iubitul ei, Johannes. Johannes cel cu mâini calde, Johannes cel cu glas blând şi care-i putea citi orice gând înainte ca ea să aibă acel gând. Johannes, prostovanul de la ţară care n-avea s-ajungă nicăieri. Totul s-a schimbat după Johannes. Ea s-a schimbat după Johannes.

La şcoala particulară Aron Schüster, a scăpat de coşmaruri, sentimentul de vină şi mirosul de peşte şi a învăţat că fetele tinere trebuie să-şi câştige un soţ pe măsura statutului lor. Şi, cu instinctul ei de supravieţuire moştenit, care o ajutase să supravieţuiască pe stânca din Norvegia, a început să o îngroape, încet-încet, pe acea Ragnhild a cărei minte Johannes o citea atât de uşor şi să devină Ragnhild care mergea unde voia, care făcea lucrurile doar cum voia şi care nu mai era ţinută pe loc de absolut nimeni, mai ales de fetele franţuzoaice din pătura superioară a societăţii sau de progeniturile daneze răsfăţate peste măsură care nechezau răutăcios pe la colţuri la orice zadarnică încercare a celor precum Ragnhild să treacă drept orice altceva în afară de provinciale sau vulgare.

Mica ei răzbunare a fost să-l seducă pe domnul Brehme, tânărul profesor de germană de care erau îndrăgostite toate fetele. Profesorii locuiau într-o clădire cu faţa spre căminul elevelor, şi ea nu trebuia decât să traverseze piaţa cu piatră cubică şi să bată la uşa micii lui odăi. L-a vizitat de patru ori. Şi-n patru nopţi a tropăit, după aceea, înapoi pe piatra cubică, tocurile ei răsunând între zidurile ambelor construcţii.

Au început să umble zvonurile, iar ea n-a făcut mai nimic ca să le împiedice. Când au primit vestea că domnul Brehme îşi dăduse demisia şi acceptase în mare grabă un post de profesor la Zürich, Ragnhild a afişat un uriaş zâmbet triumfător în faţa chipurilor copleşite de durere ale colegelor ei.

După ultimul an la şcoala din Elveţia, Ragnhild s-a întors acasă. În sfârşit acasă, şi-a zis ea. Dar ochii lui Johannes erau din nou acolo. În fiordul cel argintiu, în umbrele pădurii de un verde coclit, în spatele ferestrelor întunecate şi

lucioase ale capelei sau în maşinile ce treceau cu mare viteză, lăsând în urmă nori de praf care-ţi făceau dinţii să scrâşnească şi lăsând un gust de amar. Când a sosit scrisoarea din Chicago, oferindu-i un loc de studiu în managementul afacerilor – patru ani de facultate, cinci pentru diplomă –, a mers la tati ca să-i ceară să-i transfere neîntârziat bani pentru studii.

S-a simţit uşurată că pleacă. Uşurată că putea fi iar noua Ragnhild. Căuta un mod de-a uita, însă, ca să uite, avea nevoie de un proiect, de un scop. În Chicago, a găsit acel scop. Pe Mads Gilstrup.

A intuit că va fi simplu. La urma urmelor, avea deja cunoştinţele teoretice şi practice necesare seducerii băieţilor de condiţie bună. Şi arăta şi bine. Johannes şi alţi câţiva îi spuseseră acest lucru. Mai presus de toate, erau ochii ei. Fusese binecuvântată cu irişii albastru-deschis ai mamei sale, înconjuraţi de o scleră neobişnuit de albă, despre care ştiinţa demonstrase că nu doar atrăgea sexul opus, ci şi reprezenta semnul unei sănătăţi puternice şi al unor gene viguroase. Din acest motiv, Ragnhild purta rareori ochelari de soare. Doar dacă nu cumva îşi plănuise dinainte să obţină un efect maxim când îi îndepărta de la ochi la momentul oportun.

Unii spuneau că seamănă cu Nicole Kidman. Înţelegea prea bine ce voiau să zică. O frumuseţe rigidă, aspră. Poate că ăsta şi era motivul. Asprimea. Pentru că atunci când încercase să înfiripe un soi de contact cu Mads Gilstrup pe holuri sau în cantina campusului, el se purtase precum un cal sălbatic înspăimântat, îşi ferise privirea, îşi zburlise bretonul şi dăduse fuguţa într-o zonă sigură.

Până la urmă, ea a pariat totul pe o singură carte.

În seara dinaintea uneia dintre nenumăratele şi stupidele petreceri anuale devenite, se pare, o adevărată tradiţie, Ragnhild i-a dat colegei ei de cameră bani pentru o nouă pereche de pantofi şi o cameră la un hotel din oraş şi apoi a petrecut trei ore în faţa oglinzii. În primul rând, a ajuns devreme la petrecere. Pentru că ştia că Mads Gilstrup ajungea devreme la toate petrecerile, ca să aibă un avans

în faţa potenţialilor rivali.

El s-a bâlbâit şi s-a poticnit în cuvinte, abia îndrăznind să o privească în ochi – în ciuda irişilor ei albaştri şi a sclerei foarte albicioase – şi aproape deloc mai jos de îndrăzneţul ei decolteu, pe care şi-l aranjase cu atâta migală. Lucruri care au făcut-o să ajungă la concluzia – contrar opiniei ei de până atunci – că încrederea nu vine neapărat la pachet cu banii. Mai târziu, avea să realizeze că Mads avea o imagine proastă despre sine din cauza genialului, pretenţiosului şi duşmanului de moarte al slăbiciunilor de orice fel care era tatăl lui, cel care nu izbutea nici în ruptul capului să priceapă de ce nu primise şi el un fiu croit mai pe calapodul său.

Însă ea nu a renunţat şi a rămas precum o nadă extrem de tentantă în faţa ochilor lui Mads Gilstrup. Era atât de evident că se dădea la el, încât a observat că fetele pe care le credea prietene, şi invers, stăteau acum buluc acolo uitându-se, cu capetele lipite unul de altul. Într-un astfel de moment, erau toţi animale de turmă. Apoi – după şase beri americane şi o suspiciune tot mai mare că Mads Gilstrup era, de fapt, homosexual – calul sălbatic s-a aventurat în lumea largă şi, după încă două beri, au plecat împreună de la petrecere.

L-a lăsat să se urce pe ea, însă în patul colegei de cameră. La urma urmelor, o costase o pereche de pantofi extrem de scumpi. Şi când, trei minute mai târziu, Ragnhild l-a şters cu cuvertura croşetată a colegei ei de cameră, şi-a dat seama că îl prinsese în lasou. Hamul şi şaua urmau şi ele cât ai zice peşte.

După studii, s-au întors acasă în calitate de cuplu logodit. Mads Gilstrup urma să administreze o parte din averea familiei, ştiind sigur că n-avea să fie niciodată pus la încercare în faţa unor candidaţi redutabili. Slujba sa însemna, de fapt, să găsească sfătuitorii potriviţi.

Ragnhild şi-a depus candidatura şi a primit un post într-un trust al cărui manager nu auzise niciodată de universitatea mediocră la care studiase, dar care auzise totuşi de Chicago şi îi plăcuse ce auzise. Şi văzuse. Nu-l

ducea mintea prea mult, însă era solicitant şi îşi găsise un adevărat suflet-pereche în Ragnhild. Aşa încât, după o perioadă de curtate destul de scurtă, ei i-a fost luată de pe cap munca aceea intelectuală cam solicitantă de analist de acţiuni, fiind plasată în spatele unui ecran şi al unui telefon la una dintre mesele din „bucătărie”, aşa cum era numită sala agenţilor de bursă. Acesta a fost locul în care Ragnhild Gilstrup (îşi schimbase numele în Gilstrup imediat după ce se logodiseră, pentru că era „mai practic”) şi-a atins adevăratul potenţial. Dacă nu era suficient să-i *sfătuiască* pe investitorii personali şi, se credea, profesionişti ai brokerilor să cumpere Opticum, se mai şi pisicea, flirta, sâsâia, manipula, minţea şi plângea. Ragnhild Gilstrup îşi putea netezi drumul în susul picioarelor unui bărbat – şi, dacă era nevoie, ale unor femei – într-un mod care făcea să mişte acţiunile cu o eficacitate mult mai mare decât orice analiză făcută până atunci de ea. Totuşi, cea mai mare calitate a ei era înţelegerea supremă a celei mai importante motivaţii a pieţei de capital: lăcomia.

Apoi, într-o zi, a rămas gravidă. Şi spre surpriza ei, s-a trezit că ia în calcul un avort. Până atunci, crezuse cu adevărat că îşi doreşte copii sau, în orice caz, măcar unul. Opt luni mai târziu, a născut-o pe Amalie. Era atât de fericită, încât şi-a reprimat cu totul amintirea gândurilor la un avort. Două săptămâni mai târziu, Amalie a fost dusă la spital cu febră mare. Ragnhild a observat că doctorii erau neliniştiţi, însă aceştia nu i-au putut spune ce e în neregulă cu fiica ei. Într-o noapte, Ragnhild s-a gândit să se roage şi la Dumnezeu, însă a alungat imediat ideea. Noaptea următoare, la ora 11, micuţa Amalie a murit de pneumonie. Ragnhild s-a încuiat în casă şi a plâns patru zile la rând.

— Fibroză chistică, i-a spus doctorul între patru ochi. E genetică şi înseamnă că ori tu, ori soţul tău sunteţi purtători ai bolii. Ştii cumva dacă o are cineva din familia ta sau a lui? S-ar putea să se manifeste prin atacuri frecvente de astm sau ceva asemănător.

— Nu, i-a răspuns Ragnhild. Şi presupun că eşti conştient că asta rămâne confidenţial.

Peste perioada aceea plină de suferinţă a trecut cu ajutor de specialitate. După vreo două luni, a fost în stare să stea iar de vorbă cu lumea. Când a venit vara, au mers la cabana de vacanţă a lui Gilstrup de pe coasta de vest a Suediei şi au încercat iar să facă un copil. Dar într-o seară, Mads şi-a găsit soţia plângând în faţa oglinzii din dormitor. Spunea că asta e pedeapsa ei pentru că îşi dorise să facă avort. El a liniştit-o, însă când mângâierile lui au devenit mai îndrăzneţe, ea l-a îmbrâncit şi i-a zis că fusese pentru ultima oară pentru o lungă perioadă. Mads a crezut că se referă la încercarea de a face un copil şi s-a arătat imediat de acord. Apoi s-a simţit dezamăgit, dezolat chiar, când şi-a dat seama că ea se referise la actul sexual în sine. Lui Mads Gilstrup îi plăcea în mod deosebit să facă dragoste şi chiar îi creştea stima de sine când îi oferea soţiei sale ceea ce el considera a fi mici, dar remarcabile orgasme. În orice caz, el i-a acceptat explicaţia că acestea sunt consecinţele suferinţei şi schimbărilor hormonale de după naştere. Ragnhild nu a crezut că-i poate spune că, din punctul ei de vedere, ultimii doi ani fuseseră doar un soi de datorie sau că ultimele rămăşiţe de plăcere provocate de el şi pe care fusese în stare să le simtă dispăruseră în sala de naşteri, când dăduse cu ochii de figura lui stupidă şi cuprinsă de teroare şi gura-i larg deschisă. Iar când el a ţipat de fericire şi a scăpat din mână foarfeca exact când ar fi trebuit să taie cordonul victoriei rezervat proaspăt tăticilor, a simţit că vrea să-l ia pur şi simplu la bătaie. Fireşte, nu i-a trecut prin cap nici să-i spună că şi-n privinţa sexului, în ultimul an, ea şi şeful ei pe care nu prea-l ducea mintea se întâlniseră pentru a-şi satisface unul altuia nevoile.

Ragnhild era singurul broker din Oslo căruia i se propusese să devină partener cu drepturi depline în firmă chiar când intra în concediul de maternitate. Dar spre surprinderea tuturor, ea şi-a dat demisia. I se oferise un nou job. Să se ocupe de administrarea averii familiei lui Mads Gilstrup.

În noaptea în care şi-a luat rămas-bun, i-a explicat şefului ei că ajunsese la concluzia că sosise vremea ca brokerii să

o impresioneze, şi nu invers. Nu a suflat niciun cuvânt despre adevăratul motiv din spatele deciziei: că, din păcate, Mads Gilstrup se arătase incapabil să se descurce cu singura sarcină care-i fusese încredinţată, adică aceea de a-şi găsi nişte consilieri buni, aşa că averea familiei se micşorase cu o asemenea viteză, încât Ragnhild şi socrul ei, Albert Gilstrup, se văzuseră nevoiţi să intervină. Atunci a fost ultima oară când s-a întâlnit cu şeful ei. După câteva luni, a aflat că acesta îşi luase concediu medical după ani întregi de chin din cauza astmului.

Lui Ragnhild nu-i plăcea cercul în care se învârtea Mads şi a observat că nici lui nu-i plăcea. Dar tot mergeau la petrecerile la care erau invitaţi, întrucât alternativa – să fie în afara cercului celor care însemnau sau deţineau ceva – era chiar mai rea. Era ceva să îşi petreacă timpul alături de bărbaţi infatuaţi şi plini de ei, care-n adâncul sufletului simţeau că banii le dădeau dreptul să fie exact aşa; totuşi, soţiile lor sau „scorpiile”, cum le eticheta Ragnhild în secret, erau altă mâncare de peşte. Acele gospodine dependente de cumpărături şi de trăncăneală, şi mereu obsedate de propria sănătate, cu ţâţe ce păreau atât de naturale, fără a uita de bronz, deşi acela era natural, dat fiind că ele şi copiii lor doar ce se întorseseră dintr-o „relaxare” de două săptămâni la Saint Tropez, departe de sufletele lor pereche şi de muncitorii gălăgioşi care nu terminau niciodată de amenajat piscinele şi bucătăriile. Vorbeau, cu o grijă deloc mimată, despre cât de dificile deveniseră cumpărăturile în Europa în ultimul an, deşi altminteri orizonturile lor nu se întindeau mai departe de schi în Slemdal sau înot în Bogstad, ambele aproape de Oslo, şi, la o aruncătură de băţ, în Kragerø, în sud. Haine, liftinguri faciale şi aparate de exerciţii, acestea erau subiectele zilnice de discuţie ale soţiilor, căci asta însemna să ţină bine de bogăţii şi afectaţii lor soţi, ceea ce era, de fapt, adevărata lor misiune pe acest pământ.

Când Ragnhild gândea aşa, se putea surprinde pe ea însăşi. Era, oare, chiar atât de diferită de ele? Poate că diferenţa era că ea avea un serviciu. Oare de aceea nu le

putea suporta chipurile îngâmfate, când stăteau dimineaţa în restaurantul din Vinderen, iar ele se plângeau de tot acel abuz asupra bunăstării şi de evaziunea fiscală din cadrul a ceea ce ele singure numeau, nechezând ironic, „societate”? Sau exista un alt motiv? Întrucât ceva se întâmplase. O revoluţie. Începuse să-i pese şi de alţii în afară de ea. Nu mai simţise asta de la Amalie. Sau Johannes.

Totul a început cu un plan. Preţul acţiunilor continua să se prăbuşească din cauza investiţiilor dezastruoase făcute de Mads, aşa că era nevoie de o măsură drastică. Nu însemna doar schimbarea capitalului în fonduri cu risc mai scăzut; erau datorii care se acumulaseră şi care trebuiau acoperite. Pe scurt, aveau nevoie de o lovitură financiară. Socrul ei a venit cu ideea. Şi chiar au dat o lovitură sau, mai precis, au organizat un jaf. Nu au jefuit nicio bancă bine păzită, ci o doamnă în vârstă. Doamna în cauză era Armata Salvării. Ragnhild le consultase portofoliul proprietăţilor, iar acesta era destul de impresionant. Bine, proprietăţile nu erau în cine ştie ce condiţie, însă potenţialul şi locaţiile lor erau excelente. Mai ales cele din centrul capitalei, şi-n special cele din Majorstuen. Conturile Armatei Salvării îi demonstraseră cel puţin două lucruri: aveau nevoie de bani, iar proprietăţile erau extrem de mult subevaluate. După toate probabilităţile, nu prea aveau habar pe ce bunuri stăteau cu fundurile; ceea ce o făcea să se îndoiască serios că acei oameni cu putere de decizie în cadrul organizaţiei erau cei mai deştepţi din curtea şcolii. Pe lângă asta, era de bună seamă cel mai oportun moment să cumperi, întrucât piaţa imobiliară se prăbuşise concomitent cu preţul acţiunilor, iar alţi indicatori de marcă începuseră să arate iar o tendinţă de creştere.

Un simplu apel telefonic şi gata: reuşise să aranjeze o întâlnire.

Era o splendidă zi de primăvară când a pornit cu maşina spre sediul central al Armatei Salvării.

Comandantul David Eckhoff a întâmpinat-o şi, în decurs de trei secunde, ea a şi văzut tot ce se afla dincolo de jovialitatea lui. Adică un lider dominant al turmei, genul pe

care ea se pricepea atât de bine să-l manipuleze şi care a făcut-o să cugete în sinea ei: ar putea să funcţioneze de minune! A condus-o într-o sală de şedinţe cu gofre şi cafea incredibil de proastă pe masă, şi alţi trei colegi de-ai lui, unul mai în vârstă, ceilalţi doi, mai tineri. Cel mai în vârstă era şeful administraţiei, un locotenent-colonel gata să se pensioneze. Unul dintre cei doi mai tineri era Rikard Nilsen, un tânăr sfios pe care l-a asemănat din prima cu Mads Gilstrup. Însă asemănarea asta a fost nimic prin comparaţie cu şocul încasat când l-a salutat pe celălalt tânăr. Acesta i-a strâns mâna cu un zâmbet fugar şi s-a prezentat drept Jon Karlsen. De vină n-au fost înălţimea, silueta adusă de spate, nici chipul băieţesc şi sincer sau vocea caldă, ci ochii lui. Au privit-o direct. În interiorul ei. Aşa cum o *făcea* şi el. Erau exact ochii lui Johannes.

În prima parte a întâlnirii, în vreme ce şeful administraţiei prezenta cifra de afaceri a Armatei Salvării din Norvegia, care se ridica la puţin sub un miliard de coroane, din care o parte importantă provenea din veniturile obţinute prin închirierea celor 230 de terenuri pe care le deţinea Armata, ea a rămas ca într-un fel de transă, încercând să înceteze să se holbeze la tânărul acela. La părul lui, la mâinile ce se odihneau, angelic, pe masă. La umerii care nu izbuteau să-i umple uniforma neagră, o uniformă pe care Ragnhild, încă din copilărie, o asociase cu bătrânii şi bătrânele care, cu toate că nu credeau în viaţa de apoi, cântau la instrumente cu trei coarde cântecele ce le aduceau zâmbetul pe buze. Pesemne că Ragnhild se gândise – fără să se gândească de fapt – că Armata Salvării era pentru cei care nu izbuteau să se stabilească nicăieri, cei simpli, plictisitori şi laşi, cu care nu vrea nimeni să se joace vreodată, dar care ştiu că în Armată există o comunitate în care până şi ei pot îndeplini cerinţele: să acţioneze pe post de vioara a doua.

Când şeful administraţiei a terminat de vorbit, Ragnhild i-a mulţumit, a deschis dosarul pe care-l adusese cu ea şi i-a întins comandantului, peste masă, o singură foaie A4.

— Aceasta e oferta noastră, i-a zis ea. Vă arată limpede care sunt proprietăţile care ne interesează.

— Mulţumesc! a spus comandantul, studiind documentul.

Ragnhild a încercat să-i citească expresia de pe chip, însă ştia că nu înseamnă mare lucru. O pereche de ochelari de citit rămânea neatinsă pe masă, în faţa lui.

— Specialistul nostru va face calculele necesare şi ne va face o recomandare, a anunţat-o comandantul zâmbind, apoi a dat documentul mai departe.

Lui Jon Karlsen. Ragnhild a observat cum Rikard Nilsen s-a crispat.

Aşa că şi-a împins cartea de vizită spre Jon Karlsen.

— Dacă sunt neclarităţi, doar dă-mi un telefon, a zis şi i-a simţit privirea pe propriul trup ca pe o mângâiere fizică.

— Mulţumim că ai stat de vorbă cu noi, *fru* Gilstrup! a spus comandantul Eckhoff, bătând din palme. Promitem să-ţi oferim un răspuns în… Jon?

— Destul de repede.

Comandantul a schiţat un zâmbet jovial.

— Destul de repede.

Au condus-o toţi patru până la lift. L-au aşteptat în tăcere.

În vreme ce se deschideau uşile, ea s-a aplecat uşor spre Jon şi i-a zis pe un ton jos:

— Absolut la orice oră. Foloseşte numărul meu de mobil.

A încercat să-i mai surprindă privirea o dată, să i-o simtă pe trup, însă n-a reuşit. În timp ce cobora singură, Ragnhild Gilstrup a simţit cum sângele îi aleargă năvalnic prin vene, în puseuri dureroase, aşa c-a început să tremure incontrolabil.

S-au scurs trei zile până a sunat-o ca să o refuze. Evaluaseră oferta şi ajunseseră la concluzia că nu vor să vândă. Ragnhild şi-a apărat febril oferta şi a subliniat faptul că poziţia Armatei Salvării pe piaţa imobiliară era vulnerabilă, că proprietăţile lor nu erau administrate într-o manieră profesionistă, că pierdeau bani din cauza chiriilor scăzute şi că Armata ar fi trebuit să-şi diversifice investiţiile. Jon Karlsen a ascultat-o fără să o întrerupă.

— Îţi mulţumesc, a zis Jon când ea a terminat, pentru examinarea cazului cu o asemenea meticulozitate, *fru*

Gilstrup. Şi, ca economist, sunt de acord cu ce spui tu. Dar…

— Dar ce? Calculele sunt foarte precise…

Şi-a auzit şi ea entuziasmul din voce.

— Însă există şi o dimensiune umană.

— Umană?

— Chiriaşii. Fiinţele umane. Bătrânii care au trăit toată viaţa acolo, soldaţi ai Armatei lăsaţi la vatră, refugiaţi, fiinţe umane care au nevoie de siguranţă. Ei sunt dimensiunea mea umană. Ai să-i arunci afară din apartamente şi ai să vinzi sau să închiriezi pentru profit. Calculele sunt – aşa cum te-ai exprimat – foarte precise. Acesta-i un aspect ce ţine în întregime de latura financiară şi îl accept. Tu îl accepţi pe-al meu?

Ragnhild şi-a ţinut răsuflarea.

— Eu… a dat să spună.

— Aş fi extrem de bucuros să mergi cu mine ca să cunoşti câţiva astfel de oameni, a continuat el. Atunci, poate ai să înţelegi mai bine.

Ea s-a oprit, clătinând din cap.

— Aş vrea să clarific câteva neînţelegeri în privinţa intenţiilor noastre, a spus ea. Eşti ocupat joi seară?

— Nu, dar…

— Hai să ne întâlnim la Feinschmecker, la ora opt.

— Ce-i Feinschmecker?

A trebuit să zâmbească.

— Un restaurant din Frogner. Hai s-o spun altfel: taximetristul va şti unde se află.

— Dacă e în Frogner, atunci vin cu bicicleta.

— Bine! Ne vedem acolo!

A organizat o şedinţă cu Mads şi socrul ei şi le-a prezentat rezultatul.

— Se pare că elementul-cheie e acest consilier al lor, a spus socrul, Albert Gilstrup. Dacă îl putem atrage de partea noastră, atunci proprietăţile vor fi ale noastre.

— Dar v-am spus că pe el nu-l interesează sub nicio formă suma pe care o putem oferi.

— O, ba da, îl interesează, a contrazis-o socrul.

— Ba, nu!

— În numele Armatei Salvării, nu, nu-l interesează. Acolo îşi poate flutura steagul moralităţii cât pofteşte. Va trebui să apelăm la propria lui lăcomie.

Ragnhild a clătinat din cap.

— În cazul lui, nu e valabil. El... nu e genul care să facă aşa ceva.

— Toată lumea are un preţ, a contrazis-o iar Albert Gilstrup cu un zâmbet trist, fluturându-şi arătătorul dintr-o parte în alta, ca un metronom, prin faţa ei. Armata Salvării s-a dezvoltat din pioşenie, iar pioşenia era modul prin care o persoană se apropia de religie. De aceea pioşenia a dat o asemenea lovitură în Nordul arid: mai întâi pâine, apoi o rugăciune. Propun două milioane.

— Două milioane? a icnit Mads Gilstrup. Ca să... le recomande să vândă?

— Cu condiţia să existe o vânzare, desigur. Nu se vinde, atunci nici nu-l plătim.

— Dar tot este o sumă nebunesc de mare, a protestat fiul.

Socrul i-a răspuns fără să-i arunce măcar o privire:

— Singurul lucru nebunesc de-aici e faptul că am izbutit să decimăm averea unei familii într-un moment în care toate celelalte au crescut vertiginos.

Mads Gilstrup a deschis gura precum un peşte din acvariu, fără să scoată niciun sunet.

— Consilierul lor nu va avea curajul să negocieze preţul dacă va crede că prima ofertă e prea mică, a continuat socrul. Va trebui să-l doborâm de la prima lovitură. Două milioane. Tu ce spui, Ragnhild?

Ragnhild a încuviinţat, concentrându-se la ceva aflat dincolo de fereastră, pentru că nu-şi putea aduna curajul să-şi privească soţul care stătea cu capul plecat în umbră, în spatele veiozei pentru citit.

Jon Karlsen era deja la masă, aşteptând-o, când ea ajunse. Părea mai scund decât şi-l amintea, dar poate asta se datora faptului că Jon îşi schimbase uniforma cu un costum ce arăta exact ca un sac, care, presupunea

Ragnhild, fusese cumpărat de la Fretex. Iar el arăta ca şi cum s-ar fi rătăcit într-un restaurant prea la modă. A dărâmat o vază cu flori când s-a ridicat ca s-o întâmpine. Au salvat florile împreună şi au râs amândoi de situaţie. După aceea au stat de vorbă despre diverse subiecte. Când Jon a întrebat-o dacă are copii, ea doar a clătinat din cap.

Dar el avea copii? Nu. Bun, dar poate că el…? Nu, nici asta.

Discuţia s-a mutat apoi la proprietăţile deţinute de Armata Salvării, însă ea a observat că el o contrazicea fără entuziasmul obişnuit. Afişa un zâmbet politicos şi sorbea din vin. Aşa că ea a crescut oferta cu 10 procente. Jon a clătinat din cap, continuând să zâmbească, şi i-a lăudat colierul despre care ea ştia foarte bine că făcea un contrast plăcut cu pielea gâtului.

— Un cadou de la mama, a minţit ea cu lejeritate.

Se gândea că ochii erau cei pe care îi admira de fapt. Irişii albastru-deschis, înconjuraţi de sclera deschisă la culoare.

Între felul principal şi desert, Ragnhild a pomenit de cele două milioane pentru el. A fost scutită să-l privească în ochi, deoarece el îşi fixa paharul de vin, în tăcere, alb ca varul la faţă, dintr-odată.

Până la urmă, a întrebat-o aproape în şoaptă:

— A fost ideea ta?

— A mea şi a socrului meu, a răspuns, observând că îşi ţinea respiraţia.

— Albert Gilstrup?

— Da. În afară de noi doi şi de soţul meu, nimeni altcineva nu va mai afla despre asta. Am avea la fel de multe de pierdut dacă s-ar afla. Ca şi… ăă, tine.

— A fost cumva ceva ce-am zis sau am făcut eu?

— Pardon?

— Ce v-a făcut, pe tine şi pe tatăl tău, să credeţi că aş ceda pentru o mână de arginţi?

A ridicat privirea spre ea şi Ragnhild a simţit cum se înroşeşte toată. Nu-şi mai aducea aminte să fi roşit din adolescenţă.

— Să sărim peste desert?

Jon şi-a luat şervetul din poală şi l-a aşezat pe masă, lângă farfurie.

— Nu te grăbi şi gândeşte-te bine înainte să răspunzi, Jon, s-a bâlbâit ea. Pentru binele tău. Ar putea fi şansa ta de a-ţi îndeplini visurile.

Cuvintele au răsunat strident şi iritant chiar şi în propriile ei urechi. Jon i-a făcut semn ospătarului să le-aducă nota.

— Cum ar fi? Visul de-a deveni o slugă coruptă, un trădător mizerabil? Să umblu de colo-colo într-o maşină scumpă, în timp ce tot ce încerc să realizez ca om se destramă în jurul meu?

Furia din glasul lui a făcut-o să se înfioare.

— Ăsta e genul de vis pe care-l ai tu, Ragnhild Gilstrup?

N-a putut să-i răspundă.

— Cred c-am fost orb, a continuat el. Pentru că, ştii ceva? Când te-am întâlnit, am crezut că văd… o cu totul altă persoană.

— M-ai văzut, a şoptit ea, simţind cum se reinstalează acel tremur, acelaşi tremur pe care îl simţise şi în lift.

— Poftim?

— M-ai văzut, a repetat ea, dregându-şi glasul. Iar eu te-am jignit. Îmi pare foarte rău!

În tăcerea care se prelungea, Ragnhild a simţit cum se scufundă, succesiv, în straturi de apă reci şi calde.

— Hai să lăsăm totul deoparte, a continuat ea, în vreme ce ospătarul s-a apropiat şi a luat cardul pe care ea-l ţinea în mâna ridicată. N-are importanţă. Pentru niciunul dintre noi. Vrei să ne plimbăm prin Parcul Frogner?

— Eu…

— Te rog?

A privit-o, uimit.

Chiar aşa?

Cum ar fi putut acei ochi – ce au văzut totul – să fie uimiţi?

Ragnhild Gilstrup şi-a coborât privirea de la fereastra ei din Holmenkollen către zona întunecată de jos. Parcul Frogner. Acolo unde începuse toată nebunia.

✯

Era trecut de miezul nopţii, autobuzul cu mâncare era parcat în garaj şi Martine se simţea epuizată într-un mod plăcut, dar şi binecuvântată. Stătea pe trotuarul din faţa hostelului, pe strada întunecoasă şi îngustă ce purta numele Heimdalsgata, aşteptându-l pe Rikard, care se dusese să aducă maşina, când auzi zăpadă scârţâind sub tălpi în spatele ei.

— Bună!

Se întoarse şi simţi că-i stă inima când văzu o siluetă înaltă care părea să acopere cu totul singura lumină de pe stradă.

— Nu mă recunoşti?

Inima îi bătu o dată. De două ori. De trei, de patru ori. Recunoscuse vocea.

— Ce cauţi aici? îl întrebă, sperând că glasul n-avea să trădeze cât de înspăimântată era.

— Am aflat că lucrezi pe autobuz în seara asta şi că e parcat aici la miezul nopţii. Am avansat cu cazul, cum se spune. Şi m-am tot gândit.

Bărbatul făcu un pas în faţă şi lumina îi căzu pe faţă. Era mai dur, mai bătrân decât şi-l amintea. Ciudat cât de mult putem uita în douăzeci şi patru de ore.

— Şi mai am vreo două întrebări de pus.

— Care nu mai puteau aştepta? întrebă ea zâmbind, iar zâmbetul ei mai îndulcise niţel trăsăturile poliţistului.

— Aştepţi pe cineva? întrebă Harry.

— Da, Rikard urmează să mă ducă acasă.

Fata se uită la geanta pe care poliţistul o purta pe umăr. Pe o parte a ei scria JETTE, însă părea prea veche şi uzată ca să fie modelul retro la modă.

— Ar trebui să-ţi iei o nouă pereche de branţuri pentru adidaşii pe care îi ai acolo, zise ea, arătând cu degetul spre geantă.

Harry o privi uluit.

— Nu trebuie să fii neapărat Jean-Baptiste Grenouille ca să recunoşti mirosul, adăugă ea.

— Patrick Süskind, zise el. *Parfumul.*

— Un poliţist care citeşte, remarcă ea.

— Un soldat din Armata Salvării care citeşte despre crime, adăugă şi el. Ceea ce ne aduce înapoi la motivul pentru care mă aflu aici, din păcate.

Un Saab 900 se apropie de ei şi se opri. Geamurile coborâră fără zgomot.

— Plecăm, Martine?

— O clipă, Rikard.

Se întoarse spre Harry:

— Unde mergi?

— Bislett. Dar prefer…

— Rikard, e-n regulă dacă ni se alătură şi Harry până-n Bislett? Acolo locuieşti şi tu, nu?

Rikard rămase privind în întuneric înainte să-i răspundă mârâind:

— Desigur.

— Haide, îl îndemnă Martine, întinzând mâna spre Harry, care îi aruncă o privire surprinsă.

— Încălţări alunecoase, îi şopti ea, prinzându-l de mână.

Fata îi simţi mâna caldă şi uscată, care i-o strânse brusc pe a ei, ca şi cum ar fi prins-o în cădere.

Rikard conducea cu grijă, mutându-şi privirea de la o oglindă la alta, de parcă s-ar fi temut de vreo ambuscadă.

— Aşadar? zise Martine de pe locul din faţă.

Harry îşi drese glasul.

— Cineva a încercat astăzi să-l împuşte pe Jon Karlsen.

— Ce? ţipă Martine.

Harry întâlni privirea lui Rikard în oglindă.

— Tu ştiai deja? întrebă Harry.

— Nu, răspunse Rikard.

— Cine…? începu Martine.

— Nu ştim, răspunse Harry.

— Dar… şi Robert, şi Jon. O avea vreo legătură cu familia Karlsen?

— Cred că, de fapt, era pe urmele unuia singur dintre ei, răspunse Harry.

— Ce vrei să spui?

— Criminalul şi-a amânat întoarcerea acasă. Trebuie să fi

descoperit că a omorât pe cine nu trebuia. Nu Robert era ţinta lui.

— Robert nu…

— De aceea trebuia să stau de vorbă cu tine. Cred că tu-mi poţi spune dacă teoria mea e corectă sau nu.

— Ce teorie?

— Că Robert a murit pentru c-a fost suficient de ghinionist să preia tura lui Jon din Egertorget.

Martine îşi întoarse capul şi se uită alarmată la Harry.

— Tu te ocupai de programarea turelor, continuă Harry. Când te-am văzut prima dată, am observat tabelul cu programări prins de panoul de la recepţie. Unde toată lumea putea vedea cine era de serviciu în seara aceea în Egertorget. Era Jon Karlsen.

— Cum…?

— Am trecut pe-acolo după ce am plecat de la spital şi am verificat. Am găsit numele lui Jon. Însă Robert şi Jon au făcut schimb de ture după ce lista fusese deja tipărită, nu-i aşa?

Rikard viră pe Stensberggata, către Bislett.

Martine îşi muşca buza de jos.

— Turele se schimbă tot timpul, iar eu nu aflu de fiecare dată de schimburile pe care le fac oamenii.

Rikard conducea în jos pe Sofies gate. Martine făcu ochii mari.

— A, acum îmi amintesc! Robert m-a sunat şi mi-a zis că făcuseră schimb, aşa că eu nu mai trebuia să fac nimic. Pesemne că de asta nu i-am mai acordat atenţie. Dar… dar asta înseamnă…

— Jon şi Robert seamănă foarte mult unul cu altul, zise Harry. Şi-n uniformă…

— Şi mai era întuneric şi ningea… completă Martine pe un ton grăbit, ca pentru sine.

— Ce voiam eu să aflu e dacă te-a sunat cineva să te întrebe despre tabelul cu ture. Mai ales pentru seara respectivă.

— Nu, din ce-mi aduc eu aminte, răspunse Martine.

— Te poţi gândi mai bine? Şi te sun eu mâine.

— OK, făcu Martine.

Harry o privi în ochi şi, în lumina becurilor de pe stradă, el observă iar discrepanţa pupilelor ei.

Rikard trase maşina lângă bordură.

— De unde ai ştiut? întrebă Harry.

— Ce să ştiu? întrebă imediat Martine.

— Pe şofer l-am întrebat, zise Harry. De unde ai ştiut că locuiesc aici?

— Tu ai zis, răspunse Rikard. Şi cunosc zona. După cum a zis şi Martine, şi eu locuiesc tot în Bislett.

Harry rămase pe trotuar, urmărind cum se îndepărtează maşina.

Evident că băiatul era îndrăgostit. Condusese mai întâi până aici, pentru ca apoi să poată rămâne câteva minute singur cu Martine. Să stea de vorbă cu ea. Să aibă parte de un pic de linişte, ca atunci când ai ceva de zis, când vrei să spui clar cine eşti, când vrei să-ţi descarci sufletul şi să afli care-i treaba cu tine şi toate chestiile alea care alcătuiesc viaţa unui tânăr şi peste care, era bucuros să o spună, el trecuse de mult. Toate pentru un cuvânt blând, o îmbrăţişare şi speranţa unui sărut înainte ca ea să plece. Să cerşească iubire, aşa cum o fac toţi idioţii orbiţi de iubire. Indiferent de vârstă.

Harry se apropie încetişor de uşa de la intrare, în vreme ce căuta instinctiv cheile în buzunarul pantalonilor, iar mintea căuta ceva ce era respins ori de câte ori se apropia. Iar ochii săi văzură ceva ce el se căzni să audă. Era un sunet abia perceptibil, dar Sofies gate era pustie la ora asta. Harry coborî privirea spre nămeţii de zăpadă lăsaţi astăzi de pluguri. Părea a fi o trosnitură. De parcă s-ar topi gheaţa. Imposibil. Erau minus 18 grade afară.

Harry vârî cheia în broască.

Şi îşi dădu seama că nu era o trosnitură. Era un ticăit.

Se întoarse leneş şi privi cu atenţie în zăpada depusă. Scânteia ceva. Ceva din sticlă.

Harry se duse până acolo, se aplecă şi ridică de jos ceasul. Sticla ceasului – cadou de la Møller era la fel de lucioasă ca suprafaţa apei. Nicio zgârietură. Iar ora era

exactă până la secundă. Cu două minute înainte faţă de ceasul lui. Ce spusese Møller? Ca să poată ajunge la timp, chiar şi atunci când credea că e în întârziere.

14.
Noaptea de miercuri, 17 decembrie. Întunericul

Caloriferul electric din sala de recreere a hostelului zdrăngănea de parcă cineva azvârlea cu pietre în el. Aerul fierbinte se plimba pe deasupra urmelor de arsură maronii lăsate pe tapetul din pânză groasă care transpira nicotină, lipici şi mirosul greţos al celor care locuiseră la un moment dat acolo. Materialul cu care era tapiţată canapeaua îl zgâria prin pantaloni.

În pofida căldurii uscate şi iritante a caloriferului, el tot tremura în timp ce urmărea ştirile la televizorul prins în suportul de perete. Îşi recunoscu figura în pozele de pe ecran, însă nu înţelese nimic din ce se zicea acolo. În colţul celălalt, un bătrân stătea într-un fotoliu şi fuma nişte mahoarce rulate de mână. Când dintr-una nu mai rămăsese decât un muc ce îi ardea vârfurile negre ale degetelor, scoase cu iuţeală la iveală două beţe dintr-o cutie de chibrituri, prinse bine chiştocul între ele şi mai trase un fum până ce-şi arse buzele. Vârful împodobit şi înclinat al unui molid stătea pe masa din colţ, încercând să ofere puţină strălucire.

Îşi aduse aminte de masa de Crăciun din Dalj.

Se întâmpla la doi ani după sfârşitul războiului şi sârbii se retrăseseră deja din ceea ce, odinioară, fusese oraşul Vukovar. Autorităţile croate îi cazaseră la grămadă la hotelul Internaţional din Zagreb. El întrebase o mulţime de oameni dacă ştiau unde ajunsese până la urmă familia lui Giorgi, iar într-o zi, întâlnise un alt refugiat care ştia că mama lui Giorgi murise în timpul asediului, şi că el şi tatăl lui se mutaseră în Dalj, un mic oraş de lângă graniţă, aflat nu departe de Vukovar. În 26 decembrie, a prins trenul de Osijek şi, de acolo, pe cel de Dalj. A stat de vorbă cu controlorul, care i-a confirmat că trenul va ajunge până la Borovo, punctul final, iar de acolo se va întoarce la Dalj la

ora şase şi jumătate. Se făcuse două când a coborât în Dalj. A întrebat cum poate ajunge la adresa care-i trebuia, iar acolo a găsit un bloc de apartamente, la fel de cenuşii precum oraşul în sine. A intrat în hol, a găsit apartamentul, iar înainte să sune, a rostit o rugăciune în gând ca ei să fie acasă. Inima i-a luat-o razna când a auzit paşi înăuntru.

I-a deschis Giorgi. Nu se schimbase mult. Mai palid, însă acelaşi păr blond, ochi albaştri şi gură în formă de inimă care îl făcuse mereu să se gândească la un tânăr zeu. Totuşi, licărirea din privire îi dispăruse cu totul, la fel cum dispare lumina dintr-un bec spart.

— Giorgi, nu mă recunoşti? a întrebat după câteva secunde. Am trăit în acelaşi oraş; am mers la aceeaşi şcoală.

Giorgi a încruntat din sprâncene.

— Chiar aşa? Stai niţel! Glasul. Trebuie să fii Serg Dolac. Cum să nu, erai cel mai rapid alergător. Iisuse, ce te-ai schimbat! Dar mă bucur mult să văd oameni pe care îi cunoşteam în Vukovar. Au dispărut cu toţii.

— Nu şi eu.

— Nu, nu şi tu, Serg.

Giorgi l-a îmbrăţişat şi a rămas aşa o vreme, încât el a simţit cum căldura începe să-i învăluie tot trupul îngheţat. Apoi i-a făcut loc să intre în apartament.

Era întuneric în sufrageria sărăcăcios mobilată când s-au aşezat ca să vorbească despre tot ce se întâmplase până atunci, despre oamenii pe care-i cunoşteau în Vukovar şi pe unde or fi ajuns cu toţii. Când l-a întrebat pe Giorgi dacă îşi mai aduce aminte de Tinto, câinele, acesta a schiţat un zâmbet mai degrabă nedumerit.

Giorgi i-a zis că tatăl său avea să se întoarcă acasă în curând. Voia el, oare, să rămână la masă?

Serg s-a uitat la ceas. Trenul avea s-ajungă în gară peste trei ore.

Tatăl s-a arătat foarte surprins să dea peste un musafir din Vukovar.

— El e Serg, l-a prezentat Giorgi. Serg Dolac.

— Serg Dolac? a întrebat tatăl, scrutându-l cu privirea.

Da, mă gândeam eu că mi-e ceva cunoscut la tine. Hm! Îl cunoşteam pe tatăl tău? Nu?

Se lăsa întunericul şi, după ce şi-au ocupat locurile la masă, tatăl le-a dat nişte şervete mari şi albe, apoi el şi-a desfăcut eşarfa roşie de la gât şi şi-a prins şervetul în locul acestuia, legându-l strâns. Tatăl a zis o rugăciune, a făcut semnul crucii şi a înclinat din cap spre singura poză din încăpere, o fotografie înrămată a unei femei.

În vreme ce Giorgi şi tatăl lui îşi luau tacâmurile, el s-a înclinat şi a început să recite: „Cine este Cel ce vine împurpurat, cu veşmintele Sale mai roşii decât ale celui ce culege a vie, cu podoabă în îmbrăcămintea Lui şi mândru de belşugul puterii Lui? «Eu sunt Acela al Cărui cuvânt este dreptatea, şi puternic este să răscumpere!»”[22]

Tatăl l-a privit complet uimit. Apoi i-a întins platoul cu bucăţi mari de carne deschise la culoare.

Cina a continuat în tăcere. Vântul făcea să geamă geamurile subţiri.

După carne, a urmat desertul. *Palacinka,* clătite subţiri umplute cu gem şi presărate cu ciocolată. Nu mai gustase *palacinka* de când era copil în Vukovar.

— Mai ia una, dragă Serg! l-a îndemnat tatăl. E Crăciunul.

Atunci, s-a uitat la ceas. Trenul urma să plece peste o jumătate de oră. Sosise vremea. Şi-a dres grasul, şi-a lăsat jos şervetul şi s-a ridicat.

— Eu şi Giorgi am discutat despre toţi cei de care ne aducem aminte din Vukovar, însă mai există o persoană despre care n-am vorbit deloc.

— Înţeleg, a zis tatăl, derutat, apoi a zâmbit. Cine anume, Serg?

Tatăl şi-a întors niţel capul şi l-a privit ca şi cum ar fi încercat să numească ceva ce tot nu-şi amintea.

— Se numea Bobo.

A văzut în ochii tatălui lui Giorgi că acum ştia. Posibil să fi aşteptat acest moment. Şi-a auzit vocea răsunând între pereţii goi:

— Stăteai în jeep şi i l-ai arătat ofiţerului sârb aflat la

[22] Biblia, Isaia 63:1 *(N. t.).*

comandă.

A înghiţit în sec şi a adăugat:

— Bobo a murit.

În odaie s-a aşternut tăcerea. Tatăl şi-a lăsat jos tacâmurile.

— Era război, Serg. Toţi trebuie să murim.

A rostit demn aceste cuvinte. Aproape resemnat.

Tatăl şi Giorgi au rămas înmărmuriţi când el a scos pistolul de la brâu, a aţintit deasupra mesei şi a tras. Explozia a fost scurtă şi seacă, iar trupul tatălui s-a cutremurat puternic atunci când picioarele scaunului au alunecat pe podea. Tatăl şi-a plecat capul şi s-a holbat la gaura din şervetul care-i atârna pe piept. Apoi sângele s-a împrăştiat ca o floare roşie pe ţesătura albă.

— Uită-te la mine! i-a ordonat, iar tatăl şi-a ridicat în mod automat capul.

A doua împuşcătură i-a făcut o mică gaură neagră în fruntea care i-a căzut lovind farfuria cu *palacinka* şi scoţând un bufnet înfundat.

Apoi s-a întors spre Giorgi care se holba la el cu gura căscată, în vreme ce pe obraz i se scurgea o dâră roşie. I-a luat o secundă să-şi dea seama că e vorba despre gemul din *palacinka* tatălui. A îndesat pistolul la loc, la brâu.

— Va trebui să mă împuşti şi pe mine, Serg!

— Ţie n-am nicio datorie de plătit.

A străbătut sufrageria şi şi-a luat geaca atârnată lângă uşă.

Giorgi a venit după el.

— Am să ţi-o plătesc, să ştii! Am să te găsesc şi am să te omor, dacă nu mă omori tu pe mine!

— Şi cum ai să mă găseşti, Giorgi?

— N-ai să te poţi ascunde. Ştiu cine eşti.

— Chiar aşa? Crezi că sunt Serg. Dar Serg Dolac avea păr roşcat şi era mai înalt decât mine. Şi eu nu sunt un alergător rapid, Giorgi. Dar hai să ne bucurăm că nu m-ai recunoscut, Giorgi. Asta înseamnă că-ţi pot cruţa viaţa.

Apoi s-a aplecat spre Giorgi, l-a sărutat apăsat pe gură, a deschis uşa şi a plecat.

Ziarele scriseseră despre crimă, însă poliţia nu l-a căutat niciodată pe făptaş. Iar trei luni mai târziu, într-o duminică, mama sa i-a spus despre un croat care venise la ea şi-i ceruse ajutorul. Bărbatul nu putea plăti cine ştie ce, însă adunase bani de la familie. Un sârb, care îi torturase fratele în timpul războiului, fusese descoperit în viaţă nu departe de ei. Iar cineva pomenise ceva despre un individ pe care îl numeau Micul mântuitor.

Bătrânul îşi arse buricele degetelor cu mahoarca lui şi înjură în gura mare.

Bărbatul se ridică şi merse la recepţie. În spatele băiatului aflat dincolo de panoul din sticlă se vedea steagul roşu al Armatei Salvării.

— Aş putea folosi telefonul, te rog?

Băiatul se uită la el, deloc încântat.

— Dacă e local, da.

— Este.

Băiatul îi arătă o cămăruţă îngustă aflată în spatele lui, în care intră. Se aşeză la birou şi fixă din priviri telefonul. Se gândi la glasul mamei sale. La cât de îngrijorat şi de înspăimântat putea fi el, dar blând şi cald în acelaşi timp. Era precum o îmbrăţişare. Se ridică în picioare, închise uşa şi formă numărul de la hotelul Internaţional. Femeia nu era acolo. Aşa că nu-i lăsă niciun mesaj. Se deschise uşa.

— Nu ai voie să închizi uşa, zise băiatul. Bine?

— Bine! Scuze! Aveţi o carte de telefoane?

Băiatul îşi dădu ochii peste cap, îi arătă o carte groasă lângă telefon şi plecă.

Îl găsi pe Jon Karlsen de pe Gøteborggata nr. 4 şi formă numărul.

✯

Thea Nilsen se holba la telefonul care suna.

Se încuiase în apartamentul lui Jon, folosind cheia pe care i-o dăduse acesta.

Spuseseră că pe undeva se află şi o gaură de glonţ. Iar ea căutase peste tot şi o găsise în uşa dulapului.

Bărbatul încercase să-l împuşte pe Jon. Să-l ucidă! Gândul acesta o făcea să se simtă ciudat de agitată. Însă

deloc speriată. Uneori, credea că nu îi va mai fi teamă niciodată, nu în felul ăsta, nu de asta, nu de moarte.

Poliţiştii fuseseră şi ei aici, însă nu se omorâseră cu căutatul. Niciun indiciu în afară de gloanţe, spuseseră ei.

La spital, îl ascultase pe Jon inspirând şi expirând, în vreme ce el o fixa din priviri. Arăta atât de neajutorat acolo, în patul acela enorm de spital. Ca şi cum tot ce ar fi trebuit să facă ar fi fost să-i aşeze o pernă pe faţă şi el ar fi murit. Iar ei îi plăcuse ideea, să-l vadă vulnerabil. Poate c-avea dreptate, până la urmă, profesorul acela din *Victoria* lui Hamsun: pentru unele femei, nevoia lor de-a simţi compasiune le face să-şi urască bărbaţii lor puternici şi sănătoşi, şi să-şi dorească, în secret, ca aceştia să fie infirmi şi complet dependenţi de bunătatea lor.

Însă acum iat-o singură în apartamentul lui, uitându-se la telefonul care sună. Îşi privi ceasul de la mână. Era miezul nopţii. Cine putea să sune acum? Nimeni care să aibă intenţii bune. Thea nu se temea de moarte. Dar se temea de asta. Era aia, femeia despre care, credea Jon, ea nu ştia nimic?

Făcu doi paşi spre telefon. Se opri. Al patrulea ţârâit. Avea să se oprească după al cincilea. Ezită. Încă un ţârâit. Se repezi şi înşfăcă receptorul.

— Da?

Linişte, preţ de o clipă, la celălalt capăt al firului. Apoi un bărbat vorbi în engleză:

— Scuze că sun aşa de târziu! Mă numesc Edom. Jon este acolo?

— Nu, răspunse ea, uşurată. E la spital.

— A, da, am auzit ce s-a întâmplat astăzi. Sunt un vechi prieten de-ai lui şi aş vrea să-i fac o vizită. La ce spital e?

— Ullevål.

— Ullevål.

— Da. Nu ştiu cum se numeşte secţia în engleză – e Neurokirurgisk în norvegiană. Însă la uşa lui stă de pază un poliţist, care nu te va lăsa să intri. Înţelegi ce-ţi spun?

— Înţeleg?

— Engleza mea… nu e foarte…

— Te înţeleg perfect. Mulţumesc foarte mult!

Tânăra lăsă jos receptorul şi rămase pe gânduri multă vreme.

Apoi îşi reluă căutările. Spuseseră că trebuie să fie mai multe găuri de glonţ.

✯

Îi spuse băiatului de la recepţia hostelului că iese la o plimbare şi-i dădu cheia de la camera sa.

Băiatul aruncă o privire spre ceasul de pe perete, care arăta douăsprezece şi un sfert, şi-i spuse să o păstreze. Îl informă că urma să încuie şi să meargă şi el la culcare, însă cheia de la cameră descuia şi uşa de la intrare.

Frigul îl luă în primire imediat ce ieşi, muşcător şi înţepător, ca de obicei. Lăsă capul în jos şi începu să meargă cu paşi mari şi hotărâţi. Risca mult. Foarte mult. Dar trebuia s-o facă.

✯

Ola Hemmo, şeful secţiei de monitorizare a Hafslund Energi, stătea pe scaun în camera de control a centralei electrice din Montebello, Oslo, gândindu-se ce grozav ar fi să poată fuma în timp ce stă cu ochii pe cele patruzeci de monitoare împrăştiate prin toată încăperea. În timpul zilei, în cameră s-ar fi aflat doisprezece oameni, însă noaptea rămâneau doar trei. De obicei, stăteau toţi la bancurile lor de lucru, însă în noaptea asta, frigul de afară părea să-i fi gonit pe toţi în jurul unui singur pupitru din mijlocul sălii.

Geir şi Ebbe se contraziceau pe tema cailor, ca de fiecare dată, şi a rezultatelor la cursa V75. De opt ani făceau acest lucru, şi niciodată nu le trecuse prin cap să parieze separat.

Ola era mai preocupat de centrala secundară de pe Kirkeveien, cea dintre Ullevålsveien şi Sognsveien.

— Supraîncărcare de 36 la sută pe TI. 29 la sută pe T2 până la T4, rosti el.

— Hristoase, cât consumă oamenii ăia acolo! exclamă Geir. Or fi îngroziţi sau morţi de frig? E noapte. De ce nu se cuibăresc şi ei sub o plapumă? Dulce Răzbunare pe locul trei? Te-ai tâmpit?

— Lumea nu dă mai încet căldura din cauza asta, zise

Ebbe. Nu în ţara asta. Pur şi simplu aruncă banii pe geam.

— Se va sfârşi în lacrimi, făcu Ola.

— Ba nu, te înşeli, îl contrazise Ebbe. Doar vom extrage mai mult petrol.

— Mă tot gândesc la TI, zise Ola, arătând spre ecran. E la 680 de amperi acum. Capacitatea maximă e de 500 pe încărcătura nominală.

— Linişteşte-te, apucă să zică Ebbe cu o secundă înainte să se declanşeze alarma.

— Of, rahat! se văită Ola. Gata, sare. Verifică lista şi sună-i pe tipii de serviciu.

— Vezi, zise Geir, a căzut şi T2. Şi urmează şi T3.

— Bingo! răcni Ebbe. Să pariem şi că T4 va…

— Prea târziu. Tocmai a sărit, îl anunţă Geir.

Ola îşi plimbă ochii pe harta la scară mică.

— OK, oftă el. A căzut curentul în Sogn, Fagerborg şi Bislett.

— Pun pariu cu tine că ştiu ce s-a întâmplat! zise Ebbe. O mie pe învelişul cablurilor.

Geir îşi miji un ochi.

— Pe transformator. Şi ajung cinci sute.

— Terminaţi odată! mârâi Ola. Ebbe, sună la pompieri! Pun pariu că a luat foc acolo.

— De acord, răspunse Ebbe. Două sute?

✯

Când se opri curentul în salonul de spital, întunericul deveni atât de adânc, încât primul gând al lui Jon fu că orbise. Pesemne că nervul optic îi fusese afectat în timpul loviturii şi acum era doar un efect de moment, însă apoi auzi strigăte pe hol, zări conturul unei ferestre şi-şi dădu seama că nu mai era curent.

Auzi scârţâitul unui scaun afară şi văzu că se deschide uşa.

— Hei, eşti acolo? rosti un glas.

— Da, răspunse Jon pe un ton mai ascuţit decât intenţionase.

— Dau o tură prin jur, să văd ce s-a întâmplat. Să nu pleci nicăieri, bine?

— Nu, dar…

— Da?

— N-au şi ei un generator de urgenţă?

— Cred că e pentru sălile de operaţii şi camerele de supraveghere.

— Înţeleg…

Jon ascultă cum paşii poliţistului se îndepărtau, în vreme ce privirea îi rămânea fixată pe semnul verde pentru evacuarea de urgenţă montat deasupra uşii. Semnul îi aminti iar de Ragnhild. Şi toată treaba aia tot în întuneric începuse. După ce luaseră masa împreună, plecaseră la o plimbare prin bezna din Parcul Frogner şi rămăseseră în piaţa pustie lângă monolitul care privea spre est, către centrul oraşului. Iar el îi povestise cum Gustav Vigeland[23], unicul şi genialul artist din Mandal, acceptase ca sculpturile sale să fie aşezate în parc cu condiţia ca parcul să fie extins astfel încât monolitul să se afle într-o relaţie simetrică cu bisericile din jur, iar poarta principală să dea direct spre biserica Uranieborg. Iar când reprezentantul primăriei îi explicase că nu pot muta parcul cu totul, Vigeland ceruse să fie mutate bisericile.

L-a privit cu o expresie serioasă cât timp a povestit, iar atunci i-a trecut prin minte că femeia de lângă el era atât de puternică şi de inteligentă, încât pur şi simplu îl băga în sperieţi.

— Îngheţ de frig, a spus ea, tremurând pe sub haină.

— Poate ar trebui să ne întoarcem… a apucat să spună înainte ca ea să-şi aşeze mâna pe ceafa lui şi să-i întoarcă faţa spre ea.

Femeia avea cei mai neobişnuiţi ochi întâlniţi vreodată de el. Albastru-deschis, aproape turcoaz, înconjuraţi de-un alb care-i scotea şi mai mult în evidenţă tenul palid. Iar el a făcut ce făcea de fiecare dată: s-a aplecat. Apoi limba ei i s-

[23] Gustav Vigeland (1869-1943), sculptor norvegian născut în Halse og Harkmark, fostă comună aparţținând de oraşul Mandal din regiunea Vest-Agder, Norvegia. Cunoscut mai ales pentru sculpturile din Parcul Frogner din Oslo şi pentru faptul că a creat medaliile pentru Premiul Nobel *(N. t.).*

a strecurat în gură, fierbinte şi umedă, un muşchi obraznic, un anaconda misterios care s-a încolăcit în jurul limbii lui, căutând să i-o prindă în capcană. El a simţit căldura prin materialul din lână groasă al pantalonilor luaţi de la Fretex atunci când mâna ei a poposit cu o precizie impresionantă.

— Haide! i-a şoptit ea în ureche, urcând un picior pe gard, iar el a privit în jos şi a zărit o fâşie de piele albă acolo unde se terminau dresurile, înainte să se smulgă din strânsoare.

— Nu pot, a zis el.

— De ce nu? a gemut femeia.

— Am făcut un jurământ. Lui Dumnezeu.

L-a privit cu atenţie, perplexă, la început. Apoi ochii i s-au umplut de lacrimi şi-a început să plângă în linişte şi şi-a odihnit capul pe pieptul lui, spunându-i că nu crezuse că îl va mai regăsi vreodată. El nu a înţeles ce voia să spună Ragnhild, însă i-a mângâiat părul şi astfel a început totul. Se întâlneau doar la el în apartament şi întotdeauna după ce ea făcea primul pas. La început, a avut câteva încercări anemice să-l facă să-şi încalce jurămintele de castitate, însă apoi a ajuns să se bucure că pot sta întinşi în pat unul lângă altul şi pur şi simplu să dezmierde şi să fie dezmierdaţi, la nesfârşit. Când şi când, din motive pe care el nu le înţelegea, Ragnhild părea cuprinsă de disperare şi îi spunea că nu trebuie s-o părăsească niciodată. Nu vorbeau mult, dar Jon simţea că abstinenţa lui o făcea să se simtă şi mai legată de el. Întâlnirile lor au cunoscut un final abrupt când el a cunoscut-o pe Thea. Nu neapărat din cauză că el nu mai voia să se întâlnească cu ea, ci pentru că Thea voia să facă schimb de chei cu el. I-a zis că e o chestiune de încredere, iar el n-a fost în stare să se împotrivească.

Jon se răsuci în pat şi închise ochii. Acum voia să viseze. Să viseze şi să uite. Dacă era posibil. Era pe punctul de a adormi, când simţi un curent de aer în cameră. Din instinct, deschise ochii şi se întoarse pe-o parte. În lumina slabă verde-deschis a semnului de evacuare, văzu cum cineva închide uşa. Se chiorî la umbre, în vreme ce-şi ţinea respiraţia şi asculta.

✯

Martine stătea la fereastră în întunericul apartamentului ei de pe Sorgenfrigata, care rămăsese, de asemenea, în beznă din cauza penei de curent. Chiar şi aşa, tot putea distinge maşina de jos. Semăna cu cea a lui Rikard.

Rikard nu încercase s-o sărute când coborâse din maşina lui. Doar se uitase la ea cu ochii lui de căţeluş şi îi spusese că urma să devină noul şef al administraţiei. Primise nişte semnale. Pozitive. El avea să fie ales. Avusese o încordare ciudată pe chip atunci când o întrebase dacă şi ea credea la fel.

Martine îi spusese că avea să fie un şef bun şi se întinsese să deschidă portiera, aşteptându-i atingerea. Dar el n-o atinsese. Apoi ea coborâse din maşină.

Martine oftă, îşi luă mobilul şi formă numărul care îi fusese dat.

— Vorbeşte!

Glasul lui Harry suna destul de diferit la telefon. Sau poate era din pricină că se afla acasă; poate că asta era vocea lui de acasă.

— Sunt Martine, zise ea.

— Bună!

Era imposibil să-ţi dai seama dacă se bucura sau nu.

— Mi-ai cerut să mă gândesc mai pe îndelete, continuă ea. Poate îmi amintesc de cineva care a sunat sau a întrebat de programarea turelor. Despre tura lui Jon.

— Aşa?

— M-am gândit.

— Şi?

— Nimeni.

O pauză lungă.

— Şi m-ai sunat ca să-mi spui asta?

Glasul lui era cald şi aspru. Ca şi cum adormise deja.

— Da. N-ar fi trebuit?

— Ba da, ba da, cum să nu! Îţi mulţumesc foarte mult pentru ajutor!

— Pentru puţin!

Tânăra închise ochii şi aşteptă până ce-i auzi iar glasul.

— Ai… ai ajuns cu bine acasă?

— Mm! Aici e o pană de curent.

— Şi aici, zise el. O să revină lumina de îndată.

— Şi dacă nu revine?

— Ce vrei să zici?

— Dacă vom fi cuprinşi de haos?

— Te gândeşti des la asemenea lucruri?

— Din când în când. Cred că infrastructura civilizaţiei e mult mai fragilă decât ne place nouă să credem. Tu ce zici?

Cugetă îndelung înainte să-i răspundă.

— Păi, cred că toate sistemele pe care ne bazăm pot suferi un scurtcircuit care să ne arunce în cea mai neagră noapte, acolo unde legile şi ordinea nu ne mai pot proteja, unde domină frigul şi bestiile însetate de sânge, iar toată lumea trebuie să încerce să-şi salveze propria piele.

— Asta, zise ea când Harry se opri, n-a fost deloc potrivit pentru a ajuta fetiţele să meargă liniştite la culcare. Cred că îţi plac mult distopiile, Harry.

— Fireşte! Doar sunt poliţist. Noapte bună!

Harry lăsase deja telefonul jos înainte ca ea să mai apuce să zică ceva.

✯

Harry se strecură înapoi sub pătură şi rămase holbându-se la perete.

Temperatura scăzuse mult în apartamentul lui.

Harry se gândea la cerul de afară. La Åndalsnes. La bunicul său. Şi la mama sa. La înmormântare. La rugăciunea pe care ea i-o spunea noaptea, cu glasul ei blând, foarte blând. „O cetate puternică este Dumnezeul nostru.” Însă în clipa uşoară de dinainte să adoarmă, se gândi la Martine şi la glasul ei, care încă-i răsuna în minte.

Televizorul din sufragerie se trezi gemând la viaţă şi începu să facă zgomot. Becul de pe hol se aprinse şi el şi-şi proiectă lumina prin uşa deschisă a dormitorului, direct pe faţa lui Harry. Însă el deja adormise.

Douăzeci de minute mai târziu, lui Harry îi sună telefonul. Deschise ochii şi înjură. Târşâindu-şi paşii şi tremurând de frig, merse pe hol şi ridică receptorul.

— Vorbeşte! încet!
— Harry?
— Mda. Ce e, Halvorsen?
— S-a întâmplat ceva.
— Doar ceva sau foarte multe?
— Foarte multe.
— Futu-i!

15.
Dimineaţa devreme, joi, 18 decembrie. Raidul

Sail stătea şi tremura pe cărarea de lângă Akerselva. Dracu' să-l ia pe ticălosul de albanez! În ciuda frigului, râul nu era îngheţat şi întunericul accentua bezna de sub podul de fier. Sail avea şaisprezece ani şi venise din Somalia împreună cu mama lui pe când avea doisprezece ani. Începuse să vândă haşiş la paisprezece ani, iar heroină, primăvara trecută. Acum Hux îl lăsase iar baltă, iar el nu putea risca să rămână toată noaptea aici cu marfa şi să nu vândă nimic. Zece doze. Dacă ar fi avut optsprezece ani, s-ar fi putut duce oricând în Plata şi să le vândă acolo. Însă poliţaii săltau toţi traficanţii minori din Plata. Teritoriul lor era aici, pe malul râului. Majoritatea erau băieţi tineri din Somalia, care vindeau unor clienţi tot minori, la fel ca ei, sau care aveau alte motive să nu fie văzuţi în Plata. Blestematul de Hux! Avea nevoie disperată de bani!

Un bărbat se apropie de el pe cărare. Nu era Hux, cu siguranţă; el tot mai şchiopăta, după ce banda B îl bătuse pentru că vânduse amfetamine diluate. De parcă s-ar mai fi găsit şi altceva! Şi nici nu arăta ca un copoi sub acoperire. Sau ca un drogat, chiar dacă avea pe el o geacă albastră pe care o vedeai pe toţi drogaţii. Sail privi în jur. Erau singuri.

Când bărbatul ajunse suficient de aproape, Sail ieşi din umbra de sub pod.

— Vrei o doză?

Bărbatul schiţă un zâmbet scurt, clătină din cap şi dădu să treacă mai departe. Sail îi blocă drumul. Era masiv pentru vârsta lui. Pentru orice vârstă. Şi la fel era şi cuţitul lui. Unul tip *Rambo: First Blood,* cu un mâner gol pe dinăuntru, în care se aflau o busolă şi un fir de pescuit. Costa aproape o mie de coroane în Magazinul Armatei, dar el îl căpătase pentru trei sute de la un amic.

— Vrei să cumperi sau doar plăteşti? întrebă Sail, ţinând

cuţitul în aşa fel încât lumina slabă a becului de pe stâlp să se reflecte în lama zimţată.

— Poftim?

Străin. Nu chiar domeniul lui Sail.

— Banii!

Sail auzi cum i se ascute vocea. Aşa păţea mereu, se înfuria când jefuia oameni; habar n-avea de ce.

— Acum!

Străinul încuviinţă şi-şi ridică mâna stângă în semn de apărare, în vreme ce dreapta i se pierdea uşurel în geacă. Iar de acolo îl scoase cu o viteză fulgerătoare. Sail nici nu avu timp să reacţioneze; şopti un „căcat!” când îşi dădu seama că se chiora direct în ţeava unui pistol. Voia să fugă, însă ochiul de metal negru părea să-i fi înfipt picioarele în pământ.

— Eu… începu el.

— Fugi! zise bărbatul. Acum!

Iar Sail fugi. Fugi cât putu, în timp ce aerul rece şi umed dinspre râu îi ardea plămânii, iar luminile de la hotelul Plaza şi de la Casa Poştei îi jucau pe retină, fugi până ce râul dispăru în fiord şi el nu mai avu unde să fugă, şi urlă la gardurile din jurul terminalului de containere că într-o bună zi avea să-i omoare pe toţi.

✯

Trecuse un sfert de oră de când apelul telefonic al lui Halvorsen îl trezise. Maşina de poliţie opri lângă bordura de pe Sofies gate şi Harry se lăsă să alunece pe locul din spate, lângă colegul său. Mormăi un „Neaţa!” către poliţistul în uniformă aflat în faţă.

Şoferul, un tip voinic, cu moacă tipică de poliţist scump la vorbă, demară fără să zică nimic.

— Calcă pedala, rosti poliţistul cel tânăr şi palid, cu tenul plin de coşuri, aflat pe locul pasagerului.

— Câţi de-ai noştri sunt acolo? întrebă Harry, aruncând o privire la ceasul de la mână.

— Două maşini, plus asta, răspunse Halvorsen.

— Deci şase plus doi. Nu vreau niciun girofar. Vom încerca să rezolvăm totul în linişte. Tu, eu, o uniformă şi-un

pistol vom efectua arestarea. Ceilalţi cinci vor acoperi posibilele căi de scăpare. Ai armă la tine?

Halvorsen se plesni peste buzunarul de la piept.

— Bun, pentru că eu n-am, zise Harry.

— Încă n-ai rezolvat cu permisul de portarmă?

Harry se aplecă între scaunele din faţă.

— Care dintre voi îşi doreşte cel mai mult să ni se alăture la arestarea unui asasin profesionist?

— Eu! veni instantaneu răspunsul din partea tânărului de pe locul pasagerului.

— Atunci mergi tu, îi zise Harry şoferului, dând încetişor din cap în oglindă.

Şase minute mai târziu, parcaseră la capătul străzii Heimdalsgata din Grønland şi urmăreau cu atenţie uşa de la intrare, unde Harry stătuse nu cu mult înainte, în aceeaşi seară.

— Deci omul nostru de la Telenor a fost sigur? întrebă Harry.

— Da, răspunse Halvorsen. Torkildsen spune că de pe un număr de la hostel s-a sunat la hotelul Internaţional acum vreo cincizeci de minute.

— N-are cum să fie o coincidenţă, zise Harry, deschizând portiera. E un loc de-ale Armatei Salvării. Merg să arunc o privire. Revin într-un minut.

Când Harry se întoarse, şoferul stătea cu mitraliera în poală, o MP5 pe care reglementările recente le permiteau celor de pe maşinile de patrulare să le păstreze încuiate în portbagaj.

— N-ai găsit şi tu ceva mai discret? întrebă Harry.

Primi drept răspuns doar o clătinare din cap. Harry se întoarse spre Halvorsen.

— Şi tu?

— Doar un Smith & Wesson micuţ şi drăguţ, calibrul 38.

— Îl poţi împrumuta pe-al meu, interveni cu entuziasm tânărul poliţist de pe locul pasagerului. Jericho 941. Putere adevărată. Identice cu cele cu care poliţia din Israel le zboară căpăţânile împuţiţilor de arăbeţi.

— Jericho? repetă Harry.

Halvorsen văzu cum inspectorul îşi miji ochii.

— N-am să te întreb de unde ai făcut rost de arma aia. Dar cred că ar trebui să te anunţ că, după toate probabilităţile, provine de la o bandă de contrabandişti cu arme. Condusă de fostul tău coleg Tom Waaler.

Poliţistul de pe locul pasagerului se întoarse spre el. Ochii albaştri şi coşurile oribile se întreceau care să iasă mai tare în evidenţă.

— Îmi amintesc de Tom Waaler. Şi ştii ceva, inspectore? Cei mai mulţi credem că era un tip super.

Harry înghiţi în sec şi se uită pe geam.

— Cei mai mulţi vă înşelaţi, rosti Halvorsen.

— Daţi-mi staţia! zise Harry.

Le transmise instrucţiuni rapide şi eficiente şoferilor de pe celelalte maşini. Le spuse unde vrea să fie fiecare maşină, fără a pomeni numele străzilor sau ale clădirilor care puteau fi identificate de către cei care puteau să asculte frecvenţa folosită de poliţie: jurnalişti specializaţi pe infracţiuni grave, escroci şi băgăreţi care stăteau cu urechile ciulite la frecvenţă şi, fără îndoială, deja ştiau că se coace ceva.

— Să-i dăm drumul! hotărî Harry, întorcându-se spre scaunul pasagerului. Tu rămâi aici şi menţii legătura cu Operaţiunile. Caută-ne pe staţia mobilă a colegului tău dacă se întâmplă ceva. În regulă?

Tânărul ridică din umeri.

Abia după ce Harry sunase deja de trei ori la uşa principală a hostelului se ivi un tânăr, apropiindu-se leneş de ei. Crăpă uşa şi se chiorî la ei cu ochi somnoroşi.

— Poliţia! anunţă Harry, scotocindu-se prin buzunar. Rahat! Se pare că mi-am uitat legitimaţia acasă. Arată-i-o pe-a ta, Halvorsen!

— Nu puteţi veni aici, zise băiatul. Doar ştiţi bine.

— E vorba despre o crimă, nu de droguri.

— A?

Băiatul se holbă, peste umărul lui Harry, la poliţistul care-şi ridicase MP5-ul. Apoi deschise uşa şi făcu un pas în spate, fără să mai dea atenţie legitimaţiei lui Halvorsen.

— Stă aici un anume Christo Stankic? întrebă Harry.

Băiatul clătină din cap.

— Un străin care ar putea avea un palton din păr de cămilă? precizează Halvorsen, în timp ce Harry se strecură în spatele biroului de la recepţie şi deschise registrul oaspeţilor.

— Singurul străin pe care-l avem aici e cel care a venit odată cu autobuzul cu supă, se bâlbâi băiatul. Dar nu avea niciun palton din păr de cămilă. Doar un sacou. Rikard Nilsen i-a dat o haină de iarnă din depozit.

— A sunat de aici? strigă Harry din spatele biroului.

— A folosit telefonul din camera din spatele tău.

— La ce oră?

— Cam pe la unsprezece şi jumătate.

— Se potriveşte cu apelul către Zagreb, mormăi Halvorsen.

— E înăuntru? întrebă Harry.

— Nu ştiu. A luat cheia cu el, iar eu am adormit.

— N-ai o cheie universală?

Băiatul încuviinţă şi desprinse o cheie din mănunchiul prins la curea pe care o aşează în mâna întinsă a lui Harry.

— Ce cameră?

— Douăzeci şi şase. Sus pe scări. La capătul holului.

Harry deja pornise. Poliţistul în uniformă îl urmă îndeaproape, cu ambele mâini pe mitralieră.

— Rămâi în camera ta până se termină totul, îl atenţionă Halvorsen pe băiat în timp ce-şi scotea revolverul Smith & Wesson, după care îi făcu cu ochiul şi-l bătu pe umăr.

✯

Descuie uşa şi observă că nu e nimeni la recepţie. Destul de normal. La fel de normal ca maşina cu un poliţist în interior parcată niţel mai încolo, pe stradă. La urma urmelor, tocmai ce descoperise că era o zonă infracţională.

O luă în sus pe scări, dar când ajunse pe hol, auzi un pârâit pe care îl recunoscu din buncărele din Vukovar – o staţie de emisie-recepţie.

Ridică privirea. La capătul holului, lângă uşa camerei sale, stăteau doi bărbaţi în haine obişnuite şi un poliţist în

uniformă cu o mitralieră în mână. Îl recunoscu din prima pe unul dintre poliţiştii în haine civile, cel cu mâna pe clanţă. Poliţistul în uniformă duse staţia la gură şi vorbi încet în ea.

Ceilalţi doi se întoarseră cu faţa spre el. Era prea târziu să se retragă.

Dădu din cap spre ei şi, ajuns în faţa camerei nr. 22, clătină din cap, ca pentru a-şi arăta exasperarea provocată de creşterea criminalităţii din cartier, în vreme ce se prefăcea că scotoceşte prin buzunare după cheia de la cameră. Cu coada ochiului, urmări cum poliţistul pe care-l văzuse la coadă la recepţia hotelului Scandia deschide fără zgomot uşa camerei, urmat îndeaproape de ceilalţi doi.

Imediat ce dispărură toţi trei din câmpul său vizual, se întoarse pe unde venise. Coborî treptele câte două odată. Îşi notase în minte toate ieşirile – aşa cum proceda de fiecare dată – când sosise cu autobuzul, în cursul aceleiaşi seri. O clipă se întrebă dacă nu era mai potrivită uşa ce dădea în grădină, însă putea atrage atenţia. Doar dacă nu cumva se înşela foarte tare, probabil că şi acolo se afla un poliţist. Cea mai bună şansă era tot uşa principală. Ieşi pe ea şi o luă la stânga, direct către maşina de poliţie. Pe ruta respectivă se afla un singur poliţist. Dacă izbutea să treacă pe lângă el, avea să coboare la râu şi să dispară în întuneric.

✯

— Futu-i, futu-i, futu-i! răcni Harry când găsiră camera goală.

— Poate a ieşit la o plimbare, sugeră Halvorsen.

Se întoarseră amândoi spre şofer. El nu zisese nimic, însă staţia de la pieptul lui zicea:

— E acelaşi tip pe care l-am zărit acum câteva secunde. Vine drept spre mine.

Harry trase aer în piept. Simţea în cameră un anumit miros cu iz de parfum pe care îl recunoştea vag.

— El e, zise Harry. Ne-a păcălit.

— El e, zise şi şoferul în microfon, fugind după Harry, care ieşise deja pe uşă.

— Fantastic! L-am prins, se auzi pârâind în staţie. Afară.

— Nu! strigă Harry în vreme ce se năpusteau pe hol. Nu încerca să-l opreşti! Aşteaptă-ne!

Şoferul repetă ordinul în microfon, dar nu primi decât un şuierat drept răspuns.

Bărbatul văzu portiera maşinii de poliţie deschizându-se şi un tânăr poliţist în uniformă ieşi în lumina de pe stradă, cu o puşcă în mână.

— Stai! răcni bărbatul, stând cu picioarele depărtate şi cu puşca aţintită spre el.

Lipsit de experienţă, gândi. Aproape cincizeci de metri de strada întunecoasă îi despărţeau unul de altul şi, spre deosebire de tânărul smardoi de sub pod, poliţistul din faţa lui nu era suficient de şmecher încât să aştepte până ce victima rămânea fără nicio cale de scăpare. Pentru a doua oară în această noapte, îşi scoase la iveală Llama Minimaxul. Şi-n loc să-ncerce să scape, o rupse la fugă direct spre poliţist.

— Stai! repetă agentul de poliţie.

Distanţa se scurtă la treizeci de metri. Douăzeci.

Ridică pistolul şi trase.

Oamenii au tendinţa să supraestimeze şansele de-a împuşca o persoană de la peste zece metri distanţă. Pe de o parte, adesea subestimează efectul psihologic al zgomotului, al exploziei combinate cu ţiuitul plumbului lovindu-se de ceva aflat în apropiere. Când glonţul lovi parbrizul maşinii, care se făcu alb în urma impactului, acelaşi lucru se întâmplă şi cu poliţistul. Se albi la faţă şi se prăbuşi în genunchi, în vreme ce degetele sale încercau să se agaţe de puşca Jericho 941 devenită mult prea grea.

✯

Harry şi Halvorsen ajunseră în acelaşi timp în Heimdalsgata.

— Acolo, arătă Halvorsen.

Poliţistul cel tânăr era tot în genunchi lângă maşină, cu puşca aţintită spre cer. Dar mai încolo, pe stradă, surprinseră spatele celui cu haină albastră pe care îl văzuseră pe hol.

— Fuge spre Eika, rosti Halvorsen.

Harry se întoarse către şoferul care li se alăturase.

— Dă-mi MP5-ul!

Agentul îi înmână arma lui Harry.

— Nu e…

Însă Harry o rupsese deja la fugă. Îl auzi pe Halvorsen în spate, însă tălpile de cauciuc ale ghetelor Doc Martens îi ofereau o mai bună aderenţă pe gheaţa albăstruie. Bărbatul din faţa lui căpătase un avans considerabil; deja virase către Vahls gate, care mărginea parcul. Harry ţinea mitraliera într-o mână şi se concentra să respire, în vreme ce încerca să alerge cu o eficienţă cât mai mare a mişcărilor. Încetini şi aşeză arma într-o poziţie de tragere înainte să ajungă la colţ. Încercă să nu se gândească prea mult când îşi iţi capul după colţ şi privi în dreapta.

Nu-l aştepta nimeni acolo.

Nici pe stradă nu era nimeni.

Însă era greu de crezut că un individ ca Stankic ar fi fost chiar atât de prost să fugă în vreo grădină din spate, adevărate capcane cu porţile lor încuiate. Harry se uită în parc, acolo unde pe suprafaţa albă a zăpezii se reflecta lumina clădirilor din jur. Nu cumva se mişca ceva acolo? La 60-70 de metri distanţă, o siluetă înainta cu greutate prin zăpadă. Cu haină albastră. Harry alergă în şosea, alunecă şi sări peste un morman de zăpadă şi plonjă direct în marea de zăpadă proaspătă, afundându-se până la brâu.

— Futu-i!

Scăpase mitraliera. Silueta din faţa lui se întoarse, apoi porni cu greutate mai departe. Harry începu să caute arma în vreme ce urmărea cum Stankic se căznea să înainteze prin zăpada afânată, care nu-i îngăduia să aibă un punct de sprijin. Dădu cu degetele peste ceva tare. Gata. Harry trase arma afară şi se îndreptă de spate cât era de lung. Îşi trase un picior afară, îl întinse cât putu de mult, se rostogoli, îşi trase şi celălalt picior din zăpadă, îl întinse şi pe acesta la fel. După treizeci de metri, acidul lactic îi ardea în muşchii coapselor, însă distanţa se micşorase. Celălalt aproape ajunsese pe potecă şi era gata să iasă din marea de zăpadă. Harry strânse din dinţi şi izbuti să mărească viteza,

pe care o scurtă la cincisprezece metri. Suficient de aproape. Se trânti pe burtă în zăpadă şi-şi pregăti arma. Îşi suflă zăpada din ochi, trase siguranţa, mută selectorul pe foc cu foc şi aşteptă până ce bărbatul ajunse în conul de lumină proiectat de becul de pe potecă.

— Poliţia!

Harry nu conştientiză latura comică a cuvântului până ce nu strigă:

— Nu mişca!

Bărbatul continuă să înainteze cu greu. Harry apăsă pe trăgaci.

— Stai sau trag!

Bărbatul se afla acum la doar cinci metri de potecă.

— Ţintesc spre capul tău! răcni Harry. Şi n-am să ratez.

Stankic se aruncă înainte, prinse stâlpul de iluminat cu ambele mâini şi se trase afară din zăpadă. Harry avea geaca albastră în cătare. Îşi ţinu răsuflarea şi făcu ceea ce fusese învăţat: să treacă peste impulsul cerebelului care, datorită logicii evoluţiei, spunea că nu trebuie să omori pe nimeni din specia ta; se strădui să fie atent la mişcare, să nu apese prea tare sau să smucească de trăgaci. Simţi cum arcul mecanismului cedează şi auzi un clic metalic, însă nu simţi niciun recul în umăr. O defecţiune? Trase din nou. Alt clic.

Bărbatul se ridică în picioare stârnind un nor de zăpadă în jur, intră pe potecă şi bătu din picioare. Se întoarse spre Harry şi-l fixă din priviri. Harry nu se mişcă. Bărbatul îl privea cu braţele atârnate pe lângă corp. *Precum un somnambul,* gândi Harry. Stankic ridică mâna. Harry văzu pistolul şi realiză cât de vulnerabil era în acel moment. Stankic duse mâna la frunte, într-un salut ironic. Apoi se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă pe potecă.

Harry închise ochii şi simţi cum îi bubuie inima în piept.

Când Harry ajunse cu greu pe potecă, bărbatul fusese înghiţit de mult de întuneric. Scoase încărcătorul MP5-ului şi-l verifică. Exact cum îşi închipuise. Într-o explozie de furie, azvârli arma în aer şi aceasta se înălţă, precum o pasăre neagră şi urâtă, în faţa hotelului Plaza, înainte de-a

cădea şi-a se cufunda cu un plescăit discret în apa murdară de sub el.

Când Halvorsen îl ajunse din urmă, Harry stătea în zăpadă, cu o ţigară între buze.

Halvorsen se aplecă, ţinându-se de genunchi, gâfâind din greu.

— Hristoase, dar ce mai alergi! hârâi el. A dispărut?

— A dispărut, confirmă Harry. Să ne întoarcem.

— Unde-i MP5-ul?

— Nu de el m-ai întrebat?

Halvorsen se uită la Harry şi hotărî că nu mai e cazul să insiste.

Două maşini de poliţie aşteptau în faţa hostelului, cu girofarurile în funcţiune. Un grup de bărbaţi zgribuliţi, cu obiective foto lungi în dreptul pieptului, se adunaseră lângă uşa principală, care era în mod clar încuiată. Harry şi Halvorsen veneau pe Heimdalsgata. Halvorsen tocmai încheia o discuţie la telefonul mobil.

— De ce, oare, mă duc mereu cu gândul la o coadă la un film porno când văd imaginea asta? zise Harry.

— Ziarişti, răspunse Halvorsen. Cum de-au aflat?

— Întreabă-l pe gură-spartă cu staţia, zise Harry. Eu cred că pe el l-a luat gura pe dinainte. Ce-au zis cei de la Operaţiuni?

— Că trimit la râu toate maşinile de patrulă libere. Divizia în Uniformă trimite şi ea o duzină de oameni să umble pe străzi. Ce zici?

— E bine. N-o să-l găsească niciodată. Sun-o pe Beate şi zi-i să vină.

Unul dintre jurnalişti îi zărise şi se apropie de ei.

— Ei bine, Harry?

— Ai întârziat, Gjendem.

— Care-i treaba?

— Nu mare lucru.

— Păi? Am văzut că cineva a tras în parbrizul uneia dintre maşinile voastre.

— Cine-a zis că n-a fost lovită cu un băţ? replică Harry,

jurnalistul urmându-l îndeaproape.

— Poliţistul care stă exact acolo. A spus că a tras în el.

— Hristoase, mai bine mă duc să stau de vorbă cu el, zise Harry. Domnilor, scuzaţi-mă!

Mulţimea se dădu nemulţumită la o parte şi Harry ciocăni în uşă. Se auziră câteva clicuri şi zgomote provocate de camere foto şi bliţuri.

— Există vreo legătură între ce s-a întâmplat aici şi crima din Egertorget? strigă unul dintre jurnalişti. E implicată şi Armata Salvării?

Uşa se crăpă şi apăru chipul şoferului. Se trase îndărăt, iar Harry şi Halvorsen intrară. Se îndreptară către recepţia unde poliţistul cel tânăr stătea pe un scaun, privind în gol cu ochi lipsiţi de expresie, în vreme ce colegul său stătea pe vine în faţa lui, vorbindu-i pe un ton coborât.

La etajul superior, uşa de la camera 26 rămăsese deschisă.

— Atingeţi cât mai puţine lucruri posibil, îi transmise Harry şoferului. Cu siguranţă Beate Lønn va căuta amprente şi urme ADN.

Priviră în jur, deschiseră uşile dulapurilor şi se uitară sub pat.

— Iisuse! făcu Halvorsen. Absolut nimic. Tipul ăsta n-avea decât hainele de pe el.

— Trebuie să fi avut vreo valiză sau ceva în care să fi introdus arma în ţară, zise Harry. Posibil să fi şi scăpat de ea. Sau să fi lăsat-o undeva să fie păstrată în siguranţă.

— Nu prea există chiar atât de multe locuri în Oslo unde să poţi lăsa ceva în siguranţă.

— Gândeste-te!

— Bine. Camera pentru bagaje de la unul dintre hotelurile la care a stat. Dulapurile încuiate din Gara Centrală, desigur.

— Continuă pe linia asta.

— Ce linie?

— Acum e pe-afară şi are un bagaj pe undeva.

— Da, acum s-ar putea să aibă nevoie de el. Sun la Operaţiuni şi le spun să trimită pe cineva la Scandia, la gară

şi la… care era celălalt hotel care îl avea pe Stankic pe listă?

— Radisson SAS din piaţa Holbergs.

— Mersi!

Harry reveni lângă şofer şi-l întrebă dacă vrea să iasă la o ţigară. Coborâră împreună şi ieşiră pe uşa din spate. În grădina cât o batistă, acum acoperită de zăpadă şi învăluită de linişte, un bătrân stătea şi fuma în vreme ce admira cerul de un galben murdar, ignorându-le cu totul prezenţa.

— Cum se simte colegul tău? întrebă Harry, aprinzând ţigările amândurora.

— Va supravieţui. Îmi pare rău pentru treaba cu reporterii!

— Nu-i vina ta.

— Ba da, e. Când m-a căutat prin staţie, mi-a zis că cineva intrase în hostel. Ar fi trebuit să-l instruiesc mai bine în privinţa unor astfel de lucruri.

— Ar mai fi vreo două chestii în privinţa cărora să fi fost tu instruit mai bine.

Şoferul ridică brusc capul. Şi clipi de două ori, rapid.

— Îmi cer scuze! Am încercat să te avertizez, dar o luaseşi la fugă deja.

— Bun! Dar de ce?

Jarul ţigării pâlpâi în întuneric, roşu şi mustrător, când şoferul trase cu sete un fum.

— Majoritatea infractorilor renunţă când spre ei e aţintită o MP5.

— Nu asta te-am întrebat.

Bărbatul scrâşni din dinţi, dar apoi se linişti.

— E o poveste veche.

— Mm! făcu Harry, privindu-l. Cu toţii avem poveşti vechi de spus. Asta nu înseamnă să punem în pericol vieţile colegilor cu încărcătoare goale.

— Ai dreptate.

Bărbatul aruncă ţigara pe jumătate fumată care dispăru sfârâind în zăpada proaspătă, apoi inspiră adânc.

— Şi tu n-o să dai de belea din cauza asta, Hole. Am să-ţi confirm raportul.

Harry îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. Îşi privi ţigara cu atenţie. Aprecie cam la cincizeci de ani vârsta poliţistului. Nu mai avea chiar mulţi de petrecut în maşina de patrulă.

— Povestea asta veche e una pe care mi-ar plăcea s-o aud?

— Ai mai auzit-o.

— Mm. Un tânăr?

— Douăzeci şi doi de ani, fără cazier.

— Ucis?

— Paralizat de la piept în jos. L-am împuşcat în stomac, dar glonţul a trecut prin el.

Bătrânul tuşi, atrăgându-i atenţia lui Harry. Ţigara şi-o ţinea prinsă între două beţe de chibrit.

La recepţie, poliţistul cel tânăr stătea în continuare pe scaun, fiind compătimit. Harry îi făcu semn din cap colegului cel plin de compasiune să se retragă şi-i luă el locul, aşezându-se pe vine.

— Consilierea psihologică pentru asemenea traume nu ajută, îi spuse Harry tânărului poliţist. Trebuie să te descurci singur!

— Păi?

— Eşti înspăimântat, deoarece crezi că ai fost la un pas de a fi ucis. N-ai fost. Nu spre tine a ţintit, ci spre maşină.

— Păi? chirăi tânărul pe acelaşi ton monoton.

— Tipul e profesionist. Ştie că, dacă ar fi împuşcat un poliţist, n-ar mai fi avut nicio şansă de scăpare. A tras ca să te sperie.

— De unde ştii…?

— Nici în mine n-a tras. Repetă-ţi asta şi-ai să poţi dormi. Şi nu te duce la psiholog; mai sunt şi alţii care chiar au nevoie de ei.

Genunchii lui Harry scoaseră un pârâit neplăcut când se ridică în picioare.

— Şi aminteşte-ţi că poliţiştii cu grad mai mare sunt, prin definiţie, mai isteţi decât tine. Aşa că, data viitoare urmează ordinele, bine?

Inima îi bubuia ca a unui animal hăituit. O pală de vânt izbi becurile atârnate de nişte fire subţiri deasupra străzii, făcându-i umbra să danseze pe asfalt. Ar fi vrut să se poată deplasa cu paşi mai mari, însă din cauza gheţii se vedea nevoit să meargă cu picioarele cât mai apropiate unul de altul.

De bună seamă că telefonul dat la Zagreb din biroul acela fusese cel care condusese poliţia la hostel. Şi cu ce viteză ajunseseră acolo! Prin urmare, nu va mai putea să o sune. Auzi o maşină apropiindu-se de el din spate şi îşi impuse să nu se întoarcă să vadă ce-i cu ea. În schimb, ascultă. Nu se auzi scârţâit de frâne. Trecu mai departe, stârnind un curent de aer şi un vârtej de zăpadă fină ca pudra care îi poposi în fâşii subţirele pe gâtul neacoperit de geaca albastră, geaca pe care poliţistul îl văzuse purtând-o şi care însemna că acum nu mai putea trece neobservat. Se gândise să scape imediat de ea, însă un om în cămaşă nu doar c-ar fi trezit suspiciuni, ci ar fi şi degerat. Aruncă o privire la ceasul de mână. Mai erau câteva ore bune până ce oraşul avea să se trezească, până ce cafenelele şi magazinele în care putea să-şi găsească un refugiu aveau să se deschidă. Trebuia să-şi găsească un loc înainte să se lumineze de ziuă. O ascunzătoare, un loc care să-i ţină de cald şi-n care să se poată odihni înainte.

Trecu pe lângă o casă vopsită galben murdar acoperită cu graffiti. Atenţia îi fu atrasă de un cuvânt vopsit. *Vestbredden.* Banca de Vest? Un pic mai sus pe stradă, un bărbat stătea îndoit de spate în faţa unei intrări. De la distanţă, părea că-şi sprijină capul de uşă. Când se apropie mai mult, văzu că bărbatul îşi ţinea degetul apăsat pe sonerie.

Se opri şi aşteptă. Asta ar fi putut fi salvarea lui.

Un glas răzbătu cu pârâituri din boxa interfonului montată deasupra soneriei şi omul se îndreptă de spate, se clătină şi începu să ţipe furios din pricina răspunsului primit. Pielea înroşită şi afectată de băutură îi atârna pe faţă precum pliurile unui câine Shar Pei. Bărbatul se opri, iar ecourile ce se loveau de case se stinseră în liniştea

nopţii din oraş. Se auzi un bâzâit electric şi, cu o oarecare dificultate, bărbatul îşi mută centrul de greutate înainte, împinse uşa şi intră împleticindu-se.

Uşa începu să se închidă, iar el reacţionă fulgerător. Prea fulgerător. Talpa îi alunecă pe gheaţa lucioasă şi nu reuşi decât să aterizeze cu palmele pe suprafaţa arzător de rece, înainte să se prăbuşească cu tot corpul pe caldarâm. Se chinui să se ridice la loc, văzu că uşa era pe punctul de-a se închide, se năpusti înainte, îşi vârî piciorul şi simţi cum greutatea uşii îi prinde glezna ca într-o capcană. Se strecură înăuntru şi ascultă atent. Picioare târşâite. Păreau să se oprească, înainte de a-şi relua mişcarea greoaie. Bătaie în uşă. O uşă deschizându-se şi glasul unei femei care ţipa ceva în limba aia a lor cântată. Apoi glasul i se întrerupse brusc, de parcă cineva îi tăiase gâtul. După câteva clipe de tăcere, auzi un tânguit uşor, genul de zgomot pe care-l scot copiii după ce trec peste şocul de a-şi fi făcut rău singuri. Apoi uşa de la etaj se trânti la loc şi totul amuţi.

Lăsă uşa să se închidă în urma sa. Printre gunoaiele adunate sub scară se aflau şi vreo două ziare. În Vukovar, îşi puneau hârtie în pantofi pe post de căptuşeală şi ca să absoarbă umezeala. Răsuflarea-i îngheţată era în continuare vizibilă, însă deocamdată era în siguranţă.

✯

Harry stătea în picioare în biroul din spatele recepţiei de la hostel, aşteptând cu receptorul lipit de ureche, în vreme ce încerca să-şi imagineze cum arăta apartamentul unde suna. Văzu poze cu prietenii înfipte deasupra oglinzii de deasupra telefonului. Zâmbitori, gata de petrecere, poate plecaţi în vreo călătorie în ţări străine. Iubite în prim-plan. Văzu un apartament cu mobilă puţină, dar primitor. Citate motivaţionale lipite pe uşa frigiderului. În baie, un poster cu Che Guevara. Oare oamenii încă mai făceau chestii de genul ăsta?

— Alo? se auzi un glas somnoros.

— Eu sunt, din nou.

— Tati?

Tati? O inspirare adâncă şi Harry se trezi roşind.

— Poliţistul.

— A, da.

Râs înăbuşit. Vesel şi profund în acelaşi timp.

— Îmi pare rău că te trezesc, dar…

— Nu contează.

Urmă una dintre acele pauze pe care dorea să le evite.

— Sunt la hostel, continuă el. Am încercat să arestăm un suspect. Recepţionerul spune că tu şi Rikard Nilsen l-aţi adus aici ceva mai devreme în cursul serii.

— Acel biet om fără haine groase?

— Da.

— Ce-a făcut?

— Bănuim că el l-a ucis pe Robert Karlsen.

— Dumnezeule mare!

Harry observă cu câtă nelinişte pronunţase fata ambele cuvinte.

— Dacă e OK, am să trimit un agent să stea de vorbă cu tine. Între timp, poate că ai putea încerca să-ţi aminteşti ce-a zis individul.

— Bine, dar nu poate…?

Pauză.

— Alo? zise Harry.

— N-a zis nimic, răspunse ea. La fel ca în cazul refugiaţilor de război. Îţi dai seama după felul în care se mişcă. Precum somnambulii. Ca şi cum ar fi pe pilot automat. Ca şi cum ar fi deja morţi.

— Mm! Rikard a vorbit cu el?

— E posibil. Vrei numărul lui?

— Te rog!

— O secundă.

Fata se îndepărtă de telefon. Avea dreptate. Harry se gândi la bărbatul care încercase să iasă din zăpadă. Cum căzuse zăpada de pe el, la braţele moi şi chipul lipsit de expresie, precum al unor zombi ridicându-se din morminte în *Noaptea marţilor vii.*

Harry auzi o tuse şi se răsuci în scaun. În uşa de la birou stăteau Gunnar Hagen şi David Eckhoff.

— Deranjăm? întrebă Hagen.

— Intraţi, zise Harry.

Cei doi intrară şi ocupară două locuri de partea cealaltă a biroului.

— Am dori un raport, începu Hagen.

Înainte ca Harry să poată întreba de ce Hagen folosise pluralul, glasul lui Martine reveni în telefon cu numărul pe care Harry şi-l notă.

— Mulţumesc! îi ură el. Noapte bună!

— Mă întrebam…

— Trebuie să închid, zise Harry.

— Aha! Noapte bună!

Lăsă receptorul jos.

— Am venit cât de repede am putut, rosti tatăl lui Martine. E oribil! Ce s-a întâmplat?

Harry se uită la Hagen.

— Povesteşte-ne! îl îndemnă Hagen.

Harry le prezentă doar cât era necesar din încercarea lor de arestare eşuată, descriindu-le cum glonţul lovise maşina şi apoi urmărirea prin parc.

— Dar dacă ai fost atât de-aproape şi aveai şi MP5-ul cu tine, de ce nu l-ai împuşcat? întrebă Hagen.

Harry îşi drese glasul, dar nu răspunse. Îl urmărea pe Eckhoff.

— Deci? insistă Hagen, uşor iritat.

— Era prea întuneric, răspunse Harry.

Hagen îşi privi cu atenţie inspectorul înainte de-a răspunde:

— Aşadar, el ieşise la o plimbare în momentul în care voi aţi intrat în camera lui. Ai idee de ce un ucigaş plătit ar umbla pe străzi când afară sunt minus 20 de grade şi mai e şi miezul nopţii?

POB-ul coborî glasul:

— Presupun că ai asigurat pază non-stop la uşa lui Jon Karlsen.

— Jon? interveni David Eckhoff. Dar e la spitalul Ullevål.

— Am plasat un poliţist la uşa lui, răspunse Harry, sperând că-n voce i se simţea genul de control pe care ar fi

vrut să-l aibă. Tocmai voiam să verific dacă e totul în ordine.

✯

Primele patru versuri din piesa *London Calls* a celor de la The Clash răsunau lovindu-se de pereţii goi ai holului secţiei de neurochirurgie a spitalului Ullevål. Un bărbat cu părul lins şi cu o cămaşă de spital pe el, şi care mergea cu o perfuzie atârnată de un suport, îi aruncă o privire încărcată de reproş poliţistului ce stătea de pază la uşă când trecu prin dreptul lui. Acesta vorbea la telefon, în pofida regulilor instituite de spital.

— Stranden.

— Hole la telefon. Ceva de raportat?

— Un insomniac care umblă pe holuri. Arată cam suspect, dar pare inofensiv.

Bărbatul cu perfuzia îşi reluă drumul pufnind.

— S-a întâmplat ceva mai devreme?

— Da. Spurs a fost învinsă de Arsenal chiar pe White Hart Lane. Şi am avut şi-o pană de curent.

— Şi pacientul?

— Nicio mişcare.

— Ai verificat dacă e totul OK?

— În afară de hemoroizi, totul pare în regulă.

Stranden ascultă liniştea aceea de rău augur.

— Am glumit. Merg şi verific imediat. Rămâi la telefon.

În cameră era un iz dulceag. De la dulciuri, probabil. Lumina de pe hol mătură camera, dar dispăru când închise uşa în urma sa, însă nu putu distinge şi chipul de pe pernă. Se apropie. Era linişte în salon. Prea linişte. Ca şi cum lipsea zgomotul. Un zgomot.

— Karlsen?

Nicio reacţie.

Stranden tuşi şi repetă numele ceva mai tare:

— Karlsen!

Era atât de linişte, încât glasul lui Harry răsună clar şi tare în telefon:

— Care-i treaba?

Stranden duse telefonul la ureche.

— Doarme ca un bebeluş.

— Sigur?

Stranden privi cu atenţie chipul de pe pernă. Şi-şi dădu seama ce anume nu-i dădea pace. Karlsen *chiar* dormea ca un bebeluş. Iar oamenii în toată firea au tendinţa să facă mai mult zgomot. Se aplecă mai aproape de faţa lui, ca să-i asculte respiraţia.

— Alo?

Strigătul lui Harry Hole în telefon părea că vine de undeva de departe.

— Alo?

16.
Joi, 18 decembrie. Refugiatul

Soarele îl încălzea şi briza uşoară ce mătura dunele de nisip făcea iarba să se unduiască şi să se aplece în semn de admiraţie. Trebuie să fi înotat, căci prosopul de sub el era umed.

— Uite, îi zise maică-sa, arătând cu degetul.

Blocă lumina soarelui cu mâna şi scană cu privirea Marea Adriatică de un albastru incredibil, cu valuri scânteind în soare. Iar acolo, văzu un bărbat înaintând spre ţărm cu un zâmbet enorm pe chip. Tatăl său. Iar în urma lui, Bobo. Şi Giorgi. Un câine mic înota alături de el, cu coada minusculă ridicată precum un catarg. În timp ce-l urmărea cu privirea, mulţi alţii începură să răsară din mare. Unii pe care-i cunoştea foarte bine. Cum era tatăl lui Giorgi. Alţii îi erau familiari. Un chip la uşa unei clădiri din Paris. Trăsăturile erau deformate şi imposibil de distins, adevărate măşti groteşti ce se strâmbau la el. Soarele dispăru în spatele unui nor şi temperatura coborî rapid. Măştile începură să zbiere.

Se trezi cu o durere arzătoare în coaste şi deschise ochii. Se afla în Oslo. Pe podeaua de sub scările din holul de la intrare. Cineva stătea deasupra lui, cu gura larg deschisă, strigând ceva. Recunoscu un cuvânt care şi-n limba lui suna aproape identic. *Narcoman.*

Apoi silueta, un bărbat cu o geacă scurtă de piele, făcu un pas în spate şi ridică piciorul. Lovitura îl nimeri în coastele suferinde şi-l făcu să se rostogolească de durere. În spatele bărbatului care-l lovise mai era unul, care râdea şi se ţinea de nas. Geacă de piele îi arătă uşa.

Îi privi pe amândoi. Îşi duse mâna la buzunarul gecii şi simţi că e ud. Şi că încă mai avea pistolul. Mai erau două gloanţe în încărcător. Dar dacă i-ar fi ameninţat cu arma, exista posibilitatea ca ei să alerteze poliţia.

Geacă de piele ţipă şi ridică mâna.

El ridică braţul deasupra capului ca să se apere şi se ridică nesigur în picioare. Bărbatul care se ţinea de nas deschise uşa rânjind şi-i dădu un picior în fund când ieşi.

Uşa se trânti în urma lui şi îi auzi pe cei doi bărbaţi tropăind pe scări în sus. Se uită la ceas. Patru dimineaţa. Era încă întuneric, iar gerul îi intrase în oase. Şi mai era şi ud. Pipăi spatele gecii şi descoperi că era ud fleaşcă, la fel şi pantalonii. Duhnea a pişat. Se pişase pe el? Nu, pesemne că zăcuse în el. O baltă. Pe podea. Pişat îngheţat, pe care-l dezgheţase cu căldura propriului trup.

Îşi îndesă mâinile în buzunare şi începu să alerge uşor pe drum. Maşinile care treceau pe lângă el nu-l mai deranjau.

✯

Pacientul mormăi un „mulţumesc”, iar Mathias Lund-Helgesen închise uşa în urma lui şi se prăbuşi în scaunul din spatele biroului. Căscă şi se uită la ceas. Şase. Mai era o oră până când începea tura de dimineaţă, iar el putea pleca acasă. Câteva ore de somn şi apoi se putea duce la Rakel. În clipa asta, femeia dormea sub o plapumă groasă în enorma ei casă îmbrăcată în scândură din Holmenkollen. Nu prea se înţelegea încă cu băiatul ei, însă avea să vină şi acel moment. Aşa se întâmpla de obicei cu Mathias Lund-Helgesen. Nu că lui Oleg nu i-ar fi plăcut de el; mai degrabă, băiatul formase o legătură prea puternică cu cel de dinaintea lui. Poliţistul. Ciudat cum un copil putea ajunge să-l ridice la rang de părinte pe un alcoolic clar deranjat la cap şi să-l mai şi transforme într-un model demn de urmat.

O vreme, se gândise să-i spună şi lui Rakel acest lucru, apoi lăsase chestiunea să se stingă de la sine. N-ar fi făcut decât să se transforme într-un idiot neajutorat în ochii lor. Sau chiar să o facă pe Rakel să se întrebe dacă el chiar e bărbatul potrivit pentru ei. Iar el asta îşi dorea. Să fie bărbatul potrivit. Era dispus să se transforme în oricine era nevoie ca să o păstreze lângă el. Iar ca să afle cine trebuia să devină, nu era nevoie decât să o întrebe. Aşa că asta şi făcuse. Ce era cu acel poliţist. Iar ea îi răspunsese că nu era nimic deosebit. Doar că îl iubise. Iar dacă ea n-ar fi folosit exact această formulare, poate că el n-ar mai fi ajuns să se

întrebe de ce Rakel nu folosise şi-n cazul lui acest cuvânt.

Mathias Lund-Helgesen alungă aceste idei neproductive, verifică numele următorului pacient pe calculator şi porni prin salonul central, acolo unde îl întâmpinau asistentele. Însă la ora asta din noapte era pustiu, aşa că porni către sala de aşteptare.

Cinci oameni se uitară la el, implorându-l din priviri să fie rândul lor. În afară de un bărbat care se afla mai departe într-un colţ şi care dormea cu gura deschisă şi cu capul rezemat de perete. Vreun drogat, probabil. Geaca albastră şi mirosul de urină stătută care venea în valuri erau semne sigure. La fel de sigure precum faptul că avea să se plângă de dureri şi să ceară pastile.

Mathias se apropie şi strâmbă din nas. Îl scuturã cu putere şi făcu iute un pas îndărăt. O mulţime de toxicomani, după ani întregi în care fuseseră jefuiţi de droguri şi bani, aveau un răspuns automat când erau treziţi: se zbăteau cu putere sau se repezeau cu vreun cuţit.

Bărbatul clipi şi-l privi pe Mathias cu nişte ochi surprinzători de limpezi.

— Cu ce te pot ajuta? întrebă Mathias.

Procedura standard, desigur, era să-i pui pacientului această întrebare doar între patru ochi, însă Mathias era epuizat şi sătul până peste cap de drogaţi şi beţivani care răpeau din timpul şi resursele celorlalţi pacienţi.

Bărbatul îşi strânse şi mai mult geaca în jurul corpului şi nu zise nimic.

— Bună! Mă tem că va trebui să-mi spui de ce-ai venit aici.

Bărbatul clătină din cap şi arătă către unul dintre ceilalţi, explicându-i că nu era rândul lui.

— Aici nu e salon de relaxare, spuse Mathias. Nu ai voie să dormi aici. Şterge-o! Acum!

— Nu înţeleg, replică bărbatul.

— Pleacă! zise Mathias. Altfel chem poliţia.

Uluit de propria reacţie, Mathias se trezi că abia se putea controla să nu-l tragă pe acest drogat împuţit de pe scaun. Ceilalţi se întoarseră ca să se uite la ei.

Bărbatul aprobă dând din cap şi se ridică în picioare, clătinându-se. Mathias îl urmări cu privirea chiar şi după ce uşa de sticlă se închise în urma sa.

— E bine că-i aruncaţi pe ăştia afară, se auzi o voce în spatele său.

Mathias încuviinţă absent. Poate că el nu-i spusese de suficiente ori. Că o iubeşte. Poate că ăsta era motivul.

✯

Era şapte şi jumătate şi întunericul continua să învăluie zona din afara secţiei de neurochirurgie şi al salonului 19, unde agentul de poliţie Stranden stătea şi se uita la patul făcut, rămas acum gol, în care se aflase Jon Karlsen. Curând, alt pacient avea să-i ia locul. Ce gând ciudat! Însă acum trebuia să găsească un pat în care să se întindă el însuşi. Mult timp. Căscă şi verifică să nu fi rămas ceva pe noptiera de lângă pat, apoi luă ziarul de pe scaun şi se întoarse să iasă.

Un bărbat stătea în prag. Era inspectorul. Hole.

— Unde e?

— A plecat, răspunse Stranden. Au venit după el acum vreun sfert de oră cu o maşină. L-au luat de-aici.

— Ă? Cine a autorizat asta?

— Consultantul. Nu-l mai voiau aici.

— Adică cine a autorizat transportul? Şi unde l-au dus?

— Noul tău şef de la Omoruri. El a sunat.

— Hagen? În persoană?

— Da. Şi l-au dus pe Karlsen în apartamentul fratelui său.

Hole clătină încet din cap. Apoi plecă.

✯

Zorile se iveau deja la est când Harry urca anevoie scările blocului din cărămidă roşie-maronie de pe Gørbitz gate, o scurtă fâşie de asfalt plină de gropi aflată între Kirkeveien şi Fagerborggata. Se opri la primul etaj, luându-se după ce scria sub interfonul de lângă uşă. Imprimat cu alb pe o bucăţică de plastic albastru-deschis prinsă pe uşa lăsată întredeschisă, se afla un nume: ROBERT KARLSEN.

Harry intră şi aruncă o privire iute prin apartament. Era un studio micuţ şi dezordonat, care îi confirma prima

impresie despre Robert pe care o avusese când îi văzuse biroul. Deşi nu putea fi ignorată nici posibilitatea ca Li şi Li să fi contribuit la dezordine atunci când căutaseră scrisori şi orice alt fel de hârtie care să-i ajute. O imagine color cu Iisus domina un perete, iar Harry gândi că, dacă acea coroană de spini ar fi fost schimbată cu o beretă, în faţa ochilor l-ai fi avut exact pe Che Guevara.

— Deci Gunnar Hagen a decis că ar trebui să fii adus aici? se adresă Harry persoanei care stătea cu spatele la el la biroul de la fereastră.

— Da, răspunse Jon Karlsen, întorcându-se. Din moment ce ucigaşul cunoaşte adresa apartamentului meu, a zis că aş fi mai în siguranţă aici.

— Mm! făcu Harry, privind în jur. Ai dormit bine?

— Nu chiar.

Jon Karlsen schiţă un zâmbet stânjenit.

— Am zăcut ascultând zgomote inexistente. Iar când, până la urmă, am adormit, Stranden, poliţistul care mă păzea, a venit şi mi-a tras o sperietură de moarte.

Harry mută un vraf de benzi desenate de pe scaun şi se trânti cu toată greutatea pe el.

— Înţeleg perfect că ţi-e frică, Jon. Te-ai gândit mai bine cine te-ar vrea mort?

Jon oftă.

— Numai la asta m-am gândit de azi-noapte încoace. Dar răspunsul e-acelaşi: N-am nici cea mai mică idee.

— Ai fost vreodată la Zagreb? întrebă Harry. Sau în Croaţia?

Jon clătină din cap.

— Cel mai departe de Norvegia am fost în Suedia şi Danemarca. Şi doar când eram copil.

— Cunoşti vreun croat?

— Doar refugiaţii cărora le oferim găzduire.

— Mm! Poliţiştii au zis de ce te-au adus tocmai aici?

Jon ridică din umeri.

— Le-am zis că am o cheie de la apartament. Şi că e, desigur, gol, aşa că…

Harry îşi trecu o mână peste faţă.

— Înainte, aici era un calculator, zise Jon, arătând spre birou.

— L-am luat noi, îl lămuri Harry, ridicându-se iar.

— Deja trebuie să pleci?

— Am de prins un avion spre Bergen.

— O! făcu Jon cu o privire goală.

Harry simţi să-şi aşeze o mână pe umerii lăsaţi şi slăbănogi ai băiatului.

✯

Expresul către aeroport avea întârziere. A treia oară la rând.

— Din cauza unei defecţiuni, veni o scurtă şi vagă explicaţie.

Øystein Eikeland, taximetristul şi singurul amic din copilăria lui Harry, îi explicase acestuia că electromotorul unui tren e unul dintre cele mai simple lucruri care există. Şi Sis a lui îl putea face să meargă, şi cu toate astea, dacă echipele de întreţinere ale SAS şi Căilor Ferate Norvegiene ar alege să facă schimb pentru o zi, toate trenurile ar ajunge la timp şi toate avioanele ar rămâne blocate la sol. Harry prefera situaţia existentă.

Îl sună pe Gunnar Hagen pe linia directă de îndată ce ieşiră din tunelul aflat înainte de Lillestrøm.

— Hole la telefon.

— Mi-am dat seama.

— Autorizasem supravegherea permanentă a lui Jon Karlsen. Şi nu mutarea sa de la spitalul Ullevål.

— Spitalul a hotărât a doua variantă, îl informă Hagen. Iar eu am hotărât-o pe prima.

Harry numără trei case ivite în peisajul alb înainte de-a răspunde.

— Hagen, tu m-ai pus la conducerea acestei anchete.

— Da, dar nu ca să plătim ore suplimentare. Ore care, aşa cum ar trebui să ştii, au depăşit cu mult bugetul acum o eternitate.

— Băiatul e speriat de moarte, insistă Harry. Aşa că l-ai trimis în apartamentul primei victime a ucigaşului, propriul său frate. Ca să economiseşti câteva sute de coroane

amărâte, cât costă pe zi o cameră de hotel.

În boxe se auzi următoarea staţie.

— Lillestrøm? spuse Hagen surprins. Eşti în expresul de la aeroport?

Harry blestemă pe muteşte.

— Un drum rapid până la Bergen.

— Chiar aşa?

Harry înghiţi în sec.

— Mă întorc diseară.

— Omule, ai luat-o razna? Suntem în lumina reflectoarelor aici. Jurnaliştii…

— Urmează un tunel, îl întrerupse Harry, apăsând butonul roşu.

✯

Ragnhild Gilstrup se trezi cu greu dintr-un vis. În cameră era întuneric. Ştia că e dimineaţă, însă nu ştia ce e cu acel zgomot. Parcă era un enorm ceas mecanic. Dar ei nu aveau niciun astfel de ceas în dormitor. Se întoarse pe-o parte şi tresări. În semiîntuneric, zări o siluetă dezbrăcată lângă piciorul patului, urmărind-o.

— Bună dimineaţa, dragă! rosti el.

— Mads! M-ai speriat.

— Chiar?

Bărbatul doar ce ieşise de la duş. În spatele lui, uşa de la baie rămăsese deschisă şi ticăitul acela erau, de fapt, picăturile de apă ce se scurgeau de pe trupul lui pe parchet, într-un fel ce i se părea asurzitor.

— Stai de mult acolo? întrebă ea, adunând şi mai bine plapuma în jurul ei.

— Cum adică?

Femeia ridică din umeri, însă fusese luată prin surprindere. Suna cumva aşa cum o zisese el. Vesel, aproape în derâdere. Şi zâmbetul acela ca o linie. El nu se comporta niciodată aşa. Ragnhild se întinse şi căscă – un truc, şi o ştia şi ea foarte bine.

— Când ai ajuns azi-noapte? întrebă ea. Nu m-am trezit.

— Pesemne că dormeai somnul celor fără de păcat.

Din nou, acel zâmbet.

Îl privi cu atenţie. În ultimele luni, chiar se schimbase. Fusese întotdeauna subţirel, însă acum părea puternic şi într-o formă mai bună. Şi mai era ceva în postura lui; ca şi cum ar fi devenit mai ţanţoş. Fireşte că Ragnhild se întrebase dacă nu cumva are vreo amantă, însă asta n-o deranjase prea tare. Sau aşa îşi închipuise.

— Unde ai fost? întrebă ea.

— Am luat cina cu Jan Petter Sissener.

— Brokerul?

— Da. Crede că perspectivele pieţei sunt bune. Şi ale proprietăţilor.

— Nu e treaba mea să discut eu cu el? întrebă Ragnhild.

— Îmi place şi mie să fiu ţinut la curent.

— Şi crezi că eu nu te ţin la curent, scumpule?

Mads o fixă din priviri. Îi susţinu privirea până ce ea simţi ceva ce nu mai simţise niciodată când stătea de vorbă cu el: sângele care-i inunda obrajii.

— Sunt sigur că-mi spui tot ce trebuie să ştiu, dragă.

Intră în baie, unde ea îl auzi dând drumul la robinet.

— Am tot studiat nişte proprietăţi interesante, strigă ea, mai mult ca să spună ceva, ca să întrerupă ciudata tăcere care se aşternuse după ultimele lui cuvinte.

— Şi eu, strigă Mads. Ieri, am mers să văd o clădire de apartamente de pe Gøteborggata. Cea deţinută de Armata Salvării. O ştii?

Ragnhild îngheţă. Apartamentul lui Jon.

— Drăguţă proprietate. Dar ştii ceva? Pe uşa unuia dintre apartamente era lipită o bandă a poliţiei. Un locatar mi-a spus că fusese împuşcat cineva. Îţi vine să crezi?

— Nu, niciodată, strigă ea. De ce sigilase poliţia apartamentul?

— Asta face poliţia, asigură locaţia până ce întorc apartamentul cu susu-n jos în căutare de amprente şi ADN, ca să afle cine a fost acolo. În fine, e posibil ca Armata Salvării să mai coboare preţul dacă cineva a fost împuşcat în clădirea lor, nu crezi?

— Nu vor să vândă. Ţi-am spus doar.

— Nu voiau să vândă, scumpa mea.

Brusc, îi veni o idee.

— De ce ar căuta poliţia în apartament dacă împuşcăturile au avut loc pe hol?

Îl auzi pe Mads oprind robinetul şi ridică privirea. Mads rămase în uşă, cu un zâmbet gălbui în mijlocul spumei de ras şi cu o lamă în mână. Iar în curând, avea să-şi dea peste tot cu aftershave-ul ăla scump al lui pe care ea nu-l putea suporta.

— Ce tot zici acolo? N-am zis nimic de holuri. Şi ce-ai de eşti aşa de palidă, dragă?

✯

Se făcuse târziu şi peste Parcul Sofienberg încă mai era aşternut un nor transparent de ceaţă rece în vreme ce Ragnhild mergea grăbită pe Helgesens gate, respirând prin eşarfa ei bej marca Bottega Veneta. Nici măcar lâna cumpărată de la Milano cu nouă mii de coroane nu o putea feri de frig, însă măcar îi acoperea faţa.

Amprente. ADN. Ca să se afle cine fusese acolo. Sub nicio formă nu se putea întâmpla aşa ceva; consecinţele ar fi fost dezastruoase.

O coti pe Gøteborggata. Nicio maşină de poliţie în faţă.

Cheia alunecă în broasca uşii de la intrare, iar ea o luă repede spre lift. Trecuse mult timp de la ultima ei vizită aici şi, fireşte, era prima oară când venea neanunţată.

Inima îi bubuia cu putere în timp ce liftul urca şi se tot gândea la firele de păr pe care le lăsase în cabina lui de duş, la fibrele de material din covor şi la amprentele împrăştiate peste tot.

Holul era gol. Banda portocalie lipită peste uşă îi dădea de înţeles că nu e nimeni acasă, dar tot bătu şi aşteptă. Apoi îşi scoase cheia şi o încercă. Nu se potrivea. Încercă iar, însă nu intră decât vârful în cilindru. Hristoase, nu cumva Jon schimbase încuietoarea? Inspiră adânc, răsuci cheia şi rosti o rugăciune în gând.

Cheia alunecă înăuntru şi încuietoarea scoase un clic uşor când se descuie.

Inspiră mirosul apartamentului pe care-l cunoştea atât de bine şi se îndreptă direct spre şifonierul în care ştia că el

ţine aspiratorul. Era un Siemens VS08G2040 negru, acelaşi model pe care îl aveau şi ei acasă, de 2000 de waţi, cel mai puternic de pe piaţă. Lui Jon îi plăcea să aibă curăţenie în casă. Aspiratorul porni când vârî ştecărul în priză. Era zece dimineaţa. Ar fi trebuit să poată curăţa podelele şi să şteargă toţi pereţii şi suprafeţele într-o oră. Privi către uşa de la dormitor şi cumpăni dacă să înceapă de acolo. Acolo unde amintirile, dar şi dovezile erau cele mai puternice. Nu. Lipi gura ţevii aspiratorului de propriul antebraţ. Simţi ca o muşcătură. O desprinse şi băgă de seamă că avea deja o urmă roşie.

Făcea deja curăţenie de câteva minute, când îşi aminti. Scrisorile! Dumnezeule, aproape că uitase că era posibil să-i găsească scrisorile trimise de ea. Primele în care îi scrisese despre cele mai intime visuri şi dorinţe ale ei, şi ultimele, cele pline de disperare, fără nicio reţinere, în care îl implora să vorbească cu ea. Lăsă deoparte aspiratorul, aşeză furtunul pe spătarul unui scaun şi dădu fuga la biroul lui Jon, şi începu să tragă afară sertarele. Creioane, scotch şi un perforator în primul. Cărţi de telefoane în al doilea. Al treilea era încuiat. Normal.

Înşfăcă deschizătorul de scrisori de pe birou, forţă cu el încuietoarea şi se apăsă cu toată forţa pe mâner. Lemnul vechi şi uscat pârâi. Şi cât se gândi că deschizătorul de scrisori avea să se rupă, uşa sertarului se despică pe toată lungimea. Smuci de sertar afară, îndepărtă aşchiile de lemn şi se uită la plicurile dinăuntru. Teancuri întregi. Răsfoi printre ele. Hafslund Energi. Den norske Bank. Finanţe. Armata Salvării. Un plic negru, pe care îl deschise. *Dragă fiule,* scria la început. Continuă să răsfoiască plicurile. Gata! Plicul purta numele unui fond de investiţii – Gilstrup Invest –, scris cu litere albastru-deschis, discrete, în colţul din dreapta.

Răsuflă uşurată şi scoase scrisoarea din teanc.

Când termină de citit, lăsă scrisoarea deoparte şi simţi cum i se rostogolesc lacrimile pe obraji. Era ca şi cum vedea pentru prima dată lumina zilei, ca şi cum fusese oarbă şi acum putea vedea, şi totul era la fel cum fusese

odată. Ca şi cum toate lucrurile în care crezuse odată şi pe care le respinsese erau din nou adevărate. Scrisoarea fusese scurtă, şi totuşi, după ce o citi, totul se schimbă.

Aspiratorul porni şi înghiţi fără milă orice altceva, mai puţin enunţurile simple, lipsite de orice ambiguitate, aşternute pe hârtie, cu logica lor absurdă şi, totodată, mai mult decât evidentă. Nu mai auzi traficul de pe stradă, scârţâitul uşii sau persoana care stătea exact lângă ea. Abia când îi simţi mirosul se îngrozi.

✯

Avionul SAS ateriză pe aeroportul Flesland zdruncinat bine de vânturile dinspre vest. În taxiul spre Bergen, ştergătoarele fâşâiau, iar cauciucurile de iarnă cu crampoane scrâşneau pe asfaltul ud şi negru în vreme ce înaintau printre stâncile acoperite, ici-colo, de smocuri de iarbă umedă şi copaci golaşi. Iarna în vestul Norvegiei.

Când ajunseră în Fyllingsdalen, îl sună Skarre.

— Au găsit ceva.

— Scuipă tot!

— Căutam pe hardul lui Robert Karlsen. Singurele chestii mai dubioase erau nişte cookie către vreo două site-uri porno de pe net.

— Asta am fi găsit şi în calculatorul tău, Skarre. Treci la subiect!

— N-am găsit ceva dubios nici în hârtiile sau scrisorile lui.

— Skarre…! îl avertiză Harry.

— Dar am găsit o bucată dintr-un bilet foarte interesant, zise el. Ghici încotro!

— Te omor!

— Spre Zagreb, se grăbi Skarre să adauge.

Iar când Harry nu răspunse, continuă:

— În Croaţia.

— Mulţumesc! Când a fost acolo?

— În octombrie. Plecare în 12 octombrie, sosire în aceeaşi seară.

— Mm! O singură zi, în octombrie, la Zagreb. Nu pare o vacanţă.

— Am verificat împreună cu şefa Fretex din Kirkeveien,

iar ea spune că Robert nu avea nicio misiune peste hotare pentru ei.

Harry închise, întrebându-se de ce nu-l lăudase pe Skarre pentru treaba bună pe care o făcuse. Ar fi putut s-o facă, fără problemă. Oare devenea mai răutăcios odată cu vârsta? Nu, chibzuia el, în vreme ce lua rest patru coroane de la taximetrist; fusese răutăcios mereu.

Harry ieşi într-o vijelie cumplită, la fel de neplăcută ca blenoragia, tipică unui loc precum Bergen, şi care, potrivit miturilor, începe într-o seară de septembrie şi se mai termină într-o seară din martie. Străbătu cei câţiva paşi până la intrarea în Børs Kafé şi rămase înăuntru scrutând încăperea şi întrebându-se ce-avea să le facă iminenta lege a fumatului unor locuri precum acesta. Harry mai fusese de două ori la Børs şi îl considera un loc în care se simţea ca acasă, dar în acelaşi timp şi ca un străin. Chelnerii umblau de colo-colo şi purtau veste roşii cu expresia aceea pe chip care dădea de înţeles că lucrează într-un loc de mare clasă, în vreme ce serveau halbe de o jumătate de litru însoţite de replici seci ca osul pescarilor de crabi locali, pensionarilor, marinarilor trecuţi prin toate şi multor altora ale căror vieţi eşuaseră înainte de vreme. Prima dată când Harry venise aici, o celebritate scăpătată dansa tango cu un pescar printre mese, în vreme ce o doamnă mai în vârstă, îmbrăcată la patru ace, cânta balade germane acompaniată de un acordeon şi răcnea măscări pline de „r-uri” plimbate prin toată gura în pauzele dintre instrumente.

Harry găsi ceea ce căuta, aşa că se îndreptă spre masa la care un tip înalt şi subţirel stătea în faţă cu o halbă goală şi una aproape goală de bere.

— Şefu’!

Bărbatul ridică brusc capul la auzul vocii lui Harry. Ridică şi privirea, dar cu o mică întârziere. În spatele ceţii cauzate de băutură, pupilele rămâneau tot micşorate.

— Harry!

Spre surprinderea lui, glasul era clar şi precis. Harry îşi trase un scaun de la o masă vecină.

— Eşti în trecere? întrebă Bjarne Møller.

— Da.

— Cum m-ai găsit?

Harry nu răspunse. Venise pregătit, însă cu greu putea crede ceea ce vedea.

— Deci se bârfeşte la secţie, ai? Măi, măi!

Møller mai sorbi o dată din halbă.

— S-au schimbat rolurile! Înainte eu te găseam aşa. Bere?

Harry se aplecă peste masă.

— Şefu', ce s-a întâmplat?

— Ce se întâmplă de obicei când un bărbat vine beat la muncă, Harry?

— Ori a fost dat afară, ori l-a părăsit soţia.

— Pe mine încă nu m-au dat afară. Din câte ştiu.

Møller începu să râdă. Umerii i se cutremurau, dar nu scotea niciun sunet.

— Cumva Kari…?

Harry se opri, fără să ştie cum să formuleze cuvintele potrivite.

— Ea şi copiii n-au venit cu mine. Ceea ce e în regulă. Am decis dinainte.

— Poftim?

— Mi-e dor de băieţi, normal că-mi e. Dar mă descurc. E doar… cum i se spune?… O perioadă de tranziţie… dar mai există un cuvânt mai elegant… trans… nu.

Bjarne Møller îşi coborî capul deasupra paharului.

— Hai să ieşim la o plimbare, propuse Harry, făcând semn să i se aducă nota.

Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, Harry şi Bjarne Møller stăteau sub acelaşi nor de ploaie lângă o balustradă de pe muntele Fløien, privind de sus ceea ce ar fi putut fi Bergenul. Un vagon de teleferic ce aducea izbitor cu o felie de tort tăiată pe diagonală îi transportase, agăţat de fire din oţel, până aici sus tocmai din centrul oraşului.

— De aceea ai venit aici? întrebă Harry. Pentru că tu şi Kari urma să vă despărţiţi.

— Plouă aici la fel de mult pe cât se spune, zise Møller.

Harry oftă.

— Şefu', băutura nu ajută. Doar înrăutăţeşte lucrurile.

— Asta e replica mea, Harry. Tu cum te descurci cu Gunnar Hagen?

— Bine. Ţine predici.

— Să nu cumva să faci greşeala să-l subestimezi, Harry! Nu e capabil doar să ţină predici. Gunnar Hagen a fost în FSK vreme de şapte ani.

— Trupele Speciale? întrebă Harry surprins.

— Exact. Am aflat asta de la comisarul-şef. Hagen a fost relocat ca agent FSK când organizaţia a fost pusă să asigure paza forărilor noastre de petrol din Marea Nordului. Dat fiind că sunt servicii secrete, nu i-au fost trecute niciodată în CV.

— FSK, rosti Harry, simţind cum ploaia rece ca gheaţa i se strecura până pe umeri. Am auzit că loialitatea lor e foarte puternică.

— Sunt ca o frăţie, replică Møller. Impenetrabilă.

— Mai ştii pe cineva care a făcut parte din ea?

Møller clătină din cap. Deja se mai trezise un pic.

— Ceva nou cu ancheta? Am primit şi eu nişte informaţii din interior.

— Nici măcar nu avem motivul crimei.

— Motivul sunt banii, zise Møller, dregându-şi vocea. Lăcomia, iluzia că lucrurile se vor schimba dacă ai bani. Că tu însuţi te poţi schimba.

— Banii.

Harry îi aruncă o privire lui Møller.

— Posibil, admise el.

Møller scuipă dezgustat în băltoaca din faţa lor.

— Găseşte banii. Găseşte banii şi mergi pe urma lor. Ei te vor duce întotdeauna la răspuns.

Harry nu-l mai auzise niciodată vorbind aşa, nu cu o asemenea siguranţă amară, de parcă ar fi posedat vreun soi de înţelepciune interioară pe care ar fi preferat să n-o aibă.

Harry inspiră adânc şi-şi făcu curaj:

— Şefu', ştii că mie nu-mi place să mă ascund după deget, aşa că voi spune ce am de zis. Tu şi cu mine suntem

genul de oameni care n-au mulţi prieteni. Şi chiar dacă s-ar putea să nu mă consideri prieten, eu zic că totuşi sunt ceva de genul ăsta pentru tine.

Harry îl urmări cu atenţie pe Møller, dar nu veni niciun răspuns.

— Am venit până aici ca să văd dacă te pot ajuta. Poate vrei să discuţi despre ceva sau…

Tot niciun răspuns.

— Naiba să mă ia dacă ştiu de ce-am venit, şefu'! Dar iată-mă aici!

Møller îşi dădu capul pe spate, ca să privească cerul.

— Ştii că locuitorii din Bergen îi numesc munţi pe ăştia din spatele nostru? Şi chiar sunt. Munţi adevăraţi. La şase minute cu telefericul din centrul oraşului al doilea ca mărime din Norvegia, există oameni care se rătăcesc şi mor. Nostim, nu?

Harry ridică din umeri.

Møller oftă.

— Ploaia n-o să se oprească. Hai să luăm tinicheaua înapoi.

După ce ajunseră jos, porniră amândoi către şirul de taxiuri.

— O să-ţi ia douăzeci de minute până la aeroportul Flesland acum, înainte de ora de vârf, zise Møller.

Harry încuviinţă şi ezită niţel înainte să se suie în maşină. Geaca îi era udă fleaşcă.

— Mergi pe urma banilor, zise Møller, lăsându-şi o mână pe umărul lui Harry. Fă ce ai de făcut!

— Şi tu la fel, şefu'.

Møller ridică o mână în aer şi se îndepărtă, dar se întoarse după ce Harry se urcă în taxi şi strigă ceva care se pierdu în zgomotul traficului. Harry îşi porni mobilul în vreme ce se avântau prin Danmarks plass. Îl aştepta un mesaj de la Halvorsen, care-i spunea să-l sune imediat. Harry formă numărul.

— Avem cardul bancar al lui Stankic, începu Halvorsen. Bancomatul din Youngstorget l-a înghiţit noaptea trecută, în jur de ora douăsprezece.

— Deci de acolo venea când am luat noi hostelul pe sus, concluzionă Harry.

— Da.

— Youngstorget nu e aşa de aproape de hostel, continuă Harry. Trebuie să fi mers atâta, pentru că se temea că vom lua urma cardului undeva în apropiere de hostel. Ceea ce înseamnă că are nevoie disperată de bani.

— Dar am veşti şi mai bune, adăugă Halvorsen. Bancomatul are şi cameră de supraveghere, desigur.

— Da?

Halvorsen făcu o pauză pentru efect.

— Haide, insistă Harry. Doar nu-şi ascundea faţa, nu?

— A zâmbit drept în cameră, ca o vedetă de film, răspunse Halvorsen.

— Iar Beate are înregistrarea?

— E chiar acum în Casa Durerii şi se uită la ea.

✯

Ragnhild Gilstrup se gândea la Johannes. La cât de diferit ar fi putut sta lucrurile. Numai de şi-ar fi urmat inima, care mereu fusese mai înţeleaptă decât capul. Ciudat, dar niciodată nu se mai simţise atât de nefericită ca acum şi în acelaşi timp să-şi dorească atât de mult să trăiască, aşa cum îşi dorea acum.

Să trăiască un pic mai mult.

Pentru că acum ştia tot.

Se holbă pe gaura neagră a ţevii şi ştiu ce vede.

Şi ce avea să se întâmple.

Ţipătul îi fu înghiţit de zgomotul unui foarte simplu motor de Siemens VS08G2040. Un scaun se prăbuşi. Furtunul cu o extraordinară putere de aspirare i se apropie de ochi. Încercă să închidă pleoapele, însă nişte degete puternice i le ţineau ridicate, pentru că trebuia să vadă. Şi ea văzu. Şi ştiu, ştiu ce urma să se întâmple.

17.
Joi, 28 decembrie. Chipul

Ceasul de pe peretele din spatele tejghelei încăpătoarei farmacii indica ora nouă şi jumătate. Lumea dinăuntru tuşea, se freca la ochii somnoroşii sau arunca, din când în când, priviri către cifrele electronice roşii de pe perete ce le anunţau numărul de parcă erau biletele lor de loto pentru viaţă şi fiecare ţiuit anunţa o nouă extragere.

El nu luase un număr din maşinărie; voia doar să stea lângă caloriferele din farmacie, însă avea senzaţia că geaca albastră de pe el atrăgea o nedorită atenţie asupra sa, căci personalul începea să-i arunce priviri suspicioase. Se uită pe fereastră. Prin ceaţa densă, putea distinge contururile unui soare anemic, lipsit de căldură. Trecu o maşină de poliţie. Aveau camere de supraveghere aici. Trebuia să o ia din loc, dar încotro? Fără niciun ban, avea să fie dat afară din baruri şi cafenele. Acum, nu mai avea nici card. Noaptea trecută, se hotărâse să scoată bani, deşi ştia că exista riscul să-i fie pus cardul sub urmărire. Pornise în explorare în timpul plimbării de seară când plecase de la hostel, iar până la urmă găsise un bancomat la oarece distanţă. Însă maşinăria pur şi simplu îi mâncase cardul fără să-i ofere nimic la schimb, cu excepţia confirmării a ceea ce ştia deja: că îl înconjurau; era iar supus unui atac.

✯

Restaurantul Biscuit era pe jumătate gol şi muzica de nai acoperea orice zgomot. Era perioada aceea liniştită de după prânz şi înainte de masa de seară, aşa că Tore Bjørgen se aşezase la fereastră şi privea visător spre Karl Johans gate. Nu pentru că oferea vreo privelişte extraordinară, ci pentru că localul avea plasate caloriferele sub geamuri şi putea astfel să se încălzească. Era într-o dispoziţie proastă. Trebuia să-şi ridice biletul de avion către Cape Town în următoarele două zile şi tocmai ce ajunsese la concluzia pe care o cunoştea deja de mult timp: nu avea suficienţi bani. Chiar dacă muncise din greu, tot nu-i

ajungeau. Fireşte, în toamnă îşi cumpărase o oglindă în stil rococo pentru apartament, însă mai fusese vorba şi despre prea multă şampanie, cocaină şi alte moduri plăcute, dar scumpe, de a-şi petrece timpul. Nu că ar fi scăpat deja situaţia din mâini, însă, dacă era să fie sincer cu el însuşi, cam era timpul să iasă din acest cerc vicios al petrecerilor, pastilelor pentru dormit şi cocaină care să îi ofere energia necesară să facă suficiente ore suplimentare pentru a avea bani cu care să-şi întreţină proastele obiceiuri. Iar în momentul ăsta nu mai avea nicio leţcaie în cont.

În ultimii cinci ani, îşi petrecuse Crăciunul şi Revelionul în Cape Town, în loc să se întoarcă acasă, în satul Vegårdshei, unde îl aşteptau minţi înguste habotnice, acuzaţii nerostite ale părinţilor şi un dezgust prost mascat din partea unchilor şi nepoţilor. Schimba trei săptămâni de temperaturi insuportabil de scăzute, întuneric deprimant şi plictiseală, cu soare, oameni minunaţi şi o viaţă de noapte plină de distracţii. Şi jocuri. Jocuri periculoase. În decembrie şi ianuarie, Cape Town era invadat de agenţii de publicitate, echipe de filmare şi fotomodele, femei şi bărbaţi. Şi acesta era locul în care întâlnise indivizi cu idei asemănătoare cu ale lui. Jocul care-i plăcea cel mai mult era blind date-ul. Într-un loc cum era Cape Town, întotdeauna existau şi anumite riscuri, dar să mergi la o întâlnire cu un bărbat printre colibele din Cape Flats însemna să-ţi rişti pur şi simplu viaţa. Şi totuşi, el o făcea mereu. Nu era tot timpul conştient din ce cauză făcea astfel de lucruri prosteşti; tot ce ştia era că avea nevoie de pericol ca să simtă că trăieşte. Jocul trebuia să presupună şi o anumită pedeapsă ca să fie considerat interesant.

Tore Bjørgen îşi trase nasul. Visurile cu ochii deschişi îi fuseseră întrerupte de un miros care spera că nu provine din bucătărie. Se întoarse.

— Salut, din nou! rosti bărbatul din spatele lui.

Dacă Bjørgen ar fi fost un chelner cu mai puţină experienţă, poate că pe chip i-ar fi apărut o expresie dezaprobatoare. Bărbatul din faţa sa nu doar că purta acea urâtă geacă albastră care era la modă printre dependenţii

de droguri de pe Karl Johans gate, ci mai era şi nebărbierit, cu ochii injectaţi şi puţea ca un pisoar.

— Îţi aminteşti de mine? rosti bărbatul. Din camera domnilor?

Prima dată, Bjørgen crezu că acesta se referea la clubul de noapte cu acelaşi nume, înainte să-şi dea seama că tipul se referea la toaletă. Abia atunci îl recunoscu. Adică îi recunoscu vocea, totodată gândind în sinea lui că e de-a dreptul incredibil ce se poate întâmpla cu aspectul unui om după 24 de ore fără un bărbierit, un duş şi o noapte de somn.

Trebuie să fi fost de vină faptul că-l întrerupsese brusc din visarea cu ochii deschişi pentru cele două extrem de diferite reacţii pe care Bjørgen le avusese exact în ordinea asta: în primul rând, o dulce înţepătură de dorinţă. Motivul întoarcerii bărbatului era evident după flirtul şi efemerul, dar intimul contact fizic de care avuseseră parte. Apoi şocul, atunci când îşi reaminti imaginea bărbatului cu pistolul plin de săpun. Plus faptul că poliţistul care fusese aici făcuse o legătură între el şi crima căreia îi căzuse victimă acel biet soldat al Armatei Salvării.

— Am nevoie de un loc în care să stau, zise bărbatul.

Bjørgen clipi tare de două ori. Nu-i venea să creadă ce aude. Uite-l aici, stând în faţa unui posibil ucigaş, un tip pe care-l suspectau de o crimă cu sânge-rece. Aşa că, de ce nu lăsa totul baltă şi să o ia la fugă ţipând, ca să anunţe poliţia? Poliţistul îi zisese că exista o recompensă pentru orice informaţie care ar fi dus la arestarea bărbatului. Bjørgen aruncă o privire în celălalt capăt al restaurantului, acolo unde şeful de sală răsfoia registrul cu rezervări. De ce, oare, nu simţea decât această bizară senzaţie de plăcere în piept, care i se răspândea prin tot corpul şi-l făcea să se cutremure şi să tremure, în vreme ce îşi căuta cuvintele potrivite?

— Doar pentru o noapte, insistă bărbatul.

— Azi sunt de serviciu.

— Pot să aştept.

Bjørgen îl privi. *E o nebunie,* gândi, în timp ce creierul

începea să formeze o lentă şi inexorabilă legătură între dragostea lui pentru risc şi o potenţială soluţie la o problemă. Înghiţi în sec şi-şi mută greutatea de pe un picior pe altul.

✯

Harry străbătu aproape în fugă distanţa de la staţia expresului din Gara Centrală din Oslo, prin Grønland, şi până la sediul central al poliţiei, unde luă liftul până la serviciul Jafuri şi apoi o zbughi pe holuri până la Casa Durerii, camera unde se vizionau înregistrări video.

Era întuneric, cald şi sufocant în camera înghesuită şi fără ferestre. Auzi degete mişcându-se rapid pe o tastatură de calculator.

— Ce vezi? întrebă el silueta conturată pe imaginile afişate pe ecranul de pe perete.

— Ceva foarte interesant, răspunse Beate Lønn fără să se întoarcă, însă Harry ştia că deja avea ochii înroşiţi.

O mai văzuse pe Beate la lucru. O văzuse fixând ore întregi cu privirea ecranele în vreme ce derula înainte, oprea, se concentra pe un cadru, mărea, salva. Fără ca ea să ştie, de fapt, ce anume căuta. Sau ce putea vedea. Ăsta era teritoriul ei.

— Şi poate şi o explicaţie, adăugă ea.

— Sunt numai ochi şi urechi.

Harry înaintă bâjbâind prin beznă, se lovi la picior şi se aşeză înjurând.

— Eşti pregătit?

— Dă-i bătaie!

— OK. Fă cunoştinţă cu Christo Stankic!

Pe ecran, un bărbat se apropia de un bancomat.

— Eşti sigură? întrebă Harry.

— Nu-l recunoşti?

— Recunosc geaca albastră, însă… zise Harry, simţindu-şi confuzia din glas.

— Ai răbdare! îi ceru Beate.

Bărbatul vârî cardul în aparat şi aşteptă. Apoi se întoarse către cameră şi schiţă o grimasă. Un zâmbet forţat, genul care înseamnă exact opusul.

— A descoperit că nu poate scoate bani, explică Beate.

Bărbatul de pe cameră continua să apese butoanele şi, în final, ajunse să lovească tastele cu palma.

— Iar acum a descoperit că nu-şi va mai primi cardul înapoi, zise Harry.

Bărbatul rămase mult timp uitându-se fix la ecranul maşinăriei.

Apoi îşi trase mâneca în sus, îşi verifică ceasul, se întoarse şi se făcu nevăzut.

— Ce marcă era ceasul? întrebă Harry.

— Avea sticlă reflectorizantă, spuse Beate. Dar am mărit negativul. Scria Seiko SQ50 pe cadran.

— Deşteaptă fată! Dar n-am auzit nicio explicaţie.

— Asta e explicaţia.

Beate tastă ceva şi două imagini cu bărbatul, pe care doar ce le văzuseră, apărură pe ecran. Una era făcută în timp ce-şi scotea cadul; cealaltă, în timp ce se uita la ceas.

— Le-am ales pe acestea două pentru că faţa lui se află aproximativ cam în aceeaşi poziţie şi e mai uşor de observat. Între ele sunt un pic mai mult de o sută de secunde. Vezi?

— Nu, răspunse Harry cu sinceritate. Îmi dau seama că nu mă pricep la asta. Nici măcar nu pot spune dacă e aceeaşi persoană în ambele imagini. Sau dacă e omul pe care l-am văzut în Parcul Tøyen.

— Bun. Deci ai văzut.

— Ce să văd?

— Aici e imaginea cu el de pe cardul bancar, îi explică Beate şi dădu clic, iar imaginea unui bărbat cu păr scurt şi cravată apăru pe ecran.

— Iar aici sunt cele pe care i le-a făcut *Dagbladet* în Egertorget.

Alte doua imagini.

— Îţi dai seama dacă e vorba despre aceeaşi persoană? întrebă Beate.

— Păi, nu.

— Nici eu.

— Nici *tu* nu poţi? Dacă tu nu poţi, atunci înseamnă că

nu-i aceeaşi persoană.

— Nu, îl contrazise Beate. Înseamnă că avem în faţa ochilor un caz cunoscut sub numele de hiperelasticitate. Numit *visage du pantomime*[24] de către experţi.

— Ce naiba tot spui acolo?

— Adică o persoană care îşi poate schimba înfăţişarea fără să aibă nevoie de machiaj, deghizare sau chirurgie plastică.

✯

Harry aşteptă ca toată echipa de anchetă să se aşeze în zona roşie a sălii de şedinţe, apoi vorbi:

— Ştim că suntem pe urmele unui singur bărbat, atât. Deocamdată, să-i spunem Christo Stankic. Beate?

Beate porni proiectorul şi imaginea unui chip cu ochii închişi şi o mască alcătuită din ceva asemănător cu nişte spaghete roşii apărură pe ecran.

— Ce vedeţi voi aici e musculatura noastră facială, începu ea. Muşchi pe care-i folosim pentru a forma expresii şi, astfel, a ne schimba înfăţişarea. Cei mai importanţi sunt situaţi pe frunte, în jurul ochilor şi în jurul gurii. De exemplu, acesta este *musculus frontalis,* care, împreună cu *musculus corrugator supercilii,* este folosit pentru a ridica şi a încrunta sprâncenele. *Orbicularis oculi* închide pleoapele sau creează pliuri în partea din jurul ochilor. Şi aşa mai departe.

Beate apăsă pe telecomandă. Imaginea fu înlocuită cu cea a unui clovn cu obrajii umflaţi.

— Avem sute de muşchi de genul ăsta pe faţă şi chiar şi cei a căror sarcină este să ne ajute să ne strâmbăm folosesc doar puţin din capacitatea lor. Actorii şi comedianţii îşi antrenează muşchii faciali pentru a obţine o mişcare maximă pe care noi, ceilalţi, o pierdem în tinereţe. În orice caz, chiar şi actorii sau mimii se folosesc de aceşti muşchi când trebuie să imite pentru a exprima anumite emoţii. Şi, oricât de importante ar fi, există doar câteva,

[24] Chip de pantomimă, în lb. franceză. Cineva care suferă de acest sindrom îşi poate schimba expresia facială folosind sutele de muşchi de pe faţă *(N. r.).*

generale, şi sunt puţine la număr. Furia, bucuria, iubirea, surpriza, chicotitul, un hohot de râs şi aşa mai departe. Natura ne-a dat totuşi toată această masă de muşchi pentru a exprima mai multe milioane, exact cum aţi auzit, aproape un număr nelimitat de expresii faciale. Pianiştii care concertează şi-au antrenat legătura dintre creier şi musculatura degetelor într-o asemenea măsură, încât pot efectua zece activităţi diferite, independente una de alta. Iar noi nici măcar nu avem aşa mulţi muşchi în degete. Deci de ce anume nu e în stare chipul nostru?

Beate mută la filmarea cu Christo Stankic din faţa bancomatului.

— Ei bine, suntem capabili de asta, de exemplu.

Filmuleţul rulă la viteză redusă.

— Schimbările sunt aproape imperceptibile. Muşchii mici sunt încordaţi şi apoi relaxaţi. Rezultatul mişcărilor muşchilor mici e schimbarea expresiei. Se schimbă chipul chiar aşa de mult? Nu, însă partea creierului care recunoaşte chipurile – girusul fusiform – este foarte, foarte sensibilă chiar şi la schimbările minore, din moment ce funcţia sa e să facă distincţia între mii de trăsături similare din punct de vedere fizic. Cu ajutorul ajustării gradate a muşchilor faciali, ajungem la ceea ce pare a fi o altă persoană. De exemplu, asta!

Înregistrarea încremeni când ajunse la ultimul cadru.

— Alo! Aici e Pământul către Marte!

Harry recunoscu vocea lui Magnus Skarre. Cineva râse, iar Beate roşi.

— Scuze! făcu Skarre, privind în jur cu un chicotit mulţumit de sine. Ăsta-i tot ţiganul de Stankic. SF-ul e interesant, însă tipii care se încordează niţel ici şi se relaxează niţel colo şi aşa devin de nerecunoscut, ei bine, chestia asta mi se pare cel puţin trasă de păr, dacă mă întrebaţi pe mine.

Harry era pe punctul de-a interveni, dar se răzgândi, în schimb, o urmări cu interes pe Beate. În urmă cu doi ani, un asemenea comentariu ar fi zdrobit-o pe loc şi el ar fi fost nevoit să o adune cu făraşul.

— Din câte ştiu eu, nu te-a întrebat nimeni, replică Beate, roşie în obraji. Dar, întrucât asta-i părerea ta, lasă-mă să-ţi dau un exemplu pe care sunt sigură că-l vei înţelege.

— Uau! exclamă Skarre, ridicându-şi palmele în semn că se predă. N-ar trebui s-o iei la modul personal, Lønn!

— Când oamenii mor, se instalează ceea ce se cheamă rigor mortis, continuă netulburată Beate, însă Harry observă că respira mai rapid. Muşchii din corp, la fel şi cei ai feţei, înţepenesc. Acelaşi lucru se întâmplă şi atunci când muşchii se relaxează. Şi care e reacţia tipică a rudelor când trebuie să identifice cadavrul?

În liniştea care urmă, nu se auzi decât huruitul ventilatorului de la proiector. Harry zâmbea deja.

— Că nu îl recunosc, rosti un glas puternic şi limpede.

Harry nu-l auzise pe Gunnar Hagen intrând.

— O problemă des întâlnită în război, atunci când trebuie identificaţi soldaţii. Fireşte, sunt îmbrăcaţi în uniformă, dar uneori, până şi camarazii din propria lor unitate trebuie să le verifice plăcuţele de identificare pentru a fi siguri.

— Mulţumesc! zise Beate. Ţi-a ajutat materia cenuşie, Skarre?

Skarre ridică din umeri, iar Harry auzi pe cineva râzând tare. Beate închise proiectorul.

— Plasticitatea sau mobilitatea feţei reprezintă un lucru foarte specific. Într-o anumită măsură, ea poate fi atinsă prin practică şi, până la un anumit punct, se poate presupune că e o moştenire genetică. Unii oameni nu pot face diferenţa între partea stângă şi cea dreaptă a propriei feţe; alţii, prin exerciţiu, îşi pot folosi muşchii independent unii de alţii. Precum pianiştii. Iar asta se numeşte hiperelasticitate sau *visage du pantomime.* Cazurile cunoscute sugerează că la mijloc e implicat şi un puternic element genetic. Abilitatea a fost deprinsă în adolescenţă sau copilărie, iar cei care deţin un anumit grad de hiperelasticitate sufereau adesea şi de tulburări de personalitate sau au trecut prin traume îngrozitoare în timpul copilăriei.

— Deci ce vrei tu să spui e că avem de-a face cu un

nebun? întrebă Gunnar Hagen.

— Domeniul meu de expertiză sunt chipurile, nu psihologia, răspunse Beate. Însă, în orice caz, nu putem exclude această posibilitate. Harry?

— Mulţumesc, Beate! Harry se ridică în picioare. Aşadar, acum ştiţi cu ce ne confruntăm, oameni buni. Întrebări? Da, Li?

— Cum prindem o asemenea creatură?

Harry şi Beate schimbară câteva priviri. Hagen tuşi.

— Habar n-am, răspunse Harry. Tot ce ştiu e că nu se va termina până ce el îşi va face treaba. Sau noi pe-a noastră.

✯

Pe Harry îl aştepta un mesaj de la Rakel când se întoarse în birou. O sună imediat, ca să nu mai stea ca pe ace.

— Cum merge? întrebă ea.

— Direct la Curtea Supremă, răspunse Harry.

Era o expresie folosită de tatăl lui Rakel. O glumă populară printre soldaţii întorşi de pe Frontul de Est după război şi pe care îi aşteptau procese. Rakel râse. Acel murmur lin pentru care el fusese dispus, la un moment dat, să sacrifice absolut orice ca să-l poată auzi zi de zi. Încă mai avea efect asupra lui.

— Eşti singur? întrebă ea.

— Nu. Halvorsen stă aici şi ascultă, ca de obicei.

Halvorsen săltă capul din declaraţiile martorilor din Egertorget şi se strâmbă la el.

— Oleg are nevoie de cineva cu care să vorbească, zise Rakel.

— A, da?

— Pfui, cum a sunat asta! Nu are nevoie de cineva. Are nevoie să stea de vorbă cu tine.

— Are nevoie?

— Mai exact, *a zis* că vrea să stea de vorbă cu tine.

— Şi ţi-a cerut să mă suni?

— Nu. Nu, n-ar fi făcut niciodată aşa ceva.

— Nu.

Harry zâmbi la o astfel idee.

— Aşadar… Crezi că ai avea timp, într-o seară?

— Desigur!
— Super! Vino şi ia cina cu noi.
— Noi?
— Cu Oleg şi cu mine.
— Mm!
— Ştiu că l-ai cunoscut pe Mathias…
— Da, răspunse Harry cu iuţeală. Pare un tip drăguţ.
— Da.
Harry nu ştiu cum să-i interpreteze tonul.
— Mai eşti acolo?
— Sunt aici, replică Harry. Auzi, avem pe cap un caz de crimă şi lucrurile s-au cam încins pe-aici. Pot să mă gândesc niţel şi să te sun eu mai târziu, astăzi?
Pauză.
— Rakel?
— Da, ar fi bine. Altfel, cum merg lucrurile?
Întrebarea era atât de deplasată, încât, preţ de o clipă, Harry se întrebă dacă nu cumva s-a vrut o ironie.
— Trec zilele, răspunse Harry.
— Nimic nou în viaţa ta de când am vorbit ultima dată?
Harry trase aer în piept.
— Trebuie să închid, Rakel. Te sun când mă hotărăsc. Salută-l pe Oleg din partea mea. OK?
— OK.
Harry lăsă jos receptorul.
— Ei bine? zise Halvorsen. Vreo zi convenabilă?
— E o masă. Ceva ce are de-a face cu Oleg. Ce-o fi căutat Robert la Zagreb?
Halvorsen se pregăti să zică ceva, când se auzi o bătaie în uşă. Se întoarseră amândoi. În prag stătea Skarre.
— Doar ce ne-a sunat poliţia din Zagreb, îi informă el. Cardul bancar a fost emis pe baza unui paşaport fals.
— Mmm! fredona Harry, lăsându-se pe spate în scaun şi împreunându-şi mâinile la ceafă. Skarre, ce-o fi căutat Robert la Zagreb?
— Doar ştii ce cred.
— Droguri, completă Halvorsen.
— Skarre, n-ai pomenit ceva de-o fată care întreba de

Robert la magazinul Fretex din Kirkeveien? Cei de la magazin credeau că-i vorba de cineva din Iugoslavia, nu?

— Ba da. Managerul magazinului. Ea…

— Sună la Fretex, Halvorsen!

În birou se aşternu tăcerea cât timp Halvorsen răsfoi Paginile Aurii şi formă numărul. Harry începu să bată darabana în masă, încercând să găsească formularea potrivită: era mulţumit de Skarre. Îşi drese glasul o dată, însă Halvorsen îi întinse receptorul.

Sergentul-major Rue ascultă, vorbi şi acţionă. O femeie eficientă, lucru pe care Harry izbuti să-l confirme două minute mai târziu, când închise şi tuşi iar.

— Unul dintre cei 12 băieţi ai ei din trupele paramilitare, un sârb, şi-a amintit de fată. El crede că se numeşte Sofia, dar nu e sigur. Era sigur că provine din Vukovar.

✯

Când Harry ajunse la apartamentul lui Robert, îl găsi pe Jon în pat, cu o Biblie deschisă pe piept. Părea neliniştit, ca şi cum n-ar fi dormit. Harry îşi aprinse o ţigară, se aşeză pe fragilul scaun din bucătărie şi-l întrebă pe Jon ce crede că făcuse Robert la Zagreb.

— Habar n-am. Mie nu mi-a zis nimic. Poate avea vreo legătură cu proiectul ăla secret pentru care i-am împrumutat bani.

— OK. Ştii ceva despre o iubită, o tânără croată pe nume Sofia?

— Sofia Miholjec? Glumeşti!

— Mi-e teamă că nu. Înseamnă că ştii cine e?

— Sofia locuieşte într-una dintre clădirile noastre de pe Jacob Aalls gate. Familia ei se afla printre refugiaţii croaţi din Vukovar aduşi aici de către comandant. Dar Sofia… Sofia are 15 ani.

— Poate era îndrăgostită de Robert? O fată tânără. Un flăcău matur, care arată bine. Doar nu e chiar ieşit din comun, ştii bine asta.

Jon se pregăti să răspundă, dar se abţinu.

— Ai spus că lui Robert îi plăceau fetele tinere, continuă Harry.

Jon îşi fixă privirea în podea.

— Îţi pot da adresa familiei ei, ca să o poţi întreba.

— Bine.

Harry aruncă o privire la ceasul de mână.

— Ai nevoie de ceva?

Jon privi de jur-împrejur.

— Ar trebui să trec pe la mine pe-acasă. Să iau nişte haine şi produse de toaletă.

— Bine. Te duc eu. Ia-ţi căciula şi haina. S-a făcut şi mai frig.

Drumul le luă 20 de minute. Trecură pe lângă vechiul şi dărăpănatul stadion Bislett, care urma să fie demolat, şi pe lângă restaurantul Schrøder, în faţa căruia stătea un bărbat cu o haină groasă de lână pe el şi cu o căciulă pe cap, pe care Harry îl recunoscu. Harry parcă ilegal în faţa intrării de la numărul 4 de pe Gøteborggata, apoi intrară amândoi în clădire şi aşteptară venirea liftului. Numărul roşu de lângă uşa liftului îl anunţă pe Harry că acesta se afla la etajul trei, unde locuia Jon. Înainte să apuce să apese butonul, auziră cum liftul se pune în mişcare şi văzură, după numere, că acesta cobora. Harry îşi frecă palmele pe coapse.

— Nu-ţi plac lifturile, constată Jon.

Harry îl privi surprins.

— Chiar atât de evident e?

Jon zâmbi.

— Nici tatălui meu nu-i plac. Haide. S-o luăm pe scări.

Se îndreptară spre scări şi apucaseră deja să suie câteva trepte, când Harry auzi cum sub ei se deschide uşa liftului.

Intrară în apartament şi Harry rămase lângă uşă cât timp Jon merse în baie şi luă de acolo un săculeţ cu produse de toaletă.

— Ciudat, zise Jon încruntându-se. Parcă ar fi fost cineva aici.

Jon intră în baie şi se întoarse cu o geantă.

— Miroase ciudat.

Harry aruncă o privire în jur. Două pahare pe chiuvetă, însă nici urmă de lapte sau alte semne vizibile de lichid pe margini care să scoată ceva la iveală. Nici urme umede

lăsate de zăpada topită pe podea, ci doar câteva aşchii de lemn în faţa biroului, care trebuie să fi provenit de la unul dintre sertare. Partea din faţă a unui sertar părea să fi fost despicată.

— Să mergem, zise Harry.

— Ce-o căuta aspiratorul meu afară? întrebă Jon, arătându-i-l. L-or fi folosit oamenii tăi?

Harry cunoştea procedurile criminaliştilor şi niciuna nu presupunea folosirea unui aspirator la locul unei crime.

— Mai are cineva cheia de la apartamentul tău? întrebă Harry.

Jon şovăi.

— Thea, iubita mea. Dar ea n-ar fi folosit aspiratorul aici fără să mă întrebe.

Harry studie aşchiile de lemn din faţa biroului, care ar fi fost primele înghiţite de un aspirator. Apoi se apropie de aparat. Manşonul fusese desprins de pe ţeava din plastic prinsă de capătul furtunului. Îl trecură fiori reci de-a lungul şirei spinării. Ridică furtunul şi se chiorî în profunzimea lui. Îşi plimbă un deget în jurul marginii negre rotunde şi studie buricul degetului.

— Ce-i aia? întrebă Jon.

— Sânge, răspunse Harry. Verifică dacă uşa e încuiată.

Harry îşi dăduse deja seama. Era o situaţie pe care o ura din tot sufletul şi de care nu reuşea să stea departe. Îndepărtă capacul de plastic din mijlocul aparatului. Desfăcu sacul de praf galben şi îl ridică, gândind, totodată, că *asta* era, de fapt, casa durerii. Locul unde era mereu silit să-şi folosească abilitatea de-a empatiza cu răul. O abilitate pe care din ce în ce mai des îşi închipuia că şi-o supradezvoltase.

— Ce faci? întrebă Jon.

Sacul era atât de plin, încât mai că dădea pe dinafară. Harry prinse hârtia moale şi groasă şi o rupse. Sacul se rupse şi un nor fin de praf negru se ridică precum un duh dintr-o lampă. O luă în sus, lipsit de greutate, înălţându-se spre tavan, în timp ce Jon şi Harry examinau conţinutul de pe parchet.

— Dumnezeule! şopti Jon.

18.
Joi, 18 decembrie. Toboganul

— Dumnezeule! gemu Jon, pipăind în jur după un scaun. Ce s-a întâmplat aici? Ăla e un… un…

— Da, răspunse Harry, lăsându-se pe vine lângă aspirator şi căznindu-se să respire normal. E un ochi.

Globul ocular semăna cu o meduză eşuată şi plină de sânge. Praful se lipise de suprafaţa albă. Pe partea din spate, mânjită toată de sânge, Harry putu desluşi baza muşchilor şi cârligul gros, ca un vierme, care era nervul optic.

— Ce mă întreb eu e cum anume a trecut nevătămat prin filtru şi a ajuns în sac. Dacă într-adevăr a *fost* aspirat, adică.

— Am scos filtrul, rosti Jon cu voce tremurătoare. Trage mai bine aşa.

Harry scoase un pix din buzunarul gecii şi-l folosi pentru a manevra ochiul cu grijă. Avea o consistenţă moale, însă mijlocul părea tare. Îşi schimbă poziţia în aşa fel încât lumina de la lustra din tavan să cadă pe pupilă, care era mare, neagră şi cu marginile neclare acum că nu mai existau muşchi care s-o menţină rotundă. Irisul deschis la culoare, aproape turcoaz, care înconjura pupila lucea precum mijlocul unei mărgele mate. Harry auzi cum Jon respira sacadat în spatele său.

— Un iris de un albastru neobişnuit de deschis, remarcă Harry. Ţi-e familiar?

— Nu, eu… nu ştiu.

— Ascultă-mă bine, Jon! zise Harry fără să se întoarcă. Nu ştiu cât de bine ai învăţat tu să minţi, dar nu te pricepi mai deloc. Nu te pot sili să-mi povesteşti toate detaliile picante despre fratele tău, dar asta…

Arătă către globul ocular plin de sânge.

— În cazul ăsta, te pot sili să-mi spui despre cine e vorba.

Se întoarse spre el. Jon stătea pe unul dintre cele două scaune din bucătărie, cu capul plecat.

— Eu… ea…

Emoţia îi sugrumă vocea.

— Deci e o *ea,* îl ajută Harry.

Jon încuviinţă ferm.

— Se numeşte Ragnhild Gilstrup. Nimeni altcineva nu mai are ochi ca ai ei.

— Şi cum de-a ajuns ochiul aici?

— Habar n-am. Ea… noi… obişnuiam să ne întâlnim aici. Avea o cheie. Harry, ce-am făcut? De ce s-a întâmplat aşa ceva?

— Nu ştiu, Jon. Eu am treabă aici, dar mai întâi trebuie să găsim un loc în care să mergi.

— Mă pot întoarce pe Gørbitz gate.

— Nu! se răsti Harry. Ai cheile de la apartamentul Theei? Jon dădu din cap aprobator.

— Bun, du-te acolo! Ţine uşa încuiată şi n-o deschide decât mie.

Jon porni spre uşa de la intrare, apoi ezită.

— Harry?

— Da?

— Trebuie neapărat să se afle? De legătura mea cu Ragnhild, vreau să zic. Am încetat să mă mai văd cu ea după ce am început să ies cu Thea.

— Atunci nu e nicio problemă.

— Nu înţelegi, insistă Jon. Ragnhild Gilstrup era căsătorită.

Harry înclină din cap în semn de încuviinţare.

— A opta poruncă?

— A zecea, îl corectă Jon.

— N-o pot muşamaliza, Jon.

Jon îl privi surprins. Apoi clătină uşurel din cap.

— Ce e?

— Nu-mi vine să cred c-am putut spune aşa ceva, zise Jon. Ragnhild e moartă, iar eu nu mă gândesc decât să-mi salvez propria piele.

Jon avea lacrimi în ochi. Şi preţ de o secundă plină de vulnerabilitate, Harry nu simţi nimic altceva decât compasiune. Nu compasiunea pe care o simţea pentru

victimă sau pentru un seamăn de-al său, ci pentru persoana care, timp de o sfâşietoare clipă îşi vede propria umanitate patetică.

✯

Existau momente în care Sverre Hasvold regreta faptul că renunţase la o viaţă de comerciant de produse din peşte pentru a deveni administrator al blocului nou-nouţ de apartamente de la nr. 4 de pe Gøteborggata. Mai ales în zile geroase cum era aceasta, când îl sunau toţi ca să se plângă că toboganul pentru gunoi se blocase iar. Se întâmpla cam o dată pe lună, iar motivul era evident: gurile de la fiecare etaj aveau aceeaşi circumferinţă ca şi rampa însăşi. Blocurile vechi de apartamente erau mai bune. Chiar şi în anii treizeci, când apăruseră primele tobogane, arhitecţii avuseseră suficientă înţelepciune cât să facă gurile mai înguste, astfel încât oamenii să nu înghesuie înăuntru lucruri care apoi să se blocheze ceva mai jos pe rampă. În zilele noastre, mintea lor nu mai era decât la stil şi lumină.

Hasvold deschise uşa toboganului de la etajul doi, îşi vârî capul înăuntru şi aprinse lanterna. Lumina se reflecta în sacii albi de plastic şi ajunse la concluzia că, aşa cum se întâmpla de obicei, problema se afla undeva între parter şi primul etaj, acolo unde se îngusta rampa.

Descuie camera de depozitare a gunoiului de la subsol şi aprinse lumina. Frigul era atât de aspru, încât îi aburi ochelarii. Tremură şi înşfăcă vergeaua de fier lungă de aproape trei metri pe care o păstra lipită de perete exact în acest scop. Ba, chiar în capăt, avea şi o bilă de plastic, aşa încât să nu găurească sacii când o împingea pe rampă. Din deschizătură tot cădeau picături, pic, pic, pe sacii de plastic din tomberon. Regula casei spunea foarte clar că toboganul trebuia folosit doar pentru materie uscată în saci sigilaţi, însă nimeni – nici măcar aşa-zişii creştini care locuiau în clădire – nu lua în serios asemenea lucruri.

Cojile de ou şi cutiile de lapte îi scrâşniră sub tălpi când se apropie de gura rotundă din plafon. Cercetă rampa, dar nu văzu decât întuneric. Împinse băţul în sus. Se aşteptă să

lovească obişnuitul morman de saci, dar în schimb băţul se lovi de ceva solid. Împunse mai tare. Nu se clinti; ceva se înţepenise bine acolo şi nu se mai urnea.

Luă lanterna atârnată la brâu şi îndreptă lumina în susul rampei. O picătură îi căzu pe ochelari. Înjurând, îşi smulse ochelarii de la ochi şi le şterse lentilele pe halatul albastru de pe el, ţinând lanterna la subraţ. Se mişcă într-o parte şi aruncă o privire mioapă în sus, cu un singur ochi. Începuse să se alarmeze. Îndreptă din nou lanterna în sus, imaginaţia începând deja să i-o ia razna. Bătăile inimii i se mai domoliră cât se holba în sus. Nevenindu-i să creadă, îşi puse ochelarii la ochi. Apoi inima i se opri complet.

Vergeaua de fier alunecă pe perete până ajunse să lovească, zdrăngănind, podeaua. Sverre Hasvold se trezi în fund în containerul de gunoi. Pesemne că lanterna îi alunecase printre saci pe undeva. O altă picătură căzu pe sacul de plastic dintre coapsele lui. Tresări brusc şi se trase în spate, de parcă ar fi fost acid caustic. Apoi sări în picioare şi o zbughi afară.

Avea nevoie de aer proaspăt. Văzuse multe lucruri pe mare, însă în niciun caz aşa ceva. Era ceva… anormal. Opera cuiva bolnav. Deschise uşa de la intrare şi se împletici pe trotuar, fără să-i bage de seamă pe cei doi bărbaţi de-afară şi nici aerul rece care îl întâmpină. Ameţit şi cu răsuflarea tăiată, se sprijini de zid şi-şi scoase telefonul mobil. Se holbă la el, neajutorat. Schimbaseră numerele de urgenţă cu câţiva ani în urmă, făcându-le mai uşor de memorat, însă cele care-i veniră prima dată în minte au fost tot cele vechi, fireşte. Atunci îi observă pe cei doi bărbaţi. Unul dintre ei vorbea la mobil; pe celălalt îl recunoscu imediat, fiind unul dintre locatari.

— Scuze, dar ştii numărul de la poliţie? întrebă Hasvold şi observă că răguşise ca după o sesiune îndelungă de urlat.

Locatarul arunca o privire spre omul de lângă el, care îl studie o clipă pe administrator, înainte să spună:

— Stai un pic, s-ar putea ca până la urmă să nu mai avem nevoie de Ivan şi de câini care iau urma.

Bărbatul îndepărtă telefonul de ureche şi se întoarse

către Sverre Hasvold.

— Sunt inspectorul Hole, de la poliţia din Oslo. Lasă-mă să ghicesc…

✯

Într-un apartament de lângă Vestkanttorget, Tore Bjørgen se uita jos în curte prin fereastra de la dormitor. Afară, era la fel de linişte ca înăuntru; niciun copil nu alerga ţipând sau jucându-se în zăpadă. Pesemne că era prea frig sau prea întuneric. Şi oricum trecuseră câţiva ani buni de când copiii nu se mai jucau iarna afară. Din sufragerie se putea auzi crainicul TV care-i avertiza pe telespectatori în privinţa temperaturilor scăzute care atinseseră un nivel-record. Secretarul Ministerului pentru Servicii Sociale urma să implementeze un set de măsuri speciale pentru a aduna persoanele fără adăpost de pe străzi şi a-i încuraja pe bătrânii care locuiau singuri să mărească temperatura caloriferelor în case. Poliţia căuta un cetăţean croat pe nume Christo Stankic. Exista şi o recompensă pentru orice pont care putea duce la arestarea lui. Prezentatorul nu pomenea nicio sumă, însă Bjørgen presupunea că e vorba de mai mult decât avea el nevoie pentru un bilet de avion dus-întors până la Cape Town şi pentru a-şi plăti hrana şi cazarea timp de trei săptămâni.

Bjørgen îşi curăţă nările şi frecă de gingii restul de cocaină. Lucru care îi şterse cu totul gustul de pizza.

Managerului de la Biscuit îi spusese că are o migrenă şi plecase acasă mai devreme. Christo – sau Mike, cum îi spusese el că se numeşte – îl aştepta pe o bancă din Vestkanttorget, aşa cum conveniseră. Evident că lui Christo îi plăcuse pizza Grandiosa gata preparată pe care i-o oferise el şi o înfulecase fără să bage de seamă cele cincisprezece miligrame de Stesolid pe care le primise sub forma unei pastile fin mărunţite.

Bjørgen îl supraveghea pe Christo, care acum dormea, gol şi cu faţa în jos, în patul lui. În pofida bilei cu curea înfipte în gură, Christo respira adânc şi fără probleme. Nu dăduse niciun semn că s-ar trezi când Tore îşi pusese la punct micul său aranjament. Tore cumpărase somniferele

de la un consumator de pe stradă, chiar în faţă la Biscuit, pentru 15 coroane pastila. Restul nu costaseră nici ele prea mult. Cătuşele pentru mâini, cătuşele pentru picioare, cureaua cu bilă cu tot cu ham pentru cap şi şiragul de mărgele anale făceau parte dintr-o aşa-numită trusă pentru începători pe care o achiziţionase de pe un site pentru doar 599 de coroane.

Plapuma zăcea pe jos, iar pielea lui Christo lucea în lumina flăcărilor de la lumânările pe care Tore le împrăştiase prin toată camera. Trupul lui în formă de Y se profila pe albul lenjeriei; mâinile îi erau legate de capul patului, care avea o spetează solidă, din alamă, în timp ce picioarele îi erau legate de cadrul din capătul celălalt. Tore izbutise să strecoare o perniţă sub burta lui Christo, pentru a-i înălţa niţel fundul.

Scoase capacul cutiei cu vaselină, luă puţină cu degetul arătător şi despărţi fesele lui Christo. Şi îl săgetă un gând. Ce făcea el se numea viol. Cu greu i-ai fi putut spune altcumva. Iar ideea, simplul cuvânt „viol”, îl înfierbântă şi mai tare.

De fapt nu era sigur dacă Stankic s-ar fi împotrivit ca Tore să se joace niţel cu el. Semnalele trimise fuseseră un pic confuze. În orice caz, era destul de periculos să te joci cu un criminal. Minunat de periculos. Dar nu nechibzuit. La urma urmelor, individul de sub el avea să fie închis tot restul vieţii.

Îşi admiră propria erecţie. Apoi luă mărgelele anale din cutie şi trase de ambele capete ale şnurului din nailon subţire, dar solid ce trecea prin bile formând parcă un colier de perle: primele mărgele erau mici, însă diametrul lor tot creştea, cea mai mare fiind cât o minge de golf. Potrivit instrucţiunilor, mărgelele trebuiau introduse în rect şi apoi scoase uşurel, pe rând, pentru a obţine o stimulare maximă a nervilor din jurul sensibilului orificiu anal. Exista o adevărată varietate de culori pentru ele şi, dacă nu ştiai ce înseamnă mărgelele anale, atunci puteai avea o scuză că ţi-ai închipuit că sunt altceva. Tore zâmbi când îşi văzu reflexia în cea mai mare dintre mărgele. Tatăl său avea să

rămână un pic surprins când urma să deschidă cadoul de Yuletide de la Tore, însoţit de o felicitare din Cape Town şi de speranţa lui că aveau să arate foarte drăguţ pe post de globuri în brad. În orice caz, cu siguranţă nimeni din familia sa din Vegårdshei n-avea nici cea mai vagă idee ce fel de globuleţe le scânteiau în faţa ochilor în vreme ce ţopăiau în jurul bradului ţinându-se de mâini. Sau pe unde fuseseră băgate.

✯

Harry îi conduse pe Beate şi pe cei doi asistenţi ai ei pe scările spre subsolul unde administratorul le descuie uşa de la ghenă. O asistentă era nouă, o fată al cărei nume Harry nu-l reţinu mai mult de trei secunde.

— Sus, acolo, zise Harry.

Ceilalţi trei, purtând ceva ce aducea cu echipamentul alb al unui apicultor, păşiră cu grijă în faţă şi rămaseră sub gura toboganului, lumina lanternelor de pe frunte fiind înghiţită cu totul în bezna de deasupra. Harry o studie cu interes pe asistenta cea nouă, aşteptând să-i citească expresia pe chip. Reacţia ei îl duse cu gândul la coralii vii care se retrag instantaneu atunci când sunt atinşi de degetele scufundătorilor. Beate dădu imperceptibil din cap, aşa cum procedează un instalator acrit de viaţă în faţa unui caz moderat spre sever de pagubă provocată de îngheţ.

— Enucleare, rosti ea, iar glasul îi răsună în susul toboganului. Ai auzit, Margaret?

Asistenta respira greoi în vreme ce-şi căuta pixul şi carnetul din costumul alb.

— Poftim? făcu Harry.

— I-a fost scos ochiul stâng. Margaret?

— Am înţeles, răspunse asistenta, luându-şi notiţe.

— Femeia atârnă cu capul în jos. S-a blocat în interiorul toboganului, presupun. Din orbită îi picură un firicel de sânge şi în interior văd câteva zone albe, care ar trebui să fie interiorul craniului care se zăreşte prin ţesut. Sânge roşu-închis, ceea ce înseamnă că a trecut ceva timp de când s-a coagulat. Legistul va verifica temperatura şi rigiditatea când va veni încoace. Am zis prea repede?

— Nu, e-n regulă, răspunse Margaret.

— Am găsit urme de sânge pe capacul toboganului de la etajul trei, acelaşi etaj unde a fost găsit şi ochiul, deci presupun că pe acolo a fost împins cadavrul. E o deschidere îngustă şi de aici arată ca şi cum umărul drept ar fi fost dislocat, lucru care s-ar fi putut întâmpla când a fost împinsă înăuntru sau când s-a oprit din cădere. E greu de aflat din acest unghi, dar cred că văd nişte vânătăi pe gât, ceea ce sugerează c-ar fi fost strangulată. Legistul va verifica umărul şi va stabili cauza morţii. Altfel, noi nu prea mai avem ce face aici. E numai a ta, Gilberg.

Beate se dădu la o parte şi asistentul fotografie de mai multe ori toboganul, folosind bliţul.

— Ce-i chestia aia gălbui-alburie din orbită? întrebă el.

— Grăsime, răspunse Beate. Curăţaţi tomberonul şi uitaţi-vă după lucruri care ar fi putut aparţine victimei sau criminalului. După aceea cereţi ajutor agenţilor de afară şi trageţi-o jos de acolo. Margaret, tu vino cu mine!

Ieşiră pe hol, iar Margaret se îndreptă spre lift, apăsând butonul.

— Mergem pe scări, rosti Beate pe un ton calm.

Margaret o privi surprinsă, apoi îşi urmă cei doi colegi mai în vârstă.

— Alţi trei oameni de-ai mei vor sosi în curând aici, răspunse Beate la întrebarea nerostită a lui Harry.

Deşi Harry suia câte două trepte cu picioarele sale lungi, femeia mai micuţă ţinea ritmul fără dificultate.

— Martori?

— Niciunul, până acum, replică Harry. Dar am început să punem întrebări. Trei agenţi sună la toate apartamentele din bloc. Iar după aia vor continua în blocurile din cartier.

— Au o poză cu Stankic?

Harry o privi scurt, încercând să-şi dea seama dacă fusese ironică. Greu de spus.

— Care a fost prima ta impresie? întrebă Harry.

— Un bărbat, răspunse Beate.

— Pentru că, indiferent cine-ar fi fost, ar fi trebuit să fie suficient de puternic pentru a o împinge prin gura

toboganului?

— Poate.

— Altceva?

— Harry, avem cumva dubii în privinţa făptaşului? oftă ea.

— Da, Beate, avem. Ca o chestiune de principiu, întâi ne îndoim, şi apoi ştim sigur.

Harry se întoarse către Margaret, care deja gâfâia în urma lor.

— Iar prima ta impresie?

— Poftim?

Cotiră pe holul de la etajul trei. Un bărbat corpolent, îmbrăcat cu o vestă de tweed pe sub un sacou tot de tweed descheiat la nasturi, stătea în faţa uşii apartamentului lui Jon Karlsen. În mod clar pe ei îi aştepta.

— Mă întrebam ce ai simţit când ai intrat în clădire, zise Harry. Şi când te-ai uitat în sus pe tobogan.

— Ce am simţit? întrebă mirată Margaret, cu un zâmbet în colţul gurii.

— Da, ce ai simţit! răcni Ståle Aune, întinzându-i o mână lui Harry, care i-o strânse neîntârziat. Haideţi încoace, oameni buni, căci aceasta este faimoasa evanghelie după Harry. Înainte de-a pătrunde la locul crimei, goliţi-vă minţile de toate gândurile, preschimbaţi-vă într-un prunc nou-născut, fără de grai, arătaţi-vă deschişi faţă de sacra primă impresie, căci primele clipe ale voastre sunt şi cele mai măreţe, şi doar atunci există şansa să aflaţi ce s-a întâmplat fără nicio fărâmă de fapt concret. Seamănă aproape cu o exorcizare, aşa-i? Drăguţ costum, Beate! Şi cine e fermecătoarea ta colegă?

— Ea e Margaret Svendsen.

— Ståle Aune, rosti bărbatul, strângând mâna înmănuşată a lui Margaret şi sărutând-o. Dumnezeule mare, ai gust de cauciuc, draga mea!

— Aune e psiholog, îi explică Beate. Ne ajută de multe ori.

— *Încearcă* să v-ajute de multe ori, o corectă Aune. Psihologia este, mă tem că trebuie s-o spun, o ştiinţă aflată

încă-n scutece şi nu ar trebui să i se acorde prea mare valoare pentru încă vreo cincizeci până la o sută de ani de-aici înainte. Şi care e răspunsul tău la întrebarea inspectorului Hole, draga mea?

Margaret căută ajutor în privirea lui Beate.

— Nu… nu ştiu, răspunse ea. Fireşte, toată treaba aia cu ochiul mi s-a părut tare neplăcută.

Harry descuie uşa.

— Ştii bine că nu suport să văd sânge, îl avertiză Aune.

— Gândeşte-te şi tu că ai de-a face cu un ochi de sticlă, zise Harry, deschizând apoi uşa şi păşind într-o parte. Mergeţi pe plastic şi nu atingeţi nimic.

Aune tropăi cu grijă pe poteca din plastic negru de pe jos. Se lăsă pe vine lângă ochiul care continua să zacă în movila de praf de lângă aspirator, dar peste care se-aşternuse acum o peliculă cenuşie.

— Aparent, se cheamă enucleate, îl informă Harry.

Aune arcui o sprânceană.

— Efectuată cu un aspirator asupra ochiului?

— Nu poţi smulge un ochi din cap doar cu ajutorul unui aspirator, rosti Harry. Făptaşul trebuie să-l fi tras suficient de mult afară cu aspiratorul ca să-l poată smulge apoi cu degetele. Muşchii şi nervii optici sunt materie solidă.

— Pe toate le ştii, Harry!

— Odată, am arestat o femeie care îşi înecase copilul în cadă. În timp ce se afla în arest, şi-a smuls singură un ochi. Doctorul mi-a explicat cum făcuse.

În spatele lor, o auziră pe Margaret trăgând brusc o gură mare de aer.

— Scoaterea unui ochi nu trebuie să fie neapărat fatală, continuă Harry. Beate crede că e posibil ca femeia să fi fost strangulată. Care e prima ta impresie?

— E de la sine înţeles că fapta a fost comisă de o persoană într-o stare de dezechilibru emoţional sau raţional, rosti Aune. Mutilarea sugerează o furie necontrolată. Desigur, ar putea exista o mulţime de motive raţionale pentru care atacatorul a ales să scape de cadavru aruncându-l la vale pe tobogan…

— Greu de crezut, opină Harry. Dacă intenţia a fost ca trupul să nu fie găsit timp de câteva zile, atunci cel mai inteligent ar fi fost să-l lase în apartamentul gol.

— În acest caz, într-o anumită măsură, acest gest tinde să fie unul simbolic.

— Hm! Să scoţi un ochi şi să tratezi restul corpului ca pe-un gunoi?

— Da.

Harry se uită la Beate.

— Nu pare a fi opera unui ucigaş profesionist.

Aune ridică din umeri.

— Ar putea fi vorba de un ucigaş profesionist furios.

— În general, profesioniştii au metode pe care se bazează. Până acum, metoda lui Christo Stankic a fost să-şi împuşte victimele.

— Ar putea deţine un repertoriu mai larg, propuse Beate. Sau poate victima l-a surprins în timp ce el se afla în apartament.

— Poate că n-a vrut s-o împuşte, pentru că ar fi alertat vecinii, rosti Margaret.

Toţi trei se întoarseră cu faţa spre ea, aşa că tânăra schiţă un zâmbet timid.

— Adică… poate că avea nevoie de timp, de linişte. Poate că venise ca să caute ceva.

Harry observă că dintr-odată Beate începuse să respire mai profund pe nas şi că era chiar şi mai palidă decât de obicei.

— Ţie cum ţi se pare? întrebă el, adresându-i-se lui Aune.

— Ca psihologia, răspunse Aune. O mulţime de întrebări. Şi ipoteze, în chip de răspuns.

Ieşiţi din nou, Harry o întrebă pe Beate dacă e ceva în neregulă.

— Mi s-a făcut un pic de greaţă, răspunse ea.

— Cum aşa? Ţi se refuză permisiunea să ţi se facă rău exact acum. S-a înţeles?

Ea îi răspunse printr-un zâmbet enigmatic.

✯

Se trezi, deschise ochii şi văzu nişte lumini care se roteau

pe tavanul alb de deasupra capului. Îl dureau capul şi tot corpul, şi-i mai era şi frig. Avea ceva în gură. Iar când încercă să şi-l scoată, simţi că mâinile şi picioarele îi fuseseră legate cu cătuşe. Îşi ridică în sus capul. În oglinda de la capătul patului, în lumina lumânărilor aprinse, văzu că e gol-puşcă. Şi mai avea şi ceva pe cap, ceva negru, asemănător cu un ham pentru cai. Una dintre curele îi trecea peste faţă şi peste gură, care îi era astupată cu o bilă neagră. Mâinile îi erau prinse cu cătuşe metalice, iar picioarele, cu ceva negru asemănător cu legăturile tip bondage. Se holbă în oglindă. Pe cearşaf, între picioare, se afla capătul unui şirag de bile care-i dispărea undeva între fese. Şi mai avea ceva alb pe stomac. Arăta ca sperma. Îşi trânti capul la loc pe pernă şi închise ochii. Voia să ţipe, dar ştia că bila avea să-i înăbuşe orice încercare.

Auzi un glas din sufragerie.

— Alo? *Politi?*

Politi? Polizei? Poliţia?

Se zbătu cu putere în pat, smucindu-şi braţele şi gemând de durere când cătuşele i se înfipseră adânc în partea inferioară a degetului mare, jupuindu-i pielea. Îşi răsuci mâinile, astfel încât să poată prinde cu degetele lanţul dintre cătuşe. Cătuşe. Bare de metal. Tatăl său îl învăţase că materialele de construcţie erau făcute întotdeauna ca să reziste unei presiuni aplicate dintr-o anumită direcţie şi că arta îndoirii oţelului consta din a şti unde şi-n ce direcţie avea să ofere cea mai mică rezistenţă. Lanţul dintre cătuşe era menit să le împiedice să se despartă.

Îl auzi pe bărbat purtând o conversaţie foarte scurtă la telefonul din sufragerie, apoi se lăsă liniştea.

Apăsă punctul unde ultima za din lanţ se întâlnea cu cătuşa pe bara spetezei de la capul patului, însă în loc să tragă, răsuci. După un sfert de rotire, zaua se bloca, lipindu-se de bară. Încercă să o răsucească mai departe, dar nu voia să se clintească. Încercă iar, însă îi alunecară mâinile.

— Alo? se auzi o voce din sufragerie.

Trase adânc aer în piept. Închise ochii şi-şi văzu tatăl, cu

antebraţele lui enorme vârâte într-o cămaşă cu mâneci scurte, proţăpit în faţa unor bare de oţel de pe un şantier. Îi şopti băiatului: „Alungă orice îndoială! Acum e loc doar pentru puterea voinţei. Oţelul nu are voinţă şi de aceea pierde întotdeauna”.

✯

Cuprins de nerăbdare, Tore Bjørgen bătea darabana în oglinda rococo a cărei ramă era excesiv de ornată cu podoabe cenuşiu-perlate. Proprietarul magazinului de antichităţi îi spusese că „rococo” este folosit adesea în sens peiorativ, pentru a sugera că stilul e exagerat, aproape grotesc. Mai târziu, Tore îşi dăduse seama că exact acele cuvinte înclinaseră balanţa în favoarea ei, atunci când se hotărâse să ia un împrumut ca să poată achita cele 12.000 de coroane, cât costase oglinda.

Dispeceratul de la sediul central al Poliţiei îl transferase la serviciul Omoruri, însă acolo nu-i răspunsese nimeni şi acum încercau să ia legătura cu cei de la poliţia în uniformă.

Auzi zgomote în dormitor. Clinchet de lanţuri lovite de pat. Poate că Stesolidul nu fusese chiar cel mai eficient sedativ, până la urmă.

— Agentul de serviciu.

Glasul grav şi calm îl făcu să tresară.

— Um, în… în legătură cu recompensa. Pentru… ăă, tipul ăla care l-a împuşcat pe băiatul de la Armata Salvării.

— Cine e la telefon? Şi de unde sunaţi?

— Tore. Din Oslo.

— Aţi putea fi mai precis, vă rog?

Tore înghiţi în sec. Îşi exercitase – din mai multe motive, toate întemeiate – dreptul de a nu-şi dezvălui numărul de telefon atunci când suna şi ştia că acum apărea „număr necunoscut” pe orice ecran de serviciu ar fi avut la dispoziţie poliţistul.

— Vă pot ajuta.

Glasul lui Tore mai crescuse cu o octavă.

— Mai întâi, vreau să ştiu…

— Îl am aici. Legat cu lanţul de pat.

— Aţi legat pe cineva cu lanţul de pat, asta ziceţi?

— Dar e un criminal, nu-i aşa? E periculos. L-am văzut cu un pistol la restaurant. Se numeşte Christo Stankic. I-am văzut numele în ziar.

La celălalt capăt se aşternu liniştea preţ de o clipă. Apoi glasul reveni, însă niţel mai descumpănit de această dată.

— Liniştiţi-vă! Spuneţi-mi cine sunteţi şi unde vă aflaţi, apoi venim imediat acolo.

— Şi cum rămâne cu recompensa?

— Dacă cel pe care îl căutăm va fi arestat, am să confirm că ne-aţi ajutat.

— Şi voi primi imediat recompensa promisă?

— Da.

Tore se gândi. La Cape Town. Despre Moş Crăciun sub un soare arzător. Telefonul făcu un zgomot supărător. Inspiră adânc, pregătindu-se să răspundă, şi se uită în oglinda de 12.000 de coroane. În acel moment, Tore realiză trei lucruri. Zgomotul nu venise din telefon. Nu primeşti cătuşe de cea mai bună calitate când comanzi prin poştă o trusă pentru începători la preţul de 599 de coroane. Şi, după toate probabilităţile, sărbătorise deja ultimul Crăciun.

— Alo? rosti vocea la telefon.

Lui Tore Bjørgen i-ar fi plăcut să răspundă, însă firul acela de nailon subţire şi plin de mărgele lucitoare ce semănau izbitor cu cele din bradul de Crăciun îi blocau aerul vital pentru a produce sunet cu ajutorul coardelor vocale.

19.
Joi, 18 decembrie. Containerul

Patru persoane se aflau în maşina care înainta prin întuneric şi prin zăpada depusă deja din abundenţă.

— Østgård e aici, în stânga, zise Jon de pe scaunul din spate, ţinând-o pe Thea cu braţul în jurul umerilor.

Halvorsen ieşi din şoseaua principală. Harry observă clădirile de fermă risipite, cu lumini aprinse şi licărind precum nişte faruri în vârful dealurilor sau printre pâlcurile de copaci.

Întrucât Harry spusese că apartamentul lui Robert nu mai reprezintă o ascunzătoare sigură, Jon însuşi sugerase Østgårdul. Şi insistase să-l însoţească şi Thea.

Halvorsen coti pe aleea dintre o casă albă şi un hambar roşu.

— Va trebui să-l sunăm pe vecin şi să-i cerem să cureţe zăpada cu tractorul lui, spuse Jon în vreme ce înaintau cu greu spre casă prin omătul proaspăt depus.

— N-are rost, zise Harry. Nu ştie nimeni că sunteţi aici. Nici măcar poliţia.

Jon urcă treptele pe lângă zidul casei, numără cinci scânduri şi-şi vârî mâna în zăpadă, pe sub şipcile de lemn.

— Uite-o, zise el, ţinând între degete o cheie.

Înăuntru era şi mai frig decât afară, iar zidurile din lemn vopsit păreau să se fi transformat în blocuri de gheaţă, imprimând o tentă de asprime vocilor celor din interior. Bătură din picioare ca să-şi scuture zăpada de pe încălţări şi merseră în bucătăria încăpătoare în care se afla o masă solidă, un bufet, o cutie pentru depozitarea lemnelor, iar într-un colţ, o sobă Jøtul de gătit pe lemne.

— Aprind eu focul.

Vapori îngheţaţi îi ieşeau lui Jon pe gură, iar tânărul îşi freca mâinile ca să şi le încălzească.

— Posibil să fie nişte lemne de foc în cutie, dar vom avea nevoie de mai multe din magazie.

— Pot aduce eu, se oferi Halvorsen.

— Tu va trebui să faci o cărare. Găseşti două lopeţi pe verandă.

— Merg şi eu, murmură Thea.

Ninsoarea încetase şi cerul se înseninase. Harry se apropie de fereastră cu ţigara aprinsă şi-i urmări pe Halvorsen şi Thea îndepărtând cu lopeţile zăpada uşoară şi proaspătă sub lumina albă a lunii. Soba pârâia şi Jon stătea pe vine, urmărind concentrat flăcările.

— Cum a primit iubita ta chestia cu Ragnhild Gilstrup? întrebă Harry.

— M-a iertat, răspunse el. Cum spuneam, s-a petrecut înainte să fiu cu Thea.

Harry urmări vârful încins al ţigării.

— Tot n-ai idee ce-ar fi putut căuta la tine în apartament?

Jon clătină din cap.

— Nu ştiu dacă ai băgat de seamă, zise Harry, dar mi s-a părut că sertarul de jos al biroului tău fusese spart. Ce ţineai acolo?

Jon ridică din umeri.

— Chestii personale. Scrisori, mai ales.

— Scrisori de dragoste? De la Ragnhild, de exemplu?

Jon roşi.

— Nu-mi… nu-mi aduc aminte. Pe cele mai multe le-am aruncat, dar se poate să fi păstrat câteva. Sertarul îl ţineam încuiat.

— Pentru ca Thea să nu le găsească dacă rămânea singură în apartament?

Jon încuviinţă.

Harry ieşi pe treptele de afară şi aruncă o privire prin curtea fermei, trase ultimele fumuri din ţigară, o aruncă în zăpadă şi îşi scoase telefonul mobil. Gunnar Hagen îi răspunse la al treilea apel.

— L-am mutat pe Jon Karlsen, îl anunţă Harry.

— Fii mai precis!

— Nu-i nevoie.

— Poftim?

— E mai în siguranţă acum decât înainte. Halvorsen va

rămâne aici peste noapte.

— Unde, Hole?

— Aici.

Ascultând tăcerea din telefon, Harry avu o bănuială în privinţa a ceea ce urma. Apoi vocea lui Hagen răsună tare şi clar:

— Hole, ofiţerul tău superior tocmai ţi-a pus o întrebare extrem de specifică. Refuzul de-a răspunde este interpretat drept insubordonare. M-am făcut înţeles?

Harry îşi dorea adesea să fi fost altfel croit şi să fi fost înzestrat ceva mai bine cu acel instinct de supravieţuire în societate pe care îl posedă cei mai mulţi oameni. Dar nu aşa stăteau lucrurile, şi pur şi simplu nu avea ce face.

— De ce e chiar atât de important să ştii lucrul ăsta, Hagen?

Lui Hagen îi tremura glasul de furie:

— Am să-ţi răspund când o să poţi *tu* să-mi pui mie întrebări, Hole. Ai înţeles?

Harry aşteptă. Şi aşteptă. Apoi, auzindu-l pe Hagen inspirând adânc, rosti:

— Ferma Skmsen.

— Cum ai zis?

— E la est de Strømmen. Lângă terenul de antrenament al poliţiei din pădurea Løren.

— Înţeleg, rosti Hagen într-un final.

Harry închise şi formă alt număr în timp ce-o urmărea pe Thea care stătea în lumina lunii şi privea în direcţia toaletei de afară. Tânăra se oprise din curăţat zăpada cu lopata, iar corpul îi încremenise într-o poziţie ciudată.

— Skarre la telefon.

— Harry. Ceva nou?

— Nu.

— Niciun pont?

— Nimic serios.

— Dar oamenii sună totuşi?

— Hristoase, da, s-au prins că există o recompensă la mijloc. O idee proastă, după părerea mea. O tonă de muncă în plus pentru noi.

— Ce spun?

— Ce nu spun! Descriu chipuri văzute de ei şi care seamănă cu el. Cea mai tare a fost cu un tip care a vorbit cu agentul de serviciu pretinzând că-l are pe Stankic legat de pat la el acasă şi l-a întrebat dacă-şi poate primi recompensa.

Harry aşteptă până Skarre se opri din râs.

— Şi cum au stabilit că nu-l are?

— N-a fost nevoie, că le-a închis el. Confuz, evident. Pretindea că-l mai văzuse pe Stankic. Cu un pistol în restaurant. Voi ce puneţi la cale?

— Noi… Ce-ai zis?

— Am întrebat…

— Nu, partea cu Stankic cu un pistol.

— Ha-ha, oamenii chiar au o imaginaţie debordantă, nu-i aşa?

— Fă-mi legătura cu poliţistul cu care ai vorbit.

— Păi…

— Acum, Skarre!

Lui Harry i se făcu legătura, stătu de vorbă cu agentul în cauză şi, după trei fraze, îi ceru să rămână la telefon.

— Halvorsen!

Răcnetul lui Harry răsună în curtea fermei.

— Da?

Halvorsen se ivi în lumina lunii, chiar în faţa hambarului.

— Cum se numea chelnerul care spunea că a văzut un tip în toaletă cu un pistol plin de săpun?

— Şi cum aş putea să-mi amintesc aşa ceva?

— Nu-mi pasă cum, descurcă-te!

În liniştea nopţii, ecourile se izbiră de pereţii casei şi ai hambarului.

— Tore nu-ştiu-cum. Probabil.

— Băga-mi-aş! Tore e numele pe care l-a zis la telefon. Bravo. Şi numele de familie, te rog!

— Ăă… Bjorg? Nu. Bjørang? Nu…

— Hai, Lev Iaşin[25]!

[25] Fost jucător de fotbal rus, considerat cel mai bun portar din istoria acestui sport şi poreclit „Păianjenul negru” *(N. r.).*

— Bjørgen. Ăsta e. Bjørgen.

— Lasă lopata! Îţi dau voie să conduci ca un maniac!

✯

O maşină de poliţie aştepta deja când, douăzeci şi opt de minute mai târziu, Halvorsen şi Harry trecură pe lângă Vestkanttorget şi intrară apoi pe Schives gate, unde se afla adresa lui Tore Bjørgen, pe care agentul de serviciu o avea deja chiar de la el.

Halvorsen se opri lângă maşina de patrulă şi coborî geamul.

— Etajul doi, îi anunţa poliţista de la volan, indicându-le o fereastră luminată din faţada de cărămidă cenuşie.

Harry se aplecă peste Halvorsen.

— Urcăm eu şi Halvorsen. Unul dintre voi să rămână aici, cu staţia în mână, iar unul să vină cu noi în curtea din spate şi să fie atent la scările de la bucătărie! Ai vreo armă în portbagaj pe care să mi-o împrumuţi?

— Da, răspunse femeia.

Colegul ei se aplecă în faţă.

— Eşti Harry Hole, nu-i aşa?

— Exact, agent.

— Cineva de la secţie zicea că n-ai permis de portarmă.

— Nu *aveam,* agent.

— A, da?

Harry zâmbi.

— M-am trezit prea târziu şi n-am mai dat testul din toamnă. Dar am plăcerea să te anunţ că la al doilea am terminat pe locul trei din toată poliţia. OK?

Cei doi poliţişti făcură un schimb de priviri.

— OK, bombăni bărbatul.

Harry împinse cu putere portiera, făcând să geamă chederul.

— Bun, hai să verificăm dacă e ceva cu pontul ăsta.

Pentru a doua oară în doar două zile, Harry ţinea în mâini o MP5. Sună la interfonul cuiva pe nume Sejerstedt şi-i explică unei cucoane nervoase că sunt de la poliţie. Putea să meargă la geam şi să vadă maşina de poliţie, dacă voia, înainte să le deschidă. Femeia făcu întocmai. Poliţista

merse în curtea din spate şi-şi ocupă poziţia, în timp ce Halvorsen şi Harry o luară pe scări.

Numele lui Tore Bjørgen era scris cu negru pe o plăcuţă de alamă deasupra soneriei. Harry se gândi la Bjarne Møller care, atunci când merseseră prima dată în misiune împreună, îl învăţase cea mai simplă şi totuşi cea mai eficientă metodă de-a afla dacă cineva e sau nu acasă. Îşi lipi urechea de geamul uşii. Nu se auzea niciun zgomot dinăuntru.

— Încărcat şi cu siguranţa trasă? şopti Harry.

Halvorsen îşi scosese revolverul de serviciu şi acum stătea lipit de peretele din stânga uşii.

Harry sună la uşă.

Îşi ţinu respiraţia şi aşteptă.

Apoi mai sună o dată.

— A intra sau a nu intra, şopti Harry, aceasta-i întrebarea.

— În cazul ăsta, ar fi trebuit să sunăm mai întâi procurorul general pentru percheziţie…

Halvorsen fu întrerupt de zgomotul cioburilor de sticlă când Harry izbi geamul uşii cu MP5-ul. Harry vârî mâna înăuntru şi o deschise.

Se strecurară pe hol şi Harry îi indică lui Halvorsen ce uşi să verifice. El se duse în sufragerie. Goală. Dar observă imediat că oglinda de deasupra măsuţei pentru telefon fusese lovită de ceva dur. O bucată de sticlă din mijloc căzuse şi, ca dinspre un soare negru, mai multe linii negre porneau radial către rama aurită. Harry îşi îndreptă atenţia către uşa din colţul opus al camerei, care rămăsese întredeschisă.

— Nu e nimeni în bucătărie sau în baie, şopti Halvorsen în spatele lui.

— Bine. Pregăteşte-te!

Harry porni spre uşă. Deja o simţea. Ca şi cum orice ar fi căutat ei aici se afla. Afară, pe stradă, un catalizator de maşină defect pocni cu putere. Frânele unui tramvai scârţâiră în depărtare. Harry băgă de seamă că se cocoşase, ca din instinct. Pentru a oferi o ţintă cât mai mică

posibil.

Împinse uşa cu ţeava mitralierei şi păşi înăuntru, apoi făcu un pas în lateral, pentru a nu se transforma într-o ţintă sigură. Se lipi de perete, cu degetul menţinut pe trăgaci, şi aşteptă ca ochii să i se obişnuiască cu bezna.

În lumina care venea de pe hol văzu un pat mare, cu speteaza de alamă. O pereche de tălpi goale ieşeau de sub plapumă. Făcu repede un pas în faţă, prinse plapuma de un capăt şi o trase brusc.

— Uau! exclamă Halvorsen.

Rămase în uşă şi îşi coborî încet revolverul, în vreme ce se holba, uluit, la pat.

✯

Măsură gardul din priviri. Apoi îşi luă avânt şi se lansă, târându-se aşa cum îl învăţase Bobo. Pistolul din buzunar îl înghionti în stomac când se lansă peste gard. În lumina stradală, văzu că în geaca albastră îi apăruse o imensă gaură. Material alb se putea vedea prin ea.

Un zgomot îl făcu să iasă din conul de lumină şi să se adăpostească în umbra containerelor înşirate unul peste altul în zona acestui port gigantic. Ascultă şi privi în jur. Vântul şuiera prin ferestrele sparte ale adăpostului de lemn întunecos şi dărăpănat.

Nu ştia de ce, însă avea senzaţia că e urmărit. Nu, nu urmărit, ci descoperit, prins. Cineva ştia că e aici, dar poate că încă nu-l văzuse. Ochii lui cercetau gardul iluminat, în căutarea vreunei alarme. Nimic.

Merse de-a lungul a două şiruri de containere înainte de-a găsi unul deschis. Pătrunse în întuneric şi ştiu, atunci, că nu e bine; avea să degere şi să moară îngheţat dacă dormea aici. Închise uşa în urma sa şi simţi aerul deplasându-se, ca şi cum se afla în interiorul a ceva aflat în mişcare.

Se auzi un foşnet când păşi pe nişte pagini de ziar. Trebuia să se încălzească.

Afară, iar avea senzaţia că e urmărit. Se apropie de adăpostul de lemn, apucă una dintre scânduri şi trase de ea. Se desprinse cu un pocnet. Crezu că zăreşte ceva

mişcându-se, aşa că se răsuci imediat. Dar tot ce reuşi să vadă fură luminile îmbietoare ale hotelurilor din jurul Gării Centrale din Oslo şi bezna de dincolo de intrarea în locul care avea să-i servească drept culcuş peste noapte. După ce mai smulse încă două scânduri, porni înapoi spre container. Văzu urme în zăpada care tocmai se depusese. De labe. Labe mari. Un câine de pază. Fuseseră aici şi mai devreme? Rupse nişte bucăţi de placaj şi le sprijini de peretele de oţel de lângă intrarea în container, pe dinăuntru. Lăsă uşa întredeschisă, în speranţa că o parte din fum avea să se strecoare afară. Cutia de chibrituri din camera de la hostel se afla în acelaşi buzunar cu arma. Aprinse ziarul, îl vârî sub lemn şi-şi ţinu mâinile deasupra sursei de căldură. Flăcări minuscule linseră peretele ruginit.

Se gândi la ochii cuprinşi de teroare ai chelnerului la vederea pistolului în timp ce-i cotrobăia prin buzunare după mărunţiş. Erau toţi banii lui, asta îi explicase. Fuseseră suficienţi pentru un burger şi un bilet de metrou. Nu de ajuns pentru un loc unde să se ascundă, să se încălzească sau să doarmă. Apoi chelnerul se dovedise suficient de prost ca să-i spună că anunţase poliţia şi că e deja pe drum. Aşa că el făcuse ce avea de făcut.

Flăcările luminau zăpada de afară. Observă şi mai multe urme de labe în faţa intrării. Ciudat că nu le văzuse când se apropiase prima dată de container. Îşi ascultă propria respiraţie şi ecoul acesteia în interiorul cutiei de fier în care intrase, ca şi cum erau doi inşi înăuntru, în vreme ce urmări cu privirea traseul urmelor. Înţepeni. Urmele sale se intersectau cu cele ale animalului. Iar în mijlocul urmei lăsate de talpa sa, văzu conturul unei labe.

Smuci de uşă şi flăcările se stinseră cu un zgomot înfundat. Doar marginile ziarului mai pâlpâiau în întunericul ca de smoală. Răsufla greoi acum. Mai era ceva aici, ceva care-l vâna, care-i putea simţi prezenţa şi care îi recunoştea mirosul. Îşi ţinu respiraţia. Şi atunci îşi dădu seama: chestia care-l vâna pe el nu se afla afară. Ceea ce auzea el nu era doar ecoul propriei respiraţii. Animalul era înăuntru. Şi când îşi vârî cu repeziciune mâna în buzunar după armă, se

surprinse gândindu-se ce ciudat era că nu auzise niciun mârâit, niciun sunet. Până acum. Şi nici acum nu răzbătu mai mult decât un uşor zgrepţănat de gheare pe o podea de fier când se năpusti spre el. Abia reuşi să-şi ridice braţul înainte ca animalul să-şi înfigă colţii în mână şi durerea să-i facă mintea să explodeze în mii de fragmente.

✯

Harry studie patul şi ceea ce presupunea c-ar fi Tore Bjørgen.

Halvorsen se apropie şi rămase lângă el.

— Sfinte Iisuse! şopti el. Ce naiba e asta?

Fără să-i răspundă, Harry desfăcu fermoarul măştii care acoperea chipul bărbatul din faţa lor şi trase de pliu într-o parte. Buzele vopsite în roşu şi machiajul de la ochi îi aminteau de Robert Smith, solistul vocal al celor de la The Cure.

— E chelnerul cu care ai discutat la Biscuit? întrebă Harry în timp ce se uita prin cameră.

— Cred că da. Ce Dumnezeu e asta?

— Latex, răspunse Harry, plimbându-şi buricele degetelor peste nişte aşchii dintr-un soi de metal de pe cearşaf.

Apoi ridică ceva aflat lângă un pahar plin pe jumătate cu apă de pe noptieră. Era o pastilă. O studie cu atenţie.

— E pur şi simplu bolnav, gemu Halvorsen.

— Un soi de fetiş, explică Harry. Şi nu e cu mult mai bolnav decât tine care îţi place să vezi femei în fustiţe minuscule şi dresuri cu jartiere ori mai ştiu ce.

— Uniforme, replică Halvorsen. De toate felurile. Asistente medicale, taxatoare din parcări…

— Mulţumesc! făcu Harry.

— Tu ce crezi? zise Halvorsen. Pastile pentru sinucigaşi?

— Mai bine îl întrebi pe el, răspunse Harry, ridicând paharul cu apă pe care-l goli peste faţa băiatului.

Halvorsen rămase cu gura deschisă şi se holbă la inspector.

— Dacă n-ai fi fost plin de prejudecăţi, poate că l-ai fi auzit respirând, zise Harry. Ăsta e Stesolid. Nu cu mult mai rău decât Valiumul.

Bărbatul din pat gâfâia încercând să respire. Apoi faţa i se schimonosi într-un acces de tuse.

Harry se aşeză pe margine şi aşteptă ca acele două pupile cuprinse de groază, ce rămâneau la fel de mici ca înainte, să reuşească să se concentreze la el.

— Suntem de la poliţie, Bjørgen. Scuze c-am dat buzna aşa, dar ni s-a dat de înţeles că ai avea pe cineva pe care ni-l dorim. Pe care nu-l mai ai, se pare.

Ochii băiatului clipiră de două ori.

— Ce tot vorbiţi acolo? rosti cu glas îngroşat. Cum aţi intrat?

— Pe uşă, îl anunţă Harry. Ai mai avut un musafir în seara asta.

Bărbatul clătină din cap.

— Asta le-ai zis poliţiştilor, îl contrazise Harry.

— N-a fost nimeni aici. Şi nici n-am sunat la poliţie. Numărul meu e ţinut la secret. Nu-l puteţi urmări.

— Ba da, putem. Dar *eu* n-am zis nimic de sunat. Tu ai zis la telefon că ai legat pe cineva cu lanţul de pat şi văd aşchii de metal de la speteaza patului aici, pe cearşaf. Pare că şi oglinda din hol a fost distrusă. A scăpat, Bjørgen?

Bărbatul rămase cu gura căscată, uitându-se când la Harry, când la Halvorsen.

— Te-a ameninţat? rosti Harry pe acelaşi ton calm. A zis cumva că se va întoarce dacă vorbeşti cu noi? Am dreptate? Ţi-e frică?

Bărbatul încercă să zică ceva. Poate că masca aceea de piele de pe faţa lui îl duse pe Harry cu gândul la un pilot care deviase de la cursul prestabilit. Robert Smith[26] în derivă.

— Asta spun tipii ăştia de obicei, continuă Harry. Dar ştii ceva? Dacă ar fi vorbit serios, ai fi fost mort deja.

Băiatul se holbă în continuare la Harry.

— Bjørgen, ştii unde s-a dus? A luat ceva cu el? Bani? Haine?

Linişte.

— Haide! E important. Vânează o persoană de aici din

[26] Pilot american care a luptat în cel de-al Doilea Război Mondial *(N. r.).*

Oslo, pe care vrea să o omoare.

— N-am nici cea mai mică idee la ce te referi, şopti Tore Bjørgen fără să-şi mute privirea de la Harry. Acum, vreţi, vă rog, să plecaţi?

— Desigur. Dar trebuie să-ţi spun că rişti să fii acuzat că ai oferit adăpost unui criminal urmărit de poliţie. Lucru pe care tribunalul, în cel mai rău caz, l-ar putea interpreta drept complicitate la crimă.

— Bazat pe ce probe? Bine, poate că am sunat. În glumă. Voiam să mă amuz şi eu niţel. Care-i problema?

Harry se ridică de pe pat.

— Cum doreşti. Noi o să plecăm. Împachetează-ţi nişte haine. Voi trimite nişte băieţi să te ia la secţie, Bjørgen.

— Să mă ia la secţie?

— Adică să te aresteze.

Harry îi făcu semn din cap lui Halvorsen că vor părăsi apartamentul.

— Să mă *aresteze?*

Glasul lui Bjørgen se mai subţiase.

— De ce? La dracu', n-aveţi niciun motiv să mă arestaţi!

Harry îi arătă ce ţinea între degetul mare şi arătător.

— Stesolidul e un medicament care se dă pe reţetă, la fel ca amfetamina şi cocaina, Bjørgen. Deci, dacă nu cumva îmi arăţi vreo reţetă, mă tem că va trebui să te arestăm pentru posesie. Doi ani de închisoare.

— Glumeşti!

Bjørgen se ridică în şezut şi dădu să ridice plapuma de pe jos. Abia atunci băgă de seamă outfit-ul pe care îl purta.

Harry porni spre uşă.

— Să ştii că în privinţa asta ţin să-ţi cam dau dreptate, Bjørgen. Şi eu consider că legislaţia din Norvegia e mult prea aspră cu drogurile uşoare. Din acest motiv, în alte împrejurări poate c-aş fi închis ochii. Noapte bună!

— Aşteaptă!

Harry se opri. Şi aşteptă.

— F-f-fraţii lui… se bâlbâi Bjørgen.

— Fraţii?

— Spunea că-şi va trimite fraţii după mine dacă păţeşte

ceva în Oslo. Dacă va fi arestat sau omorât, indiferent ce se va întâmpla, îi va trimite după mine. Mi-a zis că fraţilor lui le place să folosească acidul.

— Nu are niciun frate, zise Harry.

Bjørgen ridică privirea, se uită la poliţist şi-l întrebă sincer surprins:

— N-are?

Harry clatină din cap.

Bjørgen îşi frângea mâinile.

— Am… am luat acele pastile pentru că eram supărat. Pentru asta sunt. Nu-i aşa?

— Unde a plecat?

— Nu mi-a zis.

— A luat vreun ban?

— Nişte mărunţiş pe care îl aveam la mine. Apoi s-a făcut nevăzut. Iar eu… am rămas pur şi simplu aici şi mi-era aşa de frică…

Un suspin brusc îl întrerupse şi îl făcu să se ghemuiască sub plapumă.

— Mi-e atât de frică!

Harry îl urmărea pe bărbat cum plânge.

— Dacă vrei, poţi dormi la secţie la noapte.

— O să rămân aici, zise Bjørgen trăgându-şi nasul.

— Bine. Un băiat de-al nostru va trece mâine-dimineaţă pe aici ca să mai stea de vorbă cu tine.

— În regulă. Staţi niţel! Dacă-l prindeţi…

— Da?

— Recompensa e încă valabilă, nu?

Focul se înteţise binişor de-acum. Flăcările licăreau într-o bucată triunghiulară de sticlă pe care o luase din fereastra spartă a adăpostului. Adunase mai multe lemne şi simţea că începe să i se dezmorţească şi trupul. Peste noapte avea să-i fie mai rău, însă măcar era în viaţă. Îşi tăiase câteva fâşii din cămaşă cu bucata de geam şi şi le legase în jurul degetelor rănite şi pline de sânge. Animalul îi strânsese mâna cu arma între fălci. Şi arma.

Umbra Metznerului negru care atârna de tavan se

contura pe peretele containerului. Fălcile rămăseseră deschise şi trupul rămăsese întins şi încremenit într-un ultim atac tăcut. Picioarele din spate îi erau legate cu sârma trecută prin gaura uneia dintre canelurile de fier din tavan. Sângele care-i curgea din gură şi din orificiul din spatele urechii pe unde ieşise glonţul picura pe podea cu o regularitate de metronom. N-avea să afle niciodată dacă muşchii antebraţului ori muşcătura câinelui fusese cea care apăsase degetul pe trăgaci, dar încă mai avea senzaţia că poate simţi vibraţia pereţilor de după împuşcătură. A şasea împuşcătură de când sosise în acest oraş blestemat. Iar acum mai avea un singur glonţ în pistol.

Unul era suficient, dar cum avea să-l mai găsească pe Jon Karlsen acum? Avea nevoie de cineva care să-l conducă în direcţia potrivită. Îşi aduse aminte de poliţist. Harry Hole. Nu i se părea un nume comun. Poate că n-avea să fie greu de găsit.

Partea a treia
— CRUCIFICAREA —

20.
Joi, 18 decembrie. Citadela

Indicatorul din faţa Vika Atrium arăta minus 18 grade, iar ceasul dinăuntru, ora 9 seara, când Harry şi Halvorsen urcau cu liftul de sticlă urmărind cum plantele tropicale se făceau tot mai mici sub ei.

Halvorsen îşi încreţi buzele, apoi se răzgândi. Apoi şi le încreţi iar.

— Lifturile din sticlă sunt în regulă, îl întrerupse Harry. Nu există probleme cu înălţimea.

— Aha!

— Vreau să faci tu prezentările şi să pui întrebările. Intru şi eu în joc după aia. OK?

Halvorsen încuviinţă.

Doar ce intraseră în maşină după vizita făcută lui Tore Bjørgen, când Gunnar Hagen îi sunase şi le ceruse să meargă la Vika Atrium, acolo unde Albert şi Mads Gilstrup, tatăl şi fiul, îi aşteptau ca să le dea o declaraţie. Harry subliniase că nu e normal să suni la poliţie ca să dai o declaraţie şi-i solicitase să-l pună pe Skarre să se ocupe de chestiunea în cauză.

— Albert este o cunoştinţă veche de-a comisarului, îi explicase Hagen. A sunat ca să spună că hotărâseră să nu dea declaraţii decât în faţa ofiţerului care conduce ancheta. Ca să vedem şi partea plină a paharului, la faţa locului nu se va afla niciun avocat.

— Păi…

— Perfect! Apreciez!

Deci niciun ordin de această dată.

Un bărbat mărunţel, îmbrăcat cu o jachetă albastră, îi aştepta în faţa liftului.

— Albert Gilstrup, rosti el cu o mişcare minimă a gurii subţiri, în vreme ce le strânse mâna rapid, dar viguros.

Gilstrup avea părul alb şi ciufulit, un chip bătut de vreme, dar tineresc, privire alertă, cu care-l fixă pe Harry,

studiindu-l, în vreme ce-i conducea către o uşă cu un semn ce anunţa că aici se află sediul Gilstrup Invest.

— Aş dori să ţineţi cont că fiul meu a fost foarte afectat de asta, spuse Albert Gilstrup. Trupul se afla într-o stare foarte proastă şi mă tem că trebuie să menţionez faptul că Mads este o persoană destul de sensibilă.

Modul în care se exprimase Albert Gilstrup îl făcu pe Harry să tragă concluzia că acesta ori era un om deosebit de practic – care ştia că nu prea mai ai ce face pentru morţi –, ori că nora lui nu ocupase un loc special în inima sa.

În mica, dar extrem de pretenţios mobilată recepţie atârnau câteva tablouri norvegiene foarte cunoscute cu motive naţional-romantice, pe care Harry le mai văzuse însă de nenumărate ori. Un bărbat cu o pisică în curtea unei ferme. Palatul Soria Maria. Diferenţa, de această dată, a fost că Harry nu era chiar sigur că are nişte reproduceri în faţa ochilor.

Mads Gilstrup stătea şi se uita printr-un perete de sticlă ce dădea înspre atrium când cei trei intrară în sala de şedinţe. Tatăl tuşi şi fiul se întoarse cu lentoare în mişcări, de parcă ar fi fost întrerupt la mijlocul unui vis din care n-ar fi vrut să se mai trezească. Primul lucru care-l frapă pe Harry fu acela că fiul nu semăna deloc cu tatăl. Avea o faţă mică, rotundă, trăsături blânde şi păr creţ, care-l făcea pe Mads Gilstrup să pară mai tânăr decât cei treizeci şi ceva de ani pe care Harry presupunea că-i are. Sau poate de vină o fi fost expresia acestuia, o vulnerabilitate nevinovată din ochii aceia căprui care izbutiră să se concentreze la ei, în cele din urmă.

— Vă sunt recunoscător că aţi putut veni încoace! şopti Mads Gilstrup cu o voce gravă, strângându-i mâna lui Harry cu o intensitate care-l făcu pe inspector să se întrebe dacă fiul nu cumva credea că la el venise preotul, nu poliţia.

— Fără nicio problemă! zise Harry. Oricum voiam să discutăm cu dumneavoastră.

Albert Gilstrup tuşi iar, şi gura abia dacă i se deschise, ca o simplă crăpătură pe un chip de lemn.

— Mads vrea să spună că vă este recunoscător că aţi

venit încoace la cererea noastră. Ne-am gândit că aţi fi preferat la secţie.

— Iar eu m-am gândit că aţi fi preferat să ne întâlnim acasă, dat fiind că e atât de târziu, rosti Harry, adresându-se fiului.

Mads se uită la tatăl său, indecis, iar după ce primi o încuviinţare vagă, răspunse:

— Nu mai suport să stau acolo. E atât de... gol. Am să dorm acasă la noapte.

— Cu noi, preciză tatăl în chip de explicaţie şi-i aruncă fiului o privire pe care Harry consideră că ar fi trebuit să fie una încărcată de compasiune.

Însă lui i se păru că aducea a dispreţ mai degrabă.

Se aşezară toţi, iar tatăl şi fiul îşi împinseră cărţile de vizită peste masă, înspre Harry şi Halvorsen. Halvorsen le răspunse oferindu-le două de-ale sale. Gilstrup senior se uită la Harry, aşteptând să facă acelaşi gest.

— Ale mele încă n-au fost printate, îi explică Harry.

Lucru foarte adevărat, până acum, valabil dintotdeauna.

— Dar eu şi Halvorsen lucrăm ca o echipă, aşa că tot ce trebuie să faceţi este să-l sunaţi pe el.

Halvorsen îşi drese glasul.

— Avem câteva întrebări.

Întrebările lui Halvorsen erau menite să stabilească ce făcuse Ragnhild în cursul zilei, mai precis ce anume căuta în apartamentul lui Jon Karlsen şi care ar fi fost posibilii duşmani ai ei. Fiecare întrebare fu întâmpinată cu o clătinare din cap.

Harry căută lapte pentru cafeaua sa. Începuse să o bea cu lapte. Probabil un semn că începea să îmbătrânească. Cu câteva săptămâni în urmă, se pusese să asculte capodopera *Sergent Pepper's Lonely Hearts' Club Band* a celor de la Beatles şi fusese dezamăgit. Şi ea îmbătrânise.

Halvorsen citea întrebările din carnet şi-şi nota răspunsurile fără să ridice privirea la cei doi Gilstrup. Îi ceru lui Mads să-i spună unde se aflase între ora nouă şi zece în această dimineaţă, adică intervalul în care doctorul estimase că avusese loc crima.

— Era aici, răspunse Albert Gilstrup. Am lucrat aici toată ziua, amândoi. Încercam să rezolvăm problemele firmei, i se adresă el lui Harry. Ne aşteptam la această întrebare. Am citit că soţul e mereu prima persoană pe care o suspectează poliţia în cazurile de crimă.

— Şi pe bună dreptate, răspunse Harry. Din punct de vedere statistic.

— Bine, încuviinţă Albert Gilstrup. Dar aici nu e o statistică, dragul meu. Aici e vorba de realitate.

Harry întâlni ochii de un albastru strălucitor ai lui Albert Gilstrup. Halvorsen aruncă o privire scurtă spre Harry, ca şi cum s-ar fi temut de ceva.

— Aşa că haideţi să ne rezumăm strict la realitate, rosti Harry. Şi să clătinăm mai puţin din cap şi să spunem, în schimb, mai multe. Mads?

Mads Gilstrup ridică brusc capul, de parcă aţipise. Harry aşteptă să-i întâlnească privirea.

— Ce ştiai despre Jon Karlsen şi soţia ta?

— Stop! clănţăni gura ca de păpuşă de lemn a lui Albert. Poate că o asemenea impertinenţă o fi acceptabilă cu tipul de indivizi cu care aveţi voi de-a face în fiecare zi, însă nu e cazul şi-aici.

Harry oftă.

— Mads, dacă doreşti, tatăl tău poate rămâne aici. Pe de altă parte, dacă va trebui s-o fac, îl voi da afară.

Albert Gilstrup începu să râdă în hohote. Era genul de hohot sănătos, al cuiva care găsise, în sfârşit, un oponent pe măsura sa.

— Ia spune-mi, inspectore, mă vei obliga să-l sun pe prietenul meu, comisarul-şef, şi să-i spun cum tratează oamenii lui un om care tocmai şi-a pierdut soţia?

Harry se pregătea să-i răspundă, dar fu întrerupt de Mads, care-şi ridică iar capul, schiţând o mişcare lentă, bizar de încărcată de graţie.

— Trebuie să-l găsim, tată. Trebuie să ne ajutăm reciproc.

Aşteptară cu toţii, însă Mads reveni cu privirea la zidul de sticlă şi nu mai adăugă nimic.

— *All right*[27], rosti Albert într-o engleză excelentă. Vom vorbi cu o singură condiţie: să o facem faţă în faţă, Hole. Ajutorul tău va trebui să aştepte afară.

— Noi nu lucrăm aşa, răspunse Harry.

— Noi ne dăm silinţa să colaborăm, Hole, dar solicitarea mea nu va fi negociată. Alternativa ar fi să discutăm prin intermediul avocatului nostru. Ai înţeles?

Harry aşteptă să simtă furia. Iar când aceasta nu veni, atunci nu mai avu nicio îndoială: chiar începea să îmbătrânească. Îi făcu semn lui Halvorsen, care păru surprins, dar se ridică totuşi. Albert Gilstrup aşteptă până ce poliţistul închise uşa în urma lui.

— Da, l-am cunoscut pe Jon Karlsen. Eu, Mads şi Ragnhild ne-am întâlnit cu el în calitatea sa de consultant financiar al Armatei Salvării. Şi i-am făcut o ofertă care ar fi putut fi foarte avantajoasă, însă el a respins-o. O persoană integră şi cu principii morale foarte înalte, fără nicio îndoială. Însă fireşte că el i-ar fi putut face avansuri lui Ragnhild chiar şi aşa; n-ar fi fost primul. Sunt conştient că aventurile extraconjugale au început să nu mai ţină prima pagină a ziarelor. Totuşi, chiar Ragnhild este cea care face imposibile aventurile de natură intimă pe care le sugerezi tu. Crede-mă, o cunoşteam pe această femeie de mult timp. Nu doar că e un membru extrem de apreciat al familiei noastre; mai e şi o persoană cu un caracter impecabil.

— Şi dacă v-aş spune că deţinea cheile de la apartamentul lui Jon Karlsen?

— Nu vreau să mai aud nimic despre asta! se răsti Albert.

Harry aruncă o privire spre peretele de sticlă şi surprinse reflexia feţei lui Mads Gilstrup, în vreme ce tatăl său continua:

— Hai să trec la motivul pentru care am dorit o întâlnire faţă în faţă cu tine, Hole. Tu conduci ancheta, aşa că ne-am gândit să-ţi oferim un premiu dacă prinzi criminalul lui Ragnhild. Ca să fiu mai precis, 200.000 de coroane. Discreţie completă.

— Poftim? făcu Harry.

[27] În regulă *(N. r.).*

— În regulă, zise Gilstrup. Suma poate fi discutată. Lucrul vital pentru noi e ca acest caz să devină o prioritate pentru poliţie.

— Ia spune-mi, încerci cumva să mă mituieşti?

Albert Gilstrup schiţă un zâmbet acid.

— Foarte teatral, Hole! Lasă ideea să se aşeze. N-o să ne supărăm dacă alegi să donezi banii către fondul destinat văduvelor poliţiştilor.

Harry nu răspunse. Albert Gilstrup plesni masa cu palmele.

— Cred că întâlnirea s-a încheiat. Ţinem legătura, inspectore!

Halvorsen căsca de mama-focului cât liftul de sticlă cobora fără zgomot, ducându-l cu gândul la îngerii din colindele de Crăciun care se pogoară pe pământ.

— De ce nu l-ai dat afară pe taică-su? întrebă el.

— Pentru că e un tip interesant, răspunse Harry.

— Ce-a zis cât timp am aşteptat afară?

— Că Ragnhild era o persoană adorabilă şi că sub nicio formă n-ar fi putut avea o aventură cu Jon Karlsen.

— Şi chiar credeau asta?

Harry ridică din umeri.

— Au mai zis şi altceva?

Harry ezită.

— Nu, răspunse, privind în jos la oaza de verdeaţă cu fântână în mijloc şi înconjurată de un deşert ca de marmură.

— La ce te gândeşti? întrebă Halvorsen.

— Nu sunt sigur. L-am văzut pe Mads Gilstrup zâmbind.

— Ei!

— I-am văzut reflexia în geam. Tu ai băgat de seamă că Albert Gilstrup aducea cu o păpuşă de lemn? Cum sunt cele folosite de ventriloci?

Halvorsen clătină din cap.

Porniră pe Munkedamsveien către Operă, acolo unde tot felul de oameni încărcaţi cu cadouri de Crăciun înaintau zoriţi pe trotuar.

— Aer proaspăt, spuse Harry, tremurând. Păcat că frigul face ca gazele de eşapament să rămână aproape de sol. Sufocă tot oraşul.

— Mai bine totuşi decât mirosul ăla oribil de aftershave din sala de şedinţe, rosti Halvorsen.

Lângă intrarea angajaţilor în Operă se afla un poster cu concertul de Crăciun al Armatei Salvării. Pe trotuarul de lângă el stătea un băiat cu o mână întinsă şi un pahar de carton gol.

— L-ai minţit pe Bjørgen, zise Halvorsen.

— Cum aşa?

— Doi ani de închisoare pentru o pastilă de Stesolid? Iar din ce ştim noi, Stankic ar putea avea vreo nouă fraţi puşi pe răzbunare.

Harry strânse din umeri şi se uită la ceas. Întârzia la întâlnirea Alcoolicilor Anonimi. Hotărî că venise vremea să asculte cuvintele Domnului.

✯

— Însă când Iisus se va întoarce pe Pământ, cine va putea să îl recunoască? răcni David Eckhoff, iar văpăile din faţa lui pâlpâiră. Poate că Mântuitorul se află deja printre noi, chiar în acest oraş.

Un murmur străbătu mulţimea adunată în amfiteatrul alb şi încăpător, mobilat cu zgârcenie. Citadela nu deţinea nici altar, nici şină de legătură, ci o „băncuţă a căinţei” aflată între mulţime şi podium, unde puteai îngenunchea ca să-ţi mărturiseşti păcatele.

Comandantul privi spre cei care se adunaseră şi făcu o pauză de efect înainte de-a continua:

— Chiar dacă Matei scrie că Mântuitorul se va întoarce în toată măreţia Sa – cu toţi îngerii după El –, tot el scrie: „Străin am fost şi nu M-aţi primit; gol, şi nu M-aţi îmbrăcat; bolnav şi în temniţă, şi nu M-aţi cercetat”.[28]

David Eckhoff trase aer în piept, dădu pagina şi ridică privirea spre congregaţie. Şi continuă fără să se mai uite în scripturi:

— „Atunci vor răspunde şi ei, zicând: Doamne, când Te-

[28] *Evanghelia după Matei,* cap. 25:43 *(N. t.).*

am văzut flămând sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniţă şi nu Ţi-am slujit? El însă le va răspunde, zicând: Adevărat zic vouă: Întrucât nu aţi făcut unuia dintre aceşti prea mici, nici Mie nu Mi-aţi făcut. Şi vor merge aceştia la osândă veşnică, iar drepţii la viaţă veşnică”.[29]

Comandantul bătu cu pumnul în lutrin.

— Ce încearcă Matei să spună aici e că avem de-a face cu o chemare la luptă, o declaraţie de război împotriva egoismului şi lipsei de umanitate! zbieră el. Iar noi, Izbăvitorii, credem că va avea loc o judecată generală în Ziua Judecăţii de Apoi, că cei drepţi vor primi viaţă veşnică şi că cei fără de credinţă vor avea parte de osândă veşnică.

După ce comandantul îşi termină slujba, urmară confesiunile. Un bărbat în vârstă le vorbi despre bătălia din piaţa catedralei din Oslo, pe care o câştigaseră cu ajutorul cuvintelor lui Dumnezeu transmise prin vocea lui Iisus cu o sinceritate nemăsurată. Apoi în faţă veni un bărbat mai tânăr, care le spuse că vor încheia seara cu imnul nr. 617 din carte. Se postă în faţa orchestrei alcătuite din opt bărbaţi în uniformă cântând la corn, acompaniaţi la tobe de Rikard Nilsen. Cântară introducerea, apoi dirijorul se întoarse către public, care se alătură orchestrei. Imnul răsună cu putere în sală: *„Lăsaţi să fluture acum stindardul mântuirii, şi să pornim cu toţii la sfântul nost’ război!”*

După terminarea imnului, David Eckhoff se apropie iar de lutrin.

— Dragi prieteni, îngăduiţi-mă să închei întâlnirea din această seară prin a vă informa că Biroul prim-ministrului a confirmat azi că premierul va participa la concertul anual de Crăciun de la Opera din Oslo.

Vestea fu întâmpinată cu aplauze din partea tuturor. Credincioşii se ridicară şi se îndreptară încet către ieşire, în vreme ce sala era animată de tot felul de discuţii. Numai Martine Eckhoff părea să se grăbească. Harry era aşezat în ultima bancă din spate, urmărind-o cum venea pe culoarul din mijloc. Avea pe ea o fustă de lână şi ciorapi negri lungi,

[29] Ib. idem, cap. 25:44-46 *(N. t.).*

ghete Doc Martens în picioare, la fel ca el, şi o căciulă tricotată albă. Se uita drept la el, fără să dea vreun semn că l-ar recunoaşte. Apoi faţa i se lumină toată. Harry se ridică în picioare.

— Bună! îl salută ea, înclinându-şi capul şi zâmbind. La muncă sau avid de credinţă?

— Tatăl tău e un bun orator.

— Ar fi putut fi un adevărat star internaţional al penticostalilor.

Pentru o fracţiune de secundă, Harry crezu că îl zăreşte pe Rikard în mulţimea din spatele ei.

— Auzi, mai am câteva întrebări. Dacă ai chef să te plimbi prin frig, te pot conduce până acasă.

Martine păru să ezite.

— Dacă într-acolo te îndrepţi, se grăbi Harry să adauge. Martine privi în jur înainte de-a răspunde.

— Te pot conduce eu acasă. Casa ta e în drum.

Aerul de afară era aspru şi apăsător, încărcat de miros de grăsime şi de gaze de eşapament.

— Am să trec direct la subiect, zise Harry. Îi cunoşteai şi pe Robert, şi pe Jon. E cumva posibil ca Robert să fi vrut să-şi omoare fratele?

— Poftim?

— Gândeşte-te puţin înainte să răspunzi.

Făceau paşi mici pe gheaţa groasă, trecând în drumul lor pe lângă Teatrul de revistă Edderkoppen şi străbătând străduţe pustii. Perioada cinelor de Crăciun se apropia de final, însă taxiurile tot mai transportau pasageri în haine de sărbătoare şi cu ochi înceţoşaţi de alcool în susul şi-n josul Pilestredet.

— Robert era niţel sălbatic, spuse Martine. Dar să-l omoare? clătină ea din cap cu putere.

— Sau poate a pus pe cineva să o facă?

Martine ridică din umeri.

— N-am avut prea mult de-a face cu Jon şi Robert.

— De ce nu? Doar aţi crescut împreună, cum s-ar zice.

— Da, dar n-am prea avut de-a face cu nimeni, de fapt. Îmi plăcea singurătatea. Ca şi ţie.

— Mie? veni răspunsul surprins al lui Harry.

— Un lup singuratic îl recunoaşte pe altul, să ştii.

Harry aruncă o privire cu coada ochiului şi îşi dădu seama că îl tachinează.

— Pesemne că erai tipul de băiat care-şi alegea singur drumul. Interesant şi imposibil de abordat.

Harry surâse şi clătină din cap. Trecură pe lângă butoaiele cu ulei din faţa zidului dărăpănat, deşi încărcat de culori, de la Blitz, către care Harry arătă cu degetul.

— Îţi aminteşti când puseseră stăpânire pe clădirea asta în 1982 şi începuseră să organizeze scurte concerte punk cu Kjøtt, Aller Værste şi alte asemenea trupe?

Martine râse.

— Nu. Eu abia intram la şcoală pe atunci. Iar Blitz nu era chiar genul de loc pe care să-l frecventeze cineva din Armata Salvării.

Harry rânji.

— Da, mă rog, eu mai mergeam acolo din când în când. La început cel puţin, când credeam că-i un loc pentru cei ca mine, excluşii. Dar nici acolo nu m-am potrivit. Pentru că şi Blitz se adresa, până la urmă, celor de acelaşi fel şi care gândeau la fel. Demagogii se potriveau perfect acolo, cei precum…

Harry se opri, însă Martine termină fraza în locul lui:

— … precum tatăl meu în Citadelă în seara asta?

Harry îşi vârî şi mai adânc mâinile în buzunare.

— Ce vreau eu să spun e că devii cu repeziciune un singuratic dacă vrei să-ţi foloseşti creierul pentru a găsi răspunsuri.

— Şi ce răspunsuri a găsit creierul tău ăla singuratic până acum? zise Martine cuprinzându-l de braţ.

— Mi se pare că atât Jon, cât şi Robert au avut mai multe iubite în trecut. Ce are Thea atât de special, încât au pus amândoi ochii pe ea?

— Şi lui Robert îi plăcea Thea? Mie nu mi s-a părut.

— Jon aşa zice.

— Păi, cum spuneam, eu nu prea am avut de-a face cu ei. Dar îmi amintesc faptul că Thea era populară printre

băieţi în verile pe care le petreceam la Østgård. Competiţia începe devreme, să ştii.

— Competiţia?

— Da, băieţii care doresc să devină ofiţeri trebuie să-şi găsească o fată din cadrul Armatei.

— Chiar aşa? întrebă Harry, surprins.

— Tu nu ştiai? Dacă te căsătoreşti cu cineva din afară, îţi pierzi imediat serviciul din cadrul Armatei. Tot lanţul de comandă se bazează pe ofiţeri căsătoriţi care trăiesc şi muncesc împreună. Au o chemare comună.

— Pare foarte strict.

— Suntem o organizaţie militară.

Martine rostise aceste cuvinte fără nicio urmă de ironie.

— Iar băieţii ştiau că şi Thea voia să devină ofiţer? Chiar dacă era fată?

Martine zâmbi şi clătină din cap.

— Observ că nu ştii foarte multe despre Armata Salvării. Două treimi dintre ofiţeri sunt femei.

— Dar comandantul e bărbat? La fel şi şeful administraţiei?

Martine încuviinţă.

— Fondatorul organizaţiei, William Booth, spunea că cei mai buni oameni ai lui erau femei. În orice caz, suntem şi noi la fel ca restul societăţii. Bărbaţi proşti şi autosuficienţi ce conduc femei inteligente care se tem de înălţimi.

— Aşa că băieţii se băteau în fiecare vară pentru a vedea cine o putea cuceri pe Thea?

— O vreme. Căci Thea a încetat brusc să mai vină la Østgård, aşa că problema a fost rezolvată.

— De ce n-a mai venit?

Martine ridică din umeri.

— Poate că n-a mai vrut să vină. Sau poate n-au mai lăsat-o părinţii ei să vină. Cu atâţia băieţi prin jur, zi şi noapte, la vârsta aia… înţelegi.

Harry dădu din cap că înţelege. Dar nu înţelegea. El nu fusese niciodată într-o tabără de confirmare. Ajunseseră pe Stensberggata.

— Acolo m-am născut eu, zise Martine, arătându-i zidul

care înconjura odinioară Rikshospitalet, înainte de-a fi dărâmat. Înainte ca noul proiect rezidenţial Pilestredet Park să-şi facă loc acolo.

— Au păstrat clădirea cu secţia de neonatologie şi au transformat-o în apartamente, rosti Harry.

— Chiar *locuiesc* oameni acolo? Când te gândeşti la tot ce s-a întâmplat acolo. Avorturi şi…

Harry dădu din cap.

— Uneori, când te plimbi pe-aici în toiul nopţii, mai poţi auzi ţipetele copiilor venind dintr-acolo.

Martine îl privi cu drăgălăşenie.

— Glumeşti! Or fi fantome acolo?

— Păi, făcu Harry, cotind pe Sofies gate, posibil ca de vină să fie faptul că acolo s-au mutat şi familii cu copii mici.

Martine îi dădu o palmă peste umăr şi râse.

— Nu mai glumi cu fantomele! Eu cred în ele.

— Şi eu, zise Harry. Şi eu.

Martine se opri din râs.

— Aici locuiesc, zise Harry, arătându-i o uşă albastru-deschis.

— Nu mai ai şi alte întrebări?

— Ba da, dar pot aştepta până dimineaţă.

Ea îşi lăsă capul într-o parte.

— Nu sunt obosită. Ai ceai?

O maşină se târî prin zăpada scârţâitoare, însă opri pe trotuar la vreo cincizeci de metri distanţă de ei, orbindu-i cu lumina alb-albăstruie a farurilor. Harry îi aruncă lui Martine o privire gânditoare în timp ce căuta cheile prin buzunare.

— Doar Nescafé. Auzi, o să sun…

— E bun şi Nescafé-ul, rosti Martine.

Harry se apropie cu cheia de încuietoare, însă Martine i-o luă înainte şi împinse uşa albastru-deschis. Harry o urmări cum vine înapoi şi se loveşte de toc, însă nu se închise complet.

— De la frig, bombăni el. Se micşorează clădirea.

Harry trânti uşa în urma lor, apoi începură să urce scările.

— E curat aici, remarcă Martine în timp ce-şi scoteau ghetele pe hol.

— Nu prea am multe lucruri, zise Harry din bucătărie.

— Ce-ţi place cel mai mult?

Harry chibzui niţel înainte să răspundă:

— Discurile.

— Nu albumele foto?

— Nu cred în albume foto, zise Harry.

Martine veni în bucătărie şi se lăsă să cadă pe un scaun. Cu coada ochiului, Harry o urmări cum îşi vârî picioarele sub ea cu agilitatea unei pisici.

— Nu *crezi?* întrebă ea. Ce vrea să însemne asta?

— Că distrug capacitatea de-a uita. Lapte?

Ea clătină din cap.

— Dar crezi în discuri?

— Da. Ele te mint într-un mod mai sincer.

— Însă ele nu-ţi distrug capacitatea de-a uita?

Harry se opri când mai avea jumătate de turnat în cană. Martine chicoti.

— Eu nu cred în acest inspector ursuz şi deziluzionat. Cred că eşti un romantic, Hole.

— Hai să mergem în living, propuse Harry. Doar ce-am cumpărat un disc nou. Deocamdată, nu are nicio amintire ataşată de el.

Martine se lăsă să alunece pe sofa, în vreme ce Harry punea albumul de debut al lui Jim Stärk. După care se aşeză şi el în fotoliul verde şi începu să-i mângâie materialul aspru pe post de acompaniament pentru primele note de chitară. Îşi aduse aminte că fotoliul fusese cumpărat de la Elevator, magazinul Armatei Salvării cu produse la mâna a doua. Îşi drese glasul şi spuse:

— E posibil ca Robert să fi avut o relaţie cu o fată mult mai tânără decât el. Ce părere ai despre asta?

— Ce părere am despre relaţiile dintre femei tinere şi bărbaţi în vârstă?

Martine chicoti, însă apoi roşi puternic în tăcerea care se aşternu după aceea.

— Sau dacă într-adevăr cred că lui Robert îi plăceau minorele?

— N-am spus asta, dar poate fi şi o minoră. Croată.

— *Izgubila sam se*[30].

— Pardon?

— E în croată. Sau sârbo-croată. Obişnuiam să ne petrecem verile în Dalmaţia când eram mică, înainte ca Armata Salvării să cumpere Østgårdul. Când tati avea optsprezece ani, a plecat în Iugoslavia ca să ajute la reconstrucţia ei după cel de-al Doilea Război Mondial. A ajuns să cunoască familiile multor constructori. De aceea s-a angajat să primească refugiaţi din Vukovar.

— Referitor la Østgård, îţi aminteşti de un anumit Mads Gilstrup, nepotul celor de la care aţi cumpărat-o?

— O, da. S-a aflat şi el acolo timp de câteva zile în vara în care am preluat-o noi. N-am stat de vorbă cu el. Nu vorbea nimeni cu el, din ce-mi aduc eu aminte. Părea atât de furios şi de introvertit! Dar cred că şi lui îi plăcea de Thea.

— Ce te face să crezi asta? Adică dacă nu vorbea cu nimeni…

— L-am văzut urmărind-o. Iar când Thea era cu noi, hop şi el! Dar nu rostea o vorbă. Mi se părea un ciudat. Aproape că-mi provoca fiori.

— Chiar aşa?

— Da. A dormit în casa vecinilor cât a stat acolo, dar într-o noapte, m-am trezit şi m-am uitat la cele câteva fete cu care mai dormeam în cameră. Şi am zărit un chip lipit de geam. Care apoi a dispărut. Sunt aproape sigură că el era. Când le-am zis fetelor, au zis că îmi imaginez lucruri. Erau convinse că are legătură cu problema mea de vedere.

— Cum aşa?

— N-ai observat?

— Ce?

— Vino mai aproape şi-ţi arăt! zise Martine, bătând cu palma în sofa. Îmi vezi pupilele?

Harry se aplecă în faţă şi-i simţi răsuflarea pe faţă. Iar apoi le văzu. Pupilele din mijlocul irişilor căprui păreau să se reverse în iris, semănând cu o gaură de cheie.

— E congenitală, adăugă ea. Se numeşte colobomul irisului. Dar pot vedea normal.

[30] Nu înţeleg *(N. r.).*

— Interesant.

Îşi apropiaseră atât de mult feţele, încât el îi putea simţi mirosul pielii şi părului. Inspiră adânc şi simţi ca şi cum ar fi alunecat într-o cadă cu apă fierbinte. Se auzi un bâzâit scurt, dar insistent.

Lui Harry îi luă o secundă să-şi dea seama că venea de la uşă. Nu de la interfon. Cineva stătea în faţa uşii, chiar pe palierul lui.

— O fi Ali, zise Harry, ridicându-se de pe sofa. Vecinul.

În cele şase secunde cât îi luă lui Harry să se ridice de pe canapea, să meargă pe hol şi să deschidă uşa, se gândi că era prea târziu să fie Ali. Iar Ali oricum bătea de obicei în uşă. Iar dacă cineva ieşise sau intrase în bloc după el şi Martine, uşa trebuie să fi rămas deschisă.

Abia în a şaptea secundă îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să deschidă. Se uită la persoana care stătea în faţa lui şi intui brusc ce-avea să urmeze.

— Acum eşti mulţumit, presupun, rosti Astrid poticnindu-se uşor.

Harry nu zise nimic.

— Mă întorc direct de la cina de Crăciun. N-ai de gând să mă inviţi înăuntru, măi, băiatule?

Femeia îşi dezveli dinţii, lipindu-şi buzele roşii de ei când zâmbi, în vreme ce tocurile-cui ţăcăniră pe podea atunci când călcă într-o parte pentru a-şi regăsi echilibrul.

— Nu e un moment potrivit, răspunse Harry.

Femeia miji ochii şi-l privi cu atenţie. Apoi aruncă o privire peste umărul lui.

— Ai o doamnă acolo, nu-i aşa? De asta ai sărit peste întâlnirea de azi?

— Astrid, putem sta altă dată de vorbă. Eşti beată.

— Am discutat Pasul Trei la întâlnirea de astăzi. *Am hotărât să ne lăsăm vieţile în grija lui Dumnezeu.* Însă eu nu pot vedea niciun Dumnezeu, Harry, chiar nu pot.

Încercă să-l lovească pe Harry cu poşeta, dar nu reuşi decât pe jumătate.

— Nu există niciun pas trei, Astrid. Fiecare trebuie să aibă grijă de el însuşi.

Femeia înţepeni şi se uită la el, apoi începu să plângă.

— Lasă-mă să intru, Harry! şopti ea.

— Asta n-o să te ajute, Astrid.

Îşi puse o mână pe umărul ei şi continuă:

— Îţi chem un taxi care să te ducă acasă.

Femeia îl plesni peste mână cu o forţă surprinzătoare.

— Acasă? ţipă ea. La dracu', nu mă duc la nicio casă, desfrânat impotent şi nemernic ce eşti!

Se răsuci pe călcâie şi porni pe scări în jos, clătinându-se.

— Astrid…

— Piei din ochii mei! Fute-ţi curva ailaltă!

Harry o urmări până dispăru cu totul, apoi o auzi luptându-se cu uşa, înjurând, şi scârţâitul uşii, după care se aşternu tăcerea.

Când se întoarse, Martine stătea exact în spatele lui pe hol, luându-şi haina pe ea cu gesturi lente.

— Eu… începu el.

— E târziu, zise ea schiţând un zâmbet anemic. Oricum eram un pic obosită.

✯

Era trei dimineaţa şi Harry tot în fotoliu stătea. Tom Waits cânta pe un glas coborât despre Alice, în vreme ce periile foşneau discret pe toba mică.

„E o vreme de vis. Iar tu îţi fluturi bagheta cea strâmbă pe iazul îngheţat."

Mintea îi rătăcea pe coclauri. Toate barurile erau închise la ora asta. Tot nu-şi reîncărcase sticluţa după ce-o golise în gâtlejul câinelui din terminalul de containere. Dar l-ar fi putut suna pe Øystein. Era şofer pe taxi aproape noapte de noapte şi ţinea mereu o sticlă de gin sub scaun, la îndemână.

— N-o să te ajute.

Doar dacă nu cumva credeai în fantome, desigur. Adică în cele aflate acum în jurul fotoliului şi se holbau la el cu orbitele lor goale şi întunecate. În Birgitta, care ieşise din mare cu ancora încă atârnată în jurul gâtului; în Ellen, care râdea fără să se poată opri, cu bâta de baseball înfiptă în cap; în William, care atârna precum un galion de uscătorul

industrial, şi în Tom, care se întorsese să-şi recupereze ceasul fluturând agăţat de ciotul însângerat care-i devenise mâna.

Pileala n-avea să îl elibereze; ci doar, eventual, să-i ofere o uşurare de moment. Şi-n clipa de faţă, era dispus să plătească oricât pentru asta.

Ridică receptorul şi formă un număr. I se răspunse la al doilea apel.

— Cum e, Halvorsen?

— Frig. Jon şi Thea dorm. Eu stau în camera care dă spre drum. O să trag mâine un pui de somn.

— Mm!

— Va trebui să ne întoarcem mâine acasă la Thea, ca să mai luăm insulină. Are diabet.

— Bine, dar să-l iei pe Jon cu tine. Nu vreau să fie lăsat singur.

— Pot cere să vină altcineva aici.

— Nu! rosti Harry cu asprime. Nu vreau să mai implicăm pe nimeni altcineva, deocamdată.

— Bine.

Harry oftă.

— Ascultă, ştiu că s-o faci pe bona nu intră în atribuţiile tale. Va trebui să-mi zici dacă pot face ceva în schimb pentru tine.

— Păi…

— Zi!

— I-am promis lui Beate că o s-o invit într-o seară înainte de Crăciun să încerce *lutefisk*[31]*.* Săraca, n-a mai mâncat niciodată aşa ceva.

— Îţi promit!

— Mersi!

— Halvorsen?

— Da?

[31] Fel de mâncare tradiţional nordic ce nu poate lipsi de la masa de Crăciun în ţările scandinave şi care constă din carne de peşte (cod, de obicei, dar poate fi şi mihalţ de mare sau de râu), pus la uscat pe suporturi speciale de lemn, apoi macerat în apă cu leşie şi gătit după aceea la foc mic, în abur, vreme de 20-25 de minute *(N. t.).*

— Eşti…

Harry inspiră adânc.

— …în regulă.

— Mersi, şefu’!

Harry închise. Waits cânta acum că patinele scriau numele lui Alice pe iazul îngheţat.

21.
Vineri, 19 decembrie. Zagreb

Tremura de frig pe o bucată de carton pe trotuar, lângă Parcul Sofienberg. Era oră de vârf şi oamenii treceau grăbiţi pe lângă el. Unii tot mai aveau timp să lase să cadă câteva coroane în paharul de carton din faţa lui. Mai era un pic până la Crăciun. Îl dureau plămânii, căci stătuse întins toată noaptea pe spate, inhalând fum. Ridică privirea şi se uită de-a lungul Gøteborggata.

Era tot ce putea face deocamdată.

Se gândi la Dunărea care curgea pe lângă Vukovar. Răbdătoare, de neoprit. Aşa cum trebuia şi el să fie. Răbdător, aşteptând să vină tancul, aşteptând balaurul să-şi iţească afară capul din bortă. Aşteptându-l pe Jon Karlsen să se întoarcă acasă. Se uită la o pereche de genunchi ce se opriseră exact în faţa lui.

Se chiorî la bărbatul cu barbă roşcată şi un pahar de carton în mână. Barba zise ceva. Pe un ton răstit şi mânios.

— Pardon?

Bărbatul răspunse în engleză. Ceva legat de gazon.

Îşi simţea pistolul din buzunar. Un singur glonţ. Scoase în schimb bucata ascuţită şi lungă de sticlă pe care o ţinea în celălalt buzunar. Cerşetorul îi aruncă o privire urâtă, dar se cără de-acolo.

Îşi alungă din minte ideea că Jon Karlsen s-ar putea să nu vină. Trebuia să vină. Între timp, el avea să fie Dunărea. Răbdător şi de neoprit.

✯

— Hai înăuntru, comandă femeia durdulie şi veselă din apartamentul Armatei Salvării de pe Jacob Aalls gate, pronunţând „n”-ul cu vârful limbii lipit de dinţi, aşa cum se întâmplă deseori în cazul adulţilor care învaţă foarte târziu limba norvegiană.

— Sper că nu deranjăm, zise Harry când el şi Beate Lønn intrară pe holul pe care se înghesuiau pantofi de toate mărimile.

Femeia clătină din cap când ei începură să se descalţe.

— E frig, zise ea. Vă e foame?

— Mulţumesc, dar doar ce-am luat micul dejun! răspunse Beate.

Harry clătină din cap, zâmbind prietenos.

Femeia îi conduse în sufragerie. În jurul mesei stăteau cei care, presupunea Harry, alcătuiau familia Miholjec: doi bărbaţi, un băiat de vârsta lui Oleg, o fetiţă şi o adolescentă care, presupuse, Harry, trebuia să fie Sofia. Aceasta îşi ascundea ochii în spatele unei perdele de păr negru şi-n poală ţinea un bebeluş.

— *Zdravo!* îi întâmpină bărbatul mai în vârstă.

Era suplu şi avea o chică deasă şi grizonantă, şi nişte ochi negri pe care Harry îi recunoscu rapid, căci erau ochii furioşi şi înspăimântaţi ai genului tipic de proscris.

— El e soţul meu, rosti femeia. Înţelege norvegiana, dar nu vorbeşte foarte bine. El e unchiul Josip. A venit în vizită de Crăciun. Şi copiii mei.

— Toţi patru? întrebă Beate.

— Da, râse femeia. Ultima a fost un dar de la Dumnezeu.

— O adevărată scumpete! spuse Beate, strâmbându-se la bebeluşul care gânguri vesel.

Şi, aşa cum Harry se şi aştepta de fapt, ea nu rezistă tentaţiei de-a ciupi obrăjorii roşii şi bucălaţi. Lui Beate şi lui Halvorsen le dădu un an, maximum doi, înainte să facă şi ei unul exact la fel.

Bărbatul spuse ceva şi soţia sa îi răspunse, apoi se întoarse spre Harry.

— Vrea să vă spună că voi vreţi ca doar norvegienii să lucreze în Norvegia. Încearcă să-şi găsească de lucru, dar nu izbuteşte deloc.

Harry întâlni privirea bărbatului şi dădu din cap întrebător, însă nu primi niciun răspuns.

— Luaţi loc! îi îndemnă femeia, arătându-le cele două scaune libere.

Se aşezară. Harry văzu că Beate îşi scosese deja carnetul înainte ca el să apuce să spună ceva.

— Am venit încoace ca să vă punem întrebări despre…

— Robert Karlsen, completă soţia uitându-se la soţul ei, care încuviinţa absent.

— Corect. Ce ne puteţi spune despre el?

— Nu prea multe. De fapt, de-abia îl cunoscuserăm.

— De-abia îl cunoscuserăm.

Femeia aruncă o privire rapidă spre Sofia, care stătea cu nasul îngropat în părul ciufulit al bebeluşului.

— Jon l-a rugat pe Robert să ne-ajute când ne-am mutat din micuţul nostru apartament în Blocul A în această vară. Jon e o persoană cumsecade. A avut grijă ca noi să primim un apartament mai mare când a văzut că l-am născut acolo, adăugă ea râzând şi uitându-se la bebeluş. Însă Robert rămânea mai mult să stea de vorbă cu Sofia. Iar ea… ei bine, are cincisprezece ani.

Harry remarcă schimbarea culorii din obrajii fetei.

— Mm! Da, am vrea să discutăm şi cu Sofia.

— Sigur! zise mama.

— Separat, preciză Harry.

Părinţii se priviră intens. Duelul dură două secunde, însă Harry izbuti să citească destul de multe în acel scurt schimb de priviri. Poate că odată, el fusese cel care lua toate deciziile, însă în această nouă realitate, într-o ţară complet nouă, în care ea se dovedise cea mai capabilă să se adapteze, femeia era acum cea care lua deciziile. Aşa că ea dădu din cap spre Harry.

— Duceţi-vă în bucătărie. Noi n-o să vă deranjăm.

— Mulţumim! spuse Beate.

— Nu-i nevoie de mulţumiri, rosti femeia pe un ton solemn. Vrem să-l prindeţi pe cel care a făcut-o. Ştiţi ceva despre el?

— Credem că e ucigaş plătit şi că trăieşte în Zagreb, răspunse Harry. Cel puţin a sunat la un hotel de aici, din Oslo.

— Ce hotel?

Surprins, Harry se uită la tatăl care vorbise în norvegiană.

— Hotelul Internaţional, răspunse el, şi văzu că tatăl schimbă o privire cu unchiul. Ştiţi ceva?

Tatăl clătină din cap.

— Dacă da, v-aş fi extrem de îndatorat, insistă Harry. Bărbatul e acum pe urmele lui Jon. A căptuşit cu gloanţe apartamentul lui Jon nu mai târziu de-alaltăieri.

Harry urmări cum expresia tatălui se schimbă într-una de neîncredere. Însă acesta îşi ţinu gura.

Mama îi conduse în bucătărie, urmată îndeaproape şi de Sofia. Aşa cum ar fi procedat oricare alt adolescent, presupuse Harry. Aşa cum avea să procedeze şi Oleg peste câţiva ani.

După ce mama se făcu nevăzută, Harry îşi scoase carnetul şi Beate se aşeză pe scaunul din faţa Sofiei.

— Bună, Sofia! Mă numesc Beate. Robert era iubitul tău?

Sofia rămase cu privirea plecată şi clătină din cap.

— Erai îndrăgostită de el?

Acelaşi răspuns.

— Ţi-a făcut rău?

Pentru prima dată de la sosirea lor acolo, Sofia îşi dădu la o parte părul negru din ochi şi o privi pe Beate. Harry bănuia că sub tot acel strat gros de machiaj se ascundea o fată frumoasă. Iar acum nu mai putea vedea decât un tată, plin de mânie şi, totodată, înspăimântat peste poate. Şi o vânătaie pe fruntea ei, pe care machiajul nu reuşea să o acopere în întregime.

— Nu, răspunse ea.

— Sofia, ţi-a zis cumva tatăl tău să nu spui nimic? Că eu asta văd.

— Ce vezi?

— Că cineva ţi-a făcut rău.

— Minţi!

— Cum ai căpătat semnul de pe frunte?

— M-am lovit de o uşă.

— Acum tu eşti cea care minte.

Sofia pufni.

— Pari atât de isteţ şi uns cu toate alifiile, dar nu ştii nimic de fapt. Eşti doar un poliţist bătrân care ar prefera să stea acasă cu copiii. Te-am văzut mai devreme.

Furia era în continuare acolo, însă glasul începuse deja să

se îngroaşe. Harry îi mai dădea o frază, cel mult două.

Beate oftă.

— Sofia, trebuie să ai încredere în noi! Şi să ne ajuţi. Încercăm să prindem un criminal.

— Dar nu e vina mea, nu?

Glasul i se frânse şi Harry îşi dădu seama că era singura frază pe care fata reuşise s-o pronunţe. Apoi urmară lacrimile. În şuvoi. Sofia se îndoi de spate şi perdeaua de păr se trase la loc.

Beate îi puse o mână pe umăr, însă ea se smuci, dându-i-o la o parte.

— Lasă-mă în pace! strigă ea.

— Ştiai că Robert a mers la Zagreb în toamna asta? întrebă Harry.

Ridică brusc capul şi se uită la Harry cu o expresie de neîncredere învelită bine în machiaj.

— Deci nu ţi-a spus? continuă Harry. Atunci înseamnă că nu ţi-a spus nici că era îndrăgostit de o fată pe nume Thea Nilsen, nu-i aşa?

— Nu, şopti fata printre lacrimi. Şi ce dacă era?

Harry încercă să-i interpreteze reacţia la această informaţie, însă-i venea foarte greu din pricina dârelor negre de machiaj care i se întindeau pe faţă.

— Ai mers la Fretex ca să întrebi de Robert. Ce voiai?

— O ţigară! se răsti Sofia. Lăsaţi-mă în pace!

Harry şi Beate se uitară unul la altul. Apoi se ridicară.

— Gândeşte-te, o sfătui Beate. Apoi sună-mă la acest număr, adăugă, lăsând o carte de vizită pe masă.

Mama îi aştepta pe hol.

— Scuze! spuse Beate. Mă tem că am cam supărat-o. Poate stai un pic de vorbă cu ea.

Ieşiră în ceea ce era o dimineaţă de decembrie pe Jacob Aalis gate şi porniră către Suhms gate, acolo unde Beate găsise un loc de parcare.

— *Oprostite*[32]*!*

Se întoarseră amândoi. Glasul venise din umbrele intrării boltite unde pâlpâiau două ţigări. Apoi cele două puncte

[32] Îmi pare rău, în lb. croată *(N. r.).*

roşii aterizară pe jos şi la iveală ieşiră doi bărbaţi. Erau tatăl Sofiei şi unchiul Josip, care se opriră în faţa lor.

— Hotelul Internaţional, ai? rosti tatăl.

Harry îi confirmă dând din cap.

Tatăl îi aruncă lui Beate o privire cu coada ochiului.

— Eu merg la maşină, se grăbi ea să-i anunţe.

Harry nu încetase nicio clipă să se minuneze cum de o fată care-şi petrecuse toată scurta ei viaţă de până acum înconjurată doar de filmări şi probe criminalistice fusese în stare să-şi cultive o inteligenţă socială cu mult peste cea a lui însuşi.

— În primul an am lucrat… înţelegi… alături de firma de reconstruire. Dar aici, *kaput.* În Vukovar inginer electronist, da? Înainte de război. Aici, nimica.

Harry încuviinţă. Şi aşteptă.

Unchiul Josip zise şi el ceva.

— *Da, da,* murmură tatăl, apoi se întoarse spre Harry. Când armata iugoslavă a cucerit Vukovarul în 1991, da? Acolo era băiat care explodat 12 tancuri cu… mine de teren, da? Îl numeam *mali spasitelj.*

— *Mali spasitelj,* repetă unchiul pe un ton solemn.

— Micul mântuitor, traduse tatăl. Ăsta era numele pe care… i-l spuneau prin staţiile de emisie-recepţie.

— Un nume de cod?

— Da. După capitularea Vukovarului, sârbii au încercat să-l găsească. Dar n-au reuşit. Unii spuneau că e mort. Dar alţii n-au crezut asta. Spuneau că n-a… existat niciodată. Da?

— Ce-are asta de-a face cu hotelul Internaţional?

— După război, oamenii din Vukovar au rămas fără case. Ruine peste tot. Aşa că unii au venit încoace. Dar cei mai mulţi la Zagreb. Preşedintele Tudjman…

— *Tudjman!* repetă unchiul, dându-şi ochii peste cap.

— …şi oamenii lui le-au oferit spaţiu în marele şi vechiul hotel unde-i puteau vedea. Supraveghere. Da? Mâncau supă şi n-aveau de lucru. Lui Tudjman nu-i plăceau cei din Slavonia. Prea mult sânge de sârb. Apoi sârbii care fuseseră în Vukovar, morţi. Şi au apărut zvonuri. Că se întorsese *mali*

spasitelj.

— *Mali spasitelj,* râse unchiul Josip.

— Spuneau că toţi croaţii puteau primi ajutor. La hotelul Internaţional.

— Cum?

Tatăl ridică din umeri.

— Nu ştiu. Zvonuri.

— Mm. Mai ştie şi altcineva despre acest… ajutor şi hotelul Internaţional?

— Alţii?

— Cineva din Armata Salvării, de exemplu?

— Da. David Eckhoff ştie tot. Şi alţii, acum. El a spus cuvinte… după masa de la petrecerea din Østgård, vara trecută.

— A fost un discurs?

— Da. A zis despre *mali spasitelj* şi că unii oameni mereu în război. Războiul nu se termină niciodată. Nici pentru ei.

— Chiar a zis comandantul aşa ceva? spuse Beate în timp ce intra în tunelul Ibsen, cel bine iluminat, unde încetini şi se aşeză la coada de maşini blocate în trafic.

— Din spusele lui Miholjec, da, sublinie Harry. Şi presupun că era toată lumea acolo. Inclusiv Robert.

— Crezi că asta i-ar fi dat lui Robert ideea de-a angaja un asasin plătit? zise Beate în timp ce bătea nerăbdătoare cu degetele în volan.

— Păi, măcar putem stabili cu certitudine că Robert a mers la Zagreb. Şi, întrucât ştia că Jon se combinase cu Thea, avea şi-un motiv.

Harry îşi frecă barba gânditor.

— Auzi, poţi aranja ca Sofia să fie dusă la un doctor şi să i se facă un consult amănunţit? Dacă nu mă înşel foarte tare, eu cred că are mai mult de o vânătaie. Am să încerc să prind zborul de dimineaţă spre Zagreb.

Beate îi aruncă o privire scurtă, dar tăioasă.

— Dacă pleci peste hotare, trebuie s-o faci ca să ajuţi poliţia naţională. Sau în vacanţă. Instrucţiunile primite spun foarte clar…

— A doua variantă, zise Harry. O scurtă vacanţă de

Crăciun.

Beate oftă exasperată.

— Sper că o să-i acorzi şi lui Halvorsen o scurtă vacanţă de Crăciun. Plănuiserăm să mergem la părinţii lui, în Steinkjer. Tu cum ai de gând să-ţi petreci Crăciunul anul acesta?

În clipa aceea, lui Harry îi sună telefonul mobil, aşa că, în timp ce se scotocea în buzunar după el, îi răspunse:

— Anul trecut l-am petrecut cu tatăl meu şi cu sor-mea. Cu un an înainte, cu Rakel şi Oleg. Dar anul ăsta nu prea am avut mult timp ca să mă gândesc.

Se gândea la Rakel, când observă că trebuie să fi apăsat butonul OK al telefonului când era încă în buzunar. Iar acum îi putea auzi râsul în ureche.

— Poţi să vii, spuse ea. E deschis în Ajunul Crăciunului şi ne trebuie mereu voluntari. La Far.

Harry avu nevoie de două secunde ca să-şi dea seama că nu era Rakel.

— Te-am sunat ca să-mi cer scuze pentru ieri, zise Martine. N-am vrut sa fug aşa. Am fost prinsă pe picior greşit. Ai primit răspunsurile pe care le voiai?

— A, tu eşti, nu-i aşa? rosti Harry pe un ton pe care el, unul, îl considera neutru, deşi tot observă reacţia-săgeată a lui Beate.

Şi inteligenţa ei socială net superioară.

— Te pot suna înapoi?

— Desigur.

— Mersi!

— N-ai pentru ce!

Tonul fetei era unul serios, însă Harry simţi că se abţinea să nu râdă.

— Încă ceva.

— OK?

— Ce faci luni? Pe douăzeci şi doi?

— Habar n-am, răspunse Harry.

— Avem un bilet în plus pentru concertul de Crăciun de la Operă.

— Înţeleg.

— Nu pare să fii foarte entuziasmat.

— Scuze! E mare agitaţie aici şi eu nu prea mă pricep la chestii care necesită costum şi toate cele.

— Iar artiştii sunt prea elevaţi şi plictisitori.

— N-am spus asta.

— Nu, eu am spus-o. Iar când am spus că avem un bilet în plus am vrut, de fapt, să spun că *eu* am unul.

— Înţeleg.

— E o ocazie să mă vezi în rochie. Şi arăt bine în ea. Şi tot ce-mi lipseşte este un tip înalt şi ceva mai în vârstă. Gândeşte-te bine!

Harry începu să râdă.

— Mersi, promit că am să mă gândesc!

— Pentru puţin!

Beate nu zise nimic după ce el închise, nici nu făcu vreun comentariu referitor la rânjetul lui care refuza să dispară, ci doar pomeni că plugurile de zăpadă erau tare ocupate, potrivit buletinelor meteorologice. Din când în când, Harry se întreba dacă Halvorsen aprecia cum se cuvine norocul care dăduse peste el când se combinase cu Beate.

✯

Jon Karlsen încă nu-şi făcuse apariţia. Înţepenise de tot, aşa că se ridică de pe trotuarul care mărginea Parcul Sofienberg. Simţea că frigul răzbate direct din centrul pământului şi că i se răspândise în tot corpul. Sângele reîncepu să-i circule în picioare când o luă din loc şi durerea i se păru o adevărată binecuvântare. Nici nu mai numărase orele petrecute stând turceşte cu paharul de carton în faţă, urmărindu-i pe cei care intrau şi ieşeau din clădirea de pe Gøteborggata, însă lumina zilei se estompa tot mai mult. Paharul de carton şi-l vârî în buzunar.

Mărunţişul primit în timpul zilei avea să-i ajungă pentru o cafea, ceva de îmbucat şi, trăgea el nădejde, un pachet de ţigări.

Traversă cu iuţeală intersecţia către cafeneaua din care luase paharul de carton. Văzuse un telefon pe un zid, însă alungă ideea din minte. Se opri în faţa cafenelei, îşi dădu jos gluga albastră şi-şi văzu reflexia în geam. Nu era de

mirare că oamenii îl confundaseră cu un biet suflet rămas fără nimic. Barba îi creştea cu repeziciune şi faţa îi era mânjită de dâre de funingine de la focul din container.

În imaginea reflectată, văzu că semaforul se făcuse roşu şi că lângă el oprise o maşină. Aruncă o privire în interiorul acesteia chiar când deschidea uşa cafenelei. Şi încremeni. Balaurul. Tancul sârbesc. Jon Karlsen. Pe locul pasagerului. La doi metri de el.

Intră în cafenea, se repezi la fereastră şi urmări maşina. I se păru că-l mai văzuse pe şofer la un moment dat, însă nu-şi mai aducea aminte unde anume. La hostel. Da, fusese unul dintre poliţiştii veniţi odată cu Harry. Pe locul din spate stătea o femeie.

Lumina de la semafor se schimbă. Se repezi afară şi văzu fumul alb ieşind din ţeava de eşapament atunci când maşina acceleră pe şoseaua paralelă cu parcul. Atunci începu să alerge. Departe, în faţă, văzu cum maşina vira pe Gøteborggata. Îşi pipăi buzunarele. Simţi bucata de sticlă din fereastra adăpostului. Picioarele nu voiau să-i dea ascultare, erau doar nişte proteze moarte, încă un pas greşit şi aveau să i se sfărâme ca nişte ţurţuri, se temu el.

Parcul, cu copacii lui şi cu pepiniera, şi pietrele funerare i se perindară prin faţa ochilor precum nişte imagini pe un ecran. Găsi arma în buzunar. Pesemne că se tăiase în geam, căci patul pistolului era lipicios.

✯

Halvorsen parcă în faţa numărului 4 de pe Gøteborggata, iar el şi Jon coborâtă din maşină ca să-şi dezmorţească picioarele cât Thea urcă să-şi ia insulina.

Halvorsen cercetă cu privirea strada pustie de la un capăt la altul. Jon părea cuprins de nelinişte în timp ce se plimba prin frig. Prin geamul maşinii, Halvorsen putea vedea tocul în care era pistolul de serviciu, atârnând undeva pe la mijlocul bordului – îl dăduse jos pentru că-l împungea în coaste când conducea. În caz de ceva, l-ar fi putut recupera în doar câteva secunde. Îşi deschise mobilul şi văzu că primise un mesaj. Apăsă butonul şi un glas cunoscut repetă că are un mesaj. Apoi urmă bipul şi un glas

necunoscut începu să vorbească. Halvorsen ascultă din ce în ce mai uimit. Văzu că Jon ciulise şi el urechile auzind glasul din telefon şi venise mai aproape. Uimirea lui Halvorsen se transformă în neîncredere.

După ce închise, Jon rămase uitându-se la el cu o întrebare nerostită pe buze, însă Halvorsen nu zise nimic, ci doar formă iute alt număr.

— Ce-a fost aia? întrebă Jon.

— O mărturisire, se răsti Halvorsen.

— Şi acum ce faci?

— Îi raportez lui Harry.

Halvorsen ridică privirea şi observă chipul transfigurat al lui Jon: ochii i se făcuseră cât cepele şi părea să privească prin el, pe lângă el.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

✯

Harry trecu de vamă şi porni apoi prin modesta clădire-terminal a aeroportului Pleso; îşi vârî cardul Visa în bancomatul care îi oferi kune croate în valoare de o mie de coroane fără să protesteze. Puse jumătate într-un plic maro, înainte să iasă şi să urce într-un Mercedes cu semnul albastru de taxi.

— Hotelul Internaţional.

Taximetristul băgă maşina în viteză şi porni fără niciun cuvânt.

Ploaia cădea din pătura joasă de nori peste câmpiile maronii punctate de petice de zăpadă cenuşie ce străjuiau autostrada care tăia spre nord-vest peisajul ce se întindea până la Zagreb.

După un sfert de oră, observă cum Zagrebul începea să prindă contur: blocuri de beton şi turle de biserici se conturau la orizont. Traversară un râu întunecat şi liniştit despre care Harry bănuia c-ar fi Sava. Se intra în oraş printr-un bulevard larg ce părea disproporţionat de mare pentru un nivel atât de scăzut al traficului; trecură de gară şi de un parc enorm şi pustiu, neîngrădit de garduri, în care se zărea un gigantic foişor de sticlă. Copacii golaşi îşi întindeau în toate direcţiile degetele înnegrite de iarnă.

— Hotelul Internaţional, îl anunţă taximetristul, trăgând în faţa unui impresionant colos de cărămidă gri, exact genul de clădire pe care ţările comuniste obişnuiau s-o construiască pentru clica liderilor lor mereu pe picior de plecare.

Harry îi plăti. Un uşier al hotelului îmbrăcat exact ca un amiral îi deschisese deja portiera şi-l aştepta pregătit cu o umbrelă şi un zâmbet lăţit pe toată faţa.

— Bun venit, domnule! Pe aici, domnule!

Harry păşi pe trotuar exact în clipa în care doi oaspeţi ai hotelului ieşiră pe uşa rotitoare şi urcară în Mercedesul care îl adusese pe el. Un candelabru din cristal scânteia dincolo de uşa rotitoare. Harry nu se clinti.

— Refugiaţi? întrebă el.

— Scuze, domnule?

— Refugiaţi, repetă Harry. Din Vukovar.

Harry simţi picăturile de ploaie pe cap când umbrela şi surâsul cel larg dispărură, iar arătătorul înmănuşat al amiralului indică o uşă încastrată ceva mai încolo în faţada hotelului.

Primul lucru care-l izbi pe Harry a fost că holul de la intrare, imens, pustiu şi cu un tavan boltit, mirosea a spital. Şi că cei aproximativ patruzeci-cincizeci de oameni care stăteau lângă sau aşezaţi la cele două mese lungi plasate pe mijloc ori în picioare, la coada pentru supă de lângă biroul de la recepţie, îl duceau cu gândul la nişte pacienţi. Poate de vină era ceva anume la hainele lor; costumele de trening lălâi, puloverele uzate şi papucii jerpeliţi sugerau o anumită indiferenţă faţă de modul în care arătau. Sau poate să fi fost de vină capetele aplecate deasupra castroanelor cu supă şi expresiile obosite şi dezolate, care nu-i sesizaseră prezenţa acolo.

Harry îşi plimbă privirea prin sală şi se opri la bar. Aducea mai degrabă cu un stand de hotdogi şi momentan, nu servea clienţi; exista un singur barman, care făcea trei lucruri deodată: curăţa un pahar, făcea nişte comentarii cu glas puternic către bărbaţii de la cea mai apropiată masă despre meciul de la televizorul suspendat din plafon şi

urmărea orice mişcare a lui Harry.

Harry avea senzaţia că venise exact în locul potrivit, aşa că se apropie de tejghea. Barmanul îşi trecu o mână prin părul slinos, pieptănat pe spate.

— *Da?*

Harry încercă să ignore sticlele de pe raftul din spatele standului pentru hotdogi. Însă deja-şi zărise vechiul prieten şi duşman Jim Beam. Barmanul urmări privirea lui Harry şi arătă, cu ambele sprâncene ridicate, spre sticla cu patru laturi şi lichid brun.

Harry clătină din cap. Şi inspiră adânc. Nu avea absolut niciun motiv să-şi complice situaţia.

— *Mali spasitelj.*

Rostise cuvintele suficient de tare pentru ca barmanul să le audă peste hărmălaia creată de televizor.

— Îl caut pe Micul mântuitor.

Barmanul îl privi cu atenţie înainte de a-i răspunde într-o engleză cu puternic accent german:

— Nu cunosc niciun mântuitor.

— Un prieten din Vukovar mi-a spus că mă poate ajuta *mali spasitelj.*

Harry scoase plicul maro din buzunarul hainei şi-l aşeză pe tejghea.

Barmanul măsură plicul din priviri, fără să-l atingă.

— Eşti poliţist, zise el.

Harry clătină din cap.

— Minţi! insistă barmanul. Mi-am dat seama din clipa în care ai intrat pe uşă.

— Ce-ai văzut tu era cineva care a lucrat doisprezece ani în poliţie, dar care acum nu mai lucrează. De doi ani.

Harry susţinu privirea scrutătoare a barmanului. Şi se întrebă pentru ce anume fusese închis bărbatul. Bicepşii bine formaţi şi tatuajele sugerau o pedeapsă îndelungată.

— Aici nu stă nimeni care să-şi spună mântuitor. Iar eu cunosc pe toată lumea.

Barmanul se pregătea să-i întoarcă spatele, când Harry se aplecă peste bar şi-l apucă de braţ. Barmanul se întoarse şi măsură din priviri mâna care-l strângea, iar Harry simţi

cum barmanul îşi încordează bicepsul şi-i dădu drumul.

— Fiul meu a fost împuşcat de un dealer ce stătea şi vindea căcaturi de-alea chiar în faţa şcolii lui. Pentru că i-a spus că avea să-l pârască directorului dacă mai continua să vândă.

Barmanul nu răspunse.

— Avea unsprezece ani când a murit, adăugă Harry.

— Domnule, habar n-am de ce-mi spui mie toate astea.

— Ca să înţelegi de ce-am venit să stau aici şi-am să aştept până când va veni cineva ca să mă ajute.

Barmanul încuviinţă leneş. Întrebarea veni cu viteza fulgerului:

— Cum se numea fiul tău?

— Oleg, răspunse Harry.

Rămaseră înfruntându-se din priviri. Barmanul îşi miji un ochi. Harry simţi cum îi vibrează mobilul în buzunar, dar îl lăsă să sune.

Barmanul îşi aşeză mâna pe plic şi i-l împinse înapoi lui Harry.

— Nu e nevoie de ăsta. Cum te numeşti şi unde stai?

— Am venit direct de la aeroport.

— Scrieţi numele pe şerveţelul ăsta şi du-te la hotelul Balkan de lângă gară. Peste pod şi drept înainte. Aşteaptă la tine în cameră. O să te caute cineva.

Harry dădu să spună ceva, însă barmanul îşi mutase privirea la televizor şi-şi reluase comentariile.

Când ieşi, Harry văzu că avea un apel pierdut de la Halvorsen.

✯

— *Do vraga!* gemu el. Căcat!

Zăpada de pe Gøteborggata arăta ca şerbetul roşu.

Era nedumerit. Totul se petrecuse cu o repeziciune mult prea mare. Ultimul glonţ pe care îl trăsese către Jon Karlsen când acesta o luase la fugă lovise zidul blocului cu un zgomot înfundat. Jon Karlsen ţâşnise pe uşă şi dispăruse. Se lăsă pe vine şi auzi cum bucata de sticlă plină de sânge îi sfâşie materialul buzunarului. Poliţistul zăcea cu faţa în zăpada care-i absorbea lacom sângele ce i se scurgea din

tăieturile de la gât.

Pistolul, îşi zise în gând, aşa că îl prinse pe bărbat de umăr şi-l răsuci pe-o parte. Avea nevoie de o armă cu care să tragă. O pală de vânt îi dădu la o parte părul de pe chipul nenatural de palid. Se grăbi să-l caute prin buzunare. Sângele curgea încontinuu, gros şi roşu. Abia avu timp să simtă gustul acid al bilei şi gura i se umplu. Se răsuci, iar conţinutul gălbui al stomacului se împrăştie pe gheaţa albăstruie. Se şterse la gură. Buzunarele de la pantaloni. Găsi un portofel. Betelia pantalonilor. *Pentru numele lui Hristos, poliţaiule, n-ai şi tu un pistol cu care să aperi pe cineva?*

O maşină se ivi de după colţ venind în direcţia lor. Luă portofelul, se ridică, traversă strada şi începu să se îndepărteze. Maşina se opri. Nu trebuia să fugă. Începu să fugă.

Alunecă pe trotuarul din faţa magazinului din colţ şi ateriză într-o parte, dar se ridică într-o secundă, fără să simtă vreo durere. Se îndreptă spre parc, pe acelaşi traseu pe care venise. Parcă era un coşmar alcătuit dintr-o nesfârşită suită de evenimente fără sens. Înnebunise el sau asemenea lucruri chiar se întâmplau? Aerul rece şi bila îl înţepau pe gât. Ajunsese deja la Markveien când auzi primele sirene de poliţie. Şi ştiu. Şi i se făcu teamă.

22.
Vineri, 19 decembrie. Miniaturile

Secţia de poliţie era luminată precum un pom de Crăciun în semiîntunericul după-amiezii. Înăuntru, în camera 2 de interogatoriu, Jon Karlsen îşi ţinea capul în mâini. De cealaltă parte a măsuţei rotunde din odaia înghesuită se afla agenta Toril Li. Între ei doi se aflau două microfoane şi declaraţia martorului principal. Prin geam, Jon observă că Thea îşi aştepta rândul în camera de-alături.

— Deci te-atacat, da? întrebă poliţista în timp ce citea declaraţia.

— Bărbatul cu geacă albastră a venit în fugă spre noi cu un pistol.

— Şi apoi?

— S-a întâmplat extrem de repede. Mi-era atât de frică, încât îmi amintesc numai fragmente. Poate că am suferit vreo comoţie.

— Înţeleg, zise Toril Li cu o expresie pe chip care transmitea exact opusul.

Femeia aruncă o privire către lumina roşie care o anunţa că maşinăria continua să înregistreze.

— Dar Halvorsen a dat fuga la maşină?

— Da, pistolul îi rămăsese acolo. Îmi amintesc că l-a pus pe bord înainte de-a pleca din Østgård.

— Şi tu ce-ai făcut?

— Nu ştiam ce să fac. Iniţial, m-am gândit să mă ascund în maşină, dar apoi m-am răzgândit şi am fugit către intrarea în cea mai apropiată clădire.

— Iar omul cu pistolul a tras în tine?

— Am auzit o bubuitură.

— Continuă!

— Am ajuns înăuntru şi, când m-am uitat în urmă, îl atacase pe Halvorsen.

— Care nu intrase în maşină?

— Nu. Se tot plângea că portiera se blochează din cauza

gerului.

— Iar bărbatul l-a atacat pe Halvorsen cu un cuţit, nu cu un pistol?

— Aşa părea de acolo, de unde stăteam eu. A sărit la Halvorsen din spate şi l-a înjunghiat de mai multe ori.

— De câte ori?

— De patru sau cinci ori. Nu mai ştiu… eu…

— Şi apoi?

— Apoi am dat fuga la subsol şi am sunat la numărul de urgenţă.

— Dar omul cu pistolul n-a venit după tine?

— Nu ştiu. Uşa era încuiată, nu mai ştiu.

— Dar ar fi putut sparge geamul. Adică, doar înjunghiase deja un poliţist.

— Da, ai dreptate. Nu ştiu ce să zic.

Toril Li privea cu atenţie declaraţia.

— Lângă Halvorsen a fost găsită vomă. Presupunem că-i aparţine bărbatului cu pistolul, dar poţi confirma acest lucru?

Jon clătină din cap.

— Am rămas pe scările de la subsol până aţi venit voi. Poate că ar fi trebuit să ajut… dar eu…

— Da?

— Mi-a fost teamă.

— Probabil că ai făcut ce trebuia.

Din nou, expresia ei transmitea exact opusul a ce zicea.

— Ce spun doctorii? Îşi va…?

— Va rămâne în comă până i se va ameliora starea. Dar medicii nu ştiu dacă va supravieţui sau nu. Să continuăm!

— E ca un coşmar care se repetă, şopti Jon. Pur şi simplu nu se mai termină. Continuă la nesfârşit.

— Te rog să nu mă faci să mai repet! Trebuie să vorbeşti în microfon, îl anunţă Toril Li.

✯

Harry stătea la fereastra camerei de hotel şi urmărea cu atenţie oraşul în care antene TV mutilate şi strâmbe creau modele şi contururi bizare pe cerul galben-cafeniu. Sunetul de la televizor care aducea a limba suedeză era undeva în

spatele perdelelor şi draperiile groase, în tonuri închise. Max von Sydow îl interpreta pe Knut Hamsun. Uşa minibarului era deschisă. Broşura oferită de hotel stătea deschisă pe măsuţa de cafea. Pe prima pagină se afla o imagine cu statuia lui Josip Jelacic în Piaţa Jelacic, iar deasupra lui Jelacic se aflau patru sticle în miniatură: Johnnie Walker, Smirnoff, Jägermeister şi Gordon's. Precum şi două sticle de bere Ozujsko. Nicio sticlă nu fusese desfăcută. Încă. Skarre îl sunase cu o oră în urmă şi-l anunţase ce se petrecuse pe Gøteborggata.

Voia să fie treaz când urma să sune.

Beate îi răspunse la al patrulea apel.

— E în viaţă, rosti ea înainte s-apuce Harry să întrebe. L-au conectat la un aparat de respirat şi e în comă.

— Doctorii ce spun?

— Nu ştiu nici ei, Harry. Ar fi putut muri pe loc, căci se pare că Stankic a încercat să-i taie carotida, însă a izbutit să-şi vâre mâna în calea lamei. Are o tăietură adâncă pe dosul palmei şi îi curge sânge din arterele mai mici de la gât. În plus, Stankic l-a înjunghiat şi de mai multe ori în piept, deasupra inimii. Doctorii spun că e posibil ca lama să-i fi atins şi vârful inimii.

În afară de tremurul aproape imperceptibil din voce, Beate ar fi putut vorbi la fel despre orice altă victimă. Harry ştia că acesta era singurul mod în care ea putea discuta acum despre cele întâmplate; ca parte a jobului ei. În tăcerea aşternută, Max von Sydow răcni indignat. Harry căută nişte cuvinte care să o aline.

— Am discutat cu Toril Li, rosti el în schimb. Mi-a spus ce a declarat Karlsen. Mai vrei să zici ceva?

— Am găsit un glonţ în faţada clădirii, în dreapta uşii. Tipii de la balistică îl verifică exact acum, deşi sunt destul de sigură că se va potrivi cu gloanţele din Egertorget, din apartamentul lui Jon şi exteriorul hostelului. Stankic e vinovatul.

— Ce te face să fii aşa de sigură?

— Un cuplu aflat în trecere cu maşina s-a oprit când l-a văzut pe Halvorsen la pământ. Au spus că cineva care arăta

ca un cerşetor a traversat strada chiar prin faţa lor. Fata spunea că acesta a alunecat pe trotuar ceva mai încolo. Am verificat locul. Colegul meu, Bjorn Holm, a găsit o monedă străină înfiptă atât de adânc în zăpadă, încât iniţial am crezut că trebuie să se fi aflat acolo de câteva zile. Nici n-a ştiut de unde provine, dat fiind că pe ea n-am văzut decât Republika Hrvatska şi cinci kune. Aşa că a verificat.

— Mulţumesc, cunosc deja răspunsul! zise Harry. Deci e Stankic.

— Am prelevat probe din voma de pe gheaţă, ca să fim siguri. Legiştii compară acum ADN-ul cu firele de păr găsite pe perna din camera lui de la hostel. Vom primi mâine rezultatele, sper.

— Atunci ştim măcar că avem ADN-ul lui.

— Ei bine, chestia interesantă e că o băltoacă de vomă nu e chiar locul ideal să prelevi ADN. Celulele de suprafaţă din membrana mucoasei se împrăştie când există un volum atât de mare de conţinut stomacal. Iar sub cerul liber…

— …sunt expuse poluării create de nenumărate alte surse de ADN. Cunosc asta, însă măcar acum avem un punct de plecare. Ce faci acum?

Beate oftă.

— Am primit un mesaj oarecum ciudat de la Institutul Veterinar şi trebuie să-i sun ca să văd ce vor să spună.

— Institutul Veterinar?

— Da, am găsit în vomă urme de carne pe jumătate digerată, aşa că le-am trimis pentru o analiză ADN. Ideea era să le comparăm cu arhiva cu probe de carne pe care Facultatea de Agricultură din Ås o foloseşte pentru a identifica locul de proveniență al cărnii şi producătorul acesteia. Dacă are vreo însuşire deosebită, atunci poate vom putea face legătura cu vreun local din Oslo. E cu bătaie lungă, dar dacă Stankic a găsit vreo gaură în care să se ascundă în ultimele douăzeci şi patru de ore, atunci înseamnă că trebuie să se mişte cât mai puţin posibil. Iar dacă a mâncat undeva în apropiere, atunci probabil că va merge iar acolo.

— Păi, de ce nu? Ce scria în mesaj?

— *„Caz în care trebuie să fie vorba de un restaurant chinezesc.”* Cam misterios.

— Mm! Să mă suni înapoi când ai mai multe informaţii. Şi…

— Da?

Harry îşi dădu seama că ce urma să zică o să sune ridicol: Halvorsen era un adevărat dur; că în ziua de azi medicii puteau face lucruri extraordinare şi că totul avea să fie bine.

— Nimic.

După ce Beate închise, Harry îşi îndreptă toată atenţia spre masă şi sticle. Din oceanul Pacific a ieşit… Pe coada peştelui mic scria Johnnie Walker. Harry ţinu sticluţa cu o mână şi deşurubă sau mai exact răsuci capacul cu cealaltă. Se simţi precum Gulliver. Blocat într-o ţară a sticlelor în miniatură. Inspiră aroma dulce, familiară, prin gura îngustă. A fost doar o duşcă, însă trupul îi era deja pus în gardă în cazul unui atac din partea alcoolului şi era gata pregătit. Harry se temea de inevitabilul prim impuls de-a vomita, însă ştia că acest lucru n-avea să-l oprească. La televizor, Knut Hamsun spunea că a ostenit şi că nu mai vrea deloc să scrie.

Harry inspiră adânc, de parcă s-ar fi pregătit să se scufunde în adâncuri.

Sună telefonul.

Harry ezită. Telefonul amuţi după doar un apel.

Tocmai ridica sticla, când telefonul sună din nou. Şi amuţi încă o dată.

Îşi dădu seama că-l sunau de la recepţie.

Lăsă sticla pe noptieră şi aşteptă. Când sună a treia oară, ridică receptorul.

— Domnule Hansen?

— Da.

— Vă aşteaptă cineva în hol.

Harry rămase cu privirea aţintită la gentlemanul cu jachetă roşie de pe eticheta sticlei.

— Spune-i că sunt pe drum.

— Da, domnule.

Harry ţinu sticla cu trei degete. Apoi se lăsă pe spate şi-i goli conţinutul pe gât. Câteva secunde mai târziu, stătea deasupra vasului de toaletă şi vomita în el prânzul luat în avion.

Recepţionera îi indică ansamblul de obiecte de mobilier de lângă pian, unde o femeie mărunţică şi grizonantă, cu un şal petrecut în jurul umerilor, stătea ţeapănă într-un fotoliu. Îl studia pe Harry cu ochi căprui şi calmi în timp ce se apropia de ea. Harry se opri în faţa mesei pe care se afla un mic aparat de radio pe baterii. Voci entuziaste comentau un eveniment sportiv, probabil un meci de fotbal. Zgomotul se amesteca cu un potpuriu de muzică de film clasic cu care îşi măsura forţele pianistul din spatele ei în vreme ce degetele îi alunecau pe clape cu o repeziciune remarcabilă.

— *Doctor Jivago,* îl informă ea în engleză, dând din cap în direcţia pianistului. Drăguţ, nu-i aşa, domnule Hansen?

Accentul şi tonul erau clare. Zâmbi cu răutate, ca şi cum ar fi zis ceva amuzant şi-i făcu un semn discret, dar ferm cu mâna, ca să se aşeze şi el.

— Îţi place muzica? întrebă Harry.

— Nu le place tuturor? Obişnuiam să predau muzică, adăugă ea aplecându-se în faţă şi dând mai tare sonorul radioului.

— Ţi-e teamă că suntem ascultaţi?

Femeia se lăsă pe spate în fotoliu.

— Ce doreşti, domnule Hansen?

Harry repetă povestea cu fiul său şi bărbatul din afara şcolii, în timp ce bila îi ardea gâtul şi haita de câini din stomac clănţănea şi urla că vrea mai mult.

— Cum m-ai găsit? întrebă ea.

— Am primit un pont de la o persoană din Vukovar.

— De unde vii?

Harry înghiţi în sec. Îşi simţea limba uscată şi umflată.

— De la Copenhaga.

Femeia îl privea cu atenţie. Harry aştepta. Simţi cum o broboană de sudoare i se rostogolea între omoplaţi, iar alta i se forma pe buza superioară. La naiba cu toate! Avea

nevoie de leacul clasic. Imediat!

— Nu te cred, rosti ea într-un final.

— Bine, răspunse Harry, ridicându-se. Trebuie să plec.

— Aşteaptă!

Glasul femeii răsună foarte ferm când îi făcu semn să se aşeze la loc.

— Asta nu înseamnă că nu pot citi semnele, adăugă ea.

Harry se aşează la loc.

— Pot citi ura, continuă femeia. Şi suferinţa. Şi mai pot mirosi şi pileala. Te cred când spui de fiul tău mort.

Schiţă un zâmbet, apoi continuă:

— Ce doreşti?

Harry încercă să se adune.

— Cât costă? Şi cât de repede se rezolvă?

— Asta depinde, însă n-ai să găseşti profesionişti mai buni decât noi. Plecăm de la cinci mii de euro, plus cheltuielile.

— În regulă. Săptămâna viitoare?

— Asta… s-ar putea să fie cam din scurt.

Femeia ezită preţ de o fracţiune de secundă, dar pentru el fusese de ajuns. De ajuns ca să ştie. Şi-şi dădu seama că şi ea era conştientă că el ştie. Glasurile de la radio ţipau entuziaste şi mulţimea din fundal aclama. Cineva înscrisese.

— Nu eşti sigură că profesionistul tău se va întoarce la timp? întrebă Harry.

Femeia îi aruncă o privire insistentă şi dură.

— Tot poliţist ai rămas, şi se vede.

Harry încuviinţă.

— Sunt inspector de poliţie la Oslo.

Pielea din jurul ochilor ei se încreţi toată.

— Dar nu reprezint niciun pericol pentru tine, adăugă Harry. Croaţia nu se află în jurisdicţia mea şi nu ştie nimeni că sunt aici. Nici poliţia croată, nici şefii mei.

— Şi-atunci ce doreşti?

— Să cădem la o înţelegere.

— Legat de ce?

Femeia se aplecă peste măsuţă şi dădu mai încet sonorul

radioului.

— Agentul tău în schimbul ţintei mele.

— Ce vrei să zici?

— Un schimb. Omul tău în schimbul lui Jon Karlsen. Dacă renunţă să-l vâneze pe Karlsen, îl vom lăsa să plece.

Femeia ridică o sprânceană.

— Voi toţi protejaţi un singur om împotriva unui singur agent, domnule Hansen? Şi tot vă e teamă?

— Ne e teamă de o baie de sânge. Agentul tău a omorât deja doi oameni şi mi-a înjunghiat un coleg.

— A...

Pauză.

— Nu se poate!

— Şi vor mai fi morţi dacă nu-l chemi înapoi. Iar el va fi unul dintre ei.

Femeia închise ochii. Rămase aşa timp îndelungat. Apoi inspiră adânc.

— Dacă ţi-a omorât un coleg, atunci vei fi însetat de răzbunare. Cum să te cred că-ţi vei respecta partea de învoială?

— Mă numesc Harry Hole, zise el, aşezându-şi paşaportul pe masă. Dacă se află că am fost aici fără permisiunea autorităţilor croate, se va isca un adevărat incident diplomatic. Iar eu îmi voi pierde slujba.

Femeia scoase o pereche de ochelari.

— Deci te oferi drept ostatic? Chiar crezi că sună credibil, domnule...

Îşi aşeză ochelarii pe nas şi citi din paşaport:

— Harry Hole.

— Lasă miza în seama mea.

Ea încuviinţă.

— Înţeleg. Şi ştii ce?

Îşi dădu jos ochelarii şi adăugă:

— Poate că aş fi fost dispusă să batem palma, dar la ce bun dacă nu-l pot chema înapoi?

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu unde e.

Harry o privi cu atenţie. Văzu durerea din ochii ei. Îi simţi

tremurul din voce.

— Atunci, zise Harry, va trebui să negociezi cu ce ai. Dă-mi numele persoanei care a cerut asasinatul.

— Nu.

— Dacă poliţistul moare… spuse Harry, scoţând o fotografie din buzunar pe care o aşează pe masa dintre ei, există o mare şansă ca agentul tău să fie ucis. Ar fi destul de uşor să facem să pară că poliţistul a fost silit să tragă în legitimă apărare. Aşa merg lucrurile. Dacă nu cumva previn eu această situaţie. Ai înţeles? El e?

— Cu mine nu merge cu ameninţări, domnule Hole.

— Mâine, în zori, mă întorc la Oslo. Am să-ţi scriu numărul meu de telefon pe spatele acestei fotografii. Sună-mă dacă te răzgândeşti.

Femeia luă poza şi o puse în geantă.

Harry se grăbi să adauge în şoaptă.

— E fiul tău, nu-i aşa?

Femeia înţepeni.

— Ce te face să crezi una ca asta?

— Ştiu şi eu să citesc semnele. Şi eu pot vedea durerea.

Femeia rămase aplecată peste geantă.

— Dar tu, Hole?

Ridică privirea şi se uită direct în ochii lui.

— Cumva nu-l cunoşti pe acest poliţist? Dat fiind că poţi uita atât de uşor răzbunarea?

Gura lui Harry era atât de uscată, încât răsuflarea îl ardea pe dinăuntru.

— Da, răspunse el. Nu-l cunosc.

Harry crezu că aude un cocoş cântând în vreme ce o urmărea pe geam cum merge pe trotuarul de vizavi, până ce coti la stânga şi dispăru cu totul.

Ajuns înapoi în cameră, goli şi restul miniaturilor, vomită iar, bău bere, vomită, se privi în oglindă, luă liftul şi coborî înapoi la bar.

23.
Vineri seară, 19 decembrie. Câinii

Stătea în bezna din container, încercând să gândească. În portofelul poliţistului găsise 2800 de coroane norvegiene, iar dacă îşi aducea bine aminte rata de schimb, asta însemna că îi ajungea pentru mâncare, o geacă nouă şi un bilet de avion până la Copenhaga.

Acum mai rămânea de rezolvat cu muniţia.

Împuşcătura de pe Gøteborggata fusese a şaptea şi ultima. Mersese până în Plata şi întrebase de unde ar putea cumpăra gloanţe de nouă milimetri, însă nu primise decât priviri goale în schimb. Dacă ar continua să întrebe oameni la întâmplare, şansele să dea până la urmă peste un poliţist sub acoperire erau destul de mari.

Trânti pe jos pistolul Llama Minimax gol.

Din cartea de identitate îi zâmbea un bărbat. Halvorsen. Probabil că formaseră deja un adevărat cordon de siguranţă în jurul lui Jon Karlsen. Mai avea o singură posibilitate. Un cal troian. Şi ştia bine cine trebuia să fie acel cal. Harry Hole. Sofies gate nr. 5, potrivit femeii de la informaţii, care îi spusese că-n tot oraşul Oslo exista un singur Harry Hole. Se uită la ceas. Şi încremeni.

Afară se auzeau paşi.

Sări în picioare, înhăţă bucata de sticlă cu o mână şi pistolul cu cealaltă şi se apropie de ieşire.

Se deschise uşa. Văzu o siluetă profilându-se în lumină. Apoi străinul intră şi se aşeză turceşte pe podea.

Îşi ţinu răsuflarea.

Nu se mai întâmplă nimic.

Apoi se auzi scăpăratul unui chibrit, iar un colţ al containerului şi chipul intrusului se iviră în lumină. Acesta ţinea o linguriţă în aceeaşi mână în care ţinea şi chibritul. Cu cealaltă mână şi cu dinţii desfăcu un pliculeţ de plastic, îl recunoscu pe băiatul cu geaca de blugi albastru-deschis.

Când răsuflă uşurat, mişcările iuţi şi dibace ale băiatului

încetară brusc.

— Hei!

Băiatul se chiorî în beznă în timp ce-şi ascundea grăbit pliculeţul în buzunar.

Bărbatul îşi drese glasul şi păşi în interiorul cercului proiectat de lumina chibritului.

— Îţi aminteşti de mine?

Băiatul îl fixa îngrozit.

— Am stat de vorbă cu tine în faţa gării. Ţi-am dat bani. Te numeşti Kristoffer, nu-i aşa?

Kristoffer rămase cu gura căscată.

— Tu eşti? Străinul care mi-a dat cinci sute de coroane? Hristoase! Păi da, acum îţi recunosc vocea… Au!

Kristoffer scăpă chibritul din mână pe jos. Glasul părea mai aproape în bezna ca de smoală.

— Amice, e-n regulă dacă împart şi eu locul ăsta cu tine la noapte?

— Te poţi bucura de tot spaţiul. Eu mă pregăteam să ies.

Alt băţ de chibrit scăpără în întuneric.

— Mai bine rămâi aici. E mai cald cu doi oameni înăuntru. Vorbesc serios, omule.

Băiatul ţinea acum linguriţa şi o umplea cu lichid dintr-o sticluţă.

— Ce-i aia?

— Apă şi acid ascorbic.

Kristoffer desfăcu pliculeţul şi turnă praful în linguriţă fără să irosească nici măcar o granulă, apoi mută cu dexteritate chibritul în cealaltă mână.

— Te pricepi, Kristoffer.

Îl urmări pe toxicoman cum ţinea flacăra sub linguriţă, în timp ce scăpăra alt băţ şi-l ţinea gata pregătit.

— Mi se spune Mână Sigură, în Plata.

— Văd şi de ce. Auzi, eu chiar trebuie să ies. Hai să facem schimb de geci şi s-ar putea să treci peste noapte cu bine.

Kristoffer se uită mai întâi la geaca de blugi subţire de pe el şi apoi la cea albastră şi groasă a bărbatului.

— Uau! Chiar vorbeşti serios?

— Da, cum să nu?

— La naiba, ce drăguţ din partea ta! Stai un pic, cât termin cu injecţia! Îmi ţii tu chibritul?

— N-ar fi mai uşor dacă aş ţine seringa?

Kristoffer îi aruncă o privire îmbufnată.

— Alo, oi fi eu necopt, dar n-o să pun botul la cel mai vechi truc de toxicoman din lume! Hai, ţine chibritul!

Bărbatul luă chibritul.

Praful se dizolvă în apă şi deveni un lichid transparent, maroniu, iar Kristoffer vârî o bucată de vată în linguriţă.

— Ca să absoarbă chestiile naşpa, răspunse el înainte să-l întrebe bărbatul, apoi trase lichidul în seringă prin şomoiogul de vată şi lipi acul de pielea de pe braţ.

— Vezi ce piele minunată am? Câte-un semn ici, colo, vezi? Vene minunate şi groase. Teren complet virgin, cum s-ar zice. Însă, în vreo doi ani, o să se îngălbenească peste tot, cu coji infectate, cum au toţi. Şi nici Mână Sigură n-o să mai fiu. Cunosc toate astea şi tot continui. O nebunie, ce să zic!

În timp ce vorbea, Kristoffer scutura seringa pentru a răci lichidul. Strânsese bine garoul deasupra cotului, apoi înfipse acul în vena care se umflă precum un şarpe albastru pe sub piele. Metalul alunecă prin piele. Apoi îşi injectă heroina în fluxul sangvin. Pleoapele i se închiseră pe jumătate, în timp ce gura, tot pe jumătate, i se deschise. Apoi capul îi căzu pe spate, iar privirea i se opri pe cadavrul atârnat al câinelui.

Îl mai urmări o vreme pe Kristoffer. Apoi aruncă băţul de chibrit ars şi-şi desfăcu fermoarul de la geaca albastră.

✯

Când Beate Lønn termină absolut tot ce avea de zis, abia reuşi să-l audă pe Harry din pricina versiunii disco a lui *Jingle Bells* care răsuna în fundal. Dar auzi suficient cât să-şi dea seama că era pilit bine. Nu pentru că vorbea neclar; ba din contră, era foarte lucid. Îi povesti despre Halvorsen.

— Tamponadă cardiacă? strigă Harry.

— Hemoragie internă care umple zona din jurul inimii, astfel încât aceasta nu mai poate bate cum trebuie. Au fost nevoiţi să dreneze o groază de sânge. Acum e stabil, dar e

tot în comă. Tot ce putem face e să aşteptăm. Te sun când vom primi veşti.

— Mersi! Mai ai ceva să-mi spui?

— Hagen i-a trimis pe Jon Karlsen şi Thea Nilsen înapoi la Østgård, însoţiţi de două „dădace”. Şi am discutat cu mama Sofiei Miholjec. Mi-a promis că va merge azi la doctor cu Sofia.

— Mm. Şi raportul de la Institutul Veterinar despre bucăţile de carne din vomă?

— Au spus că sugerează un restaurant chinezesc deoarece China e singura ţară din lume unde se mănâncă asemenea chestii.

— Adică ce gen de chestii?

— Câine.

— Câine? Stai un pic.

Muzica dispăru cu totul şi fu înlocuită cu zgomotul traficului. Apoi reuşi să distingă iar glasul lui Harry.

— Dar în Norvegia nu se serveşte nicăieri carne de câine, pentru numele lui Hristos!

— Nu, iar aceasta e o carne specială. Institutul Veterinar a izbutit să identifice rasa, aşa că mâine am să sun la Clubul Canin Naţional. Acolo ţin un registru cu toţi câinii cu pedigree şi proprietarii lor.

— Chiar nu văd cum anume ne va ajuta asta. Trebuie să existe sute de mii de câini în Norvegia.

— Patru sute de mii. Cel puţin unul la fiecare gospodărie. Am verificat. Ideea e că ăsta e foarte rar. Ai auzit vreodată de Metzner negru?

— Te rog să repeţi ultima bucată!

Iar ea repetă. Şi preţ de vreo două secunde, nu auzi decât zgomotul traficului din Zagreb, înainte ca Harry să răcnească:

— Fireşte! Are sens. Un om în căutare de adăpost. De ce nu m-am gândit mai devreme?

— La ce să te gândeşti?

— Ştiu unde se ascunde Stankic.

— Poftim?

— la legătura cu Hagen şi pune-l să autorizeze o

operaţiune a celor din trupele Delta.

— Unde? Ce tot zici acolo?

— Terminalul pentru containere. Stankic se ascunde într-unul dintre containere.

— De unde ştii?

— Pentru că nu există prea multe blestemate de locuri în Oslo unde să poţi mânca Metzner negru. Ai grijă ca trupele Delta şi Falkeid să înconjoare tot terminalul în clipa în care eu sosesc cu primul avion de mâine. Dar să nu facă nicio arestare până ce nu ajung eu acolo. Clar?

După ce Beate închise, Harry rămase în stradă, privind spre barul hotelului. Acolo unde porcăria de muzică bubuia în continuare. Şi unde îl aştepta o jumătate de pahar cu otravă.

Pusese mâna pe *mali spasitelj.* Tot ce-i mai trebuia erau o minte limpede şi o mână sigură. Harry se gândi la Halvorsen. La inima lui înecată în sânge. S-ar fi putut întoarce direct în cameră, acolo unde nu mai exista o picătură de alcool, să încuie uşa şi să arunce cheia pe geam. Ori s-ar fi putut întoarce ca să-şi termine băutura. Îl surprinse un tremur, trase adânc aer în piept şi-şi închise mobilul. Apoi se întoarse la bar.

✯

Personalul de la sediul central al Armatei Salvării stinsese de mult luminile şi plecase acasă, însă lumina din biroul lui Martine rămăsese în continuare aprinsă. Tânăra formă numărul lui Harry Hole, punându-şi, totodată, aceleaşi întrebări: Oare faptul că era mai în vârstă îl făcea atât de incitant? Sau pentru că păreau să existe atâtea sentimente reprimate? Ori pentru că părea atât de vulnerabil. Incidentul cu femeia cu care Harry se certase pe hol ar fi trebuit să o pună şi pe ea pe fugă, însă, nu se ştie din ce motiv, ea procedase exact invers; devenise mai hotărâtă ca oricând să... da, ce-şi dorea ea până la urmă? Martine gemu când vocea o anunţă că telefonul apelatului era închis sau se afla într-o zonă cu semnal foarte slab. Sună la informaţii, ceru numărul de fix de pe Sofies gate şi apelă acolo. Inima îi tresări în piept când îi auzi glasul, însă era

doar robotul telefonic. Acum avea o scuză perfectă să treacă pe la el în drum spre casă, şi iată că nu îl găsea acolo! Îi mai lăsă un mesaj. În care îi spunea că trebuie să-i dea biletul la concertul de Crăciun mai devreme, căci de mâine-dimineaţă va fi nevoită să-i ajute pe cei de la sala de concerte.

Lăsă telefonul deoparte şi-n clipa aceea îşi dădu seama că era cineva care stătea în prag şi o urmărea.

— Rikard! Nu mai face asta! M-ai speriat!

— Scuze! Plecam spre casă şi doar am băgat capul ca să văd dacă sunt ultimul. Te duc acasă?

— Mulţumesc, dar...

— Ai geaca pe tine. Haide şi nu va mai trebui să-ţi baţi capul cu alarma! zise Rikard scoţând râsul ăla sacadat al lui.

Martine reuşise să declanşeze de două ori alarma cea nouă săptămâna trecută atunci când rămăsese ultima în clădire, aşa că se văzuseră nevoiţi să cheme firma de pază ca să o oprească.

— Bine, cedă ea. Mulţumesc!

— Pentru puţin...

Rikard îşi trase nasul.

✯

Inima îi bubuia cu putere. Simţea deja mirosul lui Harry Hole. Deschise uşa cu nemăsurată precauţie şi pipăi după întrerupătorul de pe perete. În mâna cealaltă strângea pistolul pe care îl ţinea aţintit mai mult sau mai puţin în direcţia patului, fiind şi prea întuneric pentru a vedea cum trebuie. Inspiră adânc şi apăsă pe tasta întrerupătorului; dormitorul fu scăldat în lumină. Camera era mobilată în stil spartan – doar un pat simplu, aranjat şi gol. La fel ca restul apartamentului. Căutase deja şi-n celelalte camere. Iar acum se afla în dormitor şi putea simţi cum începe să i se domolească pulsul. Harry Hole nu era acasă.

Ascunse pistolul în buzunarul gecii de blugi şi simţi cum zdrobeşte odorizantul cubic pentru pisoare luat de la Gara Centrală din Oslo, aflată lângă telefonul public pe care-l folosise pentru a da de urma adresei lui Hole de pe Sofies

gate.

Intrase în clădire mai uşor decât crezuse. După ce sunase de două ori la uşa principală fără să primească vreun răspuns, fusese pe punctul de-a renunţa. Însă apoi împinsese uşa şi, deşi era închisă, nu se şi încuiase. O fi fost din cauza frigului. La etajul unu, numele lui Hole era mâzgălit pe o bucată de bandă de hârtie izolantă. Îşi lipise fesul de panoul de sticlă de deasupra încuietorii pe care-l lovise cu ţeava pistolului, făcându-l să crape cu un pocnet ascuţit.

Livingul dădea în curte, aşa că riscă să aprindă o veioză. Privi în jur. Simplu şi sărăcăcios. Ordonat.

Însă calul său troian, persoana care avea să-l ducă la Jon Karlsen, nu se afla acolo. Deocamdată. Dar spera să găsească aici o armă sau muniţie. Începu cu locurile în care-şi închipuia că ar fi fost normal ca un poliţist să-şi fi ţinut arma, adică în sertare sau bufete ori sub pernă. Negăsind nimic, începu să scotocească sistematic cameră cu cameră, fără succes însă. Apoi începu acea căutare la întâmplare care denotă clar că, de fapt, ai renunţat cu totul şi te-a cuprins disperarea. Sub o scrisoare de pe măsuţa telefonului găsi o legitimaţie de poliţist cu poza lui Harry Hole, pe care o băgă în buzunar. Mută din loc cărţi şi discuri care, observă el, erau aranjate pe poliţe în ordine alfabetică. Văzu un teanc de hârtii pe măsuţa de cafea. Le răsfoi şi se opri la o fotografie cu un subiect pe care îl văzuse în nenumărate variante: un mort în uniformă. Robert Karlsen. Observă numele Stankic. Un formular purta numele lui Harry în partea de sus; îl parcurse cu privirea şi se opri la o bifă din dreptul unei expresii familiare: Smith & Wesson .38. Semnătura de pe formular era o înfloriturăă deosebită. Un permis pentru armă? O cerere?

Renunţă. Deci Harry Hole avea pistolul la el.

Intră în baia înghesuită, dar curată şi dădu drumul la robinet. Apa fierbinte îl făcu să tresară. Funinginea de pe faţă înnegri cu totul chiuveta. Apoi deschise şi robinetul de apă rece, iar sângele coagulat de pe mâini se dizolvă, de data asta înroşind chiuveta. Găsi o rolă de pansament cu

care îşi înfăşură mâna şi rana provocată de sticlă.

Lipsea ceva.

Văzu câteva fire scurte de păr lângă robinet. Ca după bărbierit. Dar nu vedea nici vreo lamă, nici vreun tub de spumă. Sau vreo periuţă de dinţi, pastă sau un săculeţ cu produse de toaletă. Să fi plecat Hole în vreo călătorie, în toiul anchetei unei crime? Sau locuia la iubită?

Deschise frigiderul din bucătărie în care găsi o cutie de lapte care expira peste şase zile, un borcan cu gem, brânză, trei conserve cu tocană şi un compartiment pentru congelare cu câteva felii de pâine de secară învelite într-o folie de plastic. Luă laptele, pâinea şi două conserve şi aprinse aragazul. Lângă prăjitorul de pâine găsi un ziar cu data de azi. Lapte proaspăt, ziarul cel mai recent, începu să încline spre teoria cu călătoria.

Luă un pahar de pe bufetul montat pe perete şi tocmai se pregătea să-şi toarne nişte lapte, când un zgomot anume îl făcu să scape cutia pe podea.

Telefonul.

Urmări cum laptele se împrăştia pe plăcile de gresie roşii, ascultând, totodată, ţârâitul insistent din hol. Trei clicuri mecanice urmară după cinci bipuri, apoi un glas de femeie răsună în cameră. Vorbea cu repeziciune, iar tonul i se păru unul vesel. Femeia râse, apoi închise telefonul. Era ceva cu acel glas.

Vărsă conţinutul celor două conserve în tigaia fierbinte, aşa cum procedau şi-n timpul asediului. Nu din cauză că n-aveau farfurii, ci pentru că toată lumea ştia că porţiile sunt egale. Apoi merse pe hol. Pe micul robot telefonic negru clipea o luminiţă roşie în dreptul butonului 2. Apăsă PLAY. Porni caseta.

— Rakel, se auzi un glas de femeie.

Părea ceva mai în vârstă decât cea pe care o auzise mai devreme. După câteva fraze, femeia îi permise să vorbească unui băiat care începu să sporovăiască plin de entuziasm. Apoi se declanşă iar ultimul mesaj. Iar el ştiu cu certitudine că nu doar îşi imaginase că mai auzise acel glas înainte. Era fata din autobuzul alb.

Cât se auzea mesajul, se uită la cele două poze color prinse pe peretele de sub oglindă. Într-una, Hole, o femeie cu păr negru şi un băiat stăteau pe schiuri în zăpadă, mijindu-şi ochii la aparatul foto. Cealaltă era ştearsă şi veche şi înfăţişa o fetiţă şi un băiat, ambii în costume de baie. Fetiţa părea să aibă sindromul Down, băiatul era Harry Hole.

Se aşeză în bucătărie şi începu să mănânce în tihnă, în vreme ce trăgea cu urechea la zgomotele de pe palier. Ochiul de geam de la uşă era astupat cu banda transparentă pe care o găsise în sertarul măsuţei pe care stătea telefonul. După ce mâncă, merse în dormitor. Era frig. Se aşeză pe pat şi-şi trecu o mână peste aşternuturile moi. Mirosi perna. Deschise şifonierul. Găsi o pereche de pantaloni scurţi gri şi un tricou alb împăturit, cu un desen ce aducea cu Shiva cel cu opt braţe, şi cuvântul FRELIST dedesubt, plus JOKKE & VALENTINERNE deasupra. Hainele miroseau a detergent. Se dezbrăcă şi le îmbrăcă pe cele noi. Se întinse în pat şi închise ochii. Se gândi la poza cu Hole. Şi la Giorgi. Băgă pistolul sub pernă. Chiar dacă era complet epuizat, tot simţea cum i se formează o erecţie. Penisul împingea în bumbacul neted. Şi îşi îngădui să adoarmă, sigur că s-ar fi trezit imediat dacă cineva ar fi deschis uşa de la intrare.

✯

„Aşteaptă-te la neprevăzut!”

Acesta era mottoul lui Sivert Falkeid, conducătorul trupelor Delta, Brigada de Intervenţii Speciale a poliţiei. Falkeid stătea pe o culme din spatele containerului, cu o staţie de emisie-recepţie în mână, auzind pe fundal zgomotul produs de taxiurile şi camioanele care se îndreptau spre casă pentru Crăciun. Lângă el stătea inspectorul-principal Gunnar Hagen, cu gulerul de la geaca verde de sub vesta antiglonţ tras până sus. Băieţii lui Falkeid aşteptau în întunericul rece, înconjurat de gheaţă, chiar sub ei. Îşi verifică ceasul. Trei fără cinci.

Trecuseră nouăsprezece minute de când unul dintre câinii alsacieni de patrulare le semnalase că în interiorul

containerului roşu se afla o persoană. În orice caz, lui Falkeid nu-i plăcea situaţia. Chiar dacă misiunea părea destul de uşoară. Nu ăsta era motivul pentru care nu-i plăcea.

Totul mersese ceas până acum. Le luase doar patruzeci şi cinci de minute din momentul în care primiseră telefon de la Hagen şi până când cei cinci soldaţi aleşi apăruseră echipaţi şi pregătiţi la secţia de poliţie. Trupele Delta erau alcătuite din şaptezeci de oameni, cu toţii bărbaţi foarte motivaţi şi foarte bine antrenaţi, cu vârsta medie de treizeci şi unu de ani. Detaliile misiunilor erau trasate potrivit situaţiei, iar sfera lor de activitate includea aşa-numitele „acţiuni armate dificile”, categorie în care se încadra şi această acţiune. Pe lângă cei cinci oameni din Delta mai venise încă o persoană de la FSK, *Forsavarets Spesialkommando,* Trupele Speciale militare. Sursa nemulţumirilor sale. Acesta era un trăgător de elită ales personal de Gunnar Hagen. Răspundea la numele de Aron, însă Falkeid ştia că nimeni din FSK nu operează sub numele său adevărat. De fapt, toată trupa rămăsese secretă încă de la înfiinţarea ei în 1981, şi abia în timpul faimoasei Operaţiuni de Intervenţie pentru Eliberare din Afganistan izbutise şi mass-media să afle câteva detalii specifice despre această unitate de elită care, după părerea lui Falkeid, era mai degrabă ce mai rămăsese dintr-o frăţie secretă.

— Pentru că am încredere în Aron, fusese singura explicaţie oferită de Hagen. Ţi-aduci aminte de împuşcătura din Torp din ’94?

Falkeid îşi amintea foarte bine dramatica luare de ostatici de pe aerodromul Torp. Doar fusese şi el acolo. Nu i se spusese nimănui cine a tras focul de armă care pusese capăt situaţiei pline de tensiune, însă glonţul trecuse prin subsuoara unei veste antiglonţ atârnate în faţa parbrizului unei maşini şi intrase în capul spărgătorului de bancă. Explodase ca un dovleac pe locul din spate al Volvoului nou-nouţ, pe care apoi dealerul de maşini îl primise înapoi, îl spălase şi îl revânduse. Nu asta îl deranja pe el. Nici faptul

că Aron purta după el o puşcă pe care Falkeid n-o mai văzuse în viaţa lui. Literele *MÄR* de pe patul acesteia nu însemnau nimic pentru el. În clipa de faţă, Aron stătea întins pe undeva pe-afară, cu o lunetă cu laser şi un binoclu cu infraroşii, şi tocmai le raportase că are o imagine clară cu containerul. Altminteri, Aron se rezuma la simple mormăieli când Falkeid îi cerea noutăţi prin radio. Dar nici asta nu-l deranja. Ce nu-i plăcea lui în această situaţie era faptul că Aron n-ar fi trebuit să se afle aici. Căci nu aveau deloc nevoie de un lunetist.

Falkeid ezită o clipă. Apoi ridică staţia de emisie-recepţie la gură.

— Aprinde lanterna dacă sunteţi gata, Atle!

O lumină de lângă container se mişcă în sus şi-n jos.

— Toată lumea pe poziţii! continuă Falkeid. Suntem pregătiţi să intervenim.

Hagen încuviinţă.

— Bine. Înainte de-a trece la fapte, aş vrea doar să-mi confirmi că eşti de acord cu mine, Falkeid. Că este cel mai bine să acţionăm chiar acum, şi nu să-l aşteptăm şi pe Hole.

Falkeid ridică din umeri. În şase ore avea să se lumineze, iar Stankic avea să iasă şi ei l-ar fi putut aresta cu câinii pe teren deschis. Se zvonea că Gunnar Hagen urma să primească postul de comisar-şef când va veni vremea.

— Mi se pare un lucru de bun-simţ, da.

— Bine. Şi asta va şi scrie în raportul meu. Că a fost o decizie de comun acord. În caz că cineva va susţine că am venit noi să-l arestăm doar pentru a primi laudele.

— Nu cred că cineva te va suspecta de aşa ceva.

— Bine.

Falkeid vorbi prin staţie:

— Fiţi pregătiţi în două minute!

Aburii îngheţaţi expiraţi de Hagen şi Falkeid căpătată o nuanţă albicioasă şi se uneau într-un singur norişor înainte de-a dispărea în aer.

— Falkeid…

Era staţia. Atle. Şopti:

— Un bărbat tocmai a ieşit pe uşa containerului.

— Toată lumea să fie pregătită! rosti Falkeid cu un glas ferm şi calm.

Aşteaptă-te la neprevăzut.

— Iese?

— Nu. Stă nemişcat. E… pare că…

O singură împuşcătură răsună în întunericul fiordului Oslo. Apoi totul amuţi.

— Ce dracu’ a fost asta? întrebă Hagen.

Neprevăzutul, cugetă Falkeid.

24.
Sâmbătă, 20 decembrie. Promisiunea

Era sâmbătă dimineaţa devreme, iar el continua să doarmă. În apartamentul lui Harry, în patul lui Harry, în hainele lui Harry. Şi avea parte şi de coşmarurile lui Harry. Despre fantome care bântuie, mereu despre fantome care bântuie.

Se auzi un zgomot uşor, o frecare extrem de uşoară la uşa de la intrare. Dar era mai mult decât suficient. Se trezi, strecură mâna sub pernă şi sări în picioare într-o clipită. Podeaua îngheţată îi arse tălpile goale când se strecură pe hol. Prin sticla vălurită zări silueta cuiva. Stinsese toate luminile şi ştia că nu-l poate vedea nimeni din afară. Persoana părea să stea aplecată şi să se căznească cu ceva. Nu putea să bage cheia în broască? O fi fost Harry Hole, beat? Poate că totuşi nu plecase în vreo călătorie. Ci ieşise pe undeva şi băuse toată noaptea.

Se apropie de uşă şi întinse mâna către clanţa de metal rece. Îşi ţinu răsuflarea şi simţi atingerea liniştitoare a patului pistolului în cealaltă palmă. Cel aflat dincolo de uşă părea să-şi ţină respiraţia.

Trăgea nădejde că asta nu însemna neapărat probleme; spera ca Harry să fie suficient de înţelept ca să înţeleagă că nu mai are de ales: trebuia să-l conducă la Jon Karlsen sau, dacă nu se putea astfel, să îl aducă pe Jon Karlsen aici.

Cu pistolul ridicat aşa încât să fie vizibil în mod evident, smuci brusc de uşă. Persoana de afară icni speriată şi se retrase doi paşi.

De mânerul uşii aflat pe partea cealaltă se înţepenise ceva. Un buchet de flori înfăşurat în hârtie şi celofan. Şi un plic mare de hârtie, lipit.

O recunoscu dintr-odată, în ciuda expresiei ei oripilate.

— Vino încoace! mârâi el.

Martine Eckhoff ezită până ce îi arătase pistolul.

Îi făcu semn cu pistolul să intre în sufragerie şi se

conformă. Îi ceru politicos să se aşeze pe fotoliu, iar el se aşează pe sofa.

Ea îşi smulse privirea de la pistol şi se uită la el.

— Îmi cer scuze pentru haine! rosti el. Unde-i Harry?

— Ce vrei? întrebă ea în engleză.

Rămase surprins de glasul ei. Era liniştit, aproape cald.

— Să dau de Harry Hole, răspunse el. Unde e?

— Nu ştiu. Ce vrei de la el?

— Lasă-mă pe mine să pun întrebările. Dacă nu-mi spui unde e, va trebui să te împuşc. M-ai înţeles?

— Nu ştiu. Aşa că va trebui să mă împuşti. Dacă tu crezi că asta îţi va fi de folos.

Îi cercetă cu atenţie ochii. Fără vreun rezultat. Poate de vină erau pupilele ei; era ceva în neregulă la ele.

— Ce cauţi aici? întrebă el.

— I-am adus lui Harry un bilet la concert.

— Şi florile?

— O simplă toană.

Luă geanta pe care Martine o lăsase pe masă şi scormoni prin ea până ce găsi un portofel şi un card bancar. Martine Eckhoff. Născută în 1977. Adresa: Sorgenfrigata, Oslo.

— Eşti Stankic, zise ea. Tu eşti bărbatul care se afla în autobuzul alb, nu-i aşa?

Se uită din nou la ea, iar fata îi susţinu privirea. Apoi încuviinţă.

— Te afli aici pentru că vrei ca Harry să te conducă la Jon Karlsen, nu-i aşa? Iar acum nu mai ştii ce să faci, am dreptate?

— Taci din gură! o repezi el.

Însă nu cu tonul pe care intenţionase să-l folosească. Pentru că avea dreptate: totul se destrăma. Rămaseră tăcuţi în încăperea întunecoasă, în vreme ce lumina zorilor se strecura înăuntru.

În cele din urmă, Martine sparse tăcerea:

— Te pot duce eu la Jon Karlsen.

— Poftim? întrebă el, uimit.

— Ştiu unde e.

— Unde?

— La o fermă.

— De unde ştii?

— Pentru că Armata Salvării deţine o fermă şi eu am lista celor care o folosesc. Poliţia m-a sunat ca să verifice dacă o pot folosi în următoarele câteva zile.

— Înţeleg. Şi de ce m-ai duce acolo?

— Pentru că Harry n-o să-ţi spună unde este, răspunse ea pe un ton sec. Şi-atunci ai să-l împuşti.

O privi iar cu atenţie. Şi-şi dădu seama că ea chiar vorbea serios. Încuviinţă lent.

— Câţi oameni sunt la fermă?

— Jon, prietena lui şi un poliţist.

Un poliţist. În minte începea deja să i se contureze un plan.

— Cât de departe e?

— La trei sferturi de oră sau o oră, dacă e aglomeraţie, însă acum e weekend, răspunse ea. Maşina mea e afară.

— De ce mă ajuţi?

— Ţi-am zis deja. Nu vreau decât să se termine.

— Eşti conştientă că o să te împuşc în cap dacă blufezi?

Martine încuviinţă.

— Atunci, să mergem, zise el.

✯

La ora 7:14 Harry ştia că e în viaţă. Ştia, deoarece simţea durerea în fiecare nerv. Şi pentru că „dulăii” lui voiau şi mai mult. Deschise un ochi şi privi în jur. Hainele îi erau împrăştiate prin toată camera de hotel. Însă măcar era singur. Încercă să apuce paharul de pe noptieră şi avu noroc. Era gol. Îşi trecu un deget pe fundul lui şi-l linse. Dulce. Se evaporase tot alcoolul.

Se târî jos din pat şi luă paharul în baie. Evită să se uite în oglindă şi umplu paharul cu apă. Bău încet. Dulăii protestară, dar se ţinu ferm pe picioare. Încă un pahar. Avionul. Îşi privi insistent încheietura. Unde naiba îi era ceasul? Şi ce oră era? Trebuia să plece de-acolo, să ajungă acasă. Ceva de băut mai întâi… Îşi găsi pantalonii şi-i îmbrăcă. Îşi simţea degetele amorţite şi umflate. Geanta, Iat-o! Geanta cu produse de toaletă. Pantofii. Unde-i era

totuşi telefonul mobil? Dispărut. Formă 9 pentru recepţie şi auzi o casă de marcat scuipând o chitanţă în timp ce recepţionera îi răspunsese de patru ori la întrebare fără ca Harry să bage însă de seamă.

Harry bâigui ceva în engleză, chinuindu-se el însuşi să înţeleagă ce spunea.

— Scuzaţi-mă, domnule, zise recepţionera. Barul nu se deschide până la ora trei. Doriţi să eliberaţi acum camera?

Harry dădu din cap şi-şi căută biletul de avion în jacheta de la piciorul patului.

— Domnule?

— Da, răspunse Harry, punând jos telefonul.

Se lăsă pe spate în pat ca să-şi caute telefonul mobil prin buzunarele pantalonilor, însă nu găsi decât o monedă de douăzeci de coroane norvegiene. Şi-atunci îşi aminti ce se întâmplase cu ceasul lui. Când barul se închisese şi sosise momentul s-o ia din loc, rămăsese fără câteva kune şi pusese o monedă de douăzeci de coroane norvegiene peste bancnote, apoi plecase. Dar înainte de-a apuca să ajungă la uşă, auzise în spatele lui un strigăt furios şi simţise o durere înţepătoare în ceafă; se uitase în jos la moneda ce ţopăia pe podea şi se răsucea chiar între picioarele lui, cu un clinchet metalic ascuţit. Aşa că se întorsese la bar, iar barmanul, mormăind exasperat, îi acceptase ceasul de mână drept plată finală.

Harry ştia că buzunarele interioare ale sacoului său erau făcute franjuri; le tot pipăi şi găsi biletul în interiorul căptuşelii, îl scoase la lumină şi află de pe el ora decolării avionului. În clipa aceea se auzi un ciocănit în uşă. Unul singur, iniţial, apoi încă unul, mai puternic.

Harry nu-şi mai amintea mare lucru din ce se întâmplase după închiderea barului, aşa că, dacă ciocănitul avea vreo legătură cu toată tărăşenia, atunci existau puţine motive să creadă că îl aştepta ceva plăcut. Pe de altă parte, se putea ca cineva să-i fi găsit totuşi telefonul mobil. Se îndreptă clătinându-se spre uşă şi o crăpă puţin.

— Bună dimineaţa! zise femeia din faţa uşii. Sau poate nu?

Harry schiţă un zâmbet şi se rezemă de tocul uşii.

— Ce doreşti?

Femeia semăna şi mai mult cu o profesoară de engleză, cu părul ei ridicat în creştet.

— Să cădem la o înţelegere?

— Ei na? De ce acum şi nu ieri?

— Pentru că voiam să ştiu ce vei face după întâlnirea noastră. Dacă nu cumva te vei întâlni cu cineva de la poliţia croată, de exemplu.

— Şi ştii sigur că n-am făcut-o?

— Ai băut în bar până la închidere. Apoi te-ai târât până în cameră.

— I-auzi, ai şi spioni?

— Termină, Hole! Doar ai de prins un avion.

Afară îi aştepta o maşină. La volan stătea barmanul cu tatuajele de puşcăriaş.

— Spre Sf. Ştefan, Fred, zise femeia. Calcă pedala. Avionul lui decolează peste o oră şi jumătate.

— Ştii o mulţime de lucruri despre mine, constată Harry.

Iar eu nu ştiu nimic despre tine.

— Spune-mi Maria, zise ea.

Turla catedralei Sf. Ştefan dispăru în ceaţa de dimineaţă care învăluise Zagrebul.

Maria îl conduse pe Harry în naosul central, enorm şi aproape pustiu. Trecură de strană şi pe lângă o mulţime de diverşi sfinţi şi băncile de rugăciune. Un imn coral înregistrat se auzea ca o mantră din nişte boxe ascunse, făcând aerul greoi şi vibrant, pesemne ca să stimuleze meditaţia, însă lui Harry nu făcea decât să-i amintească de muzica ambientală din vreun supermarket catolic. Îl conduse pe un culoar lateral şi pătrunseră pe o uşă care dădea într-o cameră cu două pernuţe pentru rugăciune. Lumina de dimineaţă, roşie şi albăstrie, se filtra prin vitralii. Două lumânări ardeau de o parte şi de alta a lui Hristos pe cruce, în faţă, o siluetă din ceară stătea cu faţa spre ceruri şi cu mâinile întinse într-o rugă plină de disperare.

— Sfântul apostol Toma, sfântul ocrotitor al constructorilor, îi explică ea, plecându-şi capul şi

închinându-se. Cel care a vrut să moară alături de Iisus.

Toma Necredinciosul, gândi Harry, în vreme ce ea se aplecă deasupra genţii, de unde scoase o mică lumânare de ceară pe care se afla chipul unui sfânt şi pe care o aprinse şi o aşeză în faţa apostolului.

— Îngenunchează! zise ea.

— De ce?

— Fă cum îţi spun!

Circumspect, Harry se lăsă totuşi în genunchi pe pernuţa din catifea roşie jerpelită şi-şi propti coatele pe panoul înclinat pentru braţe făcut din lemn, înnegrit de sudoare, grăsime şi lacrimi. Într-o poziţie bizar de confortabilă.

— Jură pe Fiul lui Dumnezeu că îţi vei ţine partea ta de învoială!

Harry ezită. Apoi îşi plecă privirea şi capul.

— Jur… începu ea.

— Jur…

— În numele Fiului, Mântuitorul meu…

— În numele Fiului, Mântuitorul meu…

— Să fac orice-mi stă în putere să-l salvez pe cel căruia i se spune *mali spasitelj!*

Harry repetă.

Femeia stătea cu spatele drept.

— Aici mă întâlnesc cu intermediarii clienţilor, îl anunţă ea. Aici îşi primeşte misiunea. În fine, hai să mergem. Locul ăsta nu e potrivit să negociezi destinele oamenilor.

Fred îi conduse până la imensul parc neîngrădit denumit Regele Tomislav şi aşteptă în maşină, în timp ce Harry şi Maria se aşezară pe o bancă. Fire maronii şi uscate de iarbă încercau să stea drepte, însă erau culcate de vântul rece şi umed. Ţârâitul unui tramvai răsună de cealaltă parte a vechiului Pavilion de Expoziţii.

— Nu l-am văzut, zise ea. Dar părea tânăr.

— Părea?

— A sunat la hotelul Internaţional în octombrie, prima dată. Să întrebe dacă există cumva solicitări legate de refugiaţii pe care îi aduc prin Fred. Mesajul mi l-a transmis mie. Bărbatul mi-a spus că sună din partea unei persoane

anonime care doreşte o treabă la Oslo. Îmi amintesc că se auzea traficul în fundal.

— Un telefon public.

— Aşa cred. I-am spus că nu fac niciodată afaceri la telefon şi în niciun caz cu indivizi anonimi şi apoi am închis. M-a sunat două zile mai târziu şi mi-a spus să merg la Sf. Ştefan peste trei zile. Mi-a indicat o oră precisă la care să apar acolo şi un confesional anume.

Pe craca din faţa băncii lor ateriză o cioară, care-şi rotea capul şi se uita la ei de sus ursuză.

— Era o mulţime de turişti în biserică în ziua aceea. Am intrat în confesional la momentul stabilit. Pe scaun am găsit un plic sigilat. L-am deschis. Înăuntru se aflau instrucţiuni detaliate cu privire la momentul şi locul unde avea să se afle Jon Karlsen, un avans în dolari, mult mai mult decât taxa obişnuită, şi o sumă finală aproximativă. De asemenea, am fost informată că intermediarul cu care discutasem la telefon urma să mă contacteze ca să-i dau răspunsul şi să punem la punct detaliile finale ale aranjamentului în cazul în care acceptam. Intermediarul urma să fie singura persoană de contact a noastră, dar din motive de siguranţă, acesta nu fusese pus la curent cu detaliile sarcinii. Prin urmare, nu mi se permitea să divulg absolut nimic, indiferent de împrejurări. Am luat plicul, am ieşit din confesional şi din biserică şi m-am întors la hotel. Jumătate de oră mai târziu, m-a sunat intermediarul.

— Aceeaşi persoană care te sunase din Oslo?

— Nu s-a prezentat, dar ca fostă profesoară de engleză, observ accentele celor care vorbesc engleza. Iar persoana aceasta avea un accent foarte specific.

— Despre ce-aţi discutat?

— I-am spus că refuzăm misiunea din trei motive. Mai întâi, din cauză că avem un principiu: să ştim de ce un client doreşte să executăm o misiune pentru el. În al doilea rând, din motive de siguranţă, nu-i lăsăm niciodată pe alţii să hotărască ei locul sau momentul. Şi, în al treilea rând, din cauză că nu lucrăm cu clienţi anonimi.

— Şi el ce-a zis?

— Mi-a zis că el e responsabil cu banii, aşa că va trebui să mă împac cu ideea că singura identitate pe care o vom cunoaşte va fi a lui. Apoi m-a întrebat cu cât să crească preţul pentru ca eu să renunţ la celelalte obiecţii. I-am răspuns că mai mult decât putea el plăti. Aşa că mi-a zis cât ar putea plăti. Iar eu…

Harry o urmări cum îşi căuta cuvintele potrivite în engleză.

— …nu eram pregătită pentru o sumă atât de mare.

— Cât a zis?

— Două sute de mii de dolari. De cincisprezece ori mai mult decât cerem de obicei.

Harry încuviinţă.

— Aşa că motivul n-a mai avut importanţă?

— Nu trebuie neapărat să înţelegi, Hole, însă noi am avut tot timpul un plan. Ca, atunci când vom avea suficienţi bani, să ne oprim şi să ne mutăm înapoi în Vukovar. Să începem o nouă viaţă. Ştiam că această ofertă era biletul nostru de ieşire. Că avea să fie ultima misiune.

— Aşa că principiul unei afaceri etice cu crime trebuia înlăturat? întrebă Harry, scotocindu-se după ţigări.

— Tu conduci anchete de crimă etice, Hole?

— Da şi nu. Trebuie să trăiesc.

Femeia schiţă un zâmbet.

— Atunci nu e mare diferenţă între mine şi tine, nu crezi?

— Mă îndoiesc.

— Aha! Dacă nu cumva mă înşel, atunci şi tu speri, ca şi mine, că te vei ocupa doar de cei care merită atenţia ta. Am dreptate?

— E de la sine înţeles.

— Însă lucrurile nu stau chiar aşa, nu? Ai descoperit că vina nu e atât de albă şi neagră, cum credeai tu când te-ai hotărât să devii poliţist şi să mântuieşti lumea de rău. De regulă, există foarte puţin rău, însă enorm de multă fragilitate umană. Te poţi regăsi în multe poveşti triste. În fine, cum spuneai şi tu, trebuie să trăim şi noi cumva. Aşa că începem să minţim. Pe cei din jur şi pe noi înşine.

Harry nu-şi găsea bricheta. Iar dacă nu-şi aprindea mai

repede o ţigară, simţea c-avea să explodeze. Nu voia să se gândească la Birger Holmen. Nu acum. Se auzi un scrâşnet uscat când muşcă din filtru.

— Cum ziceai că se numea acest... intermediar, aşa l-ai numit?

— Întrebi ca şi cum l-ai cunoaşte deja, zise ea.

— Robert Karlsen, spuse Harry, frecându-şi faţa între palme. Şi ţi-a dat plicul cu instrucţiunile în data de 12 octombrie.

Femeia ridică o sprânceană elegant pensată.

— I-am găsit biletul de avion.

Harry îngheţase de frig. Vântul bătea prin el de parcă ar fi fost o simplă apariţie fantomatică.

— Iar la întoarcere, fără să vrea, a luat exact locul persoanei a cărei condamnare la moarte o hotărâse. Să mori de râs, nu altceva!

Femeia nu răspunse.

— Ce nu înţeleg eu, continuă Harry, este de ce fiul tău n-a renunţat la misiune când a văzut la televizor sau a citit în ziar că-l omorâse, de fapt, tocmai pe cel care-i dăduse banii.

— Lui nu i se spune niciodată nici cine e clientul, nici de ce se face vinovată victima, răspunse ea. Aşa e cel mai bine.

— Ca să nu poată dezvălui nimic în caz că e prins?

— Ca să nu trebuiască să se gândească. Ca să poată doar să-şi facă treaba şi să se bazeze pe mine c-am judecat aşa cum trebuie.

— Din punct de vedere moral, dar şi financiar?

Femeia ridică din umeri.

— În cazul ăsta, desigur că ar fi fost un avantaj dacă ar fi ştiut numele. Problema e că fiul meu n-a mai luat legătura cu noi de când a comis crima. Nu ştiu din ce motiv.

— Nu îndrăzneşte, răspunse Harry.

Femeia închise ochii, lăsându-l pe Harry să-i urmărească mişcările muşchilor de pe faţă.

— Vrei ca eu să-mi retrag agentul ca parte a înţelegerii, spuse ea. Acum ştii şi tu că e imposibil. În fine, eu ţi-am

dezvăluit numele persoanei care ne-a contractat serviciile. Tu îţi vei ţine partea ta de înţelegere, Harry? Îmi vei salva băiatul?

Harry nu răspunse. Cioara îşi luă zborul de pe cracă şi picături de apă căzură pe pietrişul din faţa lor.

— Crezi că băiatul tău s-ar fi oprit dacă ar fi ştiut că totul îi este potrivnic? întrebă Harry.

Femeia zâmbi ironic. Apoi clătină din cap, posomorâtă.

— De ce nu?

— Pentru că e neînfricat şi încăpăţânat. Moştenire de la tatăl său.

Harry o examină în tăcere pe femeia subţirică din faţa sa, stând cu spatele ţeapăn, şi trase concluzia că nu e chiar atât de sigur în privinţa ultimelor cuvinte.

— Salută-l pe Fred din partea mea. Iau un taxi până la aeroport.

Femeia îşi examină mâinile.

— Harry, tu crezi în Dumnezeu?

— Nu.

— Ai jurat în faţa Lui că îmi vei salva fiul.

— Da, recunoscu Harry, ridicându-se.

Ea rămase aşezată şi ridică privirea spre el.

— Eşti genul de om care-şi ţine promisiunile?

— Nu mereu.

— Nu crezi în Dumnezeu, zise ea. Nici în propriile tale cuvinte. Atunci ce-ţi mai rămâne?

Harry îşi strânse mai bine sacoul în jurul corpului.

— Spune-mi în ce anume crezi, Harry!

— Cred în următoarea promisiune, răspunse el, întorcându-se ca să-şi mijească ochii în lungul bulevardului larg, cu trafic lejer de weekend. Oamenii îşi pot ţine o promisiune chiar dacă şi-au încălcat-o pe ultima. Cred în noi începuturi. Poate că n-am spus asta…

Făcu semn cu mâna unui sedan cu semn albastru pe el.

— Însă acesta e motivul pentru care lucrez în poliţie.

În taxi, Harry îşi dădu seama că nu avea deloc bani la el. I se spuse că existau bancomate care acceptă carduri Visa la aeroportul Pleso. Harry se jucă tot drumul cu moneda de

douăzeci de coroane. Gândurile la cum se rotea moneda pe podeaua barului şi la primul pahar băut se luptau pentru întâietate.

✯

Era lumină afară când Jon se trezi la auzul unei maşini care trăgea în curtea fermei Østgård. Rămase contemplând tavanul. Fusese o noapte lungă şi rece, iar el nu prea avusese parte de somn.

— Cine e? întrebă Thea, care dormise buştean până în urmă cu o clipă.

Jon îi simţi neliniştea din glas.

— Probabil schimbul pentru poliţist, răspunse Jon.

Motorul se opri şi două portiere se deschiseră şi se închiseră la loc. Aşadar, două persoane. Dar nicio voce. Poliţişti tăcuţi. Din sufragerie, acolo unde se instalase poliţistul, se auzi un ciocănit în uşa din faţă. O dată. De două ori.

— N-are de gând să răspundă? şopti Thea.

— Şşt! făcu Jon. Poate că e afară. Poate s-a dus la toaleta de-afară.

Se mai auzi o bătaie, a treia. Tare.

— Mă duc eu, zise Jon.

— Stai! spuse ea.

— Trebuie să-i lăsăm să intre, zise Jon, rostogolindu-se peste ea şi începând să se îmbrace.

Deschise uşa de la sufragerie. În scrumiera de pe măsuţa de cafea se afla o ţigară aprinsă şi pe sofa era aruncată o pătură. Altă bătaie în uşă. Jon aruncă un ochi pe geam, dar nu văzu maşina. Ciudat. Se duse la uşa din faţă.

— Cine e? strigă el cu nesiguranţă în glas.

— Poliţia, rosti un glas de afară.

Jon crezu că i se pare, dar parcă detectase un accent neobişnuit.

Tresări când se mai auzi o bătaie. Tremurând, întinse o mână spre clanţă. Apoi trase adânc aer în piept şi smuci de uşă.

Un zid de apă parcă îl lovi atunci când vântul îngheţat îl învălui cu asprime, iar lumina joasă a soarelui îl făcu să

mijească ochii la cele două siluete de pe trepte.

— Voi sunteţi schimburile? întrebă Jon.

— Nu, răspunse un glas de femeie pe care-l recunoscu. Acum s-a terminat.

— S-a terminat? întrebă Jon surprins, ducându-şi mâna streaşină la ochi. A, tu eşti?

— Da, îţi poţi face bagajele. Te conducem acasă, zise ea.

— De ce?

Ea îi spuse de ce.

— Jon! strigă Thea din dormitor.

— O secundă, zise Jon către femeia din faţa lui, lăsând uşa deschisă cât se duse să discute cu Thea.

— Cine e? întrebă ea.

— Cea care m-a interogat, răspunse Jon. Toril Li. Şi un tip care se numeşte tot Li, cred. Au spus că Stankic e mort. Că a fost împuşcat azi-noapte.

Poliţistul care rămăsese să-i păzească peste noapte se întoarse de la toaletă, îşi adună lucrurile şi plecă. Şi, zece minute mai târziu, Jon îşi aruncă geanta pe umăr, închise uşa şi răsuci cheia în încuietoare. Merse pe propriile sale urme în zăpada adâncă până la zidul casei, numără cinci scânduri şi atârnă cheia în cârligul de dedesubt. Apoi dădu fuga după ceilalţi până la Golful roşu care stătea cu motorul pornit şi pufăia gaze de eşapament. Se înghesui lângă Thea, pe bancheta din spate. După ce porniră la drum, o înconjură cu un braţ şi o strânse, apoi se aplecă printre scaunele din faţă.

— Ce s-a întâmplat azi-noapte la terminalul de containere?

Toril Li, care conducea, aruncă o privire către colegul ei Ola Li, aflat alături.

— Cică Stankic a dat să-şi scoată arma, răspunse Ola Li. Adică lunetistului de la Trupele Speciale asta i s-a părut că a văzut.

— Şi Stankic n-a dat să-şi scoată arma?

— Depinde ce înţelegi prin armă, replică Ola, aruncând o privire scurtă către Toril Li, căreia i se părea tare greu să-şi menţină o mină serioasă. Când l-au întors cu faţa în sus,

avea pantalonii desfăcuţi şi scula îi atârna afară. Părea că ieşise ca să se uşureze.

Toril Li, răguşită brusc, îşi drese glasul.

— Bineînţeles, informaţia e confidenţială, se grăbi Ola Li să adauge. Dar voi înţelegeţi asta, nu?

— Vreţi să spuneţi că pur şi simplu l-aţi împuşcat şi gata? exclamă Thea, neîncrezătoare.

— Nu *noi,* o corectă Toril Li. Lunetistul din FSK l-a împuşcat.

— Ei cred că Stankic trebuie să fi auzit ceva şi a întors capul, continuă Ola. Pentru că glonţul i-a pătruns prin spatele urechii şi i-a ieşit pe unde fusese nasul. Ţac-pac-muci! Muci – ha-ha!

Thea se uită la Jon.

— Trebuie să fi fost un glonţ pe cinste, reflectă Ola. Ei bine, în curând o să te convingi cu ochii tău, Karlsen. Ar fi un miracol să-l poţi identifica pe tip.

— Oricum nu mi-ar fi fost deloc uşor, spuse Jon.

— Da, am auzit, zise Ola clătinând din cap. Chip de mim şi aşa mai departe. Prostii, după părerea mea! Dar şi asta rămâne între noi, da?

Merseră în linişte mai departe.

— Cum de sunteţi sigur că e el? întrebă Thea. Dacă faţa i-a fost făcută bucăţi, adică.

— I-au recunoscut geaca, răspunse Ola.

— Doar atât?

Ola şi Toril făcură iar un schimb de priviri.

— Nu, zise Toril. În interiorul gecii şi pe bucata de sticlă pe care i-au găsit-o în buzunar se afla sânge uscat. Pe care acum îl compară cu sângele lui Halvorsen.

— Thea, s-a terminat, spuse Jon, lipind-o de el.

Tânăra îşi lăsă capul pe umărul lui, iar Jon îşi îngropă nasul în părul ei, inspirând adânc. Curând, avea să doarmă. Mult. Printre scaune, vedea mâna lui Toril Li aşezată pe volan. Observă şi cum ea făcu maşina să o ia pe partea dreaptă a drumului îngust de ţară atunci când se întâlniră cu o maşinuţă electrică de culoare albă. Jon recunoscu modelul, întrucât era acelaşi pe care familia regală îl oferise

Armatei Salvării.

25.
Sâmbătă, 20 decembrie. Iertare

Graficele şi numerele de pe monitor, şi bipul sonor regulat al electrocardiogramei ofereau iluzia că totul se afla sub control.

Halvorsen purta o mască ce îi acoperea gura şi nasul şi un soi de cască pe cap care, îi explicaseră doctorii, înregistra schimbările în activitatea cerebrală. Pleoapele îi erau înnegrite de o reţea de vase de sânge extrem de fine. Pe Harry îl frapa că până acum nu mai observase acest lucru. Că nu-l mai văzuse niciodată pe Halvorsen cu ochii închişi. Mereu îi avea deschişi. Uşa scârţâi în spatele său. Era Beate.

— În sfârşit! zise ea.

— Am venit direct de la aeroport, şopti Harry. Arată ca un pilot de avion care doarme.

Abia când observă zâmbetul reţinut al lui Beate realiză şi el cât de macabră îi fusese comparaţia. Dacă n-ar fi avut creierul atât de amorţit, poate că ar fi ales alta. Sau şi-ar fi ţinut gura. Motivul pentru care fusese totuşi în stare să pară cât de cât OK era acela că avionul dintre Zagreb şi Oslo zăboveşte în spaţiul internaţional doar o oră şi jumătate şi stewardesa păruse să servească cu alcool pe toată lumea din avion înainte să observe şi luminiţa aprinsă de deasupra locului pe care stătea Harry.

— Ceva nou? întrebă Harry.

Beate îşi trecu o mână peste faţă.

— Medicul care a consultat-o pe Sofia Miholjec m-a sunat târziu în noapte. N-a găsit absolut nimic în afară de vânătaia de pe frunte, care ar fi putut proveni foarte bine şi de la un contact cu o uşă, credea el, conform explicaţiei oferite de Sofia. A spus că jurământul de confidenţialitate reprezintă o chestiune extrem de importantă pentru el, însă cea care l-a convins să vorbească a fost soţia lui, întrucât toată tărăşenia are legătură cu anchetarea unui caz foarte

grav. I-a luat Sofiei o probă de sânge, însă n-a găsit absolut nimic anormal la ea până ce – a avut el aşa, o presimţire – a cerut ca proba să fie verificată dacă nu cumva conţine şi hormonul HCG. Nivelul nu lăsa aproape nicio urmă de îndoială, aşa s-a exprimat el.

Beate îşi muşcă buza de jos.

— Interesantă presimţire, spuse Harry. Însă eu habar n-am ce înseamnă hormonul HCG.

— Sofia a avut o sarcină recent, Harry.

Harry încercă să fluiere, însă gura îi era prea uscată.

— Mai bine treci pe la ea şi staţi un pic de vorbă!

— Da, pentru c-am devenit prietene foarte apropiate de curând, rosti sec Beate.

— Nu trebuie neapărat să fiţi prietene. Vrei doar să afli dacă a fost violată.

— Violată?

— Presimţire.

Beate oftă.

— OK, dar acum nu mai e nicio grabă, nu?

— Ce vrei să spui?

— După ce s-a întâmplat azi-noapte.

— Ce s-a întâmplat azi-noapte?

Beate rămase cu gura căscată.

— Nu ştii?

Harry clătină din cap.

— Ţi-am lăsat patru mesaje pe telefon.

— Mi-am pierdut telefonul ieri. Hai, zi-mi!

O văzu pe Beate înghiţind în sec.

— Of, căcat! făcu el. Nu-mi spune că e ce cred eu.

— L-au împuşcat pe Stankic azi-noapte. A murit pe loc.

Harry închise ochii şi auzi glasul lui Beate ca din depărtare.

— Stankic a făcut o mişcare bruscă şi, conform raportului, au strigat ca să-l avertizeze.

Raportul, gândi Harry. Deja.

— Mă tem că singura armă pe care au găsit-o a fost o bucată de geam în buzunarul gecii. Avea sânge pe ea, pe care legistul a promis că-l va verifica până în această

dimineaţă. Pesemne că ascunsese arma până ce ar fi avut iar nevoie de ea. Ar fi fost probă materială dacă ar fi fost prins cu ea. Şi nu avea niciun act la el.

— Aţi mai găsit ceva?

Întrebarea lui Harry păru rostită de o maşinărie, căci mintea îi era în cu totul altă parte. Mai precis, la catedrala Sf. Ştefan. *Jur pe Fiul lui Dumnezeu!*

— Într-un colţ se afla şi echipamentul toxicomanilor. Seringă, linguriţă şi aşa mai departe. Cel mai interesant a fost câinele spânzurat de tavan. Un Metzner negru, aşa mi-a zis paznicul portului. Fuseseră tăiate bucăţi din el.

— Mă bucur s-aud asta, bâigui Harry.

— Poftim?

— Nimic.

— Asta explică, aşa cum ai zis şi tu, bucăţelele de carne din voma de pe Gøteborggata.

— A mai luat şi altcineva parte la acţiune în afară de trupele Delta?

— Nu, potrivit raportului.

— Cine a scris raportul?

— Ofiţerul aflat la conducerea atacului, desigur. Sivert Falkeid.

— Desigur.

— Acum oricum s-a terminat totul.

— Nu, nu s-a terminat!

— Harry, nu e nevoie să ţipi.

— Nu s-a terminat. Unde există un prinţ, există şi un rege.

— Ce-i cu tine?

Beate se înroşise la faţă.

— Un ucigaş plătit e mort şi tu te porţi de parcă ar fi fost… amicul tău.

Halvorsen, gândi Harry. Beate vrusese să spună Halvorsen. Închise ochii şi văzu scântei roşii. La fel ca lumânările, îşi zise în gând. Lumânările dintr-o biserică. Era un copil când îi fusese înmormântată mama, în Åndalsnes, cu vedere către munţi, acolo ceruse ea pe patul de moarte. Şi acolo stătuseră cu toţii; tatăl său, sora şi el însuşi,

ascultându-l pe preot cum vorbeşte despre o persoană pe care n-o cunoscuse niciodată. Pentru că tatăl său nu fusese în stare să o facă. Şi poate că Harry ştiuse încă de atunci că fără ea nu vor mai fi niciodată o familie. Bunicul, de la care Harry moştenise înălţimea, aplecat de spate şi duhnind a alcool, spusese că aşa trebuie să decurgă lucrurile. Părinţii trebuie să moară mai întâi. Harry înghiţi în sec acum.

— Am găsit-o pe şefa lui Stankic, spuse el. Iar ea confirmă că uciderea a fost aranjată de Robert Karlsen.

Beate îl privi uimită.

— Dar asta nu-i tot, continuă Harry. Robert nu era decât un intermediar. Altcineva se ascundea în spatele lui.

— Cine?

— Nu ştiu. Tot ce ştiu e că cineva şi-a permis să plătească două sute de mii de dolari pentru o crimă.

— Iar şefa lui Stankic pur şi simplu ţi-a zis toate astea?

Harry clătină din cap.

— Am căzut la o înţelegere.

— Ce fel de înţelegere?

— Nu vrei să ştii.

Beate clipi rapid de două ori. Apoi încuviinţă. Harry văzu o femeie în vârstă înaintând anevoios cu ajutorul unor cârje şi se întrebă dacă mama lui Stankic şi Fred citeau ziarele norvegiene pe net. Dacă ştiau deja că Stankic e mort.

— Părinţii lui Halvorsen mănâncă la cantină. Merg să vorbesc cu ei. Vrei să mergi şi tu? Harry?

— Ce? Scuze! Am mâncat în avion.

— Ar aprecia amândoi dacă ai veni. Spun că el vorbea mereu despre tine cu afecţiune. Ca despre un frate mai mare.

Harry clătină din cap.

— Poate mai târziu.

După ce plecă Beate, Harry se întoarse în salonul lui Halvorsen. Se aşeză lângă pat, proptit pe marginea scaunului, şi privi chipul palid de pe pernă. În geantă avea o sticlă nedesfăcută de Jim Beam luată de la duty-free.

— Noi împotriva restului lumii, şopti el.

Harry pocni din degete deasupra frunţii lui Halvorsen. Cu

degetul mijlociu, îl lovi tare pe Halvorsen între ochi, însă pleoapele acestuia nu se clintiră.

— Iaşin! şopti Harry, simţind cum i se îngroaşă vocea.

Îngreunat, sacoul i se lovi tare de pat. Harry pipăi pe dinăuntru. Găsi ceva în căptuşeală. Telefonul mobil pierdut.

Plecase deja când se întoarseră Beate şi părinţii lui Halvorsen.

Jon stătea întins pe sofa, cu capul în poala Theei. Aceasta urmărea un film vechi la televizor, în timp ce el fixa tavanul cu privirea, iar vocea distinctă a lui Bette Davis i se strecura printre gânduri: cunoştea acest tavan mai bine decât pe-al său. Iar dacă se holba suficient de mult la el, în cele din urmă ajungea să vadă şi ceva cunoscut, diferit de chipul zdrobit care le fusese arătat în subsolul rece al Rikshospitalet. Clătinase din cap atunci când îl întrebaseră dacă acesta era bărbatul pe care îl văzuse în uşa apartamentului şi care-l atacase, mai târziu, pe poliţist cu un cuţit.

— Dar asta nu înseamnă că nu e el, răspunsese Jon, iar ei încuviinţaseră, notaseră ceva şi-l conduseseră afară.

— Eşti sigur că poliţia n-o să te lase să dormi la tine în apartament? întrebă Thea. Vor bârfi toţi dacă rămâi aici peste noapte.

— E locul unei crime, zise Jon. Rămâne sigilat până la finalizarea anchetei.

— Sigilat, repetă ea. Parcă ar fi vorba de o scrisoare.

Bette Davis alerga către femeia mai tânără, iar viorile crescură volumul şi intensitatea dramei.

— La ce te gândeşti? întrebă Thea.

Jon nu-i răspunse. Nu-i răspunse că se gândea la momentul în care o minţise că se terminase totul. N-avea să se termine până ce el nu făcea ce avea de făcut. Iar ce trebuia el să facă era să ia taurul de coarne, să înfrunte duşmanul şi să se comporte ca un adevărat soldat viteaz. Pentru că acum ştia. Stătuse atât de aproape de Halvorsen când acesta rulase încă o dată mesajul de la Mads Gilstrup, încât auzise întreaga mărturisire.

Se auzi soneria de la uşă. Thea se ridică de parcă s-ar fi bucurat de întrerupere. Era Rikard.

— Deranjez? întrebă acesta.

— Nu, răspunse Jon. Eu mă pregăteam să ies.

Jon îşi îmbrăcă hainele groase, fără ca vreunul dintre ei să mai adauge ceva. După ce închise uşa în urma lui, rămase ascultând câteva secunde glasurile dinăuntru. Vorbeau în şoaptă. De ce vorbeau în şoaptă? Rikard părea mânios.

Luă tramvaiul până în oraş şi apoi continuă cu linia de tren Holmenkollen. În weekend, dat fiind că ninsese, vagoanele ar fi trebuit să fie pline cu amatori de schi, însă probabil că astăzi fusese prea frig chiar şi pentru ei. Coborî la ultima staţie şi rămase privind Osloul cuibărit mult în jos.

Casa lui Mads şi a lui Ragnhild era cocoţată pe un deal. Jon nu mai fusese niciodată acolo. Poarta era destul de îngustă şi la fel era şi aleea ce se curba pe după un pâlc de copaci care ascundea aproape complet casa, dinspre drum. Casa însăşi nu era înaltă şi fusese construită astfel încât nu-ţi dădeai seama cât e de mare decât atunci când te aflai deja înăuntru şi făceai un tur. Cel puţin aşa se exprimase Ragnhild.

Jon sună şi, după câteva secunde, auzi un glas dintr-un difuzor pe care nu-l zări.

— Eu, niciodată… Jon Karlsen.

Jon ridică privirea la camera de deasupra uşii.

— Sunt în living, îl anunţă Mads Gilstrup bâlbâindu-se şi chicotind. Presupun că ştii drumul.

Uşa se deschise automat şi Jon Karlsen păşi în holul mare cât tot apartamentul său.

— Hei!

Primi doar un ecou scurt şi ascuţit pe post de răspuns.

O luă pe un hol ce presupunea că dă într-un living. Pânze neînrămate pictate în ulei în culori vii atârnau pe pereţi. Şi mai era şi un miros care devenea tot mai pregnant pe măsură ce avansa. Trecu de o bucătărie cu o insulă pentru gătit şi o masă de luat cina înconjurată de douăsprezece scaune. Chiuveta era plină de farfurii, pahare şi sticle de

băutură goale. Se simţea un miros greţos de mâncare mucegăită şi bere stătută. Jon înaintă. Pe tot holul erau împrăştiate haine. Aruncă o privire prin uşa de la baie. Simţi duhoare de vomă.

O luă pe lângă un colţ al casei şi-n faţa ochilor se trezi cu un soi de panoramă a capitalei şi fiordului pe care îl vedea atunci când ieşise cu tatăl său la plimbare prin Nordmarka.

În mijlocul încăperii fusese aşezat un ecran şi pe el rulau imagini din ceea ce părea clar o filmare de amator a unei nunţi ce se desfăşura în tăcere pe pânza albă. Tatăl conducea mireasa către altar, în vreme ce ea dădea din cap şi le zâmbea invitaţilor în stânga şi-n dreapta. Huruitul slab al ventilatorului de la proiector era singurul zgomot. În faţa ecranului, văzu speteaza unui fotoliu negru cu spătar înalt şi două sticle goale – plus una pe jumătate goală – aruncate pe jos, lângă el.

Jon îşi anunţă prezenţa tuşind tare şi se apropie. Fotoliul se răsuci cu încetineală.

Iar Jon se opri brusc.

Un bărbat pe care abia îl recunoscu drept Mads Gilstrup stătea cufundat în fotoliu. Avea pe el o cămaşă albă curată şi pantaloni negri, însă era nebărbierit şi buhăit la faţă, iar ochii păreau a fi complet acoperiţi de o peliculă cenuşie. În poală, ţinea o carabină cu două ţevi în al cărei pat de lemn într-o nuanţă roşu-burgund erau cioplite nişte reprezentări complicate de animale. Aşa cum o ţinea acum, era aţintită drept spre Jon.

— Vânezi, Karlsen? întrebă Gilstrup politicos, cu glasul răguşit şi înecat de atâta alcool.

Jon clătină din cap, incapabil să-şi smulgă privirea de la carabină.

— În familia noastră vânăm de toate, continuă Gilstrup. Niciun vânat nu este prea mare sau prea mic pentru noi. Cred că s-ar putea spune că acesta e mottoul familiei. Tatăl meu a împuşcat tot ce umbla pe patru picioare. În fiecare iarnă, călătorea într-o ţară în care existau animale pe care încă nu le împuşcase. Anul trecut, a mers în Paraguay, unde se zicea că s-ar afla o pumă de pădure foarte rară. Eu nu

prea am cu ce să mă laud. Aşa zice tatăl meu. Spune că n-am sânge-rece. Obişnuia să spună că singurul animal pe care am fost capabil să-l prind a fost ea.

Gilstrup smuci scurt din cap spre ecran.

— Deşi bănuiesc că el credea că ea fusese cea care mă prinsese pe mine.

Gilstrup lăsă carabina pe măsuţa de cafea de lângă el şi îi făcu semn cu mâna.

— Ia loc. Urmează să semnăm un contract cu şeful tău, David Eckhoff, săptămâna aceasta. Mai întâi de toate, transferarea proprietăţilor din Jacob Aalls gate. Tata îţi va mulţumi pentru că ai recomandat vânzarea.

— Nu aveţi de ce să-mi mulţumiţi mie, zise Jon, ocupând un loc pe canapeaua din piele moale şi rece ca gheaţa. A fost doar o evaluare pe de-a întregul profesională.

— O, da? Ia, mai spune-mi!

Jon înghiţi cu dificultate.

— Avantajul de-a avea bani blocaţi în proprietăţi versus moduri de-a profita de ei pentru celelalte misiuni ale noastre.

— Cu toate astea, alţi proprietari ar fi putut menţine proprietăţile disponibile pe piaţă?

— Ne-ar fi plăcut să facem şi acest lucru. Însă voi aţi condus o negociere foarte dură şi v-aţi exprimat destul de clar că, dacă veţi lansa o ofertă pentru tot pachetul de proprietăţi, nu veţi permite o licitaţie.

— Chiar şi aşa, recomandarea ta a fost cea care a înclinat balanţa.

— Am considerat-o o ofertă bună.

Mads Gilstrup zâmbi.

— Pe naiba! Ai fi putut obţine dublu.

Jon ridică din umeri.

— Am fi putut obţine ceva mai mult dacă le-am fi vândut separat, însă în felul ăsta ne-am scutit de lungul şi obositorul proces de-a le vinde. Iar consiliul de conducere a subliniat faptul că are încredere în voi că veţi închiria. La urma urmelor, există un număr considerabil de rezidenţi la care trebuie să ne gândim. N-am fi vrut să ne închipuim ce-

ar fi făcut cu ei nişte cumpărători mai lipsiţi de scrupule.

— Clauza îngheaţă chiriile şi le îngăduie chiriaşilor din prezent să mai stea încă optsprezece luni.

— Încrederea este mai importantă decât clauzele.

Gilstrup se aplecă spre el.

— La dracu', ai dreptate, Karlsen! Îţi dai seama că am ştiut tot timpul despre tine şi Ragnhild? Vezi tu, ea era mereu îmbujorată după ce şi-o trăgea, asta se întâmpla cu Ragnhild. Şi la fel era şi ori de câte ori numele tău era pomenit în birou. Citeaţi Biblia când v-o trăgeaţi? Pentru că, ştii ceva? Cred că ei i-ar fi plăcut asta…

Mads Gilstrup se prăbuşi pe spate pufnind scurt în râs şi plimbându-şi o mână pe carabina de pe masă.

— Mai am două cartuşe în puşca asta, Karlsen. Ai văzut vreodată ce pot face asemenea cartuşe? Nici măcar nu trebuie să ţinteşti foarte bine, ci doar să apeşi trăgaciul şi – poc! – eşti împrăştiat pe tot peretele. De-a dreptul fascinant, nu crezi?

— Am venit până aici ca să-ţi spun că nu vreau să fiu duşmanul tău.

— Duşman? râse Mads Gilstrup. Voi, ăştia, o să fiţi mereu duşmanii mei. Îţi aminteşti vara în care aţi cumpărat Østgårdul şi eu am fost invitat acolo de comandantul Eckhoff în persoană? Vă era milă de mine. Eram doar un băiat amărât pe care l-aţi lăsat fără amintiri din copilărie. Vă impresionează astfel de poveşti. Dumnezeule, cât de tare vă uram! râse iar Gilstrup. Stăteam şi mă uitam la voi cum vă jucaţi şi vă distraţi, de parcă tot locul era al vostru. Mai ales fratele tău, Robert. Ce-i mai plăceau fetele! Le gâdila şi le ducea în hambar, şi le…

Gilstrup mişcă piciorul şi lovi sticla, care se răsturnă cu un zdrăngănit. Alcoolul brun gâlgâi pe parchet.

— Tu nici măcar nu mă vedeai. Niciunul dintre voi nu mă vedea. De parcă nici nu existam. Eraţi prea preocupaţi unul de altul. Aşa că m-am gândit, păi, bun, atunci trebuie să devin invizibil. Şi o să vă arăt eu ce pot face oamenii invizibili!

— Asta ai făcut?

— Eu? râse Mads. Dar eu sunt nevinovat, Jon Karlsen, nu-i aşa? Noi, privilegiaţii, aşa suntem mereu. Sigur că ştii şi tu asta. Noi avem mereu conştiinţa curată, căci ne permitem să o cumpărăm de la alţii. De la cei angajaţi să ne slujească, să ne facă treburile murdare. Aşa e legea naturii.

Jon încuviinţă.

— De ce l-ai sunat pe poliţist ca să-i mărturiseşti?

Gilstrup ridică din umeri.

— Credeam că-l sun pe celălalt, pe Harry Hole, de fapt. Dar tâmpitul n-avea carte de vizită, aşa că l-am sunat pe cel al cărui număr îl aveam. Halvorsen nu-ştiu-cum. Nu-mi mai amintesc, pentru că eram beat.

— Ai mai spus şi altcuiva? întrebă Jon.

Gilstrup clătină din cap, ridică sticla de jos şi luă o duşcă din ea.

— Tatălui meu.

— Tatălui tău? se miră Jon. A, da, fireşte.

— Fireşte? chicoti Mads. Jon Karlsen, tu îţi iubeşti tatăl?

— Da. Foarte mult.

— Şi nu eşti de acord cu faptul că dragostea pentru un tată e un blestem?

Jon nu răspunse, aşa că Mads continuă:

— Tata a venit încoace imediat ce i-am dat telefon poliţistului, iar când i-am spus, ştii ce-a făcut? Şi-a luat băţul de schi şi m-a lovit cu el. Şi încă mai loveşte tare, nemernicul! Ura îţi dă putere, să ştii. A zis că, dacă am pomenit vreun cuvânt cuiva despre asta, dacă am târât numele familiei în noroi, o să mă omoare. Exact acestea au fost cuvintele lui. Şi ştii ceva?

Lui Mads i se umplură ochii de lacrimi şi un suspin îi sugrumă cu totul glasul.

— Tot îl mai iubesc. Şi cred că asta îl determină să mă urască şi mai aprig. Chestia e că eu, singurul său fiu, sunt atât de slab, încât nici măcar nu-i pot întoarce ura.

Încăperea răsună când Mads trânti tare sticla pe jos.

Jon îşi împreună mâinile.

— Fii atent la mine! Poliţistul care ţi-a ascultat mărturisirea e în comă. Dacă-mi promiţi că nu te vei

apropia niciodată de mine sau de ai mei, îţi promit că nici eu nu am să dezvălui ce ştiu despre tine.

Mads Gilstrup nu părea să-l asculte. În schimb, privirea i se întoarse la ecranul unde cuplul cel fericit stătea cu spatele la ei.

— Uite-o, acum spune da. Rulez faza asta la nesfârşit, pentru că pur şi simplu n-o înţeleg. Jură, da? Ea…

Clatină din cap.

— Credeam că asta o s-o facă să mă iubească iar. Dacă izbuteam să duc la bun sfârşit… această crimă, atunci ea m-ar fi văzut aşa cum eram. Un criminal trebuie să fie curajos. Puternic. Bărbat, nu-i aşa? Nu…

Pufni pe nas şi scuipă cuvintele:

— Fiul unuia!

Jon se ridică în picioare.

— Trebuie să plec.

Gilstrup încuviinţă.

— Am ceva ce îţi aparţine. Să-i spunem…

Îşi muşcă buza de sus în timp ce chibzuia.

— Un cadou de adio de la Ragnhild.

În trenul de pe linia Holmenkollen, Jon privea lung geanta neagră pe care i-o dăduse Mads Gilstrup.

✯

Vremea era atât de aspră, încât cei care se aventuraseră afară pentru o plimbare mergeau zgribuliţi şi cu capetele plecate, acoperiţi bine cu căciuli şi fulare. Totuşi, în timp ce stătea pe Jacob Aalls gate şi apăsa butonul soneriei familiei Miholjec, Beate Lønn nu simţi frigul. Nu-l mai simţea de când primise mesajul de la spital.

— Nu inima lui e acum marea problemă, spusese doctorul. Celelalte organe au probleme. Mai ales rinichii.

Fru Miholjec o aştepta în prag la etajul superior şi o conduse pe Beate în bucătărie, acolo unde Sofia îşi făcea de lucru cu părul. Apoi umplu un ibric şi scoase trei ceşti.

— Cel mai bine ar fi să stau singură de vorbă cu Sofia, zise Beate.

— Ea vrea să fiu prezentă şi eu, spuse *fru* Miholjec. Cafea?

— Nu, mulţumesc! Trebuie să mă întorc la Rikshospitalet. N-o să dureze mult.

— Bine, zise *fru* Miholjec, golind ibricul.

Beate se aşează cu faţa spre Sofia. Încercă să-i surprindă privirea cu care studia vârfurile tocate ale firelor de păr.

— Eşti sigură că nu vrei să vorbim între patru ochi, Sofia?

— De ce aş vrea? rosti ea pe acel ton îndărătnic pe care adolescenţii enervaţi îl folosesc cu mare succes ca să-şi atingă scopul: să enerveze.

— E un lucru destul de personal, Sofia.

— E mama mea!

— Bine! cedă Beate. Ai făcut avort?

Sofia tresări brusc. Schiţă o strâmbătură, un amestec de furie şi durere.

— Ce tot zici acolo? izbucni ea fără să-şi ascundă surpriza din voce.

— Cine era tatăl? întrebă Beate.

Sofia continua să-şi netezească nişte noduri inexistente. *Fru* Miholjec rămăsese cu gura căscată.

— Ai făcut sex cu el de bunăvoie? continuă Beate. Sau te-a violat?

— Cum îndrăzneşti să-i spui fiicei mele aşa ceva? sări mama. E doar un copil, cum îndrăzneşti să-i vorbeşti de parcă ar fi o… o curvă?

— Fiica ta a fost însărcinată, *fru* Miholjec. Trebuie să aflu dacă are sau nu vreo relevanţă pentru cazul la care lucrăm.

Mama păru să-şi recapete controlul. Tăcu. Beate se aplecă spre Sofia.

— Sofia, a fost Robert Karlsen? El a fost?

Vedea bine că fetei îi tremura buza de jos.

Mama se ridică de pe scaun.

— Sofia, ce tot zice acolo? Spune-mi că nu-i adevărat!

Sofia îşi aşează faţa pe masă şi-şi acoperi capul cu braţele.

— Sofia! ţipă mama ei.

— Da, şopti Sofia, înăbuşindu-şi un suspin. Robert Karlsen a fost. Nu mi-am închipuit… habar n-am avut… că e aşa.

Beate se ridică. Sofia suspina, iar mama ei mai avea puţin şi o plesnea. Beate simţi doar o amorţeală.

— Bărbatul care l-a omorât pe Robert a fost prins azi-noapte, le anunţă ea. Trupele Speciale l-au împuşcat la terminalul pentru containere. E mort.

Le urmări reacţia, dar nu văzu niciuna.

— Acum am să plec.

N-o auzi nimeni, aşa că ieşi pe uşă fără a fi condusă.

✯

Stătea la geam şi urmărea peisajul alb învăluit de vântul rece. I se părea că seamănă cu o mare de lapte îngheţat în mijlocul acţiunii. Pe crestele unora dintre dealuri zări case şi hambare roşii. Soarele atârna jos deasupra falezei, golit de putere.

— Nu se mai întorc, zise el. Au plecat. Sau poate că nici n-au fost aici? Poate că m-ai minţit?

— Au fost aici, îl contrazise Martine, scoţând caserola din cuptor. Era cald când am sosit şi ai văzut şi tu urmele din zăpadă. Trebuie să se fi întâmplat ceva. Ia loc, masa e gata!

Bărbatul lăsă pistolul lângă farfurie şi mâncă tocana. Observă că avuseseră acelaşi tip de conserve pe care le găsise în apartamentul lui Harry Hole. Pe pervaz, un vechi aparat de radio albastru pe tranzistori cânta o muzică pop neinteligibilă, întreruptă de sporovăială în norvegiană la fel de neinteligibilă. În momentul de faţă, se auzea o melodie pe care o mai auzise odată într-un film, una pe care mama sa o mai cânta din când în când la pianul de la fereastră care era „singura din toată casa cu vedere spre Dunăre”, aşa cum obişnuia să spună tatăl său atunci când voia să o tachineze. Iar dacă tachinarea o enerva până la urmă, el ajungea mereu să pună capăt ciorovăielii întrebând-o cum de o femeie atât de frumoasă şi de inteligentă se putuse căsători cu un om ca el.

— Harry e iubitul tău? întrebă el.

Martine clătină din cap.

— Şi-atunci, de ce i-ai cumpărat un bilet la concert?

Ea nu-i răspunse.

Bărbatul zâmbi.

— Eu cred că eşti îndrăgostită de el.

Tânăra ridică furculiţa şi o îndreptă spre el de parcă ar fi vrut să sublinieze ceva, însă apoi se răzgândi.

— Dar tu? Ai şi tu o fată acasă?

El clătină din cap, în timp ce bea apă dintr-un pahar.

— De ce nu? Prea ocupat cu munca?

Bărbatul împrăştie apă pe toată faţa de masă. Din cauza încordării, probabil. De aceea izbucni într-un râs isteric. Iar ea îi ţinu isonul.

— Sau poate eşti gay? continuă ea, ştergându-şi o lacrimă. Poate că ai un băiat acolo, acasă?

El râse şi mai tare. Şi continuă să râdă mult după ce ea termină de vorbit.

Martine puse câte o nouă porţie de tocană.

— Din moment ce tot îţi place atâta de el, ia şi asta, zise el, aruncând o poză pe masă.

Era cea de la oglinda de pe peretele din hol, cu Harry, femeia cu păr negru şi băiatul. Ea o ridică şi o privi cu atenţie.

— Pare fericit, remarcă ea.

— Poate că se simţeau bine. Atunci.

— Da.

Un întuneric cenuşiu se strecurase pe geam şi umpluse toată odaia.

— Poate că el se va simţi iar bine la un moment dat, adăugă ea aproape în şoaptă.

— Crezi că e posibil?

— Să te simţi iar bine? Sigur că da.

Bărbatul privi ţintă radioul din spatele ei.

— De ce mă ajuţi?

— Doar ţi-am spus, nu? Harry nu te-ar fi ajutat şi…

— Nu te cred. Trebuie să mai fie ceva.

Martine ridică din umeri.

— Îmi poţi spune ce scrie aici? îi ceru el, întinzându-i formularul găsit în teancul de hârtii de pe măsuţa de cafea a lui Harry.

Martine citi, în vreme ce el examină poza lui Harry de pe legitimaţia găsită în apartament. Poliţistul privea fix în lentilele aparatului foto, iar el bănuia că Harry se uita la

fotograf, nu la cameră. Şi ajunse la concluzia că asta spunea ceva despre omul din poză.

— E o cerere pentru ceva numit Smith & Wesson .38, spuse Martine. I s-a cerut să prezinte acest formular semnat şi să-şi ridice arma de la magazia din sediul central al poliţiei.

Bărbatul încuviinţă lent.

— Şi i-a fost semnat?

— Da. De către… stai să văd… inspectorul-principal Gunnar Hagen.

— Cu alte cuvinte, Harry încă nu şi-a ridicat arma. Iar asta înseamnă că nu e periculos. Că acum e lipsit de apărare.

Martine clipi rapid de două ori.

— Ce ai de gând?

26.
Sâmbătă, 20 decembrie. Trucul magic

Luminile de pe Gøteborggata se aprinseră.

— Bun, îi zise Harry lui Beate. Aici a parcat Halvorsen maşina?

— Da.

— Au coborât din ea. Şi au fost atacaţi de Stankic. Dar mai întâi, a tras după Jon, care fugise în apartament. Apoi l-a atacat pe Halvorsen, care se repezise să-şi ia pistolul din maşină.

— Da. Halvorsen a fost găsit zăcând lângă maşină. Am descoperit sânge pe buzunarele gecii lui Halvorsen, pe cele de la pantaloni şi pe betelie. Nu-i al lui, prin urmare, presupunem că-i al lui Stankic, care trebuie să-l fi percheziţionat. Şi i-a luat portofelul şi telefonul mobil.

— Mm! făcu Harry, frecându-şi bărbia. De ce nu l-a împuşcat pe Halvorsen? De ce să folosească un cuţit? N-avea nevoie să nu facă zgomot; deja trezise tot cartierul când trăsese după Jon.

— Şi noi ne-am pus aceeaşi întrebare.

— Şi de ce să-l înjunghie pe Halvorsen şi apoi să fugă? Singurul motiv pentru care l-a atacat pe Halvorsen a fost ca să-l scoată din joc, aşa încât să poată ajunge apoi la Jon. Dar el nici măcar nu încearcă.

— A fost întrerupt. A venit o maşină, nu?

— Da, dar noi vorbim aici despre un tip care a înjunghiat un poliţist ziua în amiaza-mare. De ce să se sperie de o maşină aflată în trecere? Şi de ce să folosească un cuţit, când el avea deja pistolul?

— Da, aceasta-i întrebarea.

Harry închise ochii. Rămase aşa mult timp. Beate bătu din picioare în zăpadă.

— Harry, zise ea, vreau să plec. Eu…

Harry deschise leneş ochii.

— A rămas fără gloanţe.

— Ce?

— Acela a fost ultimul glonţ al lui Stankic.

Beate scoase un oftat obosit.

— Era profesionist, Harry. Un profesionist nu rămâne fără muniţie, nu?

— Da, tocmai, se entuziasmă Harry. Dacă ai pus la punct un plan detaliat legat de cum intenţionezi să omori un om şi ai nevoie de unul, maximum două gloanţe, nu-ţi mai iei multă muniţie cu tine. Trebuie să intri într-o ţară străină, tot bagajul îţi e trecut prin aparatul cu raze X şi trebuie să-l ascunzi undeva, nu?

Beate nu răspunse.

Harry continuă:

— Stankic trage ultimul glonţ spre Jon şi ratează. Aşa că-l atacă pe Halvorsen cu un obiect ascuţit. De ce? Păi, ca să pună mâna pe revolverul lui de serviciu şi să-l vâneze pe Jon. De aceea era sânge pe betelia pantalonilor lui Halvorsen. Nu portofelul îl cauţi acolo, ci o armă. Însă el nu găseşte una, căci nu ştie că se află în maşină. Iar acum Jon s-a încuiat în clădire şi tot ce mai are Stankic e un cuţit. Aşa că renunţă şi o rupe la fugă.

— Grozavă teorie, zise Beate căscând. L-am fi putut întreba pe Stankic, dar e mort. Aşa că nu mai contează.

Harry o măsura din priviri pe Beate. Avea ochii mici şi roşii de la lipsa de somn. Tânăra avusese suficient tact cât să nu pomenească nimic de faptul că puţea a pileală, mai veche şi nu chiar. Sau suficient de isteaţă cât să ştie că nu avea niciun sens să se certe cu el. Dar Harry înţelese totuşi că, în acel moment, Beate nu avea absolut nicio încredere în ce spunea el.

— Ce-a zis martorul din maşină? întrebă Harry. Că Stankic a luat-o la fugă pe partea stângă a străzii?

— Da. La văzut în oglindă. Apoi a căzut la colţ. Acolo unde am găsit moneda croată.

Harry se uită în direcţia menţionată. Acela era locul în care cerşetorul cu barbă stătuse ultima dată când se aflase aici. Poate văzuse ceva? Însă acum afară erau minus 22 de grade şi nu era nici ţipenie în jur.

— Să mergem la Criminalistică, zise Harry.

Fără vreun cuvânt, porniră cu maşina pe Toftes gate, către Ring 2. Trecură de spitalul Ullevål. Se deplasau paralel cu grădini albe şi case din cărămidă în stil englezesc în Sognsveien, când Harry sparse tăcerea:

— Opreşte.

— Acum? Aici?

— Da.

Beate se uită în oglinda retrovizoare şi se conformă.

— Pune luminile de avarie, zise Harry. Şi apoi fii atentă la mine! Îţi aminteşti jocul de asocieri pe care te-am învăţat?

— Te referi la cel despre a vorbi înainte de a gândi?

— Sau a spune ce crezi înainte de-a te gândi că n-ar fi trebuit să gândeşti acel lucru. Goleşte-ţi mintea!

Beate închise ochii. Afară, o familie trecu pe lângă ei pe schiuri.

— Gata? Bun. Cine l-a trimis pe Robert Karlsen la Zagreb?

— Mama Sofiei.

— Mm! făcu Harry. De unde ţi-a venit asta?

— Habar n-am, răspunse Beate, deschizând ochii. N-avea absolut niciun motiv, din ce ştim noi. Şi categoric nu e genul. Poate pentru că e şi ea croată, la fel ca Stankic. Subconştientul meu nu are gânduri atât de complicate.

— Toate astea ar putea fi corecte, zise Harry. În afară de ultima parte, cu subconştientul tău. Bine. Întreabă-mă!

— Trebuie să te întreb… cu glas tare?

— Da.

— De ce?

— Doar fă-o, zise el, închizând ochii. Sunt pregătit.

— Cine l-a trimis pe Robert Karlsen la Zagreb?

— Nilsen.

— Nilsen? Cine-i Nilsen?

Harry deschise ochii.

Clipi un pic ameţit de la luminile maşinilor de pe contrasens.

— Cred că Rikard trebuie să fie.

— Amuzant joc! spuse Beate.

— Condu! zise Harry.

Întunericul se aşternu peste Østgård. În boxele radioului de pe pervaz cineva continua să vorbească.

— Chiar nu există nimeni care să te recunoască? întrebă Martine.

— Ar fi câţiva, răspunse el. Dar e nevoie de timp să-mi înveţe chipul. Nu mulţi au avut timp s-o facă.

— Deci n-are treabă cu tine. Ceilalţi sunt de vină?

— Posibil. Dar eu nu vreau ca ei să mă recunoască. E... ceva ce fac eu.

— Fugi.

— Nu, din contră. Mă infiltrez. Invadez. Mă fac invizibil şi mă strecor în locuri în care vreau să fiu.

— Dar dacă nu te vede nimeni, ce rost mai are?

O privi surprins. La radio se auzi o reclamă scurtă şi apoi urmă un glas de femeie care începu să vorbească pe tonul acela grav-neutru al prezentatorilor de ştiri.

— Ce spune? întrebă el.

— Că se va face şi mai frig. Se închid creşele. Bătrânii sunt sfătuiţi să rămână în case şi să nu mai facă economie de curent.

— Dar tu m-ai văzut, spuse el. M-ai recunoscut.

— Eu observ oamenii, răspunse ea. Îi văd. E singurul meu talent.

— De asta mă ajuţi? întrebă el. De asta n-ai încercat să fugi nici măcar o dată?

Martine îl privi cu atenţie.

— Nu, nu de asta, răspunse ea într-un final.

— Atunci de ce?

— Pentru că vreau ca Jon Karlsen să moară. Îl vreau şi mai mort decât eşti tu acum.

El tresări. Oare fata o luase razna?

— Eu, mort?

— Asta tot zic la ştiri de câteva ore încoace, îi dezvălui ea, dând din cap către aparatul de radio.

Martine trase aer în piept şi adoptă tonul acela grav, autoritar al prezentatoarei de ştiri:

— Bărbatul suspectat de crima din Egertorget a murit azi-

noapte, fiind împuşcat de Brigada de Intervenţii Speciale a poliţiei în timpul unui raid la terminalul de containere. Potrivit lui Sivert Falkeid, comandantul Trupelor Speciale, suspectul a refuzat să se predea şi a încercat să-şi scoată arma. Şeful serviciului Omoruri din Oslo, inspectorul-principal Gunnar Hagen, a spus că acest caz va fi încredinţat celor de la SEFO, autoritatea independentă de investigaţii a poliţiei, aceasta fiind procedura de rutină. Inspectorul-principal Hagen a comentat că acest caz este un alt exemplu al faptului că poliţia este nevoită să se confrunte cu acte tot mai brutale de crimă organizată şi că acea discuţie referitoare la întrebarea dacă poliţiştii ar trebui sau nu să poarte tot timpul arme ar trebui să fie legată nu doar de exercitarea îndatoririlor de serviciu, ci şi de siguranţa lor.

Bărbatul clipi de două ori. De trei ori. Apoi se prinse. Kristoffer. Geaca albastră.

— Sunt mort, rosti el. De aceea au plecat înainte să venim. Ei cred că s-a terminat.

Îşi aşează mâinile peste ale lui Martine.

— Vrei ca Jon Karlsen să moară.

Martine privi în gol. Inspiră ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, apoi eliberă aerul cu un geamăt, ca şi cum cuvintele pe care le găsise nu erau cele corecte, şi încercă iar. Iar la a treia încercare, izbuti:

— Pentru că Jon Karlsen ştia. A ştiut în toţi aceşti ani. Şi de aceea îl urăsc. Şi de aceea mă urăsc eu însămi.

✯

Harry se uita la cadavrul gol de pe masă. Aproape că nici nu-l mai afectau asemenea imagini. Aproape.

Temperatura din încăpere era în jur de paisprezece grade şi pereţii de ciment trimiseră înapoi un ecou scurt şi brutal atunci când legista răspunse la întrebarea lui Harry.

— Nu, nu ne-am gândit să-i facem autopsie. Mai avem şi alte cazuri, iar cauza e destul de evidentă în acest caz, nu crezi?

Femeia făcu un semn spre gaura imensă şi neagră din capul victimei care nu mai avea mare parte din nas şi buza

de sus, gura şi şirul de dinţi de deasupra fiind complet expuse.

— Un adevărat crater, recunoscu Harry. Nu pare opera unei MP5. Când o să primesc raportul?

— Întreabă-ţi şeful. A cerut să-i fie trimis direct lui.

— Hagen?

— Da. Aşa că mai bine i-ai cere un exemplar, dacă tot te grăbeşti.

Harry şi Beate schimbară câteva priviri.

— Uitaţi, zise legista care-şi întinse colţurile gurii într-un soi de zâmbet, avem personal puţin în weekendul ăsta şi am o groază de treabă pe cap, aşa că, dacă nu vă supăraţi…

— Desigur, spuse Beate.

Legista şi Beate porniră spre ieşire, însă se opriră amândouă când îl auziră pe Harry.

— A observat cineva asta?

Făcură cale întoarsă spre cadavru, deasupra căruia se aplecase Harry.

— Are urme de seringă. I-aţi verificat sângele în căutare de droguri?

Legista scoase un oftat.

— A ajuns de dimineaţă şi tot ce-am apucat să facem a fost să-l punem în frigider.

— Când verificaţi compoziţia sângelui?

— E vital? întrebă ea şi, văzând ezitarea lui Harry, continuă: Un răspuns sincer ar ajuta, pentru că, dacă îi vom acorda prioritate, va însemna că toate celelalte cazuri pe care le avem pe cap vor fi şi mai mult întârziate. E un adevărat infern acum, în preajma Crăciunului.

— Păi, făcu Harry, poate că obişnuia să ia droguri.

Ridică din umeri şi adăugă:

— Dar e mort. Aşa că presupun că nu e vital. I-aţi luat ceasul?

— Ceasul?

— Da, purta un Seiko SQ50 ieri când a scos bani de la bancomat.

— N-a avut niciun ceas.

— Mm! zise Harry, uitându-se la propria încheietură goală. Poate l-o fi pierdut.

— Eu dau o fugă la secţia de terapie intensivă, spuse Beate după ce ieşiră.

— Bine, răspunse Harry, eu iau un taxi. Te ocupi tu de confirmarea identităţii?

— Adică?

— Să fim sută la sută siguri că mortul de acolo e Stankic.

— Desigur, doar asta e procedura. Decedatul avea grupa de sânge A, care se potriveşte cu sângele pe care l-am găsit pe buzunarele lui Halvorsen.

— E cea mai des întâlnită grupă de sânge din Norvegia, Beate.

— Da, însă îi verifică şi profilul genetic. Tot nu eşti convins?

Harry ridică din umeri.

— Trebuie făcută. Când?

— Marţi, cel mai devreme, bine?

— Trei zile? Nu e bine.

— Harry…

Harry ridică mâinile în semn de apărare.

— Bine! Plec. Dormi şi tu un pic, da?

— Sinceră să fiu, mai degrabă tu pari să ai mai multă nevoie de somn.

Harry îşi lăsă o mână pe umărul ei. Simţi cât de firav era acesta pe sub geacă.

— E un dur, Beate. Şi vrea să rămână aici. OK?

Beate îşi muşcă buza de jos. Dădu să spună ceva, dar schiţă doar un zâmbet anemic şi încuviinţă.

În taxi, Harry îşi scoase telefonul şi sună pe mobilul lui Halvorsen. Dar, după cum se aştepta, nu primi niciun răspuns.

Apoi formă numărul de la hotelul Internaţional. I se răspunse de la recepţie şi ceru să i se facă legătura cu Fred de la bar.

Fred? Care bar?

— Celălalt bar, răspunse Harry.

Iar când i se făcu legătura cu barmanul pe cealaltă linie

spuse:

— Sunt poliţistul. Cel care a venit ieri să întrebe de *mali spasitelj.*

— *Da?*

— Trebuie să discut cu ea.

— A primit veşti proaste, răspunse Fred. La revedere!

Harry mai rămase niţel cu telefonul la ureche. Apoi îl băgă la loc în buzunar şi îşi aruncă privirea pe geamul maşinii, urmărind străzile pustii. Şi-o imaginä în catedrală, aprinzând altă lumânare.

— Restaurantul Schrøder, îl anunţă taximetristul, oprind în faţa lui.

✯

Harry stătea la masa lui obişnuită şi se holba în paharul pe jumătate plin cu bere. Aşa-zisul restaurant era, de fapt, o amărâtă de cafenea care servea şi alcool, însă avea o aură de mândrie şi demnitate care se datora probabil clientelei sale ori, poate, personalului sau impresionantelor şi neobişnuitelor picturi care împodobeau pereţii mânjiţi de fum.

Înăuntru nu mai rămăseseră mulţi clienţi, dat fiind că se apropia ora de închidere. Dar intră un client nou, care aruncă o privire prin toată încăperea în timp ce-şi descheia nasturii de la sacoul de tweed, apoi se îndreptă iute spre masa lui Harry.

— Bună seara, prietene! rosti Ståle Aune. Pare să fie colţul tău obişnuit.

— Nu e un colţ, replică Harry fără vreo notă de reproş. E un unghi. Colţurile sunt pe dinafară. Treci pe lângă un colţ, nu stai într-unul.

— Şi cum rămâne cu *masa de colţ?*

— Aia nu e o masă într-un colţ, ci o masă cu colţuri. Cum ai zice *o canapea colţar.*

Aune schiţă un zâmbet mulţumit. Ăsta era tipul de conversaţie care-i plăcea cel mai mult. Chelneriţa se apropie de el şi-i aruncă o privire scurtă şi suspicioasă când ceru ceai.

— Deci presupun că derbedeii nu sunt trimişi la colţ, nu?

continuă el, îndreptându-şi papionul cu puncte albe şi roşii.

Harry zâmbi.

— Încerci să-mi spui ceva, domnule Psiholog?

— Păi, presupun că m-ai sunat deoarece voiai să-ţi spun ceva.

— Ce onorariu primeşti ca să le spui oamenilor că în clipa de faţă le e ruşine de ei înşişi?

— Ai grijă, Harry! Băutul nu te face doar iritabil, ci şi iritant. N-am venit până aici doar ca să te scap de propria ta stimă de sine, de coiţe sau de bere. Deşi, momentan, toate trei se află în acel pahar.

— Ai mereu dreptate, zise Harry, ridicându-şi paharul. Şi de aceea trebuie să-i dau zor şi să termin acest pahar.

Aune se ridică.

— Dacă vrei să vorbeşti despre băutură, atunci o putem face în birou la mine, ca de fiecare dată. Consultaţia asta s-a terminat şi plăteşti tu ceaiul.

— Stai un pic! zise Harry. Ascultă-mă!

Se întoarse şi puse restul de bere pe masa goală din spatele său.

— Ăsta e trucul meu magic. Îmi controlez pileala comandând o jumătate de litru pe care îl beau într-o oră. Câte o sorbitură la fiecare două minute. Ca pe un somnifer. Apoi mă duc acasă şi în ziua următoare am şi renunţat la alcool. Voiam să discut cu tine despre atacul asupra lui Halvorsen.

Aune şovăi. Apoi se aşeză la loc.

— O chestie teribilă! Am auzit detaliile.

— Şi ce vezi?

— Fragmente, Harry. Fragmente, chiar şi pe alea cu greu.

Aune dădu din cap prietenos către chelneriţa care-i aduse ceaiul.

— Dar după cum bine ştii, eu văd fragmentele mai bine decât alţi indivizi buni de nimic din domeniul meu. Ce văd eu e că există anumite asemănări între acest atac şi uciderea lui Ragnhild Gilstrup.

— Povesteşte-mi!

— O furie adâncă, din inimă, eliberată. Violenţă cauzată

de frustrare sexuală. După cum ştii, accesele de furie sunt comune tulburărilor de personalitate.

— Da, numai că acest individ pare capabil să-şi stăpânească furia. Dacă nu, am fi avut mai multe dovezi la locurile faptelor.

— Bună observaţie! Ar putea fi un criminal condus de furie sau o „persoană care comite acte violente”, după cum s-ar fi exprimat mai demult colegii mei, care, în mod normal ar putea părea sedat, aproape defensiv. De curând, în *American Journal of Psychology* a apărut un articol despre genul acesta de oameni care suferă de ceea ce ei numesc *furie adormită.* Pe care eu o numesc dr. Jekyll şi domnul Hyde. Şi când se trezeşte domnul Hyde…

Aune îşi ridică arătătorul mâinii stângi când sorbi din ceai.

— …atunci au loc şi Ziua Judecăţii, şi Armagedonul, în aceeaşi zi. Însă odată ce furia e eliberată, ei nu o mai pot stăpâni.

— Pare o trăsătură de personalitate obişnuită pentru un ucigaş plătit.

— Chiar deloc. Ce vrei să spui?

— Stankic pierde puncte la stil pentru uciderea lui Ragnhild Gilstrup şi atacul asupra lui Halvorsen. E cumva… atipic pentru el. Destul de diferit de uciderea lui Robert Karlsen şi a celorlalte victime despre care ne-a trimis detalii Europolul.

— Un ucigaş plătit instabil şi furios? Păi, presupun că există şi piloţi de avioane instabili, şi directori de centrale nucleare instabili. Ştii foarte bine că nu toată lumea lucrează acolo unde i se potriveşte.

— Beau un pahar pentru asta!

— De fapt, nu la tine mă refeream acum. Ştii că deţii şi tu nişte înclinaţii narcisiste, inspectore?

Harry surâse auzindu-l.

— Ai de gând să-mi spui de ce ţi-e ruşine? întrebă Aune. Crezi că e vina ta că Halvorsen a fost înjunghiat?

Harry îşi drese glasul.

— Păi, eu i-am încredinţat sarcina de-a avea grijă de Jon

Karlsen. Şi eu ar fi trebuit să-l învăţ unde îţi ţii arma în cazul în care ai îndatoriri de bonă pentru martori.

Aune dădu din cap a înţelegere.

— Deci e vina ta. Ca de obicei.

Harry îşi feri privirea, plimbându-şi-o în schimb prin sală. Luminile începură să se stingă şi cei câţiva clienţi rămaşi îşi goleau supuşi paharele, îmbrăcându-se apoi. Harry lăsă o bancnotă de o sută de coroane pe masă şi lovi cu piciorul geanta de sub propriul scaun.

— Data viitoare, Ståle. N-am mai trecut pe-acasă de când am plecat la Zagreb şi trebuie să mai dorm şi eu.

Harry îl urmă pe Aune până la uşă, dar nu se putu abţine să arunce o ultimă privire la berea rămasă în paharul de pe masa din spatele lor.

✯

Când Harry descuie uşa de la apartamentul său, observă gemuleţul spart şi înjură tare. Era a doua oară când i se spărgea apartamentul într-un singur an. Observă că intrusul îşi acordase timp să lipească geamul cu bandă adezivă, ca să nu trezească suspiciunile vecinilor care treceau pe-acolo. Însă nu avusese timp să plece cu combina stereo sau cu televizorul. Lesne de înţeles, dat fiind că niciunul nu era vreun model de anul acesta. Sau din cel precedent. Iar în casă nici nu se mai aflau obiecte de cine ştie ce valoare.

Cineva mutase teancul de hârtii de pe măsuţa de cafea. Harry merse în baie şi văzu dezastrul din dulapul cu medicamente de deasupra chiuvetei, aşa că nu-i fu deloc greu să-şi dea seama că pe acolo trecuse un toxicoman.

Îl uimiră totuşi farfuria de pe dulap şi conservele goale din sacul de gunoi de sub chiuvetă. Oare nefericitul intrus fusese copleşit de o nevoie urgentă de-a îmbuca ceva în linişte, nederanjat de nimeni?

Odată ajuns în pat, Harry simţi ameninţarea durerii iminente şi nădăjdui că va putea dormi totuşi niţel datorită efectului medicamentelor. Prin crăpătura dintre draperii, luna proiecta o fâşie albă pe podea, până în pat la el. Se foi şi se tot foi, în aşteptarea fantomelor. Deja le auzea foşnind; era doar o chestiune de timp. Chiar dacă era

conştient că la mijloc e doar paranoia lui indusă de alcool, i se păru că simte miros de moarte şi de sânge pe aşternuturi.

27.
Duminică, 21 decembrie. Discipolul

Cineva atârnase o coroniţă de Crăciun pe uşa sălii de şedinţe din zona roşie.

În spatele uşii închise, ultima şedinţă de dimineaţă a echipei de anchetă se apropia de final.

Harry stătea asudat tot în faţa grupului adunat acolo, simţind că se sufocă în costumul negru prea strâmt.

— Întrucât atât ucigaşul plătit – Stankic –, cât şi intermediarul, Robert Karlsen, sunt morţi, echipa de anchetă, în forma ei prezentă, va fi desfiinţată imediat după această şedinţă, spuse Harry. Iar asta înseamnă că majoritatea dintre noi se pot gândi la o vacanţă de Crăciun anul acesta. Totuşi, îi voi cere lui Hagen ca o parte dintre voi să rămâneţi disponibili pentru ceva muncă de cercetare mai departe. Întrebări înainte de-a termina aici? Da, Toril?

— Ai spus că legătura lui Stankic de la Zagreb ţi-a confirmat suspiciunea că Robert Karlsen plătise pentru uciderea lui Jon. Cine ţi-a vorbit despre legătură şi cum anume?

— Mă tem că nu pot intra în detaliile legate de această chestiune, răspunse Harry, evitând privirea grăitoare a lui Beate şi simţind cum îi alunecă transpiraţia pe spate.

Nu din pricina costumului sau a întrebării, ci pentru că era treaz.

— Bun, continuă el. Următoarea sarcină este să aflăm împreună cu cine lucra Robert. Azi voi lua legătura cu norocoşii cărora li se va îngădui să se implice. Hagen va ţine mai târziu o conferinţă de presă şi se va ocupa de ce va trebui declarat.

Harry le făcu semn să plece.

— Întoarceţi-vă la grămezile voastre de hârtii, oameni buni!

— Hei! strigă Skarre acoperind scârţâielile scaunelor. N-ar trebui să sărbătorim?

Zgomotele încetară şi cu toţii se uitară la Harry.

— Păi, rosti Harry cu glas scăzut, nu prea ştiu ce anume ar trebui să sărbătorim, Skarre. Faptul că au murit trei oameni? Că persoana aflată în spatele lui Robert Karlsen e încă liberă? Sau faptul că încă mai avem un poliţist în comă?

Harry îi urmări cu atenţie şi nu făcu nimic să uşureze liniştea dureroasă care urmă.

Când sala se goli complet, Skarre se apropie de Harry, în timp ce acesta îşi răsfoia notiţele pe care le scrisese la ora şase în acea dimineaţă.

— Scuze! făcu Skarre. Sugestie de prost-gust!

— E-n regulă, replică Harry. N-a fost cu răutate.

Skarre tuşi.

— Rar te vedem la costum.

— Înmormântarea lui Robert Karlsen e programată la ora 12, zise Harry fără să ridice privirea. Mă gândesc să văd cine îşi va face apariţia.

— Bine.

Skarre se legăna înainte şi înapoi pe călcâie.

Harry se opri din răsfoirea hârtiilor.

— Altceva, Skarre?

— Păi, da. Mă gândeam că mulţi dintre cei de la Omoruri au familii şi abia aşteaptă Crăciunul, în timp ce eu sunt singur…

— Da?

— Păi, aş vrea să mă ofer voluntar.

— Voluntar?

— Adică aş vrea să continui să lucrez la caz. Dacă mă vrei şi tu, adică, se grăbi Skarre să adauge.

Harry îl măsură din priviri pe Magnus Skarre.

— Ştiu că nu mă placi, continuă Skarre.

— Nu e asta, zise Harry. Doar că deja am hotărât cine rămâne. Şi sunt cei pe care îi consider cei mai buni, nu cei pe care-i plac.

Skarre ridică din umeri, iar mărul lui Adam i se mişcă.

— Mi se pare corect. Crăciun fericit, atunci!

Se îndreptă spre uşă.

— De aceea, continuă Harry, aşezându-şi notiţele în servietă, aş dori ca tu să începi să verifici contul bancar al lui Robert Karlsen. Să vezi ce intrări şi ieşiri au avut loc în ultimele şase luni şi să notezi orice ţi se pare suspect.

Skarre se opri şi se întoarse spre el, uimit.

— Acelaşi lucru să îl faci şi în cazul lui Albert şi Mads Gilstrup. Ai băgat la cap, Skarre?

Magnus Skarre încuviinţă plin de entuziasm.

— Verifică la Telenor dacă au existat convorbiri telefonice între Robert şi vreunul dintre cei doi Gilstrup în acea perioadă. Da, şi din moment ce se pare că Stankic a luat telefonul lui Halvorsen, verifică dacă s-au efectuat apeluri de la acel număr. Vorbeşte cu avocatul despre accesul la conturile bancare.

— Nu-i nevoie, spuse Skarre. Potrivit noilor reglementări, avem acces fără restricţii.

— Mm! făcu Harry, aruncându-i o privire preocupată lui Skarre. Am zis eu că-i o idee bună să avem în echipă pe cineva care citeşte şi reglementările! Da.

Apoi se îndreptă grăbit spre uşă.

✯

Robert Karlsen nu avea grad de ofiţer, dar dat fiind că murise la datorie, s-a luat decizia că are totuşi dreptul la un mormânt în zona pe care Armata o rezervase ofiţerilor în cimitirul Vestre. După înmormântare, urma să se ţină o slujbă de comemorare cu soldaţii în Majorstuen.

Când Harry intră în capelă, Jon, care stătea în faţă împreună cu Thea, întoarse capul spre el. Harry observă că părinţii lui Robert nu erau prezenţi. Făcu un schimb de priviri cu Jon, iar băiatul dădu scurt din cap, serios, dar şi cu o notă de recunoştinţă în privire.

Capela era, după cum se aşteptaseră toţi, plină până la refuz. Majoritatea celor din interior purtau uniforma Armatei Salvării. Harry îi văzu pe Rikard şi pe David Eckhoff. Iar lângă el, pe Gunnar Hagen. Mai erau prezenţi şi nişte şacali din presă. În clipa aceea, Roger Gjendem se strecură lângă el pe bancă şi-l întrebă dacă ştie cumva de ce nu mai venea prim-ministrul, aşa cum se anunţase iniţial.

— Întreabă la Biroul prim-ministrului, îi răspunse Harry, ştiind că Biroul primise exact în acea dimineaţă un telefon discret din partea eşaloanelor superioare ale poliţiei pentru a discuta despre posibilul rol jucat de Robert Karlsen în cazul de crimă.

Drept consecinţă, Biroul prim-ministrului îşi adusese brusc aminte că acesta avea alte angajamente urgente care trebuiau onorate mai întâi.

Comandantul David Eckhoff primise şi el un telefon de la sediul central al poliţiei, lucru care crease panică la sediul Armatei Salvării, mai ales că una dintre personajele-cheie în organizarea înmormântării, fiica sa, Martine, sunase mai devreme ca să anunţe că e bolnavă şi că nu va putea veni la lucru.

Cu toate astea, comandantul anunţase pe un ton decis că omul e nevinovat până când contrariul era dovedit în mod clar şi fără absolut nicio urmă de îndoială. În plus, el adăugase că acum era prea târziu să se mai schimbe aranjamentele. Spectacolul trebuia să continue. Iar prim-ministrul îi dăduse asigurări comandantului că participarea sa la concertul de Crăciun e lucru sigur, indiferent de ce avea să se întâmple.

— Altceva? şopti Gjendem. Ceva nou despre crime?

— Am înţeles că vi s-a spus, răspunse Harry. Presa trebuie să ia legătura cu Gunnar Hagen sau cu purtătorul de cuvânt.

— Ăia nu spun nimic.

— Pare că-şi cunosc meseria.

— Haide, Hole, ştiu că se coace ceva. Poliţistul înjunghiat pe Gøteborggata… Există vreo legătură între el şi cel pe care l-aţi împuşcat azi-noapte?

Harry schiţă un gest din cap care putea să însemne atât „nu”, dar şi „nu comentez”.

Muzica de orgă se opri chiar atunci, murmurele încetară cu totul şi fata cu albumul de debut păşi în faţă şi intonă un psalm bine-cunoscut, reuşind, simultan, să tragă o cantitate considerabilă de aer în piept, să dea senzaţia că geme şi să ajungă la final ducând silaba ultimă pe nişte culmi de

montagne-russe pentru care ar fi invidiat-o şi Mariah Carey. Preţ de o secundă, Harry simţi cum îi arde gura după ceva de băut, însă fata încheie şi-şi înclină capul tristă în faţa unei imaginare furtuni de bliţuri de la aparatele foto. Managerul ei zâmbi peste măsură de încântat. Evident, el nu primise niciun telefon de la poliţie.

Eckhoff le vorbi celor prezenţi despre curaj şi sacrificiu.

Lui Harry îi fu imposibil să se concentreze. Se uită la sicriu şi se gândi la Halvorsen. Şi se mai gândi şi la mama lui Stankic. Iar când închise ochii, se gândi la Martine.

După aceea şase soldaţi ai Armatei Salvării purtară pe umeri sicriul afară. Jon şi Rikard erau primii.

Jon alunecă pe gheaţă când cotiră pe cărarea de pietriş.

✯

Harry plecă de lângă cei adunaţi în jurul mormântului. Începu să se plimbe prin partea pustie a cimitirului, cea dinspre Parcul Frogner, unde auzi scârţâit de pantofi în zăpada din urma sa.

Iniţial, crezu că e vorba de vreun jurnalist, însă când auzi o răsuflare rapidă şi agitată, reacţionă fără să stea pe gânduri şi se întoarse imediat.

Era Rikard. Care se opri brusc.

— Unde e? hârâi el.

— Cine să fie?

— Martine.

— Am auzit că e bolnavă azi.

— Bolnavă, da.

Rikard gâfâia din greu.

— Dar acasă în pat, nu. Şi nici azi-noapte n-a fost acasă.

— De unde ştii?

— Să nu…!

Răcnetul lui Rikard sună ca un ţipăt de durere şi faţa i se schimonosi toată, ca şi cum nu-şi mai putea stăpâni propriile trăsături faciale.

Apoi îşi trase răsuflarea şi, cu ceea ce păru a fi un efort considerabil, îşi veni în fire.

— Să nu încerci aşa ceva cu mine! şopti el. Ştiu. Ai tras-o pe sfoară. Ai pângărit-o. E în apartament la tine, acolo e.

Dar n-ai să…

Rikard mai făcu un pas spre Harry, iar acesta îşi scoase, din instinct, mâinile din buzunare.

— Ascultă-mă! zise Harry. Habar n-am unde e Martine.

— Minţi!

Rikard îşi încleştă pumnii, iar Harry îşi dădu seama că trebuie să găsească vorbele potrivite ca să-l calmeze cât mai repede. Aşa că zise:

— În clipa de faţă, ai de reflectat la două lucruri, Rikard. Nu sunt foarte rapid, însă cântăresc 95 de kilograme şi-am găurit cu pumnul o uşă de stejar de la o casă. Iar paragraful 127 din Codul Penal acordă minimum şase luni de închisoare pentru acte violente împotriva unui agent aflat în slujba legii. Rişti un sejur la spital. *Şi* la închisoare.

Ochii lui Rikard ardeau mocnit.

— Ne mai vedem, Harry Hole! rosti el pe un ton degajat, apoi se întoarse şi fugi înapoi prin zăpadă, printre morminte, spre capelă.

✯

Imtiaz Rahim era într-o dispoziţie proastă. Doar ce terminase o rundă de ciondăneală cu fratele său, dacă să pună sau nu decoraţiuni de Crăciun pe peretele din spatele casei de marcat. Imtiaz considera că e suficient să vândă calendare în Ajun, carne de porc şi alte nimicuri creştine fără a trebui să-l profaneze pe Allah plecând capul în faţa unui asemenea obicei păgân. Ce-ar fi zis clienţii lor pakistanezi? Totuşi, fratele său considera că trebuie să se gândească şi la ceilalţi clienţi. De exemplu, la cei din blocul de apartamente de vizavi pe Gøteborggata. N-ar fi stricat deloc să ofere magazinului un aer de creştinism pe perioada sărbătorilor. Deşi Imtiaz avusese câştig de cauză în urma discuţiei lor aprinse, nu simţea nicio satisfacţie.

Aşa că scoase un oftat greu când auzi enervantul clinchet al clopoţelului de deasupra uşii. Un bărbat înalt şi lat în umeri, îmbrăcat într-un costum negru, intră şi se apropie de casă.

— Harry Hole, de la poliţie, rosti acesta, şi preţ de o clipă încărcată de panică, Imtiaz se întrebă dacă nu cumva în

Norvegia exista vreo lege care stipulează că toate magazinele trebuie să afişeze decoraţiuni de Crăciun.

— Acum câteva zile, un cerşetor a stat în faţa acestui magazin, începu poliţistul. Un tip cu păr roşcat şi barbă de genul ăsta, adăugă el, trecându-şi un deget peste buza de sus şi coborându-l pe lângă gură ca să exemplifice.

— Da, răspunse Imtiaz. Îl cunosc. Aduce sticle goale aici, ca să primească garanţia înapoi.

— Ştii cum îl cheamă?

— Tigrul. Sau Ghepardul.

— Poftim?

Imtiaz începu să râdă. Îi revenise buna-dispoziţie.

— Tigrul, adică *tigger,* termenul vostru norvegian pentru cerşetor. Şi ghepard pentru că şterpeleşte sticle goale de pe… habar n-avem de pe unde.

Harry încuviinţă.

Imtiaz ridică din umeri.

— O glumă de-ale nepotului meu…

— Mm! Foarte reuşită! Aşadar…

— Nu, nu-i ştiu numele. Însă ştiu unde anume îl poţi găsi.

✯

Ca de obicei, Espen Kaspersen stătea cu un vraf de cărţi în faţă, în Biblioteca Centrală Deichmanske de pe Henrik Ibsens gate nr. 1, când simţi o prezenţă ameninţătoare în faţa sa, aşa că ridică privirea.

— Hole, poliţia! rosti bărbatul şi se aşeză la masa lungă, pe scaunul de vizavi.

Espen văzu privirea iscoditoare a fetei care citea în celălalt capăt al mesei. Angajaţii noi de la recepţie îi cereau mereu să le arate rucsacul când pleca de-acolo. Şi de două ori i se ceruse să iasă pentru că puţea atât de rău, încât nu se puteau concentra la ce făceau. Acum era totuşi prima dată când poliţia stătea de vorbă cu el. Bine, dacă nu puneai la socoteală momentele când cerşea pe stradă, normal.

— Ce citeşti? îl întrebă detectivul.

Espen ridică din umeri. Vedea bine că ar fi fost o pierdere de vreme să-i explice acestui poliţist ceva legat de proiectul

său.

— Søren Kirkegaard? zise detectivul, chiorându-se la cotorul cărţii. Schopenhauer. Nietzsche. Filosofic. Eşti un cugetător, aşa-i?

Espen Kaspersen îşi trase nasul.

— Încerc să găsesc calea cea bună. Iar asta presupune să mă gândesc la ce înseamnă să fii om.

— Nu asta înseamnă să fii un cugetător?

Kaspersen îl privi fix încă o dată. Poate că-l judecase greşit prima oară.

— Am stat de vorbă cu băcanul de pe Gøteborggata, continuă detectivul. Mi-a zis că stai acolo în fiecare zi. Iar când nu stai acolo, cerşeşti pe stradă.

— Da, asta e viaţa pe care mi-am ales-o.

Detectivul scoase la iveală un carnet, iar când i se ceru, Espen Kaspersen îşi dădu numele complet şi adresa mătuşii sale de pe Hagegata.

— Şi profesia?

— Călugăr.

Kaspersen urmări cu satisfacţie cum detectivul ia notiţe fără să comenteze.

Detectivul încuviinţă.

— Aşadar, Espen, nu eşti toxicoman, aşa că de ce cerşeşti?

— Pentru că misiunea mea e să fiu o oglindă pentru omenire, pentru ca ea să poată vedea care acţiuni sunt măreţe şi care sunt insignifiante.

— Şi care sunt cele măreţe?

Espen oftă a disperare, ca şi cum obosise să repete un lucru evident.

— Mila. Să împarţi şi să-ţi ajuţi seamănul. În Biblie nici nu e vorba despre altceva. De fapt, ar trebui să cauţi extrem de atent ca să găseşti ceva despre sex înainte de căsătorie, avort, homosexualitate şi dreptul femeii de-a vorbi în public. Însă, fireşte, e mai uşor ca fariseii să vorbească în gura mare despre propoziţii subordonate decât să înfăptuiască actele măreţe asupra cărora Biblia nu lasă nicio urmă de îndoială: trebuie să dăruieşti jumătate din tot

ce ai cuiva care nu are absolut nimic. Oamenii mor cu miile zi de zi fără să audă cuvintele lui Dumnezeu, pentru că aceşti creştini nu vor să renunţe la bunurile lor pământeşti. Eu le ofer o şansă să reflecteze.

Detectivul încuviinţă.

Kaspersen era uimit.

— Apropo, de unde ştii că nu sunt toxicoman?

— Pentru că te-am văzut acum câteva zile pe Gøteborggata. Cerşeai, şi eu mă plimbam împreună cu un tânăr care ţi-a dat o monedă. Însă tu ai ridicat-o şi ai aruncat-o în el, plin de furie. Un toxicoman n-ar face niciodată aşa ceva, indiferent cât de neînsemnată e moneda.

— Îmi aduc aminte.

— Iar acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi mie într-un bar din Zagreb, acum două zile, şi-am început să mă gândesc. Adică, ceva anume m-a făcut să mă gândesc, însă n-am făcut-o. Până acum.

— Am avut un motiv pentru care am aruncat moneda, zise Kaspersen.

— Asta m-a şi frapat de fapt, zise Harry, aşezând pe masă un obiect aflat într-un pungă. Acesta e motivul?

28.
Duminică, 21 decembrie. Sărutul

Conferinţa de presă avea loc în sala de conferinţe de la etajul patru. Gunnar Hagen şi comisarul-şef stăteau pe podium, iar glasurile lor răsunau în încăperea mare. Harry fusese chemat să participe în caz că Hagen ar fi avut nevoie să-l consulte în privinţa detaliilor anchetei. Cu toate astea, întrebările jurnaliştilor se refereau în principal la incidentul soldat cu deces de la terminalul de containere, iar răspunsurile lui Hagen erau, invariabil: „Nu comentez”, „Nu pot intra în detalii” şi „Va trebui să lăsăm SEFO să răspundă la asta”.

La întrebarea dacă poliţia are cunoştinţă de vreun complice al ucigaşului, Harry fu cel care răspunse:

— Pentru moment, nu, însă acest lucru face subiectul unei anchete amănunţite.

Când conferinţa de presă luă sfârşit, Hagen îl chemă pe Harry la el. În timp ce sala se golea, Hagen se apropie de marginea podiumului şi îl analiză pe inspector de sus până jos.

— Am dat instrucţiuni clare că vreau ca toţi inspectorii mei să poarte arme în această săptămână. Ai primit deja ordinul meu, aşa că unde ţi-e arma?

— Am fost ocupat cu ancheta şi nu am considerat-o o prioritate, şefu’.

— Consider-o o prioritate!

Cuvintele acestuia răsunară în toată sala.

Harry încuviinţă.

— Altceva, şefu’?

✯

Întors în biroul său, Harry privi lung scaunul gol al lui Halvorsen. Apoi sună la biroul de paşapoarte de la primul nivel şi le ceru celor de acolo să îi trimită o listă cu paşapoartele emise pentru familia Karlsen. O voce nazală de femeie îl întrebă dacă nu cumva glumeşte, căci existau destul de mulţi Karlsen în Norvegia, aşa că Harry îi dădu şi

codul numeric personal al lui Robert. Folosind registrul naţional şi un calculator cu un procesor rezonabil de rapid, căutarea fu în curând restrânsă la Robert, Jon, Josef şi Dorthe.

— Părinţii, Josef şi Dorthe, au paşapoarte înnoite acum patru ani. Lui Jon nu i s-a emis niciun paşaport. Şi să vedem, merge cam greoi râşniţa asta azi… da, iată. Robert Karlsen are un paşaport vechi de zece ani care va expira în curând, deci îi puteţi spune să…

— E mort.

Harry formă interiorul din biroul lui Skarre şi-i ceru să vină imediat la el.

— Nimic, zise Skarre care, din noroc sau într-o clipă de tact, se aşeză pe marginea biroului, nu pe scaunul lui Halvorsen. Am verificat conturile lui Gilstrup şi nu există nicăieri nicio legătură cu Robert Karlsen sau cu conturi elveţiene. Singura tranzacţie neobişnuită a fost o retragere în numerar de cinci milioane de coroane, în dolari, dintr-unul dintre conturile firmei. L-am sunat pe Albert Gilstrup şi l-am întrebat, iar el mi-a răspuns, fără să ezite, că reprezentau bonusuri de Crăciun pentru directorii porturilor din Buenos Aires, Manila şi Bombay, pe care Mads le vizitează în decembrie. Ce mai bonusuri primesc băieţii ăia!

— Şi contul lui Robert?

— Salarii intrate şi retrageri minore, atât.

— Dar telefoane de la cei doi Gilstrup?

— Niciunul către Robert Karlsen. Însă am dat peste altceva în timp ce verificam facturile de telefon. Ghici pe cine a sunat Jon Karlsen de nenumărate ori şi, câteodată, chiar şi în toiul nopţii?

— Pe Ragnhild Gilstrup, răspunse Harry, urmărind expresia dezamăgită a lui Skarre. Altceva?

— Nu, zise Skarre. În afară de un număr cunoscut apărut acolo. Mads Gilstrup l-a sunat pe Halvorsen în ziua în care a fost atacat. Apel fără răspuns.

— Înţeleg, făcu Harry. Vreau să mai verifici un cont.

— Al cui?

— Al lui David Eckhoff.

— Comandantul? După ce să mă uit?

— Habar n-am. Doar uită-te.

După ce Skarre plecă, Harry sună la Criminalistică. Legista îi promise că, fără zarvă şi întârziere, va trimite prin fax o poză a cadavrului lui Christo Stankic la hotelul Internaţional din Zagreb, pentru identificare.

Harry îi mulţumi, lăsă jos receptorul şi formă numărul aceluiaşi hotel.

— Mai rămâne şi chestiunea legată de ce să facem cu cadavrul, zise el când i se făcu legătura cu Fred. Autorităţile croate nu ştiu nimic despre Christo Stankic şi, prin urmare, nu i-au cerut extrădarea.

Zece secunde mai târziu, auzi engleza ei de şcoală:

— Aş vrea să propun o altă înţelegere, zise Harry.

✯

Klaus Torkildsen de la Centrul de Operaţiuni Telenor, regiunea Oslo, avea un ţel în viaţă: să fie lăsat în pace. Şi întrucât era supraponderal, transpira întruna şi era mai tot timpul morocănos, dorinţa îi era mereu îndeplinită. Ţinând cont de contactul pe care era silit să-l aibă cu ceilalţi, avea mereu grijă să păstreze distanţa maximă posibilă. De aceea petrecea o grămadă de timp singur, închis într-o sală din secţia Operaţiuni, laolaltă cu nenumărate maşinării încinse şi ventilatoare de răcire, unde puţini, poate chiar nimeni, ştiau exact ce pune el la cale; toţi ştiau că le e indispensabil. Nevoia lui de distanţare era pesemne şi motivul pentru care practicase expunerea indecentă, când avea astfel bizara ocazie de-a atinge plăcerea cu un partener aflat la o distanţă ce varia între cinci şi cincizeci de metri. Cu toate astea, dorinţa cea mai arzătoare a lui Klaus Torkildsen era liniştea. Iar săptămâna asta avusese parte de suficientă bătaie de cap. Mai întâi Halvorsen, care ceruse să fie monitorizată o linie cu un hotel din Zagreb. Apoi Skarre a vrut o listă a convorbirilor între Gilstrup şi Karlsen. Ambii l-au pomenit pe Harry Hole, faţă de care Klaus Torkildsen încă mai avea o datorie considerabilă. Şi acesta era singurul motiv pentru care nu închisese telefonul atunci când însuşi Harry Hole îl sunase.

— Există ceva numit Serviciul de Urgenţă al Poliţiei, rosti Torkildsen pe un ton ursuz. Dacă procedezi ca la carte, pe ei ar trebui să-i suni dacă ai nevoie de ajutor.

— Ştiu asta, răspunse Harry.

Şi nici nu mai era nevoie să adauge ceva.

— Am sunat-o de patru ori pe Martine Eckhoff, fără a primi vreun răspuns, continuă Hole. De la Armata Salvării nu ştie nimeni unde se află, nici măcar tatăl ei.

— Ei sunt ultimii care ştiu, zise Klaus, care nu cunoştea absolut nimic despre asemenea lucruri, însă era genul de cunoştinţe pe care le deprinzi atunci când mergi în mod regulat la cinema.

Ori, cum era cazul lui Klaus Torkildsen, când mergi extrem de des la cinema.

— Poate şi-o fi închis telefonul, însă mă întrebam dacă nu l-ai putea localiza pentru mine. Mă rog, ca să ştiu dacă e măcar în oraş sau nu.

Torkildsen oftă. Se alinta, atâta tot, căci adora să facă aceste mici joburi pentru poliţie. Mai ales dacă aveau şi o uşoară tentă de ilegalitate.

— Îmi dai numărul ei?

Cinci minute mai târziu, Klaus îl sună înapoi ca să-i spună că în mod sigur cartela ei SIM nu se afla în Oslo. Două relee de bază, ambele aflate la est de autostrada E6, primiseră semnale. Îi explică unde anume se află aceste relee şi cât de mare e zona lor de acoperire. Deşi Hole îi mulţumi în acelaşi timp în care îi şi închise telefonul, Klaus presupuse că îi fusese totuşi de un oarecare ajutor şi se întoarse încântat la programul cinematografelor din ziua respectivă.

✯

Jon intră în apartamentul lui Robert.

Pereţii tot mai miroseau a fum, iar pe podeaua din faţa dulapului zăcea aruncat un tricou murdar. Ca şi cum Robert doar intrase şi apoi ieşise imediat, ca să meargă la magazin şi să-şi cumpere cafea şi ţigări.

Jon lăsă lângă pat geanta neagră pe care i-o dăduse Mads şi porni radiatorul. Îşi dădu jos toate hainele, intră sub duş şi lăsă apa fierbinte să-i biciuiască pielea până deveni

roşie şi aspră. Se şterse, ieşi din baie, se aşează gol pe pat şi se uită la geantă.

Abia îndrăznise să o desfacă. Pentru că ştia ce se află înăuntru, sub materialul neted şi gros. Pierzanie. Moarte. Jon crezu că simte deja duhoarea de putreziciune. Închise ochii. Trebuia să se gândească bine.

Îi sună mobilul.

Pesemne că Thea se întreba pe unde umblă. Nu prea avea chef de vorbă cu ea. Dar telefonul continuă să sune, insistent şi imposibil de ignorat, precum tortura cu picătura chinezească, aşa că până la urmă înhăţă telefonul şi vorbi cu o voce care tremura de furie, lucru pe care-l simţea şi el:

— Ce e?

Dar nu veni niciun răspuns.

Citi ce scria pe ecran, dar nu recunoscu numărul. Jon îşi dădu seama că nu Thea îl sunase.

— Salut! Jon Karlsen la telefon! rosti el, precaut.

Tot nimic.

— Alo, cine e? Alo, aud pe cineva acolo. Cine…?

Panica începea deja să-i dea târcoale pe şira spinării.

— Alo? se auzi el rostind în engleză. Cine e? Tu eşti? Trebuie să vorbesc cu tine. Alo!

Un clic, apoi legătura se întrerupse.

Ridicol! gândi Jon. Număr greşit, probabil. Înghiţi nodul din gât. Stankic era mort. Robert era mort. Iar Ragnhild era şi ea moartă. Toţi erau morţi. Doar poliţistul era încă în viaţă. Şi el. Rămase holbându-se la geantă, simţi frigul apropiindu-se tiptil şi-şi trase plapuma peste el.

✯

După ce ieşi de pe E6 şi merse o porţiune pe nişte drumuri înguste prin peisajul bucolic acoperit de nea, Harry ridică privirea şi văzu că cerul era spuzit de stele.

Avea o ciudată senzaţie de nelinişte cum că ceva avea să se întâmple cât de curând. Iar când văzu cum o stea căzătoare descrie o parabolă până la orizont exact în faţa sa, se gândi că, dacă semnele rele chiar există, o planetă care pierea exact sub ochii lui avea darul să însemne totuşi ceva.

Văzu lumină la ferestrele de la parterul fermei Østgård.

Cotind pe alee, văzu maşina electrică, şi senzaţia unei ameninţări deveni şi mai apăsătoare.

Porni pe jos spre casă, observând urmele de paşi din zăpadă. Rămase lângă uşă, cu urechea lipită de ea. Auzi glasuri discutând pe un ton scăzut.

Ciocăni. Trei bătăi rapide. Glasurile amuţiră.

Apoi auzi paşi şi glasul ei uşor.

— Cine e?

— Harry, răspunse el. Hole.

Adăugă „Hole” pentru a nu trezi suspiciunea celuilalt că el şi Martine au o relaţie prea personală.

Zdrăngănitul încuietorii, apoi i se deschise uşa.

Primul şi unicul lui gând fu că e frumoasă. Purta o bluză albă, moale, din bumbac, groasă şi descheiată la gât, şi radia.

— Mă bucur! râse ea.

— Văd şi eu, spuse Harry zâmbind. Şi mă şi bucur!

Apoi braţele ei îi cuprinseră gâtul, făcându-l să-i simtă pulsul care o luase razna.

— Cum m-ai găsit? îi şopti ea la ureche.

— Tehnologie modernă.

Căldura trupului ei, strălucirea din ochi, această primire sincer entuziastă îi oferiră lui Harry o ireală senzaţie de fericire, un vis plăcut din care el, cel puţin, nu simţea absolut nicio dorinţă să se trezească în viitorul apropiat. Dar trebuia.

— Mai e cineva aici? o întrebă.

— Ăă, nu…

— Mi s-a părut c-am auzit mai multe glasuri.

— A, zise ea, dezlipindu-se de el. Era doar radioul. L-am închis când mi s-a părut că aud bătăi în uşă. Mi s-a făcut un pic frică. Dar erai tu…

Îl bătu uşor pe braţ şi adăugă:

— Era Harry Hole.

— Martine, nu ştie nimeni unde eşti.

— Minunat!

— Unii îşi fac griji.

— Ei, na?

— Mai ales Rikard.

— Ei, dă-l încolo pe Rikard!

Martine îl luă de mână pe Harry şi îl conduse în bucătărie. Scoase o cană albastră de cafea din bufet. Harry băgă de seamă că în chiuvetă erau două farfurii şi două căni.

— Mie nu-mi pari bolnavă, continuă el.

— Aveam şi eu nevoie de-o zi liberă, atâta tot.

Îi turnă cafea şi-i întinse cana.

— Neagră, nu?

Harry încuviinţă. Era foarte cald înăuntru, aşa că-şi dădu sacoul şi puloverul jos înainte de-a se aşeza la masă.

— Însă mâine e concertul de Crăciun şi trebuie să mă întorc, oftă ea. Vii şi tu?

— Păi, mi s-a promis un bilet…

— Spune că vii!

Apoi Martine îşi muşcă buza de jos.

— O, Doamne, pentru noi aveam, de fapt, bilete în zona VIP! La trei rânduri în spatele prim-ministrului. Însă pe al tău a trebuit să-l dau altcuiva.

— N-are importanţă.

— Oricum rămâneai singur. Eu trebuie să muncesc în culise.

— Chiar nu are importanţă.

— Nu! râse ea. Vreau să fii şi tu acolo.

Îl luă de mână. Harry se uită la mâna ei micuţă, care acum strângea şi mângâia mâna aia a lui ca o sapă. Era atâta linişte acolo, încât îşi auzea pulsul vuindu-i ca o cascadă în urechi.

— Am văzut o stea căzătoare mai devreme, spuse Harry. Nu-i aşa că-i ciudat? Faptul că distrugerea unei planete se presupune că ar aduce noroc?

Martine încuviinţă tăcută. Apoi se ridică, fără să-i elibereze mâna lui Harry, ocoli masa şi i se aşeză în poală, privindu-l direct în ochi. Îi înconjură gâtul cu un braţ.

— Martine… începu el.

— Şşt!

Îşi plimbă arătătorul pe buzele lui.

Şi, fără să-şi dea degetul la o parte, se aplecă spre el şi-şi lipi buzele de ale lui.

Harry închise ochii şi aşteptă, simţind cum îi bubuie inima, greoi, plăcut, deşi el stătea perfect nemişcat. Îi trecu prin cap că aştepta ca inimile lor să bată în sincron, însă cu siguranţă ştia doar un singur lucru: că trebuia să aştepte. Apoi simţi cum buzele ei se despart, aşa că şi le deschise şi el din instinct şi limba îi rămase moale în gură, lipită de dinţi, aşteptând-o pe-a ei. Degetul ei avea un gust excitant, amărui, de săpun şi cafea, şi îi ardea vârful limbii. Mâna ei îi cuprinse şi mai strâns gâtul. Apoi îi simţi limba. Care îi apăsă degetul, astfel încât simţea atingerea de ambele părţi, ducându-l cu gândul la o limbă despicată, ca a şerpilor. Că îşi ofereau unul altuia două jumătăţi de săruturi.

Martine îl eliberă din îmbrăţişare.

— Ţine ochii închişi, îi şopti ea în ureche.

Harry se lăsă pe spate şi rezistă tentaţiei de a-şi pune mâinile pe şoldurile ei. Se scurseră câteva secunde. Apoi simţi bumbacul moale gâdilându-i mâna şi bluza ei alunecă pe podea.

— Acum îi poţi deschide, şopti Martine.

Harry făcu întocmai. Şi rămase uitându-se la ea. Chipul ei exprima un amestec de anxietate şi nerăbdare.

— Eşti atât de frumoasă! rosti el pe un ton devenit, brusc, reţinut şi ciudat.

Şi uluit.

Observă cum Martine înghiţi în sec. Apoi un zâmbet triumfător i se lăţi pe toată faţa.

— Ridică braţele! îi comandă ea.

Îi prinse tricoul de margine cu ambele mâini şi-l trase în sus, scoţându-i-l.

— Tu eşti urât, zise ea. Minunat şi urât.

Harry simţi o îmbătătoare înţepătură de durere atunci când îl muşcă de sfârc. O mână şi-o plimbă pe spate şi o mână şi-o plimbă între picioarele lui. Avea gura aproape de gâtul lui şi răsuflarea începu să i se accelereze, în vreme ce mâna îi prinse cureaua. Cu un braţ, Harry o apucă de

spatele subţire. Atunci simţi şi el. Un tremur involuntar, care îi străbătu toţi muşchii, o încordare pe care reuşise s-o ascundă până atunci. Era înfricoşată.

— Stai, Martine! şopti Harry, iar mâna ei încremeni.

Harry îşi coborî gura aproape de urechea ei.

— Îţi doreşti asta? Ştii la ce te înhami aici?

Îi simţi răsuflarea accelerată şi umedă aproape de pielea lui când îi răspunse în şoaptă:

— Nu, tu ştii?

— Nu. De asta poate că n-ar trebui…

Martine se îndreptă de spate. Îl privi cu ochi răniţi, disperaţi.

— Dar eu… Simt că tu…

— Da, zise Harry, mângâindu-i părul. Te doresc. Te-am dorit de prima oară când te-am văzut.

— Adevărat? făcu ea, luându-i mâna şi lipindu-şi-o de obrazul fierbinte, îmbujorat.

Harry zâmbi.

— Mă rog, a doua oară.

— A doua oară?

— Bine, a treia oară. Toată muzica bună se face în timp.

— Şi eu sunt muzică bună?

— Mint. A fost de prima dată. Dar asta nu înseamnă că sunt uşor de cucerit, da?

Martine zâmbi. Apoi începu să râdă. Făcându-l şi pe Harry să izbucnească în râs. Se aplecă deasupra lui şi-şi lipi fruntea de pieptul lui. Se cutremura de-atâta râs şi se lovea de umărul lui, şi abia atunci când Harry îi simţi lacrimile prelingându-se pe abdomen îşi dădu seama că ea plânge.

✯

Jon se trezi din pricina frigului. Cel puţin aşa crezu. În apartamentul lui Robert era întuneric şi pur şi simplu nu exista altă explicaţie. Apoi creierul său derulă şi ştiu că ceea ce el considerase a fi doar fragmentele unui vis nu fuseseră, de fapt, parte a unui vis. Chiar auzise o cheie în broască. Şi uşa deschizându-se. Acum se mai afla cineva în cameră, răsuflând greoi.

Cu o senzaţie de déjà-vu, că totul se repeta la nesfârşit în

acest coşmar, se întoarse brusc.

Văzu o siluetă care stătea lângă pat.

Jon simţi nevoia de mai mult aer când teama de moarte dădu năvală, înfigându-şi dinţii în carnea lui şi sfâşiindu-i nervii. Pentru că era ferm convins că această persoană îl vrea mort.

— *Stigla satn,* rosti omul de lângă pat.

Jon nu ştia multe cuvinte în croată, însă cele pe care le învăţase de la chiriaşii veniţi din Vukovar erau suficiente ca să-l ajute să înţeleagă ce auzise. „Am venit.”

✯

— Mereu ai fost atât de singur, Harry?

— Cred că da.

— De ce?

Harry ridică din umeri.

— N-am fost niciodată genul sociabil.

— Doar din cauza asta?

Harry suflă un nor de fum spre tavan şi o simţi pe Martine adulmecându-i puloverul şi gâtul. Stăteau în dormitor, el peste plapumă, ea, sub plapumă.

— Bjarne Møller, fostul meu şef, spune că oamenii de genul meu aleg calea unei puternice împotriviri. Trăsătură tipică pentru ceea ce el numeşte „natura noastră blestemată”. De aceea noi rămânem mereu singuri. Nu ştiu ce să zic. Îmi place să fiu singur. Poate că m-am obişnuit să-mi şi placă imaginea asta de singuratic. Dar tu?

— Vreau să vorbeşti tu.

— De ce?

— Habar n-am. Îmi place să te ascult. Cum e posibil să-ţi placă imaginea de singuratic?

Harry inspiră adânc. Ţinu fumul în plămâni, închipuindu-şi ce plăcut ar fi să poţi sufla în aer desene din fum pentru a explica tot ce vrei. Apoi elimină fumul, expirând prelung.

— Cred că trebuie să găseşti ceva la tine însuţi ca să îţi placă suficient de mult încât să supravieţuieşti. Unii spun că să fii singur înseamnă să fii nesociabil şi egoist. Dar eşti independent şi nu-i târăşti şi pe alţii după tine, dacă asta e calea pe care ai ales-o. Mulţi se tem să fie singuri, însă pe

mine mă făcea liber, puternic şi invulnerabil.

— Puternic pentru că eşti singur?

— Da. Aşa cum zicea dr. Stockman[33]: „Cel mai puternic om din lume e cel care stă cel mai mult singur”.

— Mai întâi Süskind, acum Ibsen?

Harry râmji.

— Asta era o replică pe care obişnuia tatăl meu s-o citeze.

Oftă, apoi adăugă:

— Înainte să moară mama.

— Ai spus că te *făcea* invulnerabil. Să înţeleg că acum nu mai e cazul?

Harry simţi cum scrumul îi cade pe piept. Îl lăsă acolo.

— I-am întâlnit pe Rakel şi pe… păi, pe Oleg. S-au ataşat de mine. Mi-au arătat că ar putea exista şi alţi oameni în viaţa mea. Oameni care ţin la mine şi care îmi sunt prieteni. Şi că am nevoie de ei.

Harry trase din ţigară, făcând-o să pâlpâie.

— Şi mai rău, că şi ei s-ar putea să aibă nevoie de mine.

— Aşa că nu mai erai liber?

— Nu. Nu, nu mai eram liber.

Stăteau întinşi în pat, privind în întuneric.

Martine îşi lipi nasul de gâtul lui.

— Chiar îţi sunt dragi, nu-i aşa?

— Da, răspunse Harry, trăgând-o mai aproape. Da, îmi sunt dragi.

După ce Martine adormi, Harry se strecură jos din pat şi o înveli bine cu plapuma. Se uită la ceas. Două fix. Ieşi pe hol, îşi încălţă ghetele şi deschise uşa, păşind în noaptea cea plină de stele. În vreme ce se îndrepta spre toaleta de afară, urmări cu atenţie urmele de paşi, încercând să-şi amintească dacă mai ninsese de sâmbătă dimineaţă încoace.

În toaletă nu era niciun bec, aşa că aprinse un chibrit ca să se orienteze. Când se pregătea să iasă, zări două litere săpate în perete, sub o poză decolorată cu prinţesa Grace

[33] Dr. Thomas Stockman, personaj fictiv din cartea *Un duşman al poporului* scrisă de Henrik Ibsen *(N. r.).*

de Monaco. În beznă, Harry gândi că acolo pesemne stătuse cineva, aşa cum stătuse şi el mai devreme, formând răbdător o declaraţie extrem de simplă: R+M.

Ieşind din toaletă, surprinse o mişcare rapidă într-un colţ al hambarului. Se opri. Un şir de urme se îndrepta în acea direcţie.

Harry ezită. Iat-o, iar! Senzaţia că urma să se întâmple ceva, exact acum, ceva predestinat, ceva ce el nu putea împiedica. Băgă mâna după uşa toaletei şi găsi lopata pe care o văzuse mai devreme. Apoi porni pe urmele către hambar.

La colţ se opri şi strânse bine coada lopeţii. Răsuflarea îi bubuia în urechi. Se opri din respirat. Acum. Acum urma să se întâmple. Harry ţâşni pe după colţ, cu lopata pregătită.

În faţa lui, în mijlocul câmpului ce strălucea atât de orbitor de alb în lumina lunii, încât îl ameţea cu totul, văzu o vulpe alergând în direcţia pădurii.

Se lipi cu spinarea de uşa hambarului şi trase îndelung aer în piept, tremurând din toate încheieturile.

Auzi o bătaie în uşă şi făcu un pas în spate, din instinct.

Îl văzuse cineva? Persoana de dincolo de uşă nu trebuie să intre. Bobo l-ar fi făcut cu ou şi cu oţet dacă şi-ar fi stricat acoperirea într-un mod atât de amatoricesc.

Uşa era încuiată, dar el tot se uită în jur după un obiect pe care să-l poată folosi în caz că cineva ar fi reuşit să pătrundă.

Un cuţit. Cuţitul de pâine al lui Martine, pe care doar ce-l folosise. Era în bucătărie.

Se mai auzi o bătaie.

Şi mai avea şi pistolul. Fără gloanţe, într-adevăr, dar suficient pentru a speria pe cineva care ţinea la viaţa lui. Problema era că el se îndoia că lucrul acesta era valabil şi pentru cel care bătea la uşă.

Respectivul venise cu o maşină şi parcase în faţa apartamentului lui Martine de pe Sorgenfrigata. Nu o văzuse până când nu se uitase întâmplător pe geam şi scanase cu privirea maşinile parcate pe stradă. Atunci

văzuse silueta încremenită aflată într-una dintre ele. Când o văzuse mişcându-se, se aplecase ca să se uite mai bine, însă ştia deja că e prea târziu. Fusese văzut. Se îndepărtase de fereastră, aşteptase jumătate de oră, apoi lăsase jaluzelele în jos şi stinsese luminile din apartamentul lui Martine. Ea îi spusese că le poate lăsa aprinse. Caloriferele aveau toate termostate şi, din moment ce nouăzeci la sută din energia unui bec electric e căldură, curentul pe care îl economiseşti stingându-le este compensat de caloriferele care încearcă să recupereze pierderea de căldură.

„Fizică simplă", îi explicase ea.

Măcar de i-ar fi explicat şi lui cine era cel de afară. Vreun urmăritor dement? Un fost iubit gelos? Poliţist sigur nu era, pentru că începuse iar: un urlet disperat, plin de durere, care-i îngheţa sângele în vene.

— Mar-tine! Mar-tine!

Apoi, câteva cuvinte în norvegiană. După care, un fel se suspin:

— Martine…

Habar n-avea cum reuşise tipul ăla să treacă de uşa de jos, însă acum auzi deschizându-se uşa unui apartament şi un glas. Printre frânturi de cuvinte străine, se afla şi unul pe care acum îl recunoscu: *politi.*

Apoi uşa vecinului se închise cu un bubuit.

Auzi cum persoana de afară geme disperată şi zgârie uşa cu unghiile. Apoi, paşi îndepărtându-se şi, în sfârşit, linişte. Scoase un oftat de uşurare.

Fusese o zi lungă. Martine îl dusese de dimineaţă cu maşina până la gară, iar el prinsese trenul local până în oraş. Primul lucru pe care îl făcuse fusese să meargă la agenţia de turism din Gara Centrală, de unde cumpărase un bilet de avion spre Copenhaga în seara următoare. Cei de acolo nu avuseseră nicio reacţie auzindu-i numele cu rezonanţă norvegiană pe care li-l dăduse. Halvorsen. Plătise cu banii din portofelul lui Halvorsen, le mulţumise şi plecase. De la Copenhaga avea să sune la Zagreb şi să-l pună pe Fred să vină cu avionul să-i aducă un nou paşaport. Dacă avea noroc, se putea întoarce acasă pentru

Ajunul Crăciunului.

Intrase în trei frizerii, însă primise doar refuzuri, pentru că nu mai erau programări disponibile înainte de sărbători. La a patra, a fost întâmpinat de un gest din cap în direcţia unei adolescente care mesteca gumă şi stătea într-un colţ, părând complet pierdută – ceea ce l-a făcut să creadă că e vorba de o novice. După mai multe încercări de a-i explica ce doreşte, a ajuns ca până la urmă să-i arate poza. Fata s-a oprit din mestecat, s-a uitat la el cu ochi încărcaţi de machiaj şi l-a întrebat cu o engleză de MTV:

— Eşti sigur, omule?

Apoi a luat un taxi până la adresa de pe Sorgenfrigata, a descuiat uşile cu cheia de la Martine şi a aşteptat. Telefonul a sunat de mai multe ori, dar în afară de el, linişte deplină. Până ce, bineînţeles, s-a dus ca prostul la geam într-o cameră cu becurile aprinse.

Reveni în sufragerie.

În clipa aceea se auzi un bubuit. Aerul vibră, iar lustra din tavan se legănă.

— Mar-tine!

Auzi cum celălalt fuge iar, îşi ia avânt şi se repede în uşa care păru să se umfle înspre interior.

Îi mai strigă numele de două ori, apoi urmară două bubuituri. În cele din urmă, paşi fugind pe scări.

Se apropie de geamul sufrageriei şi îl urmări cum aleargă afară. Când tipul se opri ca să descuie maşina, lumina din stradă îi căzu pe faţă, ceea ce îi îngădui să-l recunoască.

Era tânărul care îl ajutase la hostel. Niclas, Rikard… ceva de genul. Maşina porni cu un muget şi dispăru imediat în noaptea de iarnă.

O oră mai târziu, dormea dus, visând la peisaje pe care le cunoscuse cândva, şi nu se trezi decât atunci când auzi un tropot de picioare şi zgomotul ziarelor care aterizau pe pragurile uşilor de pe palier.

✯

Harry se trezi la opt. Deschise ochii şi mirosi pătura de lână care îi acoperea faţa. Mirosul îi amintea de ceva. Apoi o azvârli de pe el. Dormise adânc şi fără vise, iar acum era

într-o dispoziţie ciudată. Însufleţit. Fericit, acesta era singurul cuvânt potrivit.

Merse în bucătărie, puse de cafea, se spălă pe faţă la chiuvetă şi fredonă *Cântecul de dimineaţă* al lui Jim Stärk. Peste creasta joasă dinspre est, cerul se înroşea precum o tânără fecioară; ultima stea deveni albă şi dispăru. O lume nouă şi misterioasă, neprihănită se întindea afară, dincolo de fereastra bucătăriei, şi albă şi plină de optimism se năpustea spre linia orizontului.

Tăie câteva felii de pâine, găsi nişte brânză, turnă apă într-un pahar şi cafeaua fierbinte într-o cană curată, le aşeză pe toate pe o tavă şi le luă cu el în dormitor.

Părul negru şi ciufulit al lui Martine se împrăştiase pe toată plapuma, iar ea nu scotea niciun sunet. Lăsă tava pe noptieră, se aşeză pe marginea patului şi aşteptă.

Aroma de cafea se răspândi încet în toată camera.

Răsuflarea ei deveni neregulată. Clipi. Îl zări acolo, se frecă pe faţă şi se întinse bine, cu gesturi exagerate şi jenate. Era ca şi cum umbla la întrerupătorul care regla intensitatea luminii, căci strălucirea din ochii ei părea să crească tot mai mult şi mai mult, până îi ajunse şi pe buze.

— Bună dimineaţa! zise el.

— Bună dimineaţa!

— Micul dejun?

— Mmm!

Zâmbetul ei deveni şi mai larg.

— Tu vrei?

— Mai aştept. Mă mulţumesc cu una dintre astea, dacă e-n regulă.

Scoase un pachet de ţigări.

— Fumezi prea mult!

— Aşa fac mereu după prea multă pileală. Nicotina ţine în frâu pofta.

Martine gustă din cafea.

— Nu e un paradox?

— Ce anume?

— Tu, care te temeai atât de mult să nu-ţi pierzi libertatea, să devii alcoolic?

— Adevărat!

Harry deschise geamul, îşi aprinse o ţigară şi se aşeză pe jos lângă pat.

— Asta te înspăimântă la mine, întrebă ea, cuibărindu-se mai aproape de el. Că te voi lipsi de libertate? De aceea… nu vrei… să faci dragoste cu mine?

— Nu, Martine.

Harry trase din ţigară, se strâmbă şi se uită la ea dezaprobator.

— Ci din cauză că ţi-e frică.

O simţi cum se crispează.

— Mi-e frică? întrebă ea cu glas surprins.

— Da. Şi mie mi-ar fi fost, dacă m-aş fi aflat în locul tău. N-am reuşit niciodată să înţeleg cum au femeile curajul să împartă acoperişul şi patul cu cineva care, din punct de vedere fizic, le sunt stăpâni absoluţi.

Îşi stinse ţigara în farfuria de pe noptieră.

— Bărbaţii n-ar avea un astfel de curaj.

— Ce te face să crezi că mi-e frică?

— O simt. Ai preluat iniţiativa şi ai vrut să conduci tu tot. Dar ai făcut-o mai ales pentru că te temeai de ce s-ar fi întâmplat dacă mă lăsai pe mine să conduc. Şi e în regulă, însă nu vreau s-o fac dacă ţi-e teamă.

— Dar nu tu decizi dacă vreau sau nu să o fac! izbucni ea. Chiar dacă *mi-e* într-adevăr teamă.

Harry se uita la ea. Pe neaşteptate, Martine îl cuprinse în braţe şi-şi ascunse faţa în curbura gâtului lui.

— Probabil crezi că sunt niţel ciudată.

— Deloc, protestă Harry.

Martine îl ţinea strâns. Nu-i mai dădea drumul.

— Şi dacă deja îmi era teamă? şopti ea. Dacă niciodată…

Se opri.

Harry aştepta.

— Ceva s-a întâmplat, continuă ea. Nu ştiu ce.

El aştepta în continuare.

— Ba da, ştiu, zise ea. Am fost violată. Aici, la fermă, acum mulţi ani. Şi m-am cam destrămat în bucăţele.

Croncănitul rece al unei ciori în pădure întrerupse

liniştea.

— Vrei să...?

— Nu, nu vreau să vorbesc despre asta. Oricum nu e cine ştie ce de zis. S-a întâmplat acum mult timp şi acum sunt OK, sunt ca nouă. Sunt doar... se cuibări iar în el... un pic înspăimântată.

— Ai fost la poliţie?

— Nu. Nu m-am simţit în stare.

— Ştiu că e greu, dar ar fi trebuit s-o faci.

Ea zâmbi.

— Da, ştiu că ar fi trebuit. Pentru că va urma o altă fată, nu-i aşa?

— Nu e de glumă, Martine.

— Îmi pare rău, tati!

Harry ridică din umeri.

— Nu ştiu dacă se ajunge la crimă, dar ştiu că se va repeta.

— Pentru că ţi-e scris în gene, nu?

— Asta chiar nu ştiu.

— Ai citit studiul despre adopţii? Spune aşa: copiii cu părinţi criminali care cresc într-o familie normală alături de alţi copii, fără să ştie că au fost adoptaţi, au o şansă mult mai mare să devină criminali decât ceilalţi copii din familie. Deci pesemne că există o genă criminală.

— Da, am citit asta, zise Harry. Tiparele comportamentale pot fi ereditare. Dar eu prefer să cred că fiecare dintre noi, în felul său, este mârşav.

— Crezi că suntem creaturi cu obiceiuri programate deja? zise ea, îndoindu-şi un deget şi gâdilându-l pe Harry cu el sub bărbie.

— Cred că aruncăm totul laolaltă şi creăm un amestec din dorinţă, teamă, excitare şi lăcomie şi tot felul de astfel de lucruri. Iar creierul e genial. Face calcule şi nu comite aproape niciodată greşeli; de aceea oferă mereu acelaşi răspuns.

Martine se propti într-un cot şi îl privi cu atenţie.

— Iar moralitatea şi liberul-arbitru?

— Intră şi ele în marele amestec.

— Deci tu consideri că un criminal întotdeauna va…

— Nu, altminteri nu mi-aş mai putea face treaba.

Martine îşi plimbă un deget pe fruntea lui.

— Deci totuşi oamenii se pot schimba?

— Mă rog, eu asta sper. Că oamenii pot învăţa.

Îşi sprijini fruntea de a lui.

— Şi ce poţi învăţa?

— Poţi învăţa… începu el, dar fu întrerupt de buzele ei care le atingeau pe ale sale… să nu fii singur. Poţi învăţa…

Vârful limbii ei îi atingea buza de jos.

— …să nu îţi fie teamă. Şi mai poţi…

— Învăţa să săruţi?

— Da. Dar nu şi dacă fata doar ce s-a trezit şi are pe limbă o peliculă albă dezgustătoare care…

Îl plesni peste obraz cu zgomot, iar râsul îi răsună precum nişte cuburi de gheaţă într-un pahar. Apoi limba ei fierbinte o găsi pe a lui şi îl acoperi cu plapuma; Martine îi scoase puloverul şi tricoul, şi pielea de pe abdomen fremăta de căldura patului şi se simţea aşa moale lipită de a lui.

Mâna lui Harry se aventură pe sub sutienul ei şi apoi pe spate, simţindu-i omoplaţii care i se mişcau pe sub piele şi muşchii ce i se încordau şi relaxau în timp ce ea se trăgea tot mai aproape de el.

Îi descheie sutienul şi o privi în ochi în timp ce-şi plimba mâna pe abdomenul ei, peste coaste, apoi strânse sfârcul întărit al fetei între degetul mare şi arătător. Ea îi suflă aer fierbinte pe piele, gâfâind, apoi gura ei o astupă pe-a lui şi se sărutară. Atunci când Martine îşi strecură mâna între picioarele lui, Harry ştiu că de această dată nu va mai fi în stare să se stăpânească. Şi nici nu voia să o facă.

— Sună, zise ea.

— Poftim?

— Telefonul din pantalonii tăi, vibrează, îi spuse râzând. Simţi…

— Scuze!

Harry scoase telefonul din buzunar, se aplecă peste ea şi-l aşeză pe noptieră. Însă era aşezat într-o parte, şi vibra în

continuare, iar ecranul parcă se uita la el. Încercă să-l ignore, dar era prea târziu. Văzuse deja că e Beate.

— Rahat! gâfâi el. Doar o secundă.

Se ridică în fund şi studie chipul lui Martine, care îl studia la rândul ei în timp ce Harry o asculta pe Beate. Iar chipul ei era exact ca o oglindă; păreau că joacă amândoi un joc de mimă. În afară de-a se vedea pe sine însuşi, Harry îşi mai putu vedea propria teamă, propria durere şi, în final, propria resemnare reflectate pe chipul ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea după ce Harry închise.

— A murit.

— Cine?

— Halvorsen. A murit azi-noapte. La două şi nouă minute. Când eram afară, lângă hambar.

Partea a patra
— ÎNDURARE —

29.
Luni, 22 decembrie. Ofiţerul superior

Era cea mai scurtă zi din an, însă pentru inspectorul Harry Hole ziua părea imposibil de lungă încă dinainte să înceapă măcar.

După ce primise vestea morţii lui Halvorsen, primul lucru pe care-l făcuse fusese să iasă. Înaintase greoi prin zăpada groasă către pădure şi rămăsese acolo, urmărind cum lumina zilei devenea tot mai puternică. Sperase că frigul avea să îi îngheţe, să îi calmeze ori măcar să-i amorţească senzaţiile.

Apoi se întorsese. Martine îl urmărise întrebătoare, însă nu zisese nimic. Harry bău apoi o ceaşcă de cafea, o sărută pe obraz şi se urcă în maşină. În oglindă, Martine părea şi mai mică stând acolo pe scări, cu braţele încrucişate la piept.

Harry se duse acasă, făcu un duş, se schimbă de haine şi răsfoi de trei ori hârtiile de pe măsuţa de cafea înainte de-a renunţa, zăpăcit de tot. Pentru a nu ştiu câta oară de alaltăieri încoace, se uitase la ceas doar ca să descopere că la încheietură nu purta nimic. Scoase ceasul de la Møller din sertarul noptierei de lângă pat. Încă funcţiona şi avea să o facă mult timp de-acum înainte. Conduse la sediul central al poliţiei şi parcă în garaj, lângă Audiul lui Hagen.

În timp ce urca scările către etajul şase, distinse glasuri, paşi şi râsete răsunând în atrium. Însă, când uşa din încăperea serviciului Omoruri se închise în urma sa, fu ca şi cum volumul fusese oprit brusc. Pe hol, se întâlni cu un poliţist care clătină din cap şi trecu mai departe.

— Salut, Harry!

Se întoarse. Era Toril Li. Nu-şi amintea ca ea să-i mai fi folosit vreodată numele mic.

— Cum eşti? întrebă ea.

Harry se pregăti să-i răspundă, dar îşi dădu seama că, dintr-odată, nu mai avea voce.

— Ne-am gândit că poate după şedinţă ne adunăm pentru un moment de reculegere, zise Toril Li cu o sensibilitate reconfortantă, ca pentru a o suplini şi pe a lui.

Harry încuviinţă, exprimându-şi recunoştinţa fără ajutorul cuvintelor.

— Poate iei tu legătura cu Beate?

— Desigur.

Harry rămase încremenit în faţa uşii biroului său. Se temuse enorm de acest moment. Apoi intră.

Pe scaunul lui Halvorsen, lăsat mult pe spate, stătea o persoană care tot dădea din cap, ca şi cum aştepta de mult timp acolo.

— Bună dimineaţa, Harry! zise Gunnar Hagen.

Harry îşi atârnă geaca în cuier fără să-i răspundă.

— Scuze! făcu Hagen. Mi-am ales prost cuvintele.

— Ce doreşti?

Harry se aşeză şi el.

— Să-mi exprim regretul faţă de ce s-a întâmplat. Acelaşi lucru am să-l fac şi la şedinţa de dimineaţă, dar mai întâi voiam să îţi spun direct ţie. Jack era cel mai apropiat coleg al tău, nu-i aşa?

— Halvorsen.

— Poftim?

Harry îşi prinse capul în mâini.

— Noi îi spuneam Halvorsen.

Hagen încuviinţă.

— Halvorsen. Încă ceva, Harry…

— Credeam că am acasă ordinul de ridicare a armei, rosti Harry printre degete. Însă a dispărut.

— A, aia…

Hagen se tot foia în scaun; părea să nu-şi găsească locul.

— Nu de pistol e vorba, ci de reducerea costurilor pentru călătorii. Am cerut contabilului să-mi trimită toate chitanţele pentru aprobare. Se pare că ai fost la Zagreb. Nu-mi amintesc să fi autorizat vreo călătorie peste hotare. Iar dacă poliţia din Norvegia a condus vreo anchetă acolo, să ştii că asta reprezintă o gravă încălcare a instrucţiunilor primite.

Au aflat, în sfârşit, gândi Harry, cu chipul încă îngropat în mâini. Greşeala pe care o tot pândeau. Motivul formal pentru a-l azvârli pe beţivul de inspector-şef înapoi unde-i era locul, printre civilii nedisciplinaţi. Harry încercă să exprime cu glas tare ceea ce simţea de fapt. O senzaţie de uşurare. Singura de care era conştient acum.

— O să ai demisia mea pe birou mâine, şefu'.

— N-am nici cea mai vagă idee ce vrei să spui, zise Hagen. Presupun că n-a existat *nicio* anchetă la Zagreb. Căci ar fi extrem de stânjenitor pentru toate părţile implicate.

Harry ridică privirea.

— Din ce-am înţeles eu, continuă Hagen, ai fost la Zagreb într-o scurtă excursie pentru studii.

— Excursie pentru studii, şefu'?

— Da, cu subiect nespecificat. Iar aici ai aprobarea mea scrisă pentru cererea ta nescrisă pentru o excursie pentru studii la Zagreb.

O coală A4 pluti peste birou şi ateriză în faţa lui Harry.

— Astfel încât această chestiune să fie deja ceva de domeniul trecutului.

Hagen se ridică şi se apropie de poza cu Ellen Gjelten care atârna pe un perete.

— Halvorsen e al doilea partener pe care-l pierzi, aşa-i?

Harry îşi înclină capul. Se aşternu tăcerea în biroul înghesuit şi lipsit de ferestre.

Apoi Hagen tuşi.

— Cred că ai văzut deja micuţa bucată de lemn sculptat de pe biroul meu, nu? Am cumpărat-o din Nagasaki. E o replică a degetului mic care i-a aparţinut lui Yoshito Yasuda, un bine-cunoscut comandant de batalion japonez.

Se întoarse spre Harry şi continuă:

— De obicei, japonezii îşi incinerează morţii, însă în Birmania au fost nevoiţi să-i îngroape, pentru că erau mult prea mulţi, iar incinerarea unui corp uman poate dura până la două ore. Aşa că, în schimb, le tăiau degetul mic, îl ardeau şi trimiteau cenuşa acasă, familiei. După bătălia decisivă de la Pegu din primăvara lui 1943, japonezii au fost

siliţi să se retragă în junglă. Comandantul batalionului şi-a implorat ofiţerul superior să atace în aceeaşi seară, astfel încât să poată recupera oasele oamenilor săi căzuţi. Cererea i-a fost respinsă – învingătorii erau mult prea mulţi – şi, în aceeaşi seară, plângând în faţa oamenilor săi şi, în lumina focurilor de acolo, el le-a comunicat decizia ofiţerului aflat la conducere. Văzând disperarea de pe chipurile oamenilor săi, şi-a scos baioneta, şi-a aşezat mâna pe o buturugă, şi-a tăiat degetul mic şi l-a aruncat în foc. Oamenii l-au aclamat, întâmplarea a ajuns la urechile ofiţerului superior, şi japonezii au atacat în forţă a doua zi.

Hagen se apropie de biroul lui Halvorsen şi ridică de pe el o ascuţitoare, pe care o studie îndelung.

— Am comis o mulţime de greşeli în primele mele zile ca şef aici. Din câte ştiu, una dintre ele a reprezentat o cauză indirectă a morţii lui Halvorsen. Ce încerc eu să spun…

Lăsă ascuţitoarea jos şi inspiră adânc.

— E că aş vrea să pot face şi eu ce-a făcut Yoshito Yasuda şi să vă ofer un impuls. Dar nu ştiu cum anume.

Harry era derutat, aşa că tăcu.

— În consecinţă, permite-mi să mă exprim aşa, Harry: Vreau să găseşti persoana sau persoanele din spatele acestor crime. Atâta tot.

Evitară să se privească ochi în ochi. Hagen plesni din palme ca să întrerupă tăcerea.

— Însă mi-ai face o favoare dacă ai purta o armă, Harry. Ştii, în faţa celorlalţi… cel puţin până de Anul Nou. Apoi am să anulez dispoziţia.

— Bine!

— Mulţumesc! Îţi voi scrie un nou ordin de ridicare. Harry încuviinţă, iar Hagen porni spre uşă.

— Cum s-a terminat? întrebă Harry. Contraatacul japonezilor?

— Aaa.

Hagen se întoarse, afişând un rânjet.

— Au fost zdrobiţi.

✯

Kjell Atle Orø lucra la magazia de la subsolul sediului

central al poliţiei de nouăsprezece ani, iar în dimineaţa aceasta stătea cu biletul de pariuri în faţă ezitând dacă să parieze pe o victorie în deplasare a lui Fulham împotriva lui Southampton în a doua zi de Crăciun. Voia să-i dea biletul lui Oshaug când ieşea la prânz, aşa că se grăbea. De aceea înjură când auzi pe cineva lovind clopoţelul de metal.

Sări în picioare cu un oftat. În tinereţe, Oro jucase fotbal în prima divizie pentru echipa Skeid şi avusese parte de o carieră îndelungată fără nicio accidentare; aşa că amărăciunea pe care o simţea tot timpul era perfect justificată din moment ce o biată întindere din timpul unui joc de fotbal pentru echipa poliţiei făcuse ca şi acum, la mai bine de zece ani de la întâmplare, să-şi târască piciorul drept după el.

Un bărbat cu părul blond tuns periuţă stătea în faţa tejghelei.

Orø luă ordinul de ridicare întins de acesta şi se chiorî la literele pe care le considera tot mai mici de la o zi la alta. Săptămâna trecută, când îi spusese soţiei că îşi doreşte un televizor mai mare de Crăciun, aceasta îi sugerase să-şi facă o programare la oftalmolog.

— Harry Hole, Smith & Wesson .38, da, gemu Orø, şchiopătând înapoi în armurărie, unde găsi un revolver de serviciu care demonstra că proprietarul anterior se purtase tare blând cu el.

Îşi aduse aminte că, în curând, aveau să primească înapoi arma care-i aparţinuse poliţistului înjunghiat mortal pe Gøteborggata. Se întinse după toc şi după cele trei cutii cu gloanţe regulamentare şi reveni la tejghea.

— Semnează aici, zise el, arătându-i foaia cu ordinul. Îmi arăţi o legitimaţie?

Bărbatul, care îşi aşezase deja legitimaţia pe tejghea, luă pixul întins de Oro şi semnă aşa cum i se spusese. Oro se uită la legitimaţia lui Harry Hole şi la mâzgăliturile acestuia. Se întrebă dacă Southampton îl putea opri pe Louis Saha.

— Şi aminteşte-ţi să-i împuşti pe băieţii răi! rosti Orø, dar nu primi niciun răspuns.

Şchiopătând înapoi la biletul său de pariuri, se gândi că

un poliţist ursuz parcă nu era totuşi chiar atât de surprinzător. Pe legitimaţie scria că acesta lucrează la serviciul Omoruri. Nu acolo lucrase şi poliţistul mort la datorie?

✯

Harry parcă maşina lângă galeria de artă Henie-Onstad din Høvikkoden şi se îndepărtă de splendida clădire joasă din cărămidă pe panta domoală care ducea spre fiord.

Pe întinderea de gheaţă ce ducea până pe insula Snarøya zări o siluetă singuratică, întunecată.

Testă o fâşie de gheaţă de lângă ţărm cu ajutorul piciorului. Se sparse cu un pârâit puternic. Harry strigă numele lui David Eckhoff, dar silueta de pe gheaţă nu se clinti.

Apoi înjură şi, dându-şi seama că trupul comandantului nu putea cântări cu mult mai puţin decât cele 95 de kilograme ale sale, îşi menţinu echilibrul pe sloiurile de gheaţă şi-şi puse grijuliu piciorul pe peticele solide camuflate cu viclenie de o zăpadă subţire şi alunecoasă. Înaintă pe gheaţă cu paşi mici şi iuţi. Distanţa era mai mare decât i se păruse de pe mal, iar când Harry ajunse suficient de aproape încât să spună cu certitudine că silueta înveşmântată într-o geacă tivită cu blană de lup ce stătea pe un scaun pliant aplecată cu o nadă în mâinile acoperite de mitene deasupra unei copci era, într-adevăr, comandantul Armatei Salvării, văzu şi din ce cauză nu-l auzise.

— Eckhoff, eşti convins că gheaţa asta e sigură?

David Eckhoff se întoarse şi se uită mai întâi la ghetele din picioarele lui Harry.

— În decembrie, gheaţa din fiordul Oslo nu e niciodată sigură, răspunse el, suflând aburi care îngheţau instantaneu. De aceea pescuiesc singur. Dar folosesc astea de fiecare dată.

Dădu din cap spre schiurile din picioare şi adăugă:

— Distribuie greutatea.

Harry încuviinţă lent. Îşi închipuia că aude cum îi pârâie gheaţa sub picioare.

— De la sediul central mi s-a zis că te voi găsi aici.

— Singurul loc în care îţi poţi auzi propriile gânduri.

Eckhoff înhăţă nada.

Lângă copcă, pe un ziar, îşi aşezase o cutie cu momeală şi un cuţit. Prima pagină anunţa vreme plăcută de la Crăciun încolo. Nimic despre decesul lui Halvorsen. Pesemne că fusese tipărit mai devreme.

— Ai multe pe cap la care să te gândeşti? întrebă Harry.

— Hm. Eu şi soţia mea trebuie să jucăm rolul de gazde pentru prim-ministru la concertul din această seară. Şi mai am şi contractul cu Gilstrup, care trebuie semnat în această săptămână. Da, sunt câteva lucruri.

— Voiam să-ţi pun o singură întrebare, zise Harry, căznindu-se să-şi distribuie greutatea în mod egal pe ambele picioare.

— Da?

— I-am cerut lui Skarre, unul dintre oamenii mei, să verifice dacă au existat transferuri de bani între contul tău şi cel al lui Robert Karlsen. N-au existat. Însă el a descoperit că un alt Karlsen transfera în mod regulat sume de bani. Josef Karlsen.

David Eckhoff privi fix în cercul de apă închisă la culoare, fără să clipească măcar o dată.

— Întrebarea mea, continuă Harry, privindu-l cu atenţie pe Eckhoff, este de ce ai primit opt mii de coroane de la tatăl lui Robert şi Jon, la fiecare trei luni în ultimii doisprezece ani?

Eckhoff tresări ca şi cum tocmai prinsese un peşte mare în cârlig.

— Ei bine? făcu Harry.

— Are vreo importanţă?

— Cred că da, Eckhoff.

— În cazul ăsta, va trebui să rămână doar între mine şi tine.

— Nu-ţi pot promite aşa ceva.

— Atunci nu îţi pot spune.

— Atunci va trebui să-ţi cer să vii la secţie şi să dai acolo o declaraţie.

Comandantul săltă capul şi-l scrută cu atenţie pe Harry ţinând un ochi închis, ca pentru a evalua forţa potenţialului adversar din faţa sa.

— Şi crezi că Gunnar Hagen va aproba aşa ceva? Să mă târăşti acolo?

— Hai să vedem!

Eckhoff se pregăti să spună ceva, dar se opri, ca şi cum ar fi adulmecat hotărârea lui Harry. Se gândi că un om nu ajunge liderul unei turme prin intermediul forţei brute, ci cu ajutorul abilităţii sale de a interpreta în mod corect situaţiile.

— Bine! cedă comandantul. Însă e o poveste lungă.

— Am timp, minţi Harry, simţind cum îi urcă prin tălpi frigul răspândit de gheaţă.

— Josef Karlsen, tatăl lui Jon şi Robert, a fost cel mai bun prieten al meu.

Eckhoff rămase cu privirea aţintită la un punct anume de pe Snarøya.

— Am învăţat împreună, am lucrat împreună şi eram amândoi ambiţioşi şi promiţători, cum se spune. Dar cel mai important lucru era că amândoi împărtăşeam o viziune conform căreia o Armată a Salvării puternică va putea propovădui munca lui Dumnezeu pe pământ. Că ne vom impune. Înţelegi?

Harry încuviinţă.

— Am înaintat în grad împreună, continuă Eckhoff. Şi, da, după o vreme, eu şi Josef ne-am trezit rivali pentru funcţia pe care o deţin acum. Nu credeam că poziţia era lucrul cu adevărat important, ci viziunea care ne mâna mai departe. Dar când am fost ales eu, ceva s-a întâmplat cu Josef. Părea să se fi prăbuşit. Şi cine ştie, căci încurcate sunt gândurile omului, poate că şi eu aş fi reacţionat la fel. În fine, lui Josef i s-a încredinţat postul de şef al administraţiei şi chiar dacă familiile noastre au continuat să ţină legătura, între noi nu mai exista aceeaşi…

Eckhoff îşi căuta cuvintele:

— …încredere. Ceva anume îl apăsa pe Josef, ceva neplăcut. În toamna lui 1991, eu şi contabilul-şef Frank

Nilsen, tatăl lui Rikard şi al Theei Nilsen, am descoperit ce era. Josef făcuse manevre cu fonduri.

— Ce s-a întâmplat?

— Aveam, ca să zic aşa, puţină experienţă cu genul acela de lucruri la Armata Salvării, aşa că până reuşeam să ne dăm seama ce era de făcut, eu şi Nilsen am păstrat informaţia doar pentru noi. Fireşte că mă dezamăgise comportamentul lui Josef, dar în acelaşi timp, puteam vedea un scenariu de genul cauză şi efect în care jucasem şi eu un anumit rol. Aş fi putut aborda situaţia când eu am fost ales şi el respins cu mai multă… sensibilitate. În fine, Armata trecea printr-o perioadă cu recrutări puţine la acel moment şi nu se bucura nici pe departe de răspândirea voii lui Dumnezeu ca acum. Pur şi simplu nu ne permiteam un scandal. Părinţii îmi lăsaseră o casă de vacanţă în Sørlandet pe care o foloseam foarte rar, iar noi urma să ne petrecem sărbătorile în Østgård. Am vândut-o imediat şi am primit suficient cât să acopăr pierderea înainte de-a fi descoperită.

— Tu? întrebă Harry. Ai acoperit fondurile delapidate de Josef Karlsen cu propriul tău capital?

Eckhoff ridică din umeri.

— Nu exista nici o altă soluţie.

— Dar în niciun caz nu se obişnuieşte ca şeful să…

— Nu, dar nici ce facem noi nu e ceva obişnuit, Hole. Noi facem voia Domnului. Aşa că e la modul personal, indiferent ce-ai face.

Harry încuviinţă lent. Se gândi la degetul mic sculptat de pe biroul lui Hagen.

— Aşa că Josef şi-a făcut bagajele şi a plecat peste hotare cu soţia. Şi n-a aflat nimeni motivul?

— I-am oferit un post cu mai puţină responsabilitate, zise Eckhoff. Dar fireşte că n-a putut să-l accepte. Ar fi trezit tot soiul de suspiciuni. Acum trăiesc în Thailanda, din ce-am înţeles. Nu departe de Bangkok.

— Deci povestea cu ţăranul chinez şi muşcătura de şarpe a fost o invenţie?

Eckhoff zâmbi şi clătină din cap.

— Nu. Josef era un mare sceptic. Iar acea poveste a avut un efect profund asupra lui. Josef a avut îndoieli, într-adevăr, la fel cum avem cu toţii câteodată.

— Şi tu, comandante?

— Şi eu. Îndoiala este umbra credinţei. Dacă eşti incapabil să te îndoieşti, atunci nu poţi fi credincios. Acelaşi lucru e valabil şi în cazul curajului, inspectore. Dacă eşti incapabil să te temi, atunci nu poţi fi nici curajos.

— Şi banii?

— Josef insistă să-mi plătească datoria. Nu pentru că doreşte să îndrepte lucrurile. Ce s-a făcut e bun făcut, iar el oricum nu va câştiga niciodată suficienţi bani ca să-mi plătească datoria, acolo unde trăieşte acum. Însă consider că îi face bine căinţa. Şi de ce să-i refuz un asemenea lucru?

Harry dădu din cap în semn de înţelegere.

— Robert şi Jon ştiu despre asta?

— Habar n-am, răspunse Eckhoff. Nu le-am zis niciodată. Singurul lucru la care am ţinut cu tot dinadinsul a fost ca faptele tatălui lor să nu se răsfrângă asupra carierelor fiilor săi în Armată. Mai ales a lui Jon. El a devenit una dintre cele mai importante resurse profesionale pe care le deţinem. Spre exemplu, această vânzare care se apropie. Mai întâi, cea de pe Jacob Aalls gate, dar şi altele, cu timpul. Gilstrup s-ar putea să cumpere chiar şi Østgårdul. Dacă această vânzare ar fi avut loc cu zece ani în urmă, poate ar fi trebuit să angajăm tot soiul de consultanţi ca să o ducem la bun sfârşit. Însă cu oameni ca Jon, avem resurse chiar în rândurile noastre.

— Vrei să zici că Jon s-a ocupat de toate etapele vânzării?

— Nu, în niciun caz, vânzarea a fost aprobată la nivel de consiliu de conducere. Însă fără implicarea lui şi concluziile elocvente, chiar nu cred că am fi îndrăznit să o facem. Jon reprezintă viitorul pentru noi. Nu prezentul. Iar cea mai bună dovadă că tatăl său nu i-a stat în cale e faptul că el şi Thea Nilsen vor sta imediat lângă prim-ministru în loja VIP în această seară.

Eckhoff se încruntă.

— Apropo, am încercat să dau azi de Jon, dar nu-mi răspunde la telefon. N-ai vorbit cu el, din întâmplare?

— Mă tem că nu. Presupunând că Jon nu s-ar afla acolo…

— Poftim?

— Presupunând că Jon ar fi fost omorât – aşa cum intenţiona ucigaşul nostru –, cine i-ar fi luat locul?

David Eckhoff nu înălţă doar o sprânceană, ci pe-amândouă deodată.

— Diseară?

— Eu mă gândeam la post, mai degrabă.

— A, înţeleg. Păi, n-am să dezvălui niciun secret dacă aş spune că ar fi Rikard Nilsen.

Chicoti, apoi:

— Lumea a tot făcut paralele între Jon şi Rikard, şi eu şi Josef din urmă cu atâţia ani.

— Acelaşi gen de competiţie?

— Oriunde găseşti oameni, vei găsi şi competiţie. La fel şi în Armata Salvării. Trebuie să nădăjduim că, per ansamblu, probele de rezistenţă îi aşază pe oameni acolo unde se potrivesc cel mai bine şi servesc perfect cauzei supreme. Măi, măi!

Comandantul trase afară firul cu cârligul în capăt.

— Sper că ţi-am răspuns la întrebare, Harry. Frank Nilsen îţi poate confirma povestea despre Josef, dacă vrei, însă sper că înţelegi de ce nu vreau să iasă la iveală.

— Mai am o ultima întrebare, dacă tot am ajuns la secretele Armatei Salvării.

— Zi, atunci, spuse comandantul, care îşi pierduse răbdarea şi îşi împacheta echipamentul de pescuit băgându-l în geantă.

— Ştii ceva despre un viol care a avut loc la Østgård acum doisprezece ani?

Harry merse pe premisa că Eckhoff avea o abilitate limitată de a-şi exprima surpriza. Şi, dat fiind că limita aceasta părea să fi fost depăşită, consideră un lucru aproape sigur că întrebarea sa reprezenta o veste nouă pentru comandant.

— Trebuie să fie o eroare, inspectore. Dacă nu, ar fi un

lucru oribil. Cine a fost implicat?

Harry spera să nu-l dea de gol expresia de pe chip.

— Jurământul profesional mă împiedică să dezvălui ceva.

Eckhoff îşi scărpină bărbia cu mitena.

— Desigur. Dar... nu cumva infracţiunea s-a prescris deja?

— Depinde din ce punct o priveşti, răspunse Harry, scanând malul cu privirea. Mergem?

— Poate ar fi mai bine să ne întoarcem separat. Greutatea...

Harry înghiţi în sec şi dădu din cap aprobator.

După ce ajunse pe plajă fără să se ude, Harry se răsuci pe călcâie. Vântul se înteţise şi zăpada dansa deasupra gheţii, transformându-se parcă într-o perdea de fum zburătoare. Eckhoff părea să păşească pe nori.

În parcare, geamurile maşinii lui Harry se acoperiseră deja cu un strat subţire de promoroacă. Aerul fierbinte se împrăştia pe sticla rece. Cât aşteptă să se cureţe parbrizul, îşi aduse aminte de ceva ce-i zisese Skarre. Că Mads Gilstrup îl sunase pe Halvorsen. Scoase din buzunar cartea de vizită şi formă numărul de pe ea. Niciun răspuns. În timp ce băga telefonul înapoi în buzunar, îl sună cineva. Văzu că numărul era de la hotelul Internaţional.

— Cum mai eşti? rosti femeia în engleza ei curată.

— Aşa şi-aşa, răspunse Harry. Ai primit...?

— Da, am primit.

Harry trase aer adânc în piept.

— El era?

— Da, oftă ea. El era.

— Eşti absolut sigură? Adică, nu e chiar uşor să identifici pe cineva doar din...

— Harry?

— Da?

— Sunt destul de sigură.

Harry avea o bănuială că această profesoară de engleză ajunsese să stăpânească concizia şi intonaţia într-o asemenea măsură, încât spunea întotdeauna ce intenţiona să spună. Deci era absolut sigură.

— Mulţumesc! zise el şi închise.

Sperând din toată inima că ea avea dreptate. Pentru că bolovanul urma să o ia la vale.

Şi chiar o luă.

După ce Harry porni ştergătoarele şi acestea începură să împingă într-o parte şi-n alta cristale de gheaţă, mobilul îi sună a doua oară.

— Harry Hole.

— Sunt *fru* Miholjec. Mama Sofiei. Ai spus că pot suna la acest număr dacă...

— Da?

— S-a întâmplat ceva. Cu Sofia.

30.
Luni, 22 decembrie. Tăcerea

Cea mai scurtă zi din an.

Scria pe prima pagină din *Aftenposten,* care zăcea pe masa din faţa lui Harry în sala de aşteptare a doctorului din Storgata. Se uită la ceasul de pe perete. Apoi îşi dădu seama că are şi el unul la mână.

— Acum vă poate vedea, *herr* Hole, anunţă un glas de femeie din uşa unde el îi explicase că doreşte să stea de vorbă cu doctorul care îi văzuse pe Sofia Miholjec şi pe tatăl acesteia cu câteva ore în urmă.

— A treia uşă pe dreapta pe acest hol, strigă femeia.

Harry se ridică şi-i lăsă în urmă pe clienţii tăcuţi din sala de aşteptare.

A treia uşă pe dreapta. Fireşte, exista şansa ca Sofia să fi fost trimisă la a doua uşă pe stânga. Sau a treia pe stânga. Dar nu, era a treia uşă pe dreapta.

— Salut, am auzit că tu eşti! zâmbi Mathias Lund-Helgesen, ridicându-se şi întinzându-i mâna. Cu ce te pot ajuta de această dată?

— În legătură cu o pacientă pe care ai consultat-o de dimineaţă. Sofia Miholjec.

— Chiar aşa? Ia loc, Harry!

Harry nu se lăsă enervat de tonul prietenos al lui Mathias, însă aceasta era o invitaţie pe care se cam codea să o accepte. Nu din cauză că era prea mândru, ci pentru că urma să fie jenant pentru amândoi.

— Mama Sofiei m-a sunat ca să-mi spună că a fost trezită de dimineaţă de plânsul care se auzea în camera fetei, zise Harry. S-a dus în cameră şi şi-a găsit fiica plină de vânătăi şi de sânge. Sofia i-a spus că ieşise cu prietenii şi că alunecase pe gheaţă când se întorcea acasă. Mama l-a trezit pe tată şi el a adus-o aici.

— Posibil să fie adevărat, zise Mathias, care se aplecase în faţă sprijinindu-se în coate, ca pentru a-i arăta cât de

mult îl interesa acest subiect.

— În orice caz, mama susţine că fiica ei minte, continuă Harry. A verificat patul după ce Sofia şi tatăl ei au plecat. Şi a găsit sânge nu doar pe pernă, ci şi pe cearşaf. „Acolo jos”, s-a exprimat ea.

— Mm-hm!

Sunetul scos de Mathias nu exprima nici aprobare, nici negare, ci era un sunet despre care Harry ştia sigur că ei îl repetau la secţia de terapie a departamentului de psihologie. Intensitatea crescută a silabei finale era menită să-i încurajeze pe pacienţi să continue. Mathias folosise exact acelaşi tip de intonaţie.

— Acum, Sofia s-a încuiat în camera ei, continuă Harry. Plânge şi refuză să spună ceva. Şi, potrivit mamei ei, nici nu le va spune nimic. Mama le-a sunat pe prietenele Sofiei. Niciuna n-a văzut-o ieri.

— Înţeleg.

Mathias îşi ciupi şaua nasului.

— Iar acum îmi ceri să trec peste confidenţialitatea pacientului pentru tine?

— Nu, răspunse Harry.

— Nu?

— Nu pentru mine. Pentru ei. Pentru Sofia şi părinţii ei. Şi pentru celelalte fete pe care e posibil ca el să le fi violat şi pe care le va mai viola.

— Ce cuvinte dure!

Mathias zâmbi, însă zâmbetul său se estompă pe măsură ce tăcerea se prelungea tot mai mult. Tuşi.

— Înţelegi, sunt sigur, că mai întâi va trebui să reflectez puţin la asta, Harry!

— A fost sau nu violată azi-noapte?

Mathias oftă.

— Harry, confidenţialitatea pacientului e…

— Ştiu ce înseamnă confidenţialitatea, îl întrerupse Harry. Şi eu mă supun ei. Când îţi cer să faci o excepţie în acest caz, nu o fac pentru că aş considera o bagatelă confidenţialitatea pacientului, ci pentru că am făcut deja o evaluare a naturii brutale a acestei infracţiuni şi a

potenţialului pericol ca ea să se repete. Dacă ai avea încredere în mine şi te-ai baza pe evaluarea mea, ţi-aş fi recunoscător. Dacă nu, va trebui să încerci să trăieşti cât de bine te pricepi cu ea.

Harry se întrebă, oare, de câte ori mai avusese acest tip de discurs în situaţii asemănătoare.

Mathias clipi şi schiţă o strâmbătură.

— Mă mulţumesc şi cu o încuviinţare sau o clătinare din cap, zise Harry.

Mathias Lund-Helgesen încuviinţă.

Trucul funcţionase încă o dată.

— Mulţumesc! zise Harry, ridicându-se. Totul e bine între tine şi Rakel şi Oleg?

Lund-Helgesen încuviinţă iar, schiţând un surâs anemic. Harry se aplecă şi-şi lăsă o mână pe umărul doctorului.

— Crăciun fericit, Mathias!

Ultimul lucru pe care Harry îl văzu când ieşi pe uşă fu Mathias Lund-Helgesen stând pe scaun cu umerii căzuţi, arătând de parcă cineva îl pălmuise.

✯

Ultimele rămăşiţe de lumină se scurgeau printre norii portocalii peste molizii şi acoperişurile caselor din vestul celui mai mare cimitir din Norvegia. Harry trecu pe lângă monumentul de piatră al celor ucişi în războiul din Iugoslavia, pe lângă zona rezervată Partidului Muncitoresc din Norvegia şi pe lângă pietrele funerare ale prim-miniştrilor Einar Gerhardsen şi Trygve Bratteli, apropiindu-se de zona rezervată Armatei Salvării. După cum se aştepta, pe Sofia o găsi lângă cel mai nou mormânt. Stătea dreaptă, aşezată în zăpadă, înfofolită într-o geacă Puffa groasă şi mare.

— Bună! zise Harry, oprindu-se lângă ea.

Îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul albastru în briza rece, care-l purtă imediat departe.

— Mama ta mi-a spus că tocmai ce plecaseşi, continuă Harry. Şi că ai luat florile cumpărate de tatăl tău pentru tine. N-a fost greu să ghicesc.

Sofia nu zise nimic.

— Robert ţi-a fost un bun prieten, nu? Cineva pe care să te poţi baza. Şi cu care să discuţi. N-a fost un violator.

— Robert a fost cel care a făcut-o, rosti ea pe un ton letargic.

— Ai aşezat florile pe mormântul lui Robert, Sofia. Cred că altcineva te-a violat. Şi a făcut-o iar azi-noapte. Şi s-ar putea s-o fi făcut de mai multe ori.

— Lasă-mă în pace! ţipă ea şi se căzni să se ridice în picioare în zăpadă. Nu mă auzi?

Harry îşi ţinu ţigara cu o mână, o prinse de braţ cu cealaltă şi o trase cu duritate înapoi.

— El e mort, Sofia. Tu trăieşti. Mă auzi? Tu trăieşti. Şi dacă vrei să trăieşti în continuare, ai face bine să mă ajuţi să-l prind. Dacă nu, o va face în continuare. N-ai fost nici prima şi n-o să fii nici ultima. Uită-te la mine! Uită-te la mine, m-auzi?

Strigătul lui brusc o sperie pe Sofia şi fata se supuse.

— Ştiu că ţi-e teamă, Sofia. Dar îţi promit că îl voi prinde! Orice s-ar întâmpla. Îţi jur!

Harry văzu cum ceva se schimbă în ochii ei. Iar dacă intuia corect, era speranţă. Aşteptă. Apoi ea şopti ceva de neînţeles.

— Ce-ai zis? întrebă Harry, aplecându-se spre ea.

— Cine o să mă creadă? şopti ea. Cine o să mă creadă acum… când Robert nu mai e?

Cu mare grijă, Harry îşi lăsă o mână pe umerii ei.

— Încearcă! apoi vom vedea.

Norii portocalii căpătată o tentă roşiatică.

— A ameninţat că ne va distruge dacă nu fac întocmai cum îmi spune, spuse ea. Că o să aibă grijă să fim daţi afară din casă şi că o să fim trimişi înapoi. Însă noi nu avem pentru ce să ne întoarcem. Iar dacă le-aş fi spus, cine m-ar fi crezut? Cine…?

Se opri.

— În afară de Robert, zise Harry, continuând să aştepte.

✯

Harry găsi adresa lui Mads Gilstrup pe cartea de vizită. Avea de gând să-i dea un telefon. Mai întâi, să-l întrebe de

ce îl sunase pe Halvorsen. Ca să ajungă la el, urma să treacă pe lângă casa lui Rakel şi Oleg, care locuiau şi ei pe dealul Holmenkollen.

Trecu pe-acolo fără să încetinească maşina, dar aruncă o privire pe alee. Ultima dată când trecuse prin zonă, văzuse un Jeep Cherokee în faţa garajului şi presupusese că-i aparţine doctorului. Acum, văzu doar maşina lui Rakel. Fereastra camerei lui Oleg era iluminată.

Harry conduse prin curbele în ac de păr dintre cele mai scumpe case din Oslo, până ce şoseaua deveni dreaptă, şi începu să urce până spre vârf, trecând pe lângă obeliscul alb al capitalei, rampa pentru sărituri cu schiurile din Holmenkollen. Jos se întindeau oraşul şi fiordul acoperit de un strat subţire de ceaţă îngheţată ce plutea printre insulele acoperite de zăpadă. Ziua cea scurtă, care consta, de fapt, doar dintr-un răsărit şi un apus, se stinse brusc, iar jos de tot, luminile erau deja aprinse, precum lumânările din Ajun ce marcau numărătoarea inversă până la Crăciun.

Acum, deţinea deja aproape toate piesele puzzle-ului.

După ce sună de patru ori la soneria lui Gilstrup fără să primească vreun răspuns, Harry renunţă. Când se întorcea la maşină, un bărbat trecu în fugă pe lângă casele vecine şi-l întrebă pe Harry dacă e prieten cu Gilstrup. Mă rog, el nu voia să se bage în viaţa lor personală, însă auzise o bubuitură puternică în această dimineaţă în casă, iar Mads Gilstrup îşi pierduse soţia, nu-i aşa? Poate că ar fi trebuit să sune la poliţie? Harry o luă din nou spre casă, sparse geamul de lângă uşă şi auzi alarma.

În vreme ce alarma urla strident încontinuu, Harry se îndreptă spre salon. De dragul raportului, îşi verifică ceasul şi scăzu cele două minute cu care Møller îl reglase înainte. 15:37.

Mads Gilstrup era dezbrăcat, iar partea din spate a capului îi lipsea cu totul.

Zăcea pe-o parte pe jos, în faţa unui ecran aprins, iar carabina cu pat din lemn roşu-burgund părea să-i crească direct din gură. Avea o ţeavă lungă şi, din ce vedea Harry, Mads Gilstrup trebuie să-şi fi folosit degetul mare de la

picior ca să apese trăgaciul. Lucru care nu numai că necesita o excelentă abilitate de coordonare a mişcărilor, ci şi o foarte puternică dorinţă de-a muri.

Apoi alarma se opri şi Harry auzi zgomotul proiectorului care difuza pe ecran imagini cu o mireasă şi un mire filmaţi de aproape în timp ce înaintau spre altar. Chipurile, zâmbetele albe şi rochia la fel de albă erau stropite cu sânge care se uscase deja pe pânză, formând un model în formă de grilaj.

Sub o sticlă goală de coniac, se afla biletul de adio al sinucigaşului. Foarte scurt.

Iartă-mă, tată! Mads.

31.
Luni, 22 decembrie. Învierea

Se privi în oglindă. Când, într-o bună zi, poate anul viitor, aveau să iasă din micuţa lor casă din Vukovar în lumina dimineţii, oare acest chip avea să fie unul pe care vecinii să-l întâmpine cu un surâs şi un *zdravo?* Aşa cum întâmpini chipurile familiare, prietenoase? Şi bune, bineînţeles.

— Perfect! rosti femeia din spatele său.

Presupuse că se referea la costumul pe care el şi-l admira în oglindă şi rezultatul eleganţei lui şi al străduinţei celor de la curăţătorie.

— Cât costă? întrebă el.

Plăti şi promise că îi va returna costumul înainte de ora douăsprezece, a doua zi.

Apoi ieşi în semiîntunericul cenuşiu. Găsise o cafenea unde cafeaua era bună şi mâncarea nu foarte scumpă. Acum, mai trebuia doar să aştepte. Se uită la ceas.

✯

Începuse cea mai lungă noapte din an. Crepusculul imprima o tentă cenuşie caselor şi câmpurilor în timp ce Harry se îndepărta de Holmenkollen, însă cu mult înainte de-a ajunge în Grønland, semiîntunericul invadase deja parcurile.

Sunase la poliţia în uniformă din casa lui Mads Gilstrup şi le spusese să trimită o patrulă acolo. Apoi plecase, fără să atingă nimic.

Parcă în garajul K3 din sediul central al poliţiei şi urcă la el în birou. De acolo, îl sună pe Torkildsen.

— Telefonul lui Halvorsen a dispărut şi vreau să aflu dacă Mads Gilstrup a lăsat vreun mesaj pe el.

— Iar dacă a lăsat, ce?

— Vreau să ascult mesajul.

— Asta înseamnă ascultarea convorbirilor şi nu îndrăznesc s-o fac, oftă Torkildsen. Sună la Serviciul nostru de Urgenţe pentru Poliţie.

— Pentru aia am nevoie de un ordin judecătoresc, şi n-

am timpul necesar. Altă sugestie?

Torkildsen cântări în minte opţiunile.

— Halvorsen avea calculator?

— Stau chiar lângă el.

— Nu, nu, las-o baltă.

— Zi!

— Poţi accesa toate mesajele de pe un telefon mobil prin intermediul paginii web a Telenor Mobil, însă fireşte că ai nevoie de parola lui pentru asta.

— E o parolă pe care noi ne-o alegem?

— Da, dar dacă nu o ai, va trebui să mergi pe ghicite ca să o spargi…

— Hai să încercăm, zise Harry. Care e adresa paginii web?

— Ar trebui să ai mare noroc ca s-o ghiceşti, zise Torkildsen cu tonul cuiva care nu e deloc obişnuit cu asemenea lucruri.

— Am senzaţia că o ştiu deja, spuse Harry.

Cu pagina deschisă, Harry tastă parola: *Lev Iaşin.* Parolă incorectă. Aşa că o scurtă: Iaşin. Şi gata. Opt mesaje. Şase dintre ele erau de la Beate. Unul, de la un număr din Trøndelag. Iar unul, de la numărul de mobil de pe cartea de vizită pe care o ţinea Harry în mână. De la Mads Gilstrup.

Harry apăsă PLAY şi glasul persoanei pe care cu doar o oră în urmă o văzuse zăcând moartă în propria casă îi vorbi cu un răsunet metalic din boxele de plastic ale calculatorului.

După ce ascultă mesajul, Harry avea deja ultima piesă din puzzle.

✯

— Ştie cineva unde se află Jon Karlsen? îl întrebă Harry la telefon pe Skarre în timp ce cobora pe scările clădirii poliţiei. Aţi încercat la apartamentul lui Robert?

Harry trecu de uşa Magaziei şi lovi clopoţelul de pe tejgheaua din faţă.

— Am sunat şi acolo, zise Skarre. Niciun răspuns.

— Du-te şi aruncă o privire. Dacă nu deschide nimeni, intră, bine?

— Cheile se află la Krimteknisk şi e trecut de patru. Beate rămâne de obicei până seara târziu, însă astăzi e treaba cu Halvorsen şi…

— Dă-le încolo de chei! spuse Harry. Ia o rangă cu tine.

Harry auzi târşâit de picioare şi un bărbat într-o salopetă albastră, cu faţa ridată şi cu o pereche de ochelari proptiţi pe nas se apropie şchiopătând. Fără a-l gratula pe Harry nici măcar cu o privire, luă ordinul de ridicare a armei pe care acesta îl aşezase pe tejghea.

— Ordin judecătoresc? întrebă Skarre.

— Nu-i nevoie. Cel pe care-l avem e încă valabil, minţi Harry.

— Chiar aşa?

— Dacă întreabă cineva, ai primit un ordin direct de la mine, bine?

— Bine.

Bărbatul în albastru mârâi. Apoi clătină din cap şi-i întinse înapoi lui Harry ordinul de ridicare a armei.

— Skarre, te sun eu mai târziu. Se pare că am o problemă aici…

Harry băgă telefonul în buzunar şi-l privi uimit pe cel îmbrăcat în salopetă albastră.

— Nu poţi ridica o armă de două ori, Hole, îl anunţă bărbatul.

Harry nu înţelegea ce vrea Kjell Atle Orø să spună, însă simţea deja o înţepătură fierbinte la ceafă. Şi nu era prima dată când o simţea. Şi ştiu că asta însemna că acest coşmar încă nu se terminase. De fapt, abia începuse.

✯

Soţia lui Gunnar Hagen îşi netezi rochia şi ieşi din baie. În faţa oglinzii, soţul ei încerca să-şi potrivească papionul negru cu costumul de seară elegant. Rămase în picioare aşteptându-l, căci ştia că el o să pufnească iritat cât de curând şi o să-i ceară ajutorul.

În dimineaţa aceasta, când cei de la sediul central al poliţiei sunaseră ca să-i comunice că Jack Halvorsen murise, Gunnar simţise că nici nu va avea chef, nici nu va fi în stare să meargă la concert. Soţia lui ştia că urmează o

săptămână tensionată. Uneori se întreba dacă mai ştia cineva în afară de ea cât de tare îl afectau pe Gunnar astfel de incidente. În orice caz, comisarul-şef îi ceruse mai târziu să vină la concert, întrucât Armata Salvării luase hotărârea ca moartea lui Jack Halvorsen să fie marcată acolo printr-un moment de reculegere şi era de la sine înţeles că poliţia trebuia reprezentată de ofiţerul superior al lui Halvorsen. Dar ea vedea că Gunnar nu prea e pregătit să facă acest lucru; solemnitatea momentului îi acoperea fruntea precum un coif mult prea strâmt.

Soţul ei pufni şi-şi smulse papionul de la gât.

— Lise!

— Sunt aici, rosti ea cu calm, apoi se apropie, veni în spatele lui şi întinse mâna. Dă-mi-l mie!

Telefonul de pe masa de sub oglindă sună. Gunnar se aplecă să răspundă.

— Hagen.

Femeia auzi o voce îndepărtată în telefon.

— Bună seara, Harry! rosti Gunnar. Nu, sunt acasă. Eu şi soţia plecăm la concert în seara asta, aşa că am venit devreme acasă. Ceva nou?

Lise Hagen urmări cum coiful acela metaforic, imaginar se strângea şi mai tare pe măsură ce el asculta într-o tăcere deplină.

— Bine, rosti el în cele din urmă. Sun la secţie şi-i pun pe toţi în alertă. Vreau ca fiecare poliţist disponibil să fie implicat în căutare. Eu plec în curând la concert şi voi rămâne acolo vreo două ore, însă mobilul meu va fi dat pe vibraţii în tot acest timp, deci nu rămâne decât să suni.

Închise.

— Ce s-a întâmplat?

— Un inspector de-ai mei, Harry Hole, tocmai ce-a ieşit din Magazie, de unde trebuia să ridice un pistol cu un ordin pe care i l-am semnat astăzi. Avea nevoie de unul nou, după ce cel vechi a dispărut când cineva i-a spart apartamentul. Se pare că astăzi, ceva mai devreme, altcineva a luat pistolul şi gloanţele cu ordinul iniţial de ridicare.

— Păi, asta înseamnă că încă nu s-a terminat… zise Lise.

— Mă tem că nu, oftă Gunnar Hagen. Din păcate, e şi mai rău de-atât. Harry bănuieşte cine ar putea fi autorul. Aşa că a sunat la Criminalistică şi bănuiala i-a fost confirmată.

Oripilată, Lisa văzu cum chipul soţului ei devine alb ca hârtia. Ca şi cum tot ce-i spusese Harry începea să se sedimenteze abia acum, când îi povestea soţiei sale:

— Proba de sânge a bărbatului împuşcat la terminalul de containere indică faptul că nu el e cel care a vomitat lângă Halvorsen. Sau care i-a lăsat urme de sânge pe haine. Sau care a lăsat păr pe perna de la hostel. În concluzie, cel pe care l-am împuşcat noi nu e Christo Stankic. Dacă Harry are dreptate, Christo Stankic încă mai umblă liber. Şi e înarmat.

— Dar atunci… înseamnă că încă se află pe urmele acelui biet om, cum se numea oare?

— Jon Karlsen. Da. Şi de aceea trebuie să sun acum la secţie şi să mobilizez orice poliţist disponibil ca să-i caute atât pe Jon Karlsen, cât şi pe Christo Stankic.

Se frecă la ochi cu dosul palmelor, ca şi cum acolo s-ar fi aflat sursa durerii sale.

— Iar Harry a primit un apel de la poliţistul care a pătruns în apartamentul lui Robert Karlsen ca să-l caute pe Jon.

— Şi?

— Se pare că a avut loc o încăierare acolo. Aşternuturile erau pline de sânge, Lise. Şi nici urmă de Jon Karlsen, doar un cuţit cu lamă rabatabilă sub pat, cu sânge uscat pe lamă.

Gunnar îşi îndepărtă mâinile de la ochi şi ea-i văzu în oglindă cât de roşii erau.

— Astea sunt veşti proaste, Lise!

— Ştiu, Gunnar, iubitule. Dar… dar atunci cine era persoana pe care aţi împuşcat-o în port?

Gunnar Hagen înghiţi nodul din gât înainte de-a răspunde:

— Nu ştim, Lise. Tot ce ştim e că trăia într-un container şi avea heroină în sânge.

— Dumnezeule, Gunnar…

Femeia îl strânse de umăr şi încercă să-i surprindă

privirea în oglindă.

— El a înviat a treia zi, şopti Hagen.

— Poftim?

— Mântuitorul. L-am omorât vineri noapte. Astăzi e luni. A treia zi.

Martine Eckhoff era atât de frumoasă, încât lui Harry i se tăie răsuflarea.

— Bună, eşti chiar tu? rosti ea cu vocea aceea joasă pe care Harry şi-o aminti de când i-o auzise prima oară, la Far.

Atunci, era îmbrăcată în uniformă. Acum, stătea în faţa lui într-o rochie neagră elegantă, simplă şi fără mâneci, care îi strălucea la fel ca părul. Ochii îi păreau mai mari şi mai negri decât de obicei. Pielea îi era de un alb delicat, părând aproape transparentă.

— Mă aranjez şi eu un pic, râse ea. Uite!

Îşi ridică mâna schiţând o mişcare care lui Harry i se păru deosebit de elegantă, de parcă ar fi făcut parte dintr-un dans, ca o prelungire a unei alte mişcări extrem de graţioase. În mână ţinea o perlă albă în formă de lacrimă, ce reflecta lumina slabă de pe palierul din faţa apartamentului ei. Cealaltă perlă îi atârna la ureche.

— Hai, intră! îl îndemnă, retrăgându-se un pas şi făcându-i loc.

Harry trecu pragul drept în braţele ei.

— Mă bucur mult că ai venit! zise ea, apropiindu-şi faţa de a lui şi suflându-i aer fierbinte în ureche când îi şopti: M-am gândit numai la tine.

Harry închise ochii, o ţinu strâns şi îi simţi căldura emanată de trupul micuţ, ca de felină. Era a doua oară în mai puţin de-o zi când stătea aşa, cu braţele în jurul ei. Şi nu voia să-i mai dea drumul. Pentru că ştia că e ultima oară.

Perla în formă de lacrimă stătea lipită de obrazul lui sub un ochi, precum o picătură îngheţată.

Harry se eliberă din îmbrăţişare.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Martine.

— Hai să ne aşezăm, zise Harry. Trebuie să stăm de

vorbă.

Merseră în sufragerie, iar Martine se aşeză pe sofa. Harry se duse la fereastră şi aruncă o privire jos, în stradă.

— E cineva care stă într-o maşină şi se uită încoace, remarcă el.

Martine oftă.

— E Rikard. Mă aşteaptă. Mă duce cu maşina la sala de concerte.

— Mm! Martine, ştii cumva unde e Jon?

Harry se concentra la reflexia chipului ei în geam.

— Nu, răspunse ea, întâlnindu-i privirea. Încerci să sugerezi că există vreun motiv pentru care aş şti? După felul în care m-ai întrebat, adică?

Dulceaţa din glasul ei dispăru.

— Colegii mei au intrat în apartamentul lui Robert, pe care credem că l-a folosit Jon, o anunţă Harry, şi am găsit un pat plin de sânge.

— N-am ştiut, spuse Martine cumva sincer surprinsă.

— Ştiu că n-ai ştiut, zise Harry. Criminaliştii verifică în aceste momente grupa sanguină. Adică a fost deja identificată. Şi cred că ştiu deja la ce concluzie au ajuns.

— E al lui Jon? rosti ea cu răsuflarea tăiată de nerăbdare.

— Nu, răspunse Harry. Deşi poate că asta sperai de fapt?

— Ce vrei să spui cu asta?

— Întrucât Jon e cel care te-a violat?

În încăpere se aşternu tăcerea. Harry îşi ţinu respiraţia, ca să o audă cum se chinuie să respire şi apoi, la mult timp după ce aerul îi pătrunsese în plămâni, cum elimină aerul cu un soi de hârâit.

— De ce crezi asta? întrebă ea cu un tremur aproape imperceptibil în voce.

— Pentru că ai spus că s-a întâmplat în Østgård şi acolo nu sunt chiar aşa mulţi bărbaţi înclinaţi spre viol. Însă Jon Karlsen e un astfel de om. Sângele din patul lui Robert îi aparţine unei fete pe nume Sofia Miholjec. Azi-noapte, ea s-a dus în apartamentul lui Robert pentru că aşa i-a cerut Jon Karlsen. Aşa cum conveniseră, Sofia a descuiat cu cheia dată de Robert cu ceva timp în urmă, care era cel mai bun

prieten al ei. După ce-a violat-o, Jon a şi bătut-o. Sofia spune că el face adesea acest lucru.

— Adesea?

— Din spusele Sofiei, a violat-o prima dată într-o după-amiază din vara anului trecut. S-a întâmplat în casa familiei Miholjec, când părinţii ei erau plecaţi. Jon a mers acolo explicând că trebuie să examineze apartamentul. La urma urmelor, în responsabilitatea lui cădea această sarcină. La fel cum tot el decidea cine anume are voie să păstreze apartamentele.

— Vrei să zici că… a ameninţat-o?

Harry încuviinţă.

— I-a spus că familia ei avea să fie evacuată şi trimisă înapoi acasă dacă Sofia nu face cum îi spune el şi nu îşi ţine gura. Soarta familiei Miholjec era în mâinile lui, ale lui Jon. Şi depindea de supunerea ei. Biata fată n-a îndrăznit să nu-i dea ascultare. Dar când a rămas gravidă, a trebuit să găsească pe cineva care să o ajute. Un prieten în care să poată avea încredere, în cineva mai în vârstă, care se putea ocupa de un avort fără să pună prea multe întrebări.

— Robert, completă Martine. Dumnezeule! Ea s-a dus la Robert.

— Da. Şi chiar dacă lui n-a îndrăznit să-i zică nimic, ea credea că Robert ştia că violatorul e Jon. Acelaşi lucru îl cred şi eu. Robert ştia că Jon mai violase şi înainte, nu-i aşa?

Martine nu răspunse. În schimb, se ghemui pe canapea, îşi trase picioarele sub ea şi-şi cuprinse cu braţele umerii goi, ca şi cum îi era frig sau ar fi vrut să dispară în ea însăşi.

Când Martine începu, în sfârşit, să vorbească, glasul ei era atât de coborât, încât Harry abia o auzea peste ticăitul ceasului de mână dăruit de Møller.

— Aveam paisprezece ani. În timp ce mă viola, am rămas întinsă acolo, gândindu-mă că, dacă mă concentram la stele, aş fi fost în stare să le văd chiar şi prin acoperiş.

Harry îi ascultă povestea despre o zi fierbinte de vară la Østgård, despre jocul cu Robert şi privirea plină de reproşuri a lui Jon, înnegurată de gelozie. Şi despre clipa în

care uşa toaletei de afară s-a deschis şi Jon stătea acolo, cu cuţitul fratelui său în mână. Violul şi durerea de după, când a rămas plângând acolo, în vreme ce Jon se întorcea în casă. Şi cât de neînţeles i s-a părut faptul că păsările au început să cânte după aceea, afară.

— Dar cel mai rău n-a fost violul, continuă Martine cu glasul sugrumat de lacrimi care nu mai ajunseseră pe obraji. Cel mai rău a fost că Jon ştia. Ştia că nici măcar nu trebuia să mă ameninţe să-mi ţin gura. Nici măcar un chiţăit n-aveam să scot. Ştia că îmi dădeam seama că, şi dacă aş fi scos la iveală hainele sfâşiate şi aş fi fost crezută, întotdeauna avea să existe o umbră de îndoială asupra motivelor şi vinei. Totul era despre loialitate. Cum să fiu eu, fetiţa comandantului, cea care să-şi târască părinţii şi Armata întreagă într-un scandal dezastruos? În toţi aceşti ani, ori de câte ori mă uitam la Jon, el îmi arunca aceeaşi privire ce spunea: „Ştiu. Ştiu cum ai tremurat de groază şi-ai plâns după aceea în tăcere, ca să nu te-audă nimeni. Ştiu şi îţi văd laşitatea tăcută zi de zi”.

O lacrimă se rostogoli pe obraz.

— Şi de aceea îl urăsc atât de tare. Nu pentru că m-a violat; lucrul acesta l-aş fi putut ierta. Ci pentru c-a avut grijă mereu să îmi arate că ştie.

Harry merse în bucătărie, rupse un şerveţel de hârtie de pe sul, se întoarse şi se aşeză lângă ea.

— Ai grijă la machiaj! îi zise, întinzându-i şerveţelul. Ştii tu, prim-ministrul şi aşa mai departe.

Martine se şterse cu grijă.

— Stankic a fost la Østgård, zise Harry. Tu ai fost cea care l-a dus acolo?

— Ce vrei să zici?

— A fost acolo.

— De ce zici asta?

— Din cauza mirosului.

— Mirosului?

Harry încuviinţă.

— Un miros dulceag, ca de parfum. L-am simţit de când i-am deschis prima dată lui Stankic uşa apartamentului lui

Jon. A doua oară, când am intrat în camera lui de la hostel. Iar a treia, când m-am trezit în Østgård, azi-dimineaţă. Mirosul era impregnat în pătură.

Privi fix în pupilele în formă de gaură de cheie ale lui Martine.

— Unde e, Martine?

Tânăra se ridică în picioare.

— Acum cred că trebuie să pleci.

— Întâi răspunde-mi!

— Nu trebuie să răspund pentru ceva ce n-am făcut.

Martine ajunsese deja la uşa sufrageriei când Harry o prinse din urmă. Se aşeză în faţa ei şi o strânse de umeri.

— Martine…

— Trebuie să plec la concert.

— Mi-a omorât unul dintre cei mai buni prieteni, Martine.

Îi răspunse cu o expresie foarte dură pe chip:

— Poate că n-ar fi trebuit să i se pună în cale.

Harry îşi trase mâinile ca şi cum s-ar fi ars.

— Nu poţi fi de acord să îl omoare pur şi simplu pe Jon Karlsen. Cum rămâne cu iertarea? Nu e cumva o parte intrinsecă a misiunii în care sunteţi implicaţi cu toţii?

— Tu eşti cel care crede că oamenii se pot schimba, zise Martine. Nu eu. Şi nu ştiu unde e Stankic.

Harry îi dădu drumul, iar ea se duse în baie şi închise uşa în urma ei. Harry rămase în mijlocul încăperii, aşteptând-o.

— Şi nu te-ai înşelat în legătură cu misiunea noastră, strigă Martine de dincolo de uşă. Nu are legătură cu iertarea. Misiunea noastră e aceeaşi ca a celorlalţi. Mântuirea, nu?

În pofida frigului, Rikard ieşise din maşină şi stătea rezemat de capotă, cu braţele încrucişate la piept. Nu răspunse când Harry îl salută din cap când trecu pe lângă el.

32.
Luni, 22 decembrie. Exodul

Era şase şi jumătate seara, însă la secţia Omoruri era o agitaţie mai mare decât oricând.

Harry îl găsi pe Ola Li lângă fax. Aruncă o privire la foaia care ieşea din aparat. Trimisă de Interpol.

— Ce se întâmplă, Ola?

— A sunat Gunnar Hagen şi-a pus pe jar tot departamentul. Absolut toată lumea e aici. Mergem să punem mâna pe cel care l-a ucis pe Halvorsen.

Li era atât de hotărât, încât Harry ştiu instinctiv că aceasta era exact atmosfera care domnea în acea seară la etajul şase.

Harry merse în biroul său, unde dădu de Skarre care stătea în spatele biroului şi discuta la telefon, cu glas tare şi repede.

— Vă putem face probleme şi mai mari ţie şi băieţilor tăi, Affi. Dacă nu ne ajuţi şi nu-ţi trimiţi băieţii pe străzi, vei trece automat direct în capul listei cu cei mai căutaţi infractori! M-am făcut înţeles? Aşadar: croat, înălţime medie…

— Blond, tuns periuţă, adăugă Harry.

Skarre ridică privirea şi dădu scurt din cap spre Harry.

— Blond, tuns periuţă. Sună-mă imediat ce afli ceva! Lăsă jos receptorul.

— Ne-am mobilizat cu toţii, până la unu. Tot ce umblă pe două picioare e gata de acţiune. N-am mai văzut în viaţa mea aşa ceva.

— Mm, făcu Harry. Tot nici urmă de Jon Karlsen?

— Nimicuţa. Tot ce ştim e că prietena sa, Thea, spune că s-au înţeles să se întâlnească în seara asta la operă. Ar fi trebuit să stea în loja VIP.

Harry se uită la ceas.

— Atunci Stankic are o oră şi jumătate la dispoziţie să-şi ducă treaba la bun sfârşit.

— Cum ai ajuns la concluzia asta?

— Am dat telefon la operă. Toate biletele s-au epuizat acum patru săptămâni, şi nu vor lăsa pe nimeni să intre fără bilet, nici măcar în foaier. Cu alte cuvinte, odată ajuns înăuntru, Jon e în siguranţă. Sună şi asigură-te că Torkildsen e pe frecvenţă la Telenor. Dacă e, cere-i să urmărească mobilul lui Karlsen. A, şi ai grijă să avem suficienţi poliţişti în jurul operei, înarmaţi şi cu descrierea lui Stankic la îndemână. Apoi sună la cabinetul prim-ministrului şi anunţă-i că am pus la punct măsuri suplimentare de securitate.

— Eu? făcu Skarre. La… cabinetul prim-ministrului?

— Fă-o! îi zise Harry. Eşti băiat mare acum.

Din birou, Harry sună la unul dintre cele şase numere pe care le ştia pe dinafară.

Celelalte cinci erau: al surorii lui, al casei părinţilor săi din Oppsal, mobilul lui Halvorsen, vechiul număr personal al lui Bjarne Møller şi numărul desfiinţat al lui Ellen Gjelten.

— Rakel la telefon!

— Eu sunt, zise el, auzind-o inspirând adânc.

— Mi-am dat seama.

— Cum?

— Pentru că mă gândeam la tine, chicoti ea. Exact aşa, nu mă crezi?

Harry închise ochii.

— Mă gândeam să mă întâlnesc mâine cu Oleg, zise el. Aşa cum am discutat.

— Perfect! făcu ea. O să fie tare încântat. Vii încoace şi-l iei?

Simţindu-i ezitarea, adăugă:

— Suntem singuri.

Harry ar fi vrut şi n-ar fi vrut s-o întrebe ce vrea să spună prin asta.

— O să încerc să ajung în jur de ora şase, zise el.

✯

Potrivit lui Klaus Torkildsen, telefonul mobil al lui Jon Karlsen se afla la est de Oslo, în Haugerud sau Høybråten.

— Nu ne e de cine ştie ce ajutor, remarcă Harry.

După ce bătuse în lung şi-n lat etajele o oră întreagă şi trecuse din birou în birou, ca să vadă cum se descurcă ceilalţi, Harry îşi luă geaca pe el şi spuse că pleacă la operă.

Parcă într-o zonă interzisă pe una dintre străduţele din jurul terasei Victoria, apoi plecă pe jos către Ministerul Afacerilor Externe şi continuă pe treptele largi spre Ruseløkkveien, după care făcu dreapta spre operă.

În piaţa mare şi deschisă din dreptul faţadei de sticlă, oameni îmbrăcaţi în ţinute formale se grăbeau să lase cât mai repede în urmă temperaturile scăzute mult sub punctul de îngheţ. La intrare, se aflau doi bărbaţi laţi în umeri, cu costume negre pe ei şi căşti în urechi. Se mai vedeau şi şase poliţişti în uniforme, ce stăteau la distanţe egale în faţa clădirii şi atrăgeau priviri curioase din partea amatorilor de concerte, zgribuliţi, deloc obişnuiţi să vadă poliţia din Oslo înarmată cu mitraliere.

Harry îl recunoscu pe Sivert Falkeid în una dintre uniforme, aşa că se apropie de el.

— N-am ştiut că au fost chemate şi trupele Delta.

— N-am fost chemaţi, răspunse Falkeid. Am sunat la secţie şi am întrebat dacă putem fi de vreun ajutor. A fost partenerul tău, nu-i aşa?

Harry încuviinţă, scoase o ţigară din buzunarul interior şi-i oferi una şi lui Falkeid, care clătină din cap.

— Jon Karlsen încă nu şi-a făcut apariţia?

— Nu, răspunse Falkeid. Iar după ce va sosi prim-ministrul, nici nu vom mai lăsa pe nimeni în zona VIP.

În clipa aceea, două maşini negre pătrunseră în piaţă.

— Vorbeam de lup!

Harry urmări cum prim-ministrul iese din maşină şi e condus repede înăuntru. Când se deschise uşa principală, Harry apucă să vadă comitetul de întâmpinare. Îi văzu pe David Eckhoff, afişând un zâmbet larg, şi pe Thea Nilsen, cu un zâmbet nu la fel de larg, ambii fiind în uniforma Armatei Salvării.

Harry îşi aprinse ţigara.

— Futu-i, ce frig e! făcu Falkeid. Nu-mi mai simt ambele

picioare şi nici jumătate din cap.

Te invidiez, gândi Harry.

După ce fumă jumătate de ţigară, inspectorul rosti cu glas tare:

— N-o să vină.

— Aşa se pare. Va trebui să sperăm că nu l-a găsit deja pe Karlsen.

— La Karlsen mă refer. Ştie că s-au dat cărţile pe faţă.

Falkeid privi scurt spre detectivul cel înalt, cel pe care, la un moment dat, înainte să-i ajungă la urechi zvonurile despre băutură şi indisciplină, îl considerase demn de trupele Delta.

— Ce cărţi s-au dat pe faţă? întrebă el.

— E o poveste lungă. Eu intru. Dacă apare Jon Karlsen, arestează-l.

— Pe Karlsen?

Falkeid rămase uimit.

— Şi Stankic?

Harry aruncă ţigara, care căzu sfârâind în zăpada de la picioarele sale.

— Da, rosti el tărăgănat, ca pentru sine însuşi. Ce-i cu Stankic?

✯

Stătea în întuneric, plimbându-şi degetele peste sacoul pe care şi-l aşezase în poală. În boxe se auzea muzică de harpă. Mici conuri de lumină de la reflectoarele din tavan se plimbau peste mulţime, cu scopul, credea el, de-a crea un fior de nerăbdare pentru ceea ce urma să aibă loc în scurt timp pe scenă.

Rândurile din faţa lui începură să freamăte atunci când îşi făcu apariţia un grup de vreo douăsprezece persoane. Câţiva inşi încercară să se ridice în picioare, dar după câteva şoapte şi mormăieli, se aşezară la loc. Se pare că în ţara asta nu în acest fel îţi arăţi respectul faţă de liderii politici aleşi de popor. Grupul fu condus pe locurile situate la trei rânduri mai jos în faţa lui, care rămăseseră neocupate în jumătatea de oră de când stătea el acolo şi aştepta.

Văzu un bărbat în costum negru cu un fir care îi urca până în ureche, dar niciun poliţist în uniformă. Prezenţa poliţiei afară nu-l făcuse să se alarmeze. De fapt, se aşteptase la o desfăşurare de forţe mult mai amplă. La urma urmelor, Martine îi spusese că va participa şi prim-ministrul la concert. Pe de altă parte, ce diferenţă ar fi făcut un număr mai mare de poliţişti? Oricum el era invizibil. Chiar şi mai invizibil decât de obicei. Mulţumit de sine însuşi, începu să-şi plimbe privirea peste mulţime. Câte sute de oameni în costume elegante se aflau aici? Deja îşi imagina haosul. Şi calea de scăpare simplă, dar eficientă. Trecuse ieri pe-aici şi identificase o rută de evadare. Ultimul lucru pe care îl făcuse înainte de-a intra în această seară fusese să verifice că nu încuiase nimeni ferestrele din toaleta domnilor. Geamurile simple, jivrate puteau fi împinse în afară şi erau suficient de mari şi joase pentru ca un om să poată ieşi pe pervazul de-afară fără nicio problemă. De acolo, urma un salt de trei metri până pe capotele maşinilor din parcare. Apoi, cu haina pe el, pe aglomerata Haakon VII’s gate, iar după două minute şi patruzeci de secunde de mers rapid, avea să fie pe peronul gării Teatrul Naţional, unde trenul expres către aeroport oprea la fiecare douăzeci de minute. Plecarea pe care o viza el era cea de la 20:19. Înainte de-a ieşi din toaletă, îşi pusese în buzunar două cuburi de deodorant pentru pisoare.

Fusese nevoit să-şi arate a doua oară biletul pentru a intra în sală. Clătinase din cap şi zâmbise când doamna de acolo arătase spre haină şi îl întrebase ceva în norvegiană. Femeia îi studiase biletul şi-l condusese la un loc din zona VIP care se dovedise a fi, de fapt, patru locuri normale situate în mijlocul sălii, împrejmuite cu un cordon pentru această ocazie. Martine îi explicase deja unde anume aveau să stea Jon Karlsen şi prietena acestuia, Thea.

Şi iată-i, în sfârşit, acolo. Aruncă o privire la ceas. Opt şi şase minute. Sala de concerte era cufundată în penumbră şi lumina de pe scenă era prea puternică pentru ca el să mai poată identifica pe cineva din delegaţia oficială, însă

brusc, unul dintre chipuri fu scăldat de lumina unui mic reflector. Zări, pentru scurt timp, un chip palid şi îndurerat, dar nu avu nicio urmă de îndoială: era femeia pe care o văzuse pe locurile din spate ale maşinii lui Jon Karlsen pe Gøteborggata.

În faţa sa părea să aibă loc un soi de învălmăşeală legată de numărul locurilor, însă situaţia se rezolvă, iar cei implicaţi îşi ocupară locurile. Strânse tocul pistolului prin haină. Avea şase gloanţe în încărcător. O armă care nu-i era familiară, cu un trăgaci mai greu decât al unui pistol normal, însă se antrenase toată ziua cu ea şi găsise până la urmă limita până la care trebuia apăsat trăgaciul pentru a elibera glonţul.

Apoi, ca un soi de răspuns la un semnal invizibil, liniştea se lăsă peste sală.

Un bărbat în uniformă îşi făcu apariţia, le ură bun-venit tuturor, presupuse el, şi spuse ceva care îi făcu pe toţi să se ridice în picioare. Le urmă şi el exemplul şi-i urmări pe cei din jurul său plecându-şi capetele în tăcere. Pesemne că murise cineva. Apoi bărbatul din faţa lor mai spuse ceva şi toată lumea se aşeză pe scaune.

Apoi, în sfârşit, s-a ridicat cortina.

✯

Harry stătea undeva în lateral, în întuneric, urmărind cum se înălţa cortina. Reflectoarele îl împiedicau să vadă persoanele din public, dar îi simţea prezenţa, ca pe un fel de răsuflare a unui animal masiv.

Dirijorul ridică bagheta şi Corul Batalionului 3 din Oslo începu să intoneze cântecul pe care Harry îl auzise şi în Citadelă.

„Lăsaţi să fluture stindardul mântuirii, Tot înainte,
la sfântul nost’ război!”

— Scuzaţi-mă, se auzi un glas care îl făcu să se întoarcă şi să dea peste o tânără cu ochelari şi căşti pe urechi. Ce faceţi aici? întrebă ea.

— Poliţia, răspunse Harry.

— Eu sunt managerul care se ocupă de scenă şi vă rog să nu staţi în drum!

— O caut pe Martine Eckhoff, zise Harry. Mi s-a spus că o găsesc aici.

— E *acolo,* rosti femeia, arătând spre cor.

Harry îi identifică poziţia. Stătea în spate, pe treapta de sus, cântând cu o expresie serioasă pe chip, ca şi cum ar trece printr-o suferinţă. Ca şi cum ar fi cântat despre iubirea pierdută, nu despre luptă şi victorie.

Lângă Martine se afla Rikard. Care, spre deosebire de ea, avea pe buze un zâmbet extaziat. Arăta foarte diferit acum, când cânta. Trăsăturile aspre, încordate dispăruseră cu totul; strălucirea din ochii tineri sugera că el credea din toată inima în mesajul cântecului: că vor cuceri toată lumea pentru Dumnezeul lor, pentru o cauză a compasiunii şi generozităţii.

Harry observă, spre surprinderea sa, că melodia şi versurile chiar aveau un impact.

Când terminară de cântat, primiră aplauze şi veniră cu toţii la marginea scenei. Rikard se uită uluit la Harry, dar nu zise nimic. Când îl zări, Martine îşi plecă privirea şi încercă să-l evite. Dar Harry se mişcă iute şi îi tăie calea.

— Îţi ofer o ultimă şansă, Martine. Te rog să nu-i dai cu piciorul!

Fata lăsă să-i scape un oftat greu.

— Nu ştiu unde e. Doar ţi-am spus.

Harry o prinse de umeri şi-i şopti răguşit:

— Vei fi acuzată de complicitate la crimă. Vrei să-i oferi plăcerea asta?

— Plăcerea? făcu ea mimând un zâmbet amar. El nu va găsi nicio plăcere acolo unde se va duce.

— Şi cântecul pe care l-ai cântat? „Cel care arată mereu compasiune şi este singurul prieten adevărat al păcătosului.” Nu înseamnă nimic pentru tine? Sunt doar cuvinte?

Martine nu-i răspunse.

— Ştiu că acum e mult mai greu, continuă Harry, decât atunci când oferi iertarea aia facilă la Far, din care-ţi faci

singură titlu de glorie. Un dependent fără ajutor care fură de la persoane necunoscute ca să-şi satisfacă propriile nevoi, asta ce e? Ce e prin comparaţie cu iertarea cuiva care chiar are nevoie de iertarea ta? Un păcătos adevărat în drum spre iad?

— Încetează! suspină ea, încercând în zadar să-l dea la o parte din calea ei.

— Încă-l mai poţi salva pe Jon, Martine. Şi-atunci el va mai avea o şansă. Şi tu vei mai avea o şansă.

— Te supără, Martine?

Era Rikard.

Fără să se întoarcă, Harry îşi încleştă pumnul drept şi se pregăti, uitându-se, totodată, direct în ochii plini de lacrimi ai lui Martine.

— Nu, Rikard, rosti ea. E în regulă.

Harry îl auzi pe Rikard îndepărtându-se, dar nu-şi desprinse privirea de la ea. Cineva începu să zdrăngănească la o chitară pe scenă. Apoi se auzi şi pianul. Harry recunoscu melodia. Din noaptea aceea din Egertorget. Şi de la radioul din Østgård. *„Cântecul dimineţii.”* Parcă s-ar fi întâmplat cu o veşnicie în urmă.

— Vor muri amândoi dacă nu mă vei ajuta să opresc asta, continuă Harry.

— De ce zici asta?

— Pentru că Jon are o tulburare de personalitate şi a căzut pradă propriei furii. Iar Stankic nu se teme de nimic.

— Vrei să spui că îţi doreşti atât de mult să-i salvezi pentru că ăsta-i jobul tău?

— Da, zise Harry. Şi pentru că i-am promis mamei lui Stankic.

— Mamei? Ai stat de vorbă cu mama lui?

— Am jurat că voi încerca să-i salvez fiul. Iar dacă nu-l opresc acum pe Stankic, va fi împuşcat. La fel cum s-a întâmplat la terminalul de containere. Crede-mă!

Harry se uită la Martine, apoi îi întoarse spatele şi se îndepărtă. Ajunsese deja la scări, când o auzi în spatele său:

— E aici.

Harry încremeni la jumătatea pasului.

— Poftim?

— I-am dat lui Stankic biletul tău.

În clipa aceea se aprinseră şi ultimele lumini de pe scenă.

✯

Siluetele celor din faţa sa se profilau pe fondul cascadei de lumină pâlpâitoare. Se afundă şi mai mult în scaun, ridică uşurel mâna şi aşeză ţeava scurtă pe scaunul din faţă, astfel încât să ţintească bine spatele îmbrăcat în negru al persoanei din stânga Theei. Avea să tragă de două ori. După care avea să se ridice şi să mai tragă o dată, dacă era nevoie. Deşi ştia deja că n-o să fie.

Trăgaciul i se păru mai uşor decât înainte, însă ştia că acesta e doar efectul adrenalinei. În orice caz, nu mai simţea niciun pic de teamă. Apăsa tot mai tare, iar acum ajunsese în punctul în care nu mai întâmpina nicio rezistenţă, acei 5 milimetri din no-man's-landul trăgaciului, când te linişteşti şi apeşi pentru că nu mai există cale de întoarcere, când te-ai transformat în subiectul inexorabilelor şi capricioaselor legi ale mecanismului.

Cel care avea să primească un glonţ în curând se întoarse spre Thea şi spuse ceva.

În clipa aceea creierul său formulă două observaţii. Era ciudat că Jon Karlsen purta un costum elegant, şi nu uniforma Armatei Salvării. Iar distanţa fizică dintre Thea şi Jon nu avea niciun sens. Într-o sală de concerte, cu muzica tare, doi iubiţi ar fi trebuit să se cuibărească unul în altul.

Disperat, creierul său încercă să inverseze lanţul de evenimente pe care îl pusese deja în mişcare când îşi îndoise degetul pe trăgaci.

Se auzi o bubuitură puternică.

✯

Atât de puternică, încât lui Harry îi ţiuiră urechile.

— Ce? strigă el la Martine ca să se facă auzit peste atacul brusc al bateristului asupra cinelului, care îl surzi pe moment.

— Stă pe rândul 19, la trei rânduri mai sus de Jon şi de prim-ministru. Locul 25. În mijloc.

Fata încercă să zâmbească, însă buzele îi tremurau prea tare.

— Ţi-am făcut rost de cel mai bun loc din sală, Harry.

Harry îi aruncă o privire. Apoi începu să alerge.

✯

Jon Karlsen încerca să-şi facă picioarele să meargă precum bătaia unor beţe de tobă pe peronul Gării Centrale din Oslo, însă nu fusese niciodată cine ştie ce mare alergător. Uşile automate scoaseră un oftat mecanic, se închiseră la loc, iar expresul argintiu, lucios, ce mergea la aeroport se puse în mişcare exact când Jon mai avea puţin şi urca în el. Oftă, îşi lăsă jos valiza, se eliberă de rucsacul mic şi se prăbuşi pe una dintre băncile de pe peron. Geanta neagră şi-o păstră în poală. Încă zece minute până la trenul următor. Nicio problemă, avea suficient timp la dispoziţie. Timp berechet. Atât de mult, încât mai că-şi dorea să fi avut mai puţin. Se chiorî în tunelul din care avea să iasă următorul tren. După ce Sofia plecase din apartamentul lui Robert şi el izbutise, în sfârşit, să adoarmă, către dimineaţă, avusese un vis. Un vis urât, în care Ragnhild se uita fix la el.

Aruncă o privire la ceas.

Probabil că începuse deja concertul. Iar biata Thea urma să stea acolo fără el, neştiind absolut nimic de soarta lui. Nici ceilalţi, de altfel. Jon îşi suflă în mâini, însă frigul răcea aerul umed atât de repede, încât mâinile îi deveniră şi mai reci. Aşa trebuia să procedeze, altfel nu se putea. Totul scăpase de sub control; nu mai putea risca să rămână aici.

Era numai vina lui. Îşi pierduse controlul cu Sofia azi-noapte şi ar fi trebuit să prevadă acest lucru. Toată tensiunea acumulată se revărsase. O luase razna, pentru că Sofia acceptase totul fără să crâcnească, fără să scoată niciun sunet. Doar se uitase fix la el, cu expresia aia a ei închisă, introvertită. Precum un miel dus la tăiere. Atunci, el o lovise în faţă. Cu pumnul încleştat. Îşi zgâriase pielea de pe nodurile degetelor, dar îi mai dădu un pumn. Ce proastă! Ca să nu o mai vadă, o întorsese cu faţa spre perete şi nu se mai calmase decât atunci când ejaculase. Însă era deja

prea târziu. Când s-a uitat la Sofia înainte să plece de la el, şi-a dat seama că de data asta n-o să mai scape doar cu scuze de genul că se lovise de vreo uşă sau alunecase pe gheaţă.

Al doilea motiv pentru care el fugise era apelul telefonic pe care îl primise ieri, când cel care a sunat nu spunea nimic. Verificase. Fusese efectuat de la un hotel din Zagreb. Hotelul Internaţional. Habar n-avea cum făcuseră rost de numărul lui de mobil; doar nu era înregistrat nicăieri. Însă avea totuşi o premoniţie despre ce însemna asta: chiar dacă Robert era mort, ei tot nu-şi terminaseră treaba. Nu acesta era planul, iar el nu reuşea să înţeleagă. Poate că aveau să trimită alt om la Oslo. Aşa că trebuia să scape de acolo orice s-ar fi întâmplat.

Biletul de avion pe care-l cumpărase în disperare de cauză era pentru Bangkok via Amsterdam. Pe numele lui Robert Karlsen. Precum cel pe care îl cumpărase în octombrie. Acum, la fel ca şi atunci, avea în buzunar paşaportul vechi de zece ani al fratelui său. Nimeni n-ar fi putut nega asemănările dintre el şi persoana din poză. Toţi funcţionarii de la paşapoarte erau conştienţi de schimbările care se petrec în zece ani în cazul unei persoane tinere.

După ce-a cumpărat biletul, a mers pe Gøteborggata ca să-şi facă valiza şi un rucsac. Tot mai erau zece ore până la decolarea avionului, aşa că avea nevoie de un loc unde să se ascundă. Prin urmare, se îndreptase către unul dintre apartamentele „parţial mobilate” ale Armatei, de unde avea cheie. Apartamentul rămăsese gol în ultimii doi ani, dar în afară de problemele cu umezeala, avea o sofa, un fotoliu cu capitonajul ieşit din spătar şi un pat cu o saltea plină de pete. Aici îi ordonase şi Sofiei să se prezinte în fiecare joi la ora şase seara. O parte dintre pete le lăsase chiar ea. Altele proveneau din zilele când era singur acolo. Iar în acele zile se gândise în permanenţă la Martine. Fusese ca o foame pe care şi-o satisfăcuse doar o dată şi căuta la nesfârşit satisfacţia aceea. Iar acum o şi găsise, în persoana fetei croate de cincisprezece ani.

Apoi, într-o zi de toamnă, un Robert foarte furios îi făcuse

o vizită şi îi spusese că Sofia îi mărturisise totul. Jon se mâniase atât de tare, încât îşi pierduse de tot controlul.

Fusese atât de... umilitor. La fel ca atunci când avea treisprezece ani şi tatăl său îl bătuse cu cureaua pentru că maică-sa găsise pete de spermă pe cearşafuri.

Când Robert îl ameninţase că avea să spună totul comandanţilor Armatei chiar şi dacă ar mai fi privit doar în direcţia Sofiei, Jon îşi dăduse seama ce opţiune mai avea. Şi nici gând să înceteze să se mai întâlnească cu Sofia. Deoarece nici Robert, nici Ragnhild şi nici Thea nu înţelegeau că el trebuia să o aibă, că acesta era singurul mod în care îşi putea obţine mântuirea şi satisfacţia adevărată. În vreo doi ani, Sofia avea să fie prea mare şi trebuia să îşi găsească pe altcineva. În fine, până atunci, ea avea să rămână mica lui prinţesă, lumina sufletului său şi flacăra dinlăuntrul său, aşa cum şi Martine fusese odată, atunci când magia aceea funcţionase, pentru prima dată, la Østgård.

Tot mai mulţi oameni soseau pe peron. Poate că n-avea să se întâmple totuşi nimic. Poate că ar fi trebuit să mai aştepte vreo două săptămâni şi apoi să se întoarcă. La Thea. Îşi scoase telefonul mobil şi-i scrise un mesaj. *Tata e bolnav. La noapte zbor la Bangkok. Te sun mâine.*

Apăsă TRIMITE şi bătu cu palma în geanta neagră. Cinci milioane de coroane în dolari. Taică-su avea să fie atât de mândru când va auzi că îşi putea plăti, în sfârşit, datoria câştigându-şi astfel libertatea. *Port cu mine păcatele celorlalţi,* reflectă el. Am să-i eliberez.

Se uită iar în tunelul ce aducea cu o orbită goală şi întunecată. Opt şi optsprezece minute. De ce nu mai venea?

✯

Unde era Jon Karlsen? Scană cu privirea şirurile de spinări din faţa lui în timp ce-şi cobora încet pistolul. Degetul îl ascultase şi slăbise apăsarea pe trăgaci. Cât de aproape fusese să tragă n-avea să afle niciodată, însă un lucru îl ştia totuşi sigur: Jon Karlsen nu se afla aici. Nu venise încoace. Acesta era motivul confuziei atunci când îşi ocupaseră

locurile.

Volumul muzicii se reduse, periile se frecară pe tobe, iar zdrăngănitul chitarei se potoli şi el.

O văzu pe iubita lui Jon Karlsen plecându-şi capul şi mişcându-şi umerii ca şi cum căuta ceva în geantă. Fata rămase nemişcată preţ de câteva secunde, cu capul plecat. Apoi se ridică brusc, iar el o urmări cu privirea cum, cu mişcări smucite, nerăbdătoare, făcu slalom printre cei care se ridicau în picioare pentru a-i face loc. Ştia acum ce are de făcut.

— Scuzaţi-mă! zise, ridicându-se.

Abia băgă de seamă privirile urâte ale persoanelor nevoite să se ridice cu efort afectat şi oftaturi exagerate; pe el nu-l mai preocupa decât faptul că ultima sa şansă de a-l mai găsi pe Jon Karlsen se pregătea să iasă din sală.

Ajungând în foaier, se opri şi auzi cum uşa capitonată a sălii se închide la loc şi astupă cu totul muzica, de parcă cineva ar fi pocnit din degete. Thea nu se îndepărtase prea mult. Stătea lângă un stâlp din mijlocul foaierului, scriind un mesaj. Doi bărbaţi în costume discutau lângă cealaltă intrare în sală, iar două asistente de la garderobă priveau absent în zare în spatele pupitrelor lor. Se asigură că încă avea revolverul ascuns în buzunarul hainei petrecute peste braţ şi tocmai se pregătea să se apropie de ea, când auzi pe cineva venind în fugă din dreapta sa. Se întoarse la timp ca să vadă un bărbat roşu în obraji şi cu privire sălbatică năpustindu-se chiar spre el. Harry Hole. Ştia deja că e prea târziu; haina îi acoperea pistolul şi nu avea cum să ţintească bine. Se dădu la o parte, clătinându-se, şi se lipi de zid atunci când mâna poliţistului îl lovi în umăr. Urmări de-a dreptul uluit cum Hole îl depăşeşte, apucă mânerul uşii sălii, o deschide şi dispare înăuntru.

Rămase lipit de perete şi închise ochii. Apoi se îndreptă de spate, o văzu pe Thea plimbându-se cu telefonul la ureche şi o expresie disperată pe chip şi merse spre ea. Se propti în faţa ei, îşi trase haina la o parte ca să-i poată vedea revolverul şi rosti calm şi limpede:

— Te rog să vii cu mine! Dacă nu, va trebui să te ucid.

Văzu cum ochii i se întunecă, în timp ce pupilele i se dilatau de groază şi-şi scăpă telefonul pe jos.

✯

Căzu şi se izbi de şina de cale ferată cu un bufnet. Jon se uită la telefonul care continua să sune. O clipă doar, înainte de-a vedea că Thea era cea care-l sunase, crezu că la telefon e, de fapt, „mutul” din noaptea trecută. Nu rostise niciun cuvânt, însă fusese o femeie, era mai sigur ca oricând de asta. Fusese ea; fusese Ragnhild. *Opreşte-te!* Ce se petrecea? O lua razna? Se concentra pe respiraţie. Nu trebuie să-şi piardă controlul chiar acum.

Îşi luă geanta neagră când trenul alunecă în staţie.

Uşile trenului se deschiseră lăsând aerul cald să iasă, iar el urcă, îşi puse valiza şi rucsacul în compartimentul pentru bagaje şi găsi un loc liber.

✯

În şirul de scaune se vedea un spaţiu liber ce aducea cu un dinte lipsă. Harry se uită la persoanele aflate în dreapta şi stânga scaunului gol, dar erau prea în vârstă, prea tinere sau femei. Dădu fuga la primul loc din rândul 19 şi se lăsă pe vine lângă bărbatul cărunt care stătea acolo.

— Poliţia. Suntem…

— Poftim? strigă bărbatul cu mâna în jurul urechii.

— Poliţia! rosti Harry, mai tare de această dată.

Într-un rând ceva mai jos, observă cum un bărbat cu un fir tras după ureche se mişca în timp ce vorbea undeva în guler.

— Căutăm pe cineva care ar fi trebuit să stea în mijlocul rândului. Aţi văzut pe cineva plecând sau…

— Poftim?

O doamnă mai în vârstă, evident însoţitoarea bărbatului, se aplecă spre Harry.

— Doar ce-a plecat un bărbat. Din sală, adică. În timpul spectacolului…

Rosti ultimul cuvânt pe un ton ce dădea limpede de înţeles că ea era convinsă că acesta e motivul pentru care poliţia dorea să discute cu el.

Harry urcă în fuga pe interval, împinse uşa, se năpusti în

foaier şi o luă în jos pe scări, către uşile din faţă. Văzu poliţiştii în uniformă de afară şi strigă din capul scărilor:

— Falkeid!

Sivert Falkeid se întoarse, îl văzu pe Harry şi deschise uşa.

— A ieşit vreun bărbat?

Falkeid clătină din cap.

— Stankic e în clădire, îl anunţă Harry. Dă alarma!

Falkeid încuviinţă şi se conformă ordinului.

Harry se năpusti înapoi în foaier, zări un telefon micuţ, roşu, pe jos şi le întrebă pe femeile de la garderobă dacă văzuseră pe cineva ieşind din sală. Acestea făcuseră un schimb de priviri şi răspunseră la unison că nu. Le întrebă dacă mai există şi alte ieşiri în afară de cea din josul scărilor, pe uşile din faţă.

— Ieşirile de urgenţă, sugeră una dintre ele.

— Da, dar fac un asemenea zgomot când se închid, că ar fi trebuit să le auzim de aici, rosti cealaltă.

Harry rămase lângă uşa sălii de concerte scanând foaierul cu privirea de la stânga la dreapta, în încercarea de-a identifica astfel căile de scăpare. Stankic chiar fusese aici? Martine îi spusese adevărul de această dată? În clipa aceea îşi dădu seama că aşa era. Identifică iar acel miros dulceag. Bărbatul care îi stătuse în cale când se năpustise în foaier. Îşi dădu imediat seama pe unde izbutise Stankic să scape.

Harry smuci uşa toaletei bărbaţilor şi fu întâmpinat de o pală de vânt rece ca gheaţa ce pătrundea pe fereastra deschisă din capătul opus. Se apropie de geam, privi spre cornişă şi la maşina parcată jos şi izbi cu pumnul în pervaz.

— Futu-i, futu-i, futu-i!

Dintr-una dintre cabinele de toaletă se auzi un zgomot.

— Hei! răcni Harry. E cineva acolo?

În loc de răspuns, unul dintre pisoare eliberă apa cu un şuierat furios.

Se auzi iar acel zgomot. Un fel de suspin. Privirea lui Harry trecu peste încuietorile uşilor cabinelor şi găsi una cu semnul roşu pentru blocare. Se aruncă pe burtă şi văzu o

pereche de picioare în balerini.

— Poliţia! răcni Harry. Eşti rănită?

Suspinul încetă.

— A plecat? întrebă o voce tremurătoare de femeie.

— Cine?

— A zis să rămân aici încă cincisprezece minute.

— A plecat.

Uşa cabinei se deschise. Thea Nilsen stătea pe podea, înghesuită între vasul de toaletă şi perete, cu machiajul curgându-i pe toată faţa.

— A zis că o să mă omoare dacă nu-i spun unde e Jon, rosti ea printre lacrimi.

Ca şi cum s-ar fi scuzat.

— Şi ce i-ai spus? întrebă Harry, ajutând-o să se ridice şi să se aşeze pe capacul vasului.

Fata clipi de două ori.

— Thea, ce i-ai spus?

— Jon mi-a trimis un mesaj pe telefon, răspunse ea, privind fără să vadă pereţii toaletei. Mi-a zis că tatăl lui e bolnav. Aşa că zboară în seara asta la Bangkok. Închipuie-ţi şi tu! În seara asta, dintre toate serile.

— Bangkok? I-ai zis lui Stankic?

— Ar fi trebuit să-l cunoaştem pe prim-ministru în seara asta, continuă Thea, în vreme ce pe obraz i se rostogolea o lacrimă. Iar el nici măcar nu mi-a răspuns când l-am sunat, el... el...

— Thea! I-ai spus lui Stankic că Jon va lua avionul în seara asta?

Thea încuviinţă, ca un somnambul, de parcă nimic din toate astea n-ar fi avut vreo legătură cu propria sa persoană.

Harry se ridică în picioare şi străbătu cu paşi mari foaierul unde Martine şi Rikard stăteau de vorbă cu un bărbat pe care Harry îl recunoscu a fi unul dintre bodyguarzii prim-ministrului.

— Opriţi alarma! răcni Harry. Stankic nu se mai află în clădire.

Cei trei se întoarseră spre el.

— Rikard, sora ta e în baie. Poţi avea tu grijă de ea? Şi, Martine, tu poţi veni cu mine?

Fără să mai aştepte vreun răspuns, Harry o luă de braţ şi o făcu să ţină pasul cu el pe treptele care duceau către ieşire.

— Unde mergem? întrebă ea.

— La aeroportul Gardemoen.

— Şi ce vrei să fac şi eu acolo?

— Tu vei fi ochii mei, dragă Martine. Îl vei vedea pe omul invizibil pentru mine.

Îşi studie trăsăturile faciale în reflexia din geamul trenului. Fruntea, nasul, obrajii, gura, bărbia, ochii. Încercă să înţeleagă care era treaba, unde era secretul. Dar nu putu vedea nimic deosebit deasupra eşarfei roşii, ci doar un chip lipsit de expresie, cu ochi şi păr care, pe fundalul zidurilor tunelului dintre Gara Centrală din Oslo şi Lillestrøm, erau la fel de negre ca noaptea de afară.

33.
Luni, 22 decembrie. Ziua cea mai scurtă

Lui Harry şi Martine le luă exact două minute şi treizeci şi opt de secunde să alerge de la operă până pe peronul staţiei Teatrul Naţional unde, două minute mai târziu, urcară într-un tren Inter City care oprea în Gara Centrală din Oslo şi la aeroportul Gardemoen în drumul său spre Lillehammer. Adevărat, era un tren mai lent, dar tot era mai rapid decât dacă aşteptau următorul expres către aeroport. Se aşezară pe două locuri libere dintr-un vagon plin cu soldaţi aflaţi în drum spre case în permisia de Crăciun şi cu studenţi cu cutii cu vin şi căciuli cu Moş Crăciun.

— Ce se întâmplă? întrebă Martine.

— Jon încearcă să scape, răspunse Harry.

— Ştie că Stankic e în viaţă?

— Nu de Stankic fuge, ci de noi. Ştie că a fost demascat.

Martine îl privi cu ochi mari.

— Ce tot spui?

— Nici măcar nu ştiu cu ce să încep.

Trenul opri în Gara Centrală. Harry urmări cu atenţie pasagerii de pe peron, dar nu îl văzu pe Jon Karlsen.

— Totul a început când Ragnhild Gilstrup i-a oferit lui Jon două milioane de coroane ca să ajute Gilstrup Invest să cumpere câteva dintre proprietăţile Armatei Salvării, zise Harry. El a refuzat-o, deoarece nu era convins că era suficient de scrupuloasă ca să păstreze un secret. În schimb, a lucrat-o pe la spate şi a vorbit cu Mads şi Albert Gilstrup. Le-a cerut cinci milioane şi să nu îi spună nimic lui Ragnhild despre înţelegere. Cei doi au fost de acord.

Lui Martine îi căzu faţa.

— De unde ştii toate astea?

— După moartea lui Ragnhild, Mads Gilstrup a suferit un soi de cădere nervoasă. S-a hotărât să mărturisească tot legat de acea afacere. Aşa că a sunat la poliţie. La numărul de pe cartea de vizită a lui Halvorsen. El n-a răspuns, însă

Mads a lăsat un mesaj vocal în care a mărturisit tot. Am ascultat mesajul acum câteva ore. Printre multe altele, a zis că Jon a cerut şi o înţelegere scrisă.

— Lui Jon îi place ca totul să fie în ordine perfectă, murmură Martine.

Trenul plecă din staţie, trecu de cabina şefului de staţie şi continuă către estul capitalei, străbătând peisajul cenuşiu cu curţi şi biciclete distruse, sârme de rufe goale şi ferestre mânjite de funingine.

— Dar ce-are asta de-a face cu Stankic? întrebă ea. Cine a plătit contractul? Mads Gilstrup?

— Nu.

Erau absorbiţi de vidul întunecat al tunelului, iar în beznă, glasul lui Martine abia acoperi huruitul roţilor de tren.

— Rikard? Spune că n-a fost Rikard…

— De ce crezi c-a fost Rikard?

— În noaptea în care Jon m-a violat, Rikard m-a găsit în toaletă. I-am zis că m-am împiedicat pe întuneric, dar mi-am dat seama că nu m-a crezut. M-a ajutat să mă întorc în pat fără a-i trezi pe ceilalţi. Chiar dacă n-a zis niciodată ceva, mereu am avut senzaţia că îl văzuse pe Jon şi că ştia ce se întâmplase.

— Mm! făcu Harry. Deci de aceea e el aşa de protector. Rikard pare să te placă, şi e sincer.

Martine încuviinţă.

— Presupun că de aceea eu… începu ea, dar se opri.

— Da?

— De aceea nu vreau să fiu ca el.

— În cazul ăsta, dorinţa îţi va fi îndeplinită.

Harry se uită la ceas. Încă cincisprezece minute până la sosire.

Martine se uita la el cu o expresie alarmată.

— Doar… doar nu crezi?

— Ce?

— Doar nu crezi că tatăl meu ştia despre viol, nu? Că el…

— Nu, tatăl tău nu are nimic de-a face cu asta. Persoana care a plătit pentru uciderea lui Jon Karlsen…

Ieşiseră din tunel; un cer negru, spuzit de stele, se întindea deasupra câmpiilor fosforescente.

— ...e chiar Jon Karlsen.

✯

Jon intră în imensa sală de plecări a aeroportului. Mai fusese aici, însă nu mai văzuse niciodată atâţia oameni ca acum. Murmurul constant, zgomotul paşilor şi anunţurilor se ridicau până la enormul tavan ce se înălţa cu mult deasupra lor. O cacofonie plină de însufleţire, o amestecătură de limbi şi frânturi de opinii pe care nici măcar nu le înţelegea. Acasă de Crăciun. În vacanţă de Crăciun. Cozile de aşteptare de la birourile de check-in se strecurau precum un boa constrictor îmbuibat printre bariere.

Inspiră adânc, îşi impuse el. *Ai timp berechet. Ei nu ştiu nimic. Deocamdată. Poate că nu vor şti niciodată.* Se aşeză în spatele unei doamne în vârstă şi se aplecă pentru a o ajuta să-şi mişte valiza atunci când coada mai avansă câţiva centimetri. Când se întoarse spre el cu un zâmbet încărcat de recunoştinţă, Jon văzu că pielea ei nu mai era decât un strat subţire, palid ca moartea, întins peste ţeasta ca de schelet.

Îi întoarse zâmbetul, iar ea îşi mută, în sfârşit, privirea în altă parte. Însă peste zgomotul creat de oamenii plini de viaţă din jur, el avea să-i audă mereu ţipătul. Ţipătul acela interminabil, imposibil de îndurat, care se chinuia să acopere mugetul unui motor electric.

După ce fusese dus la spital şi aflase că poliţia îi scotocea apartamentul, îşi dăduse seama că exista posibilitatea ca ei să-i găsească în birou contractul cu Gilstrup Invest. Cel care preciza că Jon urma să primească cinci milioane de coroane în cazul în care consiliul de conducere al Armatei Salvării avea să le accepte oferta, şi semnat de către Albert şi Mads Gilstrup. După ce poliţiştii îl conduseseră la apartamentul lui Robert, se dusese într-o fugă pe Gøteborggata ca să ia contractul. Dar când ajunsese acolo, descoperise că în apartament era deja cineva. Ragnhild. Care nu îl auzise din cauza aspiratorului. Femeia stătea şi citea contractul.

Văzuse tot. Îi văzuse păcatele, la fel cum maică-sa văzuse petele de spermă împrăştiate pe cearşafuri. Şi, la fel ca maică-sa, Ragnhild avea să îl umilească, să îl distrugă, să spună tuturor. Inclusiv tatălui său. Nu trebuia ca ea să vadă. *I-am luat ochii,* cugetă el. *Dar ea tot mai ţipă.*

✯

— Cerşetorii nu refuză mila, zise Harry. Stă în însăşi natura lucrurilor. Asta m-a izbit în Zagreb. La propriu. O monedă de douăzeci de coroane norvegiene care a fost aruncată în mine. Iar când o urmăream învârtindu-se pe podea, mi-am adus aminte că tehnicienii criminalişti găsiseră o monedă croată călcată în picioare în zăpada din faţa magazinului din colţ de pe Gøteborggata. Aceştia au făcut în mod automat legătura cu Stankic, cel care scăpase fugind chiar prin acel loc, în timp ce Halvorsen zăcea plin de sânge nu departe, în mijlocul străzii. Am tendinţa să mă îndoiesc de orice, însă, când am văzut această monedă în Zagreb, a fost ca şi cum o autoritate mai presus de toate voia să mă avertizeze în privinţa a ceva. Când l-am întâlnit prima oară pe Jon, un cerşetor a aruncat cu o monedă în el. Mi-am amintit ce surprins rămăsesem că un cerşetor refuza mila. Ieri, l-am identificat pe cerşetor la biblioteca Deichmanske şi i-am arătat moneda găsită de criminalişti. Iar el mi-a confirmat că aruncase cu o monedă străină în Jon şi că era perfect posibil să fi fost exact cea pe care o ţineam în mână, „Într-adevăr, se poate să fi fost exact asta”, a zis el.

— Înseamnă că Jon a fost la un moment dat în Croaţia. Dar nu e ilegal, presupun?

— Deloc. Însă el mi-a zis că nu călătorise în viaţa lui în străinătate, în afară de Danemarca şi Suedia. Am verificat la biroul de paşapoarte şi niciun paşaport nu fusese emis vreodată pe numele lui Jon Karlsen. În schimb, pe numele lui Robert Karlsen fusese emis un paşaport, cu zece ani în urmă.

— Poate că Jon a primit moneda de la Robert?

— Ai dreptate, zise Harry. Moneda nu dovedeşte nimic, însă face totuşi ca un creier lent ca al meu să gândească un

pic. Dar dacă Robert n-a mers niciodată la Zagreb? Dacă cel care a mers acolo a fost tocmai Jon? Jon avea chei de la toate apartamentele de închiriat ale Armatei Salvării, inclusiv de la al lui Robert. Dacă a împrumutat paşaportul lui Robert, a călătorit la Zagreb dându-se drept el şi a pretins că este Robert Karlsen când a organizat asasinatul împotriva lui Jon Karlsen? Şi tot timpul planul a fost ca Robert să fie cel ucis?

Martine îşi rodea o unghie, dusă pe gânduri.

— Dar dacă Jon voia să îl omoare pe Robert, de ce a făcut înţelegerea în numele său?

— Ca să-şi ofere alibiul perfect. Chiar dacă Stankic era arestat şi mărturisea tot, Jon n-avea să fie niciodată suspectat. Doar el era ţinta, nu? Schimbarea de ture dintre Jon şi Robert din ziua aceea urma să fie considerată doar un joc al sorţii. Stankic nu făcea decât să urmeze instrucţiunile. Iar când Stankic şi Zagrebul urmau să descopere că îşi omorâseră taman propriul client, ei bine, n-ar fi avut niciun motiv să-şi ducă la bun sfârşit misiunea omorându-l pe Jon. La urma urmelor, nu mai era nimeni care să poată plăti. De fapt, tocmai în asta a constat genialitatea planului. Jon putea promite celor din Zagreb orice sumă de bani voiau după eveniment, dat fiind că nu exista nicio adresă cunoscută de ei. Şi singura persoană care ar fi putut să nege că Robert fusese la Zagreb în ziua aceea sau care ar fi putut avea un alibi pentru ziua în care s-a făcut înţelegerea – Robert Karlsen – era moartă. Planul semăna cu un cerc logic care putea să funcţioneze perfect, iluzia unui şarpe care se devorează pe el însuşi, o creaţie care se autodistruge şi care garantează că nu va mai rămâne nimic după aceea, niciun fir de urmat.

— Un om cu obiceiul de a pune totul în ordine, sublinie Martine.

Doi studenţi începuseră să fredoneze un cântec de beţivi: o încercare pe două voci, acompaniaţi fiind de sforăitul sonor al unuia dintre recruţi.

— Dar de ce? întrebă Martine. De ce să îl omoare pe Robert?

— Pentru că Robert reprezenta o ameninţare. Potrivit sergentului-major Rue, se pare că Robert l-ar fi ameninţat pe Jon că îl va „distruge” dacă se va mai apropia vreodată de o anumită femeie. Ai crede din prima că se refereau la Thea. Însă ai avut dreptate când ai spus că Robert nu simţea absolut nimic pentru ea. Jon a pretins că Robert dezvoltase o obsesie bolnavă faţă de Thea, astfel încât să pară că Robert ar fi avut un motiv să-şi dorească să-l omoare pe Jon. Ameninţarea făcută totuşi de Robert o privea pe Sofia Miholjec, o fată croată de cincisprezece ani care tocmai mi-a povestit tot. Cum Jon o silea să facă sex cu el la intervale regulate, spunându-i că-i va evacua familia din apartamentul dat de Armata Salvării şi că avea să-i expulzeze din ţară dacă ea îi opunea vreo rezistenţă sau spunea cuiva. Totuşi, când fata a rămas însărcinată, ea s-a dus la Robert, care a ajutat-o şi a promis că-l va opri pe Jon. Din păcate, Robert nu a mers direct la poliţie sau la superiorii săi din Armata Salvării. Pesemne că a considerat-o un soi de problemă de familie şi a dorit să rezolve situaţia în cadrul organizaţiei. Am înţeles că e un fel de tradiţie în cadrul Armatei Salvării.

Martine privea lung la câmpurile unduitoare acoperite de zăpadă pe care noaptea le înghiţea unul după altul aşa cum înghite marea uscatul când e furioasă.

— Deci acesta a fost planul, concluzionă ea. Ce-a mers prost?

— Ce merge prost mereu, răspunse Harry. Vremea.

— Vremea?

— Dacă zborul spre Zagreb n-ar fi fost anulat din pricina ninsorii în noaptea aceea, Stankic s-ar fi întors acasă, ar fi aflat că, din greşeală, omorâse intermediarul, şi povestea s-ar fi încheiat acolo. În schimb, Stankic a trebuit să-şi petreacă noaptea în Oslo, unde a descoperit că omorâse persoana greşită. Dar, întrucât el nu ştia că Robert Karlsen era şi numele intermediarului, şi-a continuat vânătoarea.

Dintr-o boxă se auzi anunţul:

— Aeroportul Gardemoen, Gardemoen. Pasagerii sunt rugaţi să se aşeze pe partea dreaptă.

— Iar acum ai de gând să-l prinzi pe Stankic.
— Asta mi-e meseria.
— Ai să-l omori?
Harry o privi lung.
— Ţi-a omorât colegul, zise Martine.
— Ţi-a zis el asta?
— I-am zis că nu vreau să ştiu nimic, aşa că n-a suflat o vorbă.
— Sunt poliţist, Martine. Noi arestăm oameni, iar tribunalul îi condamnă.
— Chiar aşa? Atunci de ce n-ai dat alarma generală? De ce n-ai anunţat poliţia aeroportului? De ce nu sunt pe drum cei din Trupele Speciale, cu sirenele urlând? De ce eşti pe cont propriu?
Harry nu-i răspunse.
— Nu mai ştie nimeni ce mi-ai spus mie, aşa-i?
Prin geamul trenului, Harry văzu peronul din ciment cenuşiu al aeroportului Gardemoen.
— Am ajuns, spuse el.

34.
Luni, 22 decembrie. Crucificarea

O singură persoană rămăsese între el şi biroul de check-in când simţi mirosul. Un miros de săpun dulceag, care îi reamintea, vag, de ceva. De ceva ce se întâmplase nu cu mult timp în urmă. Închise ochii şi încercă să identifice.

— Următorul, vă rog!

Jon îşi târşâi picioarele, aşeză valiza şi rucsacul pe banda rulantă, iar biletul şi paşaportul pe tejgheaua din faţa unui bărbat bronzat natural care era îmbrăcat cu cămaşa albă cu mâneci scurte a uniformei companiei aeriene.

— Robert Karlsen, rosti bărbatul, uitându-se la Jon, care îi confirmă dând din cap. Două bagaje. Iar acesta e bagajul de mână, da? adăugă bărbatul, arătând spre geanta neagră.

— Da.

Bărbatul răsfoi paginile paşaportului, tastă ceva şi o imprimantă hurui şi scuipă biletul adeziv pentru bagaj pe care scria „Bangkok”. Atunci îşi aminti şi Jon mirosul. Preţ de o clipă, în uşa apartamentului său, în ultima secundă când se mai simţise în siguranţă. Bărbatul care stătea afară şi îi spusese în engleză că are un mesaj pentru el, apoi ridicase un pistol negru. Făcu un efort să nu se uite.

— Călătorie plăcută, *herr* Karlsen! îi ură bărbatul cu un zâmbet formal, întinzându-i paşaportul şi biletul de îmbarcare.

Jon porni fără întârziere în direcţia cozilor din faţa porţilor de scanare. În timp ce vâra biletul în buzunarul interior, aruncă o privire scurtă peste umăr.

✯

Se uita fix la el. Într-o secundă plină de disperare, se întrebă dacă nu cumva Jon Karlsen îl recunoscuse, însă privirea îi rătăcise mai departe. Ce îl îngrijora totuşi era faptul că acesta părea speriat.

Ajunsese prea târziu ca să-l mai prindă pe Karlsen la biroul de check-in. Iar acum se grăbea, căci acesta se

aşezase deja la coada pentru ultima verificare, unde toată lumea şi toate lucrurile erau verificate şi unde un revolver era imposibil de ascuns. Trebuia să se întâmple înainte de asta.

Trase aer în piept şi ba încorda, ba relaxa strânsoarea în jurul patului armei din haină.

Instinctul îi spunea să-şi împuşte ţinta pe loc, aşa cum proceda de obicei. Însă, chiar dacă izbutea să se piardă în mulţime, cu siguranţă aveau să închidă aeroportul, să verifice identitatea celor din incintă şi nu avea să piardă numai zborul spre Copenhaga programat peste 45 de minute, ci şi libertatea pentru următorii 20 de ani.

Veni mai aproape în spatele lui Jon Karlsen. Trebuia să acţioneze cu rapiditate şi hotărâre. Să se apropie de el, să-i înfigă arma în coaste şi să-i ofere un ultimatum în termeni simpli şi concişi. După aceea trebuia să-l conducă prin sala de plecări ticsită de lume şi apoi în parcarea supraetajată, în spatele unei maşini, să-l împuşte în cap, să-i îndese cadavrul sub o maşină, să scape de armă înainte de controalele de securitate, după care, poarta 32 şi avionul spre Copenhaga.

Deja îşi scosese arma pe jumătate şi redusese distanţa la doar doi paşi, când Karlsen ieşi din rând şi, cu paşi mari, se îndreptă spre capătul opus al sălii de plecări. *Do vraga!* Se întoarse ca să se ia după el, silindu-se să nu o rupă la fugă. *Nu te-a văzut,* continuă el să-şi repete.

✯

Jon îşi impuse să nu alerge, căci acest lucru ar fi dat clar de înţeles că ştie că fusese văzut. Nu îi recunoscuse faţa, dar nici nu era nevoie. Bărbatul purta eşarfa roşie. Cât coborî scările spre sala de sosiri, Jon simţi cum e tot lac de sudoare. La baza scărilor, se răzgândi şi, când cei rămaşi în urmă pe scări nu-l mai puteau vedea, îşi luă geanta sub braţ şi începu să alerge. Chipuri după chipuri i se perindau prin faţă, cu orbitele goale şi în ţipetele nesfârşite ale lui Ragnhild. Coborî în fugă alt şir de trepte şi acum nu se mai afla absolut nimic în jurul său, ci doar aerul rece şi umed, şi ecoul propriilor săi paşi şi-ai răsuflării sale pe un coridor lat

ce se curba în jos. Înţelese că acesta ducea în parcarea pentru autovehicule şi ezită o clipă, holbându-se direct în ochiul negru al unei camere de supraveghere, ca şi cum acolo ar fi putut găsi răspunsul. Mai în faţă, văzu un semn luminos de neon deasupra unei uşi înfăţişând ceea ce părea imaginea vie a lui însuşi: un bărbat stând drept şi neajutorat. Toaleta bărbaţilor. O ascunzătoare. Departe de orice privire. Se putea încuia acolo. Şi să aştepte până ce avionul era gata de decolare şi abia atunci să iasă.

Auzi ecoul unor paşi în fugă apropiindu-se tot mai mult. Alergă spre toaletă, deschise uşa şi intră. Lumina albă care-l întâmpină semăna mult cu modul în care îşi imaginase că i se înfăţişează unui muribund cerurile. Ştiind locaţia izolată a toaletei, i se păru absurd de spaţioasă. Şiruri de chiuvete albe stăteau aliniate perfect, aşteptând lipite de perete, în timp ce vizavi de ele se aflau cabine în exact aceeaşi nuanţă. Auzi uşa alunecând în urma sa şi închizându-se cu un clic metalic.

✯

Aerul din înghesuita cameră de monitorizare video a aeroportului Gardemoen era neplăcut de cald şi uscat.

— Acolo, arătă Martine cu degetul.

Harry şi doi agenţi de securitate se uitară întâi la ea, apoi la zidul de monitoare către care arăta ea.

— Care dintre ele? întrebă Harry.

— Acolo, repetă ea, apropiindu-se de un monitor care arăta imagini de pe un coridor pustiu. L-am văzut trecând. Sunt sigură că el era.

— E camera de supraveghere de pe coridorul ce duce în parcare, îl lămuri agentul de securitate.

— Mersi! zise Harry. Mă ocup eu mai departe.

— Stai niţel, zise agentul. Ăsta e un aeroport internaţional şi oi avea tu o legitimaţie de poliţist, dar ai nevoie de autorizaţie ca să…

Se opri brusc. Harry scosese un revolver de sub curea şi-acum îl cântărea în mână.

— Se poate spune că asta ţine loc de autorizaţie până la noi ordine?

Harry nu mai aşteptă un răspuns.

★

Jon auzise pe cineva intrând în toaletă. Însă acum nu mai auzea decât apa curgând în vasele în formă de lacrimă din afara cabinei în care se încuiase mai devreme.

Stătea aşezat pe capacul toaletei. Cabinele nu erau acoperite, însă uşa era până în podea, aşa că nu mai era nevoie să-şi ridice şi picioarele.

Apa fu oprită şi atunci auzi.

Se pişa cineva.

Primul gând al lui Jon fu că n-avea cum să fie Stankic. Nimeni n-ar fi putut avea atât de mult sânge-rece, încât să se gândească să se uşureze mai întâi şi apoi să comită o crimă. Al doilea gând fu că totuşi tatăl Sofiei ar fi putut avea până la urmă dreptate în privinţa micului mântuitor pe care îl puteai angaja pe alune la hotelul Internaţional din Zagreb: chiar era neînfricat.

Jon auzi clar fâşâitul fermoarului de la pantaloni, apoi orchestra apei curgând iar în vasul de porţelan alb.

Aceasta se opri ca la comanda unei baghete de dirijor, după care auzi curgând apa de la robinet. Un bărbat se spăla pe mâini. Cu extrem de multă meticulozitate, închise robinetul. Alţi paşi. Scârţâit de uşă. Un clic metalic.

Jon răsuflă uşurat, cu geanta în poală.

Urmă un ciocănit în uşa cabinei.

Trei bătăi uşoare, însă cu ceva dur. Ca oţelul.

Sângele refuză să-i mai ajungă la creier. Nu se clinti, ci doar închise ochii şi-şi ţinu răsuflarea. Însă inima îi bubuia nebuneşte. Citise undeva că unii prădători pot percepe sunetul scos de inima înspăimântată a victimei şi aşa reuşesc s-o găsească. În afară de propriile bătăi de inimă, liniştea era desăvârşită. Închise ochii strâns şi-şi spuse că, dacă se va concentra îndeajuns, va putea să surprindă prin acoperiş cerul de iarnă senin şi plin de stele, să vadă planurile şi logica acestei planete, invizibile, dar totuşi liniştitoare, să vadă înţelesul a tot şi toate.

Apoi urmă inevitabila izbitură.

Jon simţi presiunea aerului direct în faţă şi, preţ de o

clipă, crezu că provine de la un foc de armă. Deschise ochii, precaut. Acolo unde fusese încuietoarea nu mai erau decât aşchii de lemn, iar uşa atârna într-o singură balama.

Bărbatul din faţa sa se descheiase la haină. Pe dedesubt purta un costum elegant şi-o cămaşă la fel de orbitor de albă precum pereţii din spatele său. La gât avea o eşarfă roşie.

Dichisit ca pentru o petrecere, cugetă Jon.

✯

Inspiră mirosul de urină şi libertate când privi silueta prăbuşită din faţa sa. Un tânăr neghiob, îngrozit peste măsură, stând şi tremurând acolo în aşteptarea morţii. În orice alte împrejurări, s-ar fi întrebat cu ce-o fi greşit acest bărbat cu ochi albaştri înceţoşaţi. Dar pentru prima oară ştia. Şi, pentru prima oară de la masa de Crăciun din Dalj, lucrul acesta avea să îi ofere satisfacţie. Şi nu mai simţi nici teamă.

Fără a-şi coborî revolverul, se uită la ceas. 35 de minute până la plecarea avionului. Văzuse camera de supraveghere de-afară. Ceea ce însemna că şi în parcare era posibil să existe altele. Aici trebuia să o facă. Să-l scoată şi să-l bage în cabina următoare, să îl împuşte, să încuie cabina pe dinăuntru şi apoi să fugă. N-aveau cum să-l găsească pe Jon Karlsen înainte de închiderea aeroportului pe timpul nopţii.

— Ieşi! îi ceru el.

Karlsen păru să fie într-un soi de transă şi nu se mişcă. Trase siguranţa şi fixă ţinta. Karlsen ieşi din cabină. Se opri. Rămase cu gura căscată.

— Poliţia! aruncă arma!

✯

Harry strângea revolverul cu ambele mâini şi-l aţintea spre bărbatul cu eşarfă roşie de mătase, în timp ce uşa se închise cu un clic metalic în urma sa.

În loc să arunce arma, bărbatul lipi ţeava de ţeasta lui Jon Karlsen şi rosti cu un accent pe Harry îl recunoscu:

— Salut, Harry! Ai o ţintă bună ca să poţi trage?

— Perfectă, zise Harry. Direct spre ceafa ta. Aruncă

arma, am spus!

— De unde să ştiu eu că ţii o armă, Harry? Doar a ta e la mine, nu-i aşa?

— O am pe cea care i-a aparţinut unui coleg.

Harry îşi observă degetul încordat pe trăgaci.

— E a lui Jack Halvorsen. Cel pe care l-ai înjunghiat pe Gøteborggata.

Bărbatul înţepeni.

— Jack Halvorsen, repetă Stankic. Ce te face să crezi că am fost eu?

— ADN-ul din vomă. Sângele de pe hainele lui. Şi martorul din faţa ta.

Stankic încuviinţă lent.

— Înţeleg. Ţi-am omorât colegul. Dar dacă asta crezi, de ce nu m-ai împuşcat deja?

— Pentru că există o diferenţă între mine şi tine, răspunse Harry. Eu nu sunt criminal, ci poliţist. Deci, dacă laşi jos pistolul, am să îţi iau doar jumătate din viaţa ce ţi-a mai rămas. Cam douăzeci de ani. Tu alegi, Stankic.

Pe Harry începuseră să-l doară deja muşchii braţului.

— Spune-i!

Harry realiză că Stankic ţipase spre Jon abia când acesta tresări.

— Spune-i!

Mărul lui Adam îi juca precum o plută pe valuri. Apoi Jon clătină din cap.

— Jon? zise Harry.

— Nu pot…

— O să te împuşte, Jon. Vorbeşte!

— Nu ştiu ce vrei să…

— Ascultă-mă bine, Jon! rosti Harry fără să-şi desprindă privirea de la Stankic. Niciun cuvânt pe care-l spui cu un pistol lipit de cap nu poate fi folosit împotriva ta într-o sală de tribunal. Ai înţeles? În clipa de faţă, nu ai absolut nimic de pierdut.

Suprafeţele dure şi netede din încăpere creară un nenatural, dar clar şi puternic sunet al metalului acţionat şi al arcului încordat al pistolului bărbatului în costum, ajuns

în punctul maxim.

— Stop!

Jon ridică braţele ca pentru a se apăra.

— Am să-ţi spun tot.

Jon întâlni privirea poliţistului peste umărul lui Stankic. Şi văzu că acesta ştia deja. Poate că o ştia deja de mult timp. Poliţistul avea dreptate: chiar nu mai avea nimic de pierdut. Nimic din ce spunea nu putea fi folosit împotriva sa. Iar ce era cel mai bizar era că îşi dorea cu adevărat să vorbească. De fapt, nimic pe lume nu i-ar fi plăcut mai mult în clipa asta.

— Stăteam lângă maşină şi o aşteptam pe Thea să se întoarcă, începu Jon. Poliţistul asculta un mesaj lăsat pe telefonul său mobil. Auzeam că e de la Mads. Şi mi-am dat seama când poliţistul a zis că e o mărturisire şi că urmează să te sune. Ştiam că fusesem dat de gol. Aveam la mine cuţitul lui Robert şi am reacţionat din instinct.

Cu ochii minţii, se văzu din nou căznindu-se să ţină la spate braţele poliţistului, însă acesta izbutise să-şi elibereze o mână şi să şi-o interpună între lama cuţitului şi gât. Jon îi înjunghiase de mai multe ori mâna fără a putea ajunge la carotidă. Furios, îl întorcea pe poliţist în stânga şi-n dreapta ca pe o păpuşă de cârpe, şi-l tot înjunghia cu cuţitul, iar până la urmă lama acestuia i se implântase în piept, şi un oftat cutremură atunci trupul poliţistului, iar braţele îi deveniseră moi. Îi luase telefonul mobil de jos şi-l băgase în propriul buzunar. Tot ce mai rămăsese era să-i dea lovitura de graţie.

— Dar şi-a băgat coada Stankic, nu-i aşa? întrebă Harry.

Jon ridicase cuţitul ca să-i taie gâtul poliţistului inconştient, când auzise pe cineva strigând într-o limbă străină, ridicase privirea şi văzuse un bărbat într-o geacă albastră alergând drept spre el.

— Avea un pistol la el, aşa că a trebuit să fug, continuă Jon, simţind efectul eliberator al mărturisirii, eliberarea de povară.

Îl văzu pe Harry dând din cap, văzu că bărbatul cel blond şi înalt înţelesese. Şi îl iertase. Şi fu atât de mişcat, încât îşi

simţi gâtul încleştându-se de emoţie când continuă:

— A tras un glonţ spre mine chiar când intram în clădire. A trecut razant. Avea de gând să mă omoare, Harry. E un ucigaş nebun. Trebuie să-l împuşti, Harry! Trebuie să-l eliminăm, tu şi cu mine… noi amândoi…

Îl urmări pe Harry cum coboară mâna cu revolverul şi îl bagă la loc sub betelia pantalonilor.

— Ce… ce faci, Harry?

Poliţistul cel înalt se încheie la haină.

— Îmi iau liber de Crăciun, Jon. Mulţumesc pentru confesiune!

— Harry? Stai niţel…

Siguranţa unei sorţi iminente îi luase toată saliva, iar cuvintele de-abia îi ieşeau pe gura uscată.

— Putem împărţi banii, Harry. Ascultă, îi putem împărţi toţi trei. Nu trebuie să afle nimeni.

Însă Harry îi vorbea deja lui Stankic în engleză:

— Cred că vei găsi suficienţi bani în geantă să ajungă pentru câţiva dintre voi de la Hotelul Internaţional să vă construiţi o casă în Vukovar. Şi e posibil ca mama ta să vrea să doneze o parte din ei catedralei Sfântul Ştefan.

— Harry!

Ţipătul lui Jon ieşi răguşit, ca un hârâit al morţii.

— Toată lumea merită încă o şansă, Harry!

Cu mâna pe clanţă, poliţistul se opri.

— Priveşte în adâncul sufletului tău, Harry! Un pic de iertare este tot trebuie să găseşti acolo!

— Problema e…

Harry îşi frecă bărbia.

— Că eu nu prea mă ocup cu iertarea.

— Cum?! exclamă Jon, uluit.

— Mântuire, Jon. Mântuire! De asta am venit încoace. Pentru mântuire.

✯

După ce auzi uşa închizându-se în urma lui Harry cu un clic metalic şi când îl văzu pe bărbatul în costum ridicându-şi arma, Jon privi în ochiul negru al ţevii, iar spaima i se preschimbă într-o durere fizică, şi nu mai înţelese cine ţipa

de fapt: Ragnhild, el însuşi sau ceilalţi.

Dar, înainte ca glonţul să-i pătrundă în cap, Jon Karlsen mai avu timp să se gândească la ceva ce prinsese formă după atâţia ani de îndoială, ruşine şi rugăciuni pline de disperare: că nimeni nu o să-i audă nici ţipetele, nici rugăciunile.

Partea a cincea
— EPILOG —

35.
Vină

Harry ieşi de la metroul din Egertorget. Mai era o zi până la Ajunul Crăciunului şi lumea trecea pe lângă el în goana după ultimele cadouri. Chiar şi aşa, liniştea provocată de Yuletide părea să se fi aşternut deja peste oraş. O vedeai pe chipurile oamenilor, în zâmbetele mulţumite că pregătirile de Crăciun erau încheiate sau care însemnau doar un soi de oboseală resemnată. Un bărbat într-o geacă Puffa asortată cu pantalonii trecu pe lângă el precum un astronaut, rânjind şi suflând aburi îngheţaţi din gura la fel de roşie precum obrajii bucălaţi. Harry văzu totuşi şi un chip disperat. O femeie palidă, îmbrăcată cu o geacă neagră şi subţire de piele cu găuri în coate, care stătea lângă magazinul de bijuterii şi ţopăia de pe un picior pe altul.

Chipul tânărului de la casă se lumină când îl zări pe Harry; termină iute cu un client din magazin şi se repezi în camera din spate. Se întoarse cu ceasul bunicului lui Harry, pe care îl aşeză foarte mândru pe tejghea.

— Funcţionează, constată Harry, impresionat.

— Orice poate fi reparat, rosti tânărul. Să aveţi doar grijă să nu-l întoarceţi excesiv, pentru că asta suprasolicită mecanismele. Încercaţi, şi am să vă arăt.

Când Harry întoarse ceasul, simţi frecarea dură a componentelor metalice şi rezistenţa arcurilor. Şi mai observă şi cât de atent era tânărul.

— Scuzaţi-mă, zise tânărul, dar îmi puteţi spune de unde aţi făcut rost de acest ceas?

— Mi l-a dat bunicul meu, răspunse Harry, luat prin surprindere de respectul brusc din glasul ceasornicarului.

— Nu acesta. *Acela.*

Tânărul arătă spre ceasul de la încheietura lui Harry.

— Mi l-a dat fostul meu şef, când a plecat.

— Dumnezeule!

Tânărul ceasornicar se apropie de încheietura lui Harry şi

studie ceasul cu extremă grijă.

— E autentic, fără nicio îndoială. Ce cadou generos!

— Da? Ce-i aşa special la el?

Ceasornicarul se uită la Harry năuc.

— Nu ştiţi?

Harry clătină din cap.

— E un Lange 1 Tourbillon făcut de A. Lange & Söhne. Pe spate, veţi găsi un număr de serie care vă spune câte bucăţi din acest model au fost realizate. Dacă nu mă înşală memoria, au fost doar 150 de bucăţi. Purtaţi unul dintre cele mai frumoase ceasuri care s-au fabricat vreodată. De fapt, întrebarea este dacă e într-adevăr înţelept să-l purtaţi. Având în vedere valoarea de piaţă pe care o are acum, ar trebui să se afle într-un seif de bancă.

— Seif de bancă?

Harry se uită la ceasul ce părea fără valoare, pe care, cu doar câteva zile în urmă, îl aruncase pe geamul de la dormitor.

— Mie nu mi se pare cine ştie ce ceas.

— Dar tocmai, că e. E disponibil numai cu această curea neagră standard şi cu cadranul gri, iar în interior nu se află nici măcar un singur diamant sau vreun miligram de aur. Arată ca oţelul standard, ca platina, adevărat. Cu toate astea, valoarea sa constă în faptul că măiestria, în cazul lui, a fost ridicată la rang de artă.

— Înţeleg. Şi cât zici că ar valora ceasul ăsta?

— N-am idee. Am acasă câteva cataloage cu preţuri de licitaţie pentru ceasuri rare. Le-aş putea aduce aici la un moment dat.

— Zi totuşi o sumă rotundă, rosti Harry.

— O sumă rotundă?

— Aproximativă.

Tânărul trase de buza inferioară şi-şi suci capul dintr-o parte în alta. Harry aştepta.

— Ei bine, eu, unul, nu l-aş vinde pe mai puţin de patru sute de mii.

— Patru *sute* de mii de coroane? exclamă Harry.

— Nu, nu, făcu tânărul. Patru sute de mii de dolari.

Când ieşi din magazinul de bijuterii, Harry nu mai simţea frigul. Nici moleşeala grea care îi rămăsese în corp după douăsprezece ore de somn fără vise. Nici măcar nu o observă pe femeia cu ochi gălbui înfundaţi în orbite cu geaca ei de piele subţire care se apropie de el cu paşi împleticiţi ca să-l întrebe dacă e poliţistul cu care stătuse de vorbă cu câteva zile în urmă sau dacă ştie ceva despre fiul ei, pe care nu îl mai văzuse de patru zile.

— Unde a fost văzut ultima oară? întrebă Harry mecanic.

— Tu unde crezi? răspunse femeia. În Plata, normal.

— Cum se numeşte?

— Kristoffer. Kristoffer Jorgensen. Alo! E cineva acasă?

— Poftim?

— Pari să fii plecat tare departe, omule.

— Scuze! Mai bine te-ai duce cu o poză de-ale lui la secţia de poliţie, la parter, ca să-i anunţi dispariţia.

— Poză? făcu ea, scoţând un râs ascuţit. Am o poză cu el de când avea şapte ani. Crezi că e bună?

— N-ai şi tu ceva mai recent?

— Dar cine crezi că i-ar fi făcut-o?

✯

Harry o găsi pe Martine la Far. Cafeneaua era închisă, însă recepţionerul de la hostel îl lăsă pe Harry în spate.

Tânăra era cu spatele la el în mijlocul magaziei de haine, golind maşina de spălat, aşa că el tuşi ca să n-o sperie.

Harry îi urmări mişcările muşchilor atunci când se întoarse spre el şi se întrebă de unde avea ea o asemenea supleţe. Şi dacă o avusese dintotdeauna. Fata se ridică, îşi înclină capul într-o parte şi îşi suflă o şuviţă de păr, zâmbind.

— Bună ţie, cel căruia i se spune Harry!

Martine era la doar un pas de el, cu braţele coborâte pe lângă corp. Aşa că putea s-o admire pe îndelete. Tenul palid lipsit de lumina soarelui pe timpul iernii, ce încă mai poseda acea stranie strălucire. Nările delicate şi fremătătoare, ochii aceia neobişnuiţi, cu pupilele revărsate în irişi, lucru care le făcea să semene cu o eclipsă parţială. Buzele pe care şi le sugea şi umezea, inconştient, şi apoi le lipea una de alta,

moi şi umede, ca şi cum tocmai s-ar fi sărutat singură. Atunci se auzi huruitul centrifugii uscătorului.

Erau singuri. Martine trase adânc aer în piept şi îşi lăsă capul puţin pe spate. Mai făcu un pas spre el.

— Bună! zise şi Harry, fără să se mişte.

Martine clipi iute, de două ori la rând. Apoi schiţă un zâmbet scurt, aproape confuz, se întoarse la blatul de lucru şi începu să împăturească haine.

— Termin în curând. Poţi aştepta?

— Am rapoarte de terminat înainte să înceapă sărbătorile.

— Mâine vom organiza o cină de Crăciun aici, continuă ea, întoarsă pe jumătate. Ţi-ar plăcea să vii şi să dai o mână de ajutor?

Harry clătină din cap.

— Alte planuri?

Numărul din *Aftenposten* din ziua aceea zăcea deschis pe blatul de lucru, lângă ea. Dedicaseră o pagină întreagă soldatului Armatei Salvării descoperit mort, noaptea trecută, într-o cabină de toaletă a aeroportului Gardemoen. Ziarul îl cita pe inspectorul-principal Gunnar Hagen, care declarase că atât cel care îl împuşcase, cât şi motivul crimei rămâneau deocamdată necunoscuţi, însă considerau că acest caz are legătură cu crima de săptămâna trecută din Egertorget.

Întrucât cele două victime erau fraţi, iar bănuielile poliţiştilor erau acum îndreptate către un cetăţean croat neidentificat, ziarele zilei începuseră deja să speculeze că motivul ar fi fost o răzbunare de familie. *Verdens Gang* atrăgea atenţia asupra faptului că, în urmă cu mulţi ani, familia Karlsen îşi petrecuse vacanţa în Croaţia şi, dată fiind tradiţia croată a răzbunării de sânge, această explicaţie părea perfect posibilă. Redactorul-şef de la *Dagbladet* avertiza asupra prejudecăţilor şi conexiunii între croaţi şi elementele criminale identificate printre sârbi, kosovari şi albanezi.

— Am fost invitat la Rakel şi Oleg, răspunse el. Doar ce am fost la ei în vizită cu un cadou pentru Oleg şi atunci m-

au invitat.

— *Te-au* invitat?

— Rakel m-a invitat.

Martine continuă să împăturească haine în timp ce încuviinţa, ca şi cum el tocmai rostise ceva ce necesita o gândire atentă.

— Asta înseamnă că voi doi…?

— Nu, răspunse Harry. Nu înseamnă asta.

— Ea încă mai e cu celălalt tip? Cu doctorul.

— Din ce ştiu eu, da.

— N-ai întrebat-o?

Îi simţi furia rănită care i se strecurase în glas.

— Nu e ceva care să mă privească pe mine. Mi s-a spus că el îşi va petrece Crăciunul cu părinţii lui. Asta-i tot. Iar tu vei fi aici?

Martine încuviinţă în tăcere şi se întoarse la împăturit haine.

— Am venit să-mi iau rămas bun.

Martine dădu din cap din nou, fără să se întoarcă.

— Bine! zise el.

Tânăra se opri din împăturit. O vedea cum îi tresaltă umerii.

— Vei înţelege, continuă el. Poate că acum nu gândeşti aşa, dar cu timpul, vei ajunge să înţelegi că lucrurile n-ar fi putut sta… altfel.

Se întoarse spre el. Ochii îi luceau de lacrimi.

— Ştiu, Harry. Dar mi-am dorit asta oricum. Pentru o vreme. Ceream, oare, prea mult?

— Nu.

Harry schiţă un zâmbet obosit.

— O vreme, ar fi fost minunat. Însă e mai bine să ne spunem acum adio decât să aşteptăm până va începe să ne doară.

— Deja doare, Harry.

Prima lacrimă începu să se rostogolească pe obraz.

Dacă Harry n-ar fi ştiut ce ştia deja despre Martine Eckhoff, poate că i s-ar fi părut imposibil ca o femeie atât de tânără să cunoască suferinţa. În schimb, se trezi

reflectând la ce-i spusese mama sa odată, când era în spital. Că există totuşi o pustietate mai mare în viaţa unui om decât să trăiască fără dragoste, iar aceea e să trăiască fără durere.

— Plec acum, Martine.

Şi plecă. Se îndreptă către maşina parcată pe trotuar şi izbi în geamul lateral al acesteia, care fu imediat coborât.

— Acum e fată mare, rosti el. Aşa că nu cred că mai are nevoie de aşa multă atenţie. Ştiu că tu tot vei continua, însă voiam să-ţi spun asta. Şi să-ţi urez Crăciun fericit şi mult noroc!

Rikard păru pe punctul de-a spune ceva, dar se mulţumi să încuviinţeze.

Harry se îndreptă către Akerselva. Deja simţea că vremea începe să se îndrepte.

✯

Halvorsen a fost îngropat la 27 decembrie. Ploua; zăpada topită se scurgea în pârâiaşe repezi pe străzi, iar cea din cimitir era cenuşie şi grea.

Harry a fost unul dintre cei care au cărat sicriul. În faţa lui se afla fratele mai mic al lui Jack. Harry îi recunoscu postura.

Apoi se adunară la Valkyrien, un bar extrem de popular care era mai cunoscut sub numele de Valka.

— Hai încoace, zise Beate, luându-l pe Harry deoparte şi îndreptându-se către o masă din colţ. A fost toată lumea.

Harry încuviinţă. Se abţinu să spună ce avea pe suflet. Bjarne Møller nu era acolo. Nici măcar nu mai auziseră ceva de el.

— Ar mai fi nişte chestii pe care aş vrea să le aflu, Harry. Dat fiind că acest caz n-a fost rezolvat.

Harry o privi cu atenţie. Beate avea chipul palid şi schimonosit de durere. Harry ştia că nu se abţine să bea alcool, însă acum avea în faţă un pahar cu apă minerală Farris. De ce? se întrebă el. Dacă astăzi ar fi fost în locul ei, el, unul, s-ar fi anesteziat cu orice i-ar fi picat în mână.

— Cazul nu e închis, Beate.

— Harry, crezi că eu nu ştiu să citesc printre rânduri?

Cazul i-a fost încredinţat unui cretin incompetent de la Kripos, care nu face decât să mute teancuri de hârtii de colo-colo şi să se scarpine în capul pe care nu-l are.

Harry ridică din umeri.

— Însă tu ai soluţionat cazul, nu-i aşa, Harry? Tu ştii ce s-a întâmplat de fapt; doar că nu vrei să mai ştie şi altcineva.

Harry sorbi din cafea.

— De ce, Harry? De ce e atât de important să nu afle nimeni?

— Hotărâsem să-ţi spun ţie. Doar să mai treacă un pic de timp. Nu Robert a fost cel care l-a angajat pe asasin la Zagreb. Ci Jon.

— Jon?

Beate rămăsese cu gura căscată, perplexă.

Harry îi povesti despre monedă şi Espen Kaspersen.

— Însă trebuia să ştiu sigur, continuă el. Aşa că am făcut un târg cu singura persoană care îl putea identifica pe Jon ca fiind cel care venise la Zagreb. I-am dat mamei lui Stankic numărul de mobil al lui Jon. L-a sunat chiar în seara în care a violat-o pe Sofia. Femeia a zis că Jon a vorbit mai întâi în norvegiană, dar când ea nu i-a răspuns, a vorbit în engleză şi-a întrebat-o: „Tu eşti?”, gândindu-se, evident, că la telefon era Micul mântuitor. Femeia m-a sunat imediat şi mi-a confirmat că era aceeaşi voce pe care o auzise la Zagreb.

— A fost sută la sută sigură?

Harry încuviinţă.

— Expresia folosită de ea a fost „destul de sigură”. Jon are un accent inconfundabil, mi-a zis ea.

— Şi care a fost partea ta de înţelegere?

— Să am grijă ca fiul ei să nu fie împuşcat de băieţii noştri.

Beate luă o înghiţitură generoasă de Farris, ca şi cum informaţia trebuia împinsă în jos pe gât cu multă apă.

— I-ai promis tu asta?

— I-am promis, răspunse Harry. Şi aici vine partea pe care urma să ţi-o dezvălui. Nu Stankic l-a omorât pe Halvorsen. Ci Jon Karlsen.

Beate rămase iar cu gura căscată. Apoi ochii i se umplură de lacrimi şi şopti cu glas încărcat de amărăciune:

— Harry, chiar e adevărat? Sau o spui doar ca să mă faci să mă simt mai bine? Pentru că ai impresia că n-aş putea trăi cu gândul că făptaşul a scăpat nepedepsit?

— Păi, avem cuţitul găsit sub patul din apartamentul lui Robert a doua zi după ce Jon a violat-o acolo pe Sofia. Dacă le ceri băieţilor de la criminalistică să analizeze sângele ca să vezi dacă se potriveşte cu ADN-ul lui Halvorsen, cred că îţi vei găsi liniştea.

Beate rămăsese privind fix în pahar.

— Ştiu că în raport scrie că ai fost în toaletă şi că n-ai văzut pe nimeni acolo. Ştii ce cred eu? Cred că l-ai văzut totuşi pe Stankic, însă n-ai mişcat niciun deget ca să-l opreşti.

Harry nu zise nimic.

— Cred că n-ai zis nimănui că ştii că Jon e vinovat pentru că ai vrut să nu intervină nimeni înainte ca Stankic să-şi ducă misiunea la bun sfârşit. Adică, să îl omoare pe Jon Karlsen.

Lui Beate îi tremura glasul de furie.

— Dar dacă tu crezi că am să-ţi mulţumesc pentru asta, să ştii că te înşeli!

Trânti paharul pe masă, întorcând câteva perechi de ochi în direcţia lor. Harry îşi ţinu gura şi continuă să aştepte.

— Suntem poliţişti, Harry! Respectăm legea şi ordinea, nu judecăm! Iar tu, la dracu', nu eşti mântuitorul meu personal, ai înţeles?

Tânăra respira cu greutate şi se şterse cu dosul palmei peste obraji, pentru că lacrimile continuau să-i curgă în voie.

— Ai terminat? întrebă Harry.

— Da, răspunse ea cu furie în ochi.

— Nu-mi sunt clare toate motivele pentru care am făcut ce-am făcut, zise Harry. Creierul e o maşinărie unică. Posibil să ai dreptate. Posibil ca eu să fi înscenat totul ca să se întâmple cum s-a întâmplat. Însă, dacă aşa stau lucrurile, vreau să ştii că n-am făcut-o pentru mântuirea ta, Beate.

Harry îşi goli ceaşca de cafea dintr-o înghiţitură şi se ridică.

— Ci pentru a mea.

Între Crăciun şi Ajunul Anului Nou, străzile au fost curăţate perfect de ploaie, zăpada a dispărut cu totul şi când Anul Nou a venit, odată cu câteva grade sub zero şi o ninsoare uşoară, se părea că iarna are parte de un nou şi serios început. Oleg primise schiuri pentru slalom de Crăciun şi Harry îl duse pe pârtia de pe Wyller, unde îi arătă nişte mişcări de bază. În cea de-a treia zi, când se întorceau acasă cu maşina, Oleg l-a întrebat pe Harry dacă nu cumva putea să încerce mai devreme cu porţile de slalom.

Harry văzu maşina lui Lund-Helgesen parcată în faţa garajului, aşa că îl lăsă pe Oleg să coboare la capătul aleii, plecă acasă, se întinse pe sofa, fixând tavanul cu privirea şi ascultând viniluri. Unele foarte vechi.

În a doua săptămână din ianuarie, Beate anunţă că e însărcinată. Bebeluşul ei şi al lui Halvorsen urma să se nască în vară. Harry se gândi la evenimentele recente şi se minună şi el de cât de orb poate fi omul.

Harry avu mult timp de gândire în ianuarie, întrucât partea de omenire care trăia în Oslo hotărâse să mai facă o pauză de la crime în această perioadă. Aşa că se gândi dacă să-l coopteze pe Skarre şi să-l lase să se mute cu el în camera 605, Biroul de Informaţii. Se mai gândi şi ce-ar trebui să facă de aici înainte cu viaţa sa. Şi reflectă şi la acest lucru: afli, oare, vreodată dacă ai luat deciziile care trebuie cât timp încă trăieşti?

Era sfârşit de februarie când Harry cumpără un bilet de avion spre Bergen.

În oraşul celor şapte munţi era încă toamnă şi nu ninsese deloc, iar pe muntele Fløien, Harry avu impresia că norul de deasupra era acelaşi ca şi data trecută. Îl găsi la o masă din Fløien Folkerestaurant.

— Mi s-a spus că aici locuieşti momentan, începu Harry.

— Te-am aşteptat, zise Bjarne Møller, bând din pahar. Ţi-a luat ceva timp!

Ieşiră şi se apropiară de balustrada de unde puteau vedea totul. Møller părea şi mai palid, şi mai împuţinat la trup decât data trecută. Privirea îi era limpede, însă chipul îi era buhăit şi îi tremurau şi mâinile. Harry intui că era mai degrabă din pricina pastilelor, nu a alcoolului.

— N-am înţeles din prima ce-ai vrut să spui, continuă Harry. Când mi-ai zis că ar trebui să iau urma banilor.

— N-am avut dreptate?

— Ba da, răspunse Harry. Ai avut dreptate. Însă credeam că te referi la cazul meu. Nu la al tău.

— M-am referit la toate cazurile, Harry.

Vântul se juca cu şuviţele lungi de păr peste faţa lui Møller.

— Apropo, încă nu mi-ai zis dacă Gunnar Hagen e mulţumit cu rezultatul cazului tău. Sau, mai degrabă, cu absenţa rezultatului.

Harry ridică din umeri.

— David Eckhoff şi Armata Salvării au fost scutiţi de un scandal ruşinos care le-ar fi putut afecta reputaţia şi munca. Albert Gilstrup şi-a pierdut singurul fiu, o noră şi i-a mai fost anulat şi contractul care ar fi putut salva averea familiei. Sofia Miholjec şi familia ei s-au mutat înapoi în Vukovar. Au primit sprijin din partea unui binefăcător local proaspăt stabilit în zonă şi-şi vor construi o casă acolo. Martine Eckhoff s-a combinat cu un bărbat pe nume Rikard Nilsen. Pe scurt, viaţa merge înainte.

— Iar tu? Te mai vezi cu Rakel?

— Din când în când.

— Şi doctorul?

— N-o întreb. Au şi ei problemele lor.

— Asta înseamnă că te vrea înapoi?

— Cred că ea îşi doreşte ca eu să fi fost genul care să ducă o viaţă ca a lui.

Harry îşi ridică gulerul şi se uită în jos la ceea ce unora le plăcea să-l numească oraş.

— Şi, ca să ştii, uneori îmi doresc şi eu asta.

Tăcură un timp.

— Am dus ceasul lui Tom Waaler la un bijutier şi l-am pus

pe un tânăr ceasornicar care se pricepe la astfel de lucruri să se uite un pic la el. Îţi mai aduci aminte când ţi-am zis că am coşmaruri cu Rolexul care continua să ticăie la mâna retezată a lui Waaler?

Møller încuviinţă.

— Acum am şi explicaţia, continuă Harry. Cele mai scumpe ceasuri de mână din lume au un sistem Tourbillon cu o frecvenţă de douăzeci şi opt de mii de vibraţii pe oră. Asta dă impresia că cea de-a doua limbă a ceasului se roteşte într-o mişcare continuă. Adaugă angrenajul întregului mecanism şi obţii un ticăit mult mai puternic decât la celelalte ceasuri.

— Splendide ceasuri, Rolexurile astea.

— Marca Rolex a fost adăugată peste original de un ceasornicar pentru a ascunde ce fel de ceas era de fapt. Un Lange 1 Tourbillon. Unul dintre cele 150 de exemplare create. Din aceeaşi serie cu cel pe care l-am primit de la tine. Ultima dată când un Lange 1 Tourbillon a fost vândut la licitaţie, preţul a fost puţin sub trei milioane de coroane.

Møller încuviinţă cu un mic zâmbet jucăuş pe buze.

— Aşa vă plăteaţi? întrebă Harry. Cu ceasuri de trei milioane?

Møller îşi încheie haina până sus şi-şi ridică şi gulerul.

— Valoarea lor e mai stabilă şi sar şi mai puţin în ochi decât maşinile. Mai puţin pretenţioase decât obiectele de artă scumpe, mai uşor de trecut peste graniţă decât banii gheaţă şi nici nu e nevoie să le speli.

— Iar ceasurile sunt ceva pe care le oferi în dar.

— Cam aşa ceva.

— Ce s-a întâmplat?

— E o poveste lungă, Harry. Şi, la fel ca multe alte tragedii, a început cu cele mai bune intenţii. Eram câţiva care doream să ne jucăm rolul. Să îndreptăm lucrurile pe care o societate guvernată de legi n-ar fi putut-o face fără un pic de ajutor.

Møller îşi trase pe mâini o pereche de mănuşi negre.

— Unii spun că motivul pentru care atâţia criminali scapă liberi e acela că sistemul legal e o plasă cu ochiurile prea

largi. Dar asta oferă, de fapt, o imagine complet falsă. E o plasă subţire, cu ochiuri foarte mici, care prinde, de fapt, doar plevuşcă, însă se rupe atunci când un peşte mare se prinde în ea. Voiam să fim plasa din spatele plasei, cea care să poată opri chiar şi rechinii. În acest grup nu erau doar persoane din cadrul poliţiei, ci şi avocaţi, politicieni şi birocraţi care puteau înţelege că structura de bază a societăţii noastre, legislaţia şi sistemul de legi nu sunt pregătite pentru crima organizată internaţională care ne invadase ţara când fuseseră desfiinţate graniţele. Poliţia n-avea autoritatea să joace după aceleaşi reguli precum infractorii. Nu până ce nu se adapta legislaţia. Prin urmare, trebuia să operăm sub un soi de acoperire.

Møller, care privea în gol, în ceaţă, clătină din cap.

— Însă în locurile închise şi secrete unde nu se poate aerisi se instalează putregaiul. O cultură de microorganisme a început să crească în poliţie, care, mai întâi a declarat că vom începe să facem contrabandă cu arme pe potriva celor de care dispuneau adversarii noştri. Apoi că le vom vinde ca să ne finanţăm munca. E un paradox bizar, însă cei care se opuneau acestei idei au descoperit foarte repede că microorganismele preluaseră controlul. Apoi au început să vină darurile. Mărunţişuri, mai întâi. Mici încurajări, pentru a-ţi oferi un imbold, cum se exprimau ei. Iar dacă dădeai de înţeles că nu accepţi darul, erai privit ca unul care nu e solidar cu ceilalţi. Însă, de fapt, nu era decât următorul stadiu al procesului de putreziciune, în corupţia care te înghiţise fără să bagi de seamă până ce te treziseşi îngropat în rahat până la gât. Şi nici nu mai aveai cum să scapi. Ştiau prea multe despre tine. Cel mai rău lucru era că nici măcar nu ştiai cine sunt aceşti „ei”. Ne organizaserăm în mici celule ce comunicau una cu alta prin intermediul unei persoane de contact care ţinea să rămână ascunsă. N-am ştiut că Tom Waaler era unul dintre noi, că el era cel care se ocupa de contrabanda cu arme sau că exista măcar o persoană cu numele de cod Prinţul. Nu până ce nu l-aţi descoperit tu şi Ellen Gjelten. Iar atunci, mi-am dat seama că deja pierduserăm cu totul din vedere scopul

iniţial. Că trecuse mult timp de când avuseserăm un alt scop în afară de a ne umple propriile buzunare. Că eram corupt. Şi că eram un simplu accesoriu în…

Møller trase adânc aer în piept:

— …asasinarea unor poliţişti precum Ellen Gjelten.

Fuioare şi fragmente de nori se învârtejeau deasupra lor, făcând să pară că muntele Fløien îşi luase zborul.

— Într-o bună zi, n-am mai suportat. Am încercat să ies. Mi-au oferit alternative. Foarte simple. Dar nu pentru mine mă tem. Singurul lucru de care mă tem e că îmi vor răni familia.

— De aceea ţi-ai luat zborul?

Bjarne Møller încuviinţă.

Harry oftă.

— Şi de aceea mi-ai dat acest ceas, ca să pun capăt.

— Trebuia să fii tu, Harry. Nimeni altcineva.

Harry încuviinţă şi el. Simţea un nod greu în gât. Îşi amintise ceva ce Møller spusese când stăteau amândoi aici, în vârful muntelui. Că era oarecum comic să te gândeşti că la şase minute distanţă cu telefericul de centrul celui de-al doilea oraş ca mărime din Norvegia au existat oameni care s-au rătăcit şi au murit. Şi să-ţi imaginezi că te afli în inima a ceea ce consideri că-i dreptatea şi apoi brusc să-ţi pierzi direcţia şi să devii exact lucrul împotriva căruia lupţi! Se gândi la toate calculele pe care şi le făcuse în minte, la toate deciziile majore şi minore care duseseră la ultimele minute din aeroportul Gardemoen.

— Şi dacă nici eu nu sunt chiar atât de diferit de tine, şefu’? Dacă ţi-aş spune că m-aş fi putut afla şi eu exact în locul tău acum?

Møller ridică din umeri.

— Şansa şi nuanţele sunt cele care fac diferenţa între erou şi personajul negativ. Aşa au stat lucrurile mereu. Corectitudinea este virtutea leneşilor şi a celor lipsiţi de viziune. Fără cei care încalcă legea şi fără lipsa de supunere, am fi trăit în continuare într-o societate feudală. Am pierdut, Harry; pur şi simplu am pierdut. Am crezut în ceva, însă am fost orbit, iar când am ajuns să privesc la fel

ca înainte lucrurile, deja fusesem corupt. Se întâmplă tot timpul.

Harry tremura şi-şi căuta cuvintele. Când le găsi, în cele din urmă, glasul i se păru străin şi tulburat.

— Îmi pare rău, şefu'! Nu te pot aresta.

— E în regulă, Harry. Am să mă ocup singur de restul. Glasul lui Møller, păru calm, aproape liniştitor.

— Voiam doar să vezi totul. Şi să înţelegi. Şi, poate, să înveţi. Atâta tot, nimic mai mult.

Harry privi pierdut la ceaţa cea impenetrabilă şi încercă în van să facă exact ceea ce îi ceruse şeful şi prietenul său: „să vadă totul". Rămase cu ochii deschişi până ce începură să-i curgă lacrimile. Iar când se întoarse, Bjarne Møller nu mai era. Îi strigă numele în ceaţă chiar dacă ştia că Møller avusese dreptate: atâta tot, nimic mai mult. Dar se gândi că cineva tot trebuie să-i strige numele.

JO NESBØ

CRIME

Un concert de Crăciun al Armatei Salvării pe o stradă aglomerată din Oslo se încheie pe neașteptate cu un foc de armă care-l doboară pe unul dintre cântăreți. Harry Hole nu prea are de unde să pornească: niciun suspect, nicio armă și niciun motiv. Însă problemele lui sunt abia la început, pentru că urmărirea îl va duce în cele mai întunecate colțuri ale fostei Iugoslavii.

Apoi, când se întoarce la Oslo dă peste adevărata întunecime, printre drogații fără adăpost și membrii Armatei Salvării care așteaptă un mântuitor — ca să le dea fie o nouă viață, fie o moarte rapidă.

Cu o narațiune amețitoare, personaje bine construite și un ritm alert, *Mântuitorul* dovedește o dată în plus că Jo Nesbø este unul dintre cei mai buni scriitori de *crime* contemporani.

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-1190-9

TREI